Freya NORTH

Secrete de familie

„Emoţii, picanterii, lacrimi şi pasiune – ce ar putea
să vă displacă la această poveste plină de învăţăminte
dedicată romanticilor adevăraţi?" (*Heat*)

POLIROM

Romance

„Un roman emoţionant, care tratează partea mai întunecată a iubirii. Protagonistele din *Secrete de familie* sunt femei adevărate, cu sentimente adevărate."

She

„De-a lungul întregii mele vieţi, romanele de dragoste au fost cele care mi-au dat puterea să merg mai departe. Şi am observat că în ultimul timp acest gen de literatură are mai mulţi cititori decât oricare altul. De la poveşti platonice la relaţii dezastruoase, de la drame istorice la aventuri contemporane, romanele de dragoste sunt la fel de diverse ca dragostea însăşi. Iar mie îmi place să trăiesc prin intermediul eroinelor mele, pentru că ele ajung să facă lucruri la care eu nu aş îndrăzni niciodată să mă gândesc."

Freya North

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1299-4

www.polirom.ro

Foto copertă: © Franz Pfluegl/Dreamstime.com; Hera Rivera/Dreamstime.com

Romance

Freya North, *Home Truths*

Copyright © Freya North 2006
All rights reserved
First published in Great Britain by HarperCollins Publishers 2006
© 2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

NORTH, FREYA

Secrete de familie / Freya North;
trad. şi note de Mihaela Negrilă. – Iaşi: Polirom, 2009

ISBN 978-973-46-1299-4

I. Negrilă, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Freya NORTH

Secrete de familie

Traducere din limba engleză și note
de Mihaela Negrilă

POLIROM
2009

Freya North (n. 1967), una dintre cele mai îndrăgite și mai de succes autoare britanice de Romance ale momentului, a renunțat în 1991 la o bursă doctorală pentru a-și scrie primul roman, *Sally*. Patru ani mai târziu, cinci edituri se luptau să-i publice cartea, iar următorul roman, *Chloë* (1997), a pătruns instantaneu pe lista bestsellerurilor din *Sunday Times*. De aceeași popularitate se vor bucura *Polly* (1998), *Cat* (1999), *Fen* (2001), *Pip* (2002) și *Secrete de familie* (2006). Poreclită de presă „o Spice Girl a literaturii" datorită succesului său la public, Freya North a obținut în 2008 Romantic Novel of the Year Award pentru *Confesiuni nocturne* (Polirom, 2008). La Editura Polirom au mai apărut *Regulile dragostei* (2005; Polirom, 2009).

În ciuda faptului că mama celor trei surori McCabe, simpaticele eroine din *Secrete de familie*, a fugit cu un cowboy din Denver când ele erau mici și au fost crescute de excentricul lor unchi Django, Cat, Fen și Pip se consideră cât se poate de normale. Pip are un fiu vitreg în vârstă de nouă ani, Fen e mama unei fetițe de câteva luni, iar Cat s-a întors în Anglia, după o absență de patru ani, cu gândul de a face și ea un copil. Toate trei au puțin peste treizeci de ani și viața lor pare să le rezerve promisiunea unui viitor minunat. Numai că la petrecerea dată de Django cu ocazia împlinirii vârstei de șaptezeci și cinci de ani își face apariția un oaspete neașteptat. Vechi secrete de familie ies la suprafață, iar nu după multă vreme acestea sunt însoțite de vești noi, alarmante. Fiecare dintre surori se confruntă cu propria-i criză de identitate și trebuie să facă față amenințării pe care aceasta o reprezintă pentru relația cu cei dragi.

Pentru Georgia, frumoasa mea fiică

Însemnează-i surorii tale punctele slabe în nisip
și punctele tari în piatră.

Prolog

— Cum îți iei la revedere de la un munte?

Din punctul de belvedere, Cat York privi în zare la cei trei Flatirons[1], spre Bear Peak și Green Mountain. Se uită în jos, spre poalele muntelui Flagstaff, bătătorind zăpada din jurul ei și așezându-se de parcă ar fi stat în poala muntelui.

— E ca o rochie de mireasă uriașă și înghețată, zise ea. Poate că sună aiurea, dar în ultimii patru ani am socotit Flagstaff drept muntele *meu*.

— Mulți oameni de pe aici îl consideră la fel, îi spuse Stacey. Ai voie. În asta constă frumusețea faptului de a locui în Boulder.

Ieși soarele, aruncându-și pieziș razele pe zăpada semănând cu cristalul pisat care acoperea copacii și pe lespezile ascuțite, netede, din rocă ruginie ale Flatironilor, care se înălțau, din albul orbitor, în ciudatele lor unghiuri.

— Când eu și Ben am venit pentru prima oară aici, atunci când îmi era dor de casă și mă simțeam nesigură,

1. Formațiuni stâncoase situate în statul Colorado, lângă orașul Boulder.

făceam o plimbare până la pajiștea Chautauqua și stăteam pur și simplu de una singură. Mi se părea că munții erau un braț gigantic pus pe după umerii mei.

Cat privi în jur cu recunoștință nostalgică:

Apoi, destul de curând, te-am cunoscut pe tine și pe ceilalți, am început să facem drumeții și să mergem cu bicicleta pe cărările muntelui și brusc el mi-a arătat și cealaltă latură a sa. Ai putea spune că mi-a fost și terapeut, și teren de joacă. Iar acum e locul meu preferat din lumea întreagă.

Stacey se uită la Cat, își privi prietena cum își pune mâinile murdărite căuș peste nas și gură, într-o inutilă încercare de a-și face nasul să pară mai puțin roșu, iar buzele mai puțin vinețiii.

Săptămâna viitoare, pe vremea asta, singurele vârfuri pe care le voi vedea vor fi cele ale acoperișurilor victoriene, zise Cat. Porumbei murdari vor înlocui vulturii pleșuvi și în loc de Wonderland Lake vor fi doar baltoace. Săptămâna viitoare o să fie un cu totul alt an.

Povestește-mi despre Clapham, o rugă Stacey, instalându-se în buncărul lor de omăt.

Păi, întâi de toate, se pronunță cu „h" mut.

Râseră amândouă.

Doamne, gemu Cat, aplecându-se și lovindu-și capul de genunchi, încă nu sunt sigură că facem ceea ce trebuie – dar să nu-i zici lui Ben că am spus asta. Nu ți pot povesti despre Clapham, nu cred că am fost vreodată acolo. Făcu o pauză scurtă și apoi continuă cu jale: Dumnezeule, Stacey, nu am serviciu, cele mai bune două prietene ale mele nici măcar nu mai locuiesc în oraș și mă mut într-o parte a Londrei opusă celei în

care locuiam pe vremuri, unde locuiesc încă surorile mele.

— Este incitant, iar dacă n-o să-ți placă, poți oricând să vii înapoi, zise Stacey și rupse cu dinții un pachet de *Reese's*, căci degetele ei înghețate nu erau în stare să îndeplinească o astfel de sarcină. Și sunt o grămadă de lucruri pe care să le aștepți cu nerăbdare, adăugă ea.

Îmbunată și ajutată de alinarea oferită de aroma de unt de arahide din bomboana de ciocolată, Cat se arătă de acord:

— Mi-e dor de familia mea – se pare că sora mea mijlocie, Fen, trece printr-o perioadă grea acum. Și va fi un an important pentru Django – o să împlinească șaptezeci și cinci de ani, ceea ce, fără îndoială, înseamnă o sărbătoare de proporții.

— Tare mi-ar plăcea să-l fi cunoscut, zise Stacey și râse un pic. Țin minte că, atunci când te-am întâlnit prima oară, te-am considerat foarte exotică, pentru că ai venit în Boulder cu înfățișarea ta de Trandafir Englezesc[1] și cu o poveste pe care nici măcar surorile Brontë nu ar fi putut-o inventa. Tu, cea care aveai o mamă care fugise cu un cowboy, tu, care fuseseși crescută de un unchi țicnit pe nume Django, tu și cu surorile tale care ați locuit în sălbăticia de Nu-se-știe-unde.

— Derbyshire nu e un ținut sălbatic, protestă Cat, nu prin părțile noastre. Deși sunt canguraşi[2].

— Ce e un canguraș?

1. Traducere literală a expresiei *English Rose* din original, având semnificația aproximativă de „englezoaică get-beget".
2. *Wallaby* (engl.) – specii de cangur de talie mică sau mijlocie.

— E un fel de cangur în miniatură, răspunse Cat. Erau ţinuţi ca animale de casă de oamenii cu stare din secolul al optsprezecelea, dar unii au scăpat, s-au înmulţit şi acum ţopăie fericiţi prin Dales.

Stacey inspiră teatral:

— Deci tu şi surorile tale aţi trăit la ţară cu unchiul vostru hipiot şi o turmă de canguri aristocraţi mutanţi pentru că mama voastră a fugit cu J. R. Ewing? Fluieră admirativ şi adăugă: Ai putea vinde asta la Hollywood.

— Ia mai taci, Stacey, râse Cat. Suntem doar o familie ca oricare alta. Django e un tip normal – chiar dacă are o vestimentaţie colorată şi gusturi foarte aventuroase în materie de bucătărie. Am început să îngheţ. Hai să mergem în oraş şi să ne luăm ciocolată caldă. Mi-a amorţit fundul de frig chiar şi în salopeta asta.

— Ce ciudat, totuşi, zise Stacey gânditoare.

— Ce? Fundul meu?

— Fundul tău e drăguţ, scumpo, o asigură Stacey, în timp ce se ajutau una pe cealaltă să se ridice în picioare. Voiam să zic că e un pic ciudat ca mama ta să fugă cu un cowboy din Denver când eşti copil, nu?

— Mda.

— Iar tu ai locuit în aceşti patru ani foarte aproape de Oraşul-De-la-O-Milă-Înălţime[1], nu?

— Mda.

— Dar nu ai căutat-o niciodată?

— Nu.

1. *Mile High City* (engl.) – denumire sub care mai este cunoscut oraşul Denver din cauza faptului că este situat la înălţimea de exact o milă faţă de nivelul mării.

— Nici măcar nu te-ai gândit la asta? Nu te-ai dus niciodată la cumpărături în Denver gândindu-te: *Hei, mă întreb dacă femeia aia de acolo nu e mama mea?*

De-a lungul întregii vieţi a lui Cat, întotdeauna prietenii ei fuseseră aceia care erau mai intrigaţi decât ea însăşi de situaţia ei familială, de mama ei absentă.

— Dar nu am cunoscut-o niciodată, explică Cat. Eram un bebeluş. Nu am nici o amintire despre ea. Nici măcar nu sunt curioasă. Surorile mele şi cu mine l-am avut pe Django – nu am dus lipsă de nimic. Doar pentru că nu am avut tată sau o mamă „convenţională" nu înseamnă că am dus lipsă de un părinte cum trebuie.

Stacey o luă de braţ pe Cat:

— Familiile convenţionale sunt plicticoase, scumpo – mai bine rămâi cu a ta, cea trăsnită.

— O, dar bineînţeles că rămân cu familia mea trăsnită! râse Cat. Îi iubesc din toată inima. Iar acum, când eu şi Ben vrem să avem şi noi un copil, mi se pare normal să vreau să fiu din nou în mijlocul lor.

La vremea respectivă, Cat şi Ben se ciorovăiseră în legătură cu trecerea setului de trei valize pe lista cadourilor pentru nuntă. Cat spusese despre ele că erau banale şi deloc sexy şi sugerase să se mai învârtă un pic pe la raionul cu rufărie, dar Ben îi spusese că unele lucruri în viaţă erau, prin natura lor, banale şi deloc sexy şi subliniase faptul că trecuseră pe listă mai multe prosoape din bumbac egiptean decât ar fi putut să folosească un cuplu într-o viaţă. Trei ani mai târziu, Cat şi Ben contemplă aceleaşi trei valize: frecvent utilizate, larg deschise, goale, aşteptând să fie umplute cu ultimele haine şi lucruri rămase. Procesul se dovedeşte a fi mult mai obositor decât împachetarea imenselor lăzi

cu câteva săptămâni în urmă, lăzi care se îndreaptă acum, pe mare, înspre Anglia.

— E ciudat să mă gândesc că săptămâna viitoare, pe vremea asta, vom fi înapoi în Marea Britanie, zice Ben.

— Şi mai ciudat e că amândoi zicem „Marea Britanie" în loc de „Anglia" sau, pur şi simplu, „acasă", spune Cat. Am mers cu Stacey la o plimbare minunată azi-dimineaţă.

Privea pe ferestrele mari, către munţi, la uriaşul copac în haina-i de iarnă, cu crengile subţiri, răşchirate ca nişte degete, la cerul nemărginit, în aerul de o puritate atât de mare încât e aproape vizibilă:

— Doamne, e uimitor aici!

— Hei, zice Ben, o să avem în prag Clapham Common[1].

Cat aruncă după el cu o pernă. Ben se fereşte.

— Putem oricând să venim înapoi, îi zice el, dar deocamdată e timpul să plecăm. Avem lucruri de făcut. Ăsta era scopul, mai ţii minte? De-aia am şi venit aici, în primul rând. Lucrurile pe care le facem acum sunt cele care asigură un viitor tangibil pentru visele noastre. De-asta e vremea potrivită pentru a merge înapoi în Marea Britanie.

— Visele devin realitate în *Clapham*?

Ben aruncă perna înapoi spre Cat. Ea o strânge în braţe şi pare, preţ de-o clipă, necăjită:

— Nu am nici măcar o slujbă la care să mă întorc, zice ea, şi asta nu pentru că nu aş fi încercat să-mi

1. Zonă din sudul Londrei, de aproximativ 0,8 km^2, care reprezintă un triunghi de spaţiu verde între Clapham, Battersea şi Balham şi care a fost transformată din pământ parohial în parc printr-o lege din 1878, intitulată Metropolitan Commons Act.

găsesc. Şi nu sunt încă însărcinată – nu că nu aş fi încercat. Mă simt de parcă mă târăsc pur şi simplu după tine.

— Tu şi cu mine suntem o echipă, afirmă Ben. Mi s-a oferit un serviciu nemaipomenit de bun, care va asigura un venit suficient de mare pentru amândoi. L-am acceptat – pentru amândoi –, aşa că poţi să îţi acorzi ceva timp, să te gândeşti la tine.

— Ştiu, zâmbeşte Cat cu timiditate. Dar ce-o să fac eu în Clapham toată ziua? Împachetăm şi pernele?

— Nu ştiu. Apartamentele mobilate au şi perne?

— Nu o să dorm pe perne folosite de Dumnezeu ştie cine, protestează Cat, deşi socoteşte că trei perne vor umple o valiză întreagă.

— În hoteluri dormi, argumentează Ben, trecându-şi, cu un gest nervos, mâna prin părul scurt, presărat cu argintiu. Nu e ca şi cum ne-am duce în cine ştie ce pensiune, ţi-am spus doar, apartamentul arată chiar bine. Şi când mă pun pe picioare, o să căutăm să cumpăram o casă undeva.

— În nordul Londrei, zice Cat, şi Ben hotărăşte să nu reacţioneze la faptul că asta, în mod intenţionat, nu e o întrebare. Pip zice că îşi face griji pentru Fen.

— Sora ta cea mare îşi face griji pentru toată lumea, spune Ben, aducându-şi aminte că pernele astea erau din apartament, dar fără a face vreun comentariu.

— Dar spune că Fen şi Matt nu se mai înţeleg bine. De când cu copilul.

— Nu eşti dădaca surorilor tale, zice Ben, precaut.

— Ba da, zice Cat de parcă ar fi jignită, ca şi cum Ben ar fi uitat cât de apropiate sunt surorile McCabe. Toate suntem. Aşa a fost mereu, nu s-a putut altfel.

Ben decide să schimbe subiectul. Ştie că atunci când soţia sa e copleşită de emoţii, legenda familiei ei poate fi supralicitată în mod dăunător. Dar, în acelaşi timp, ştie că odată întoarsă printre ai ei, vor ieşi la suprafaţă toate fleacurile obişnuite şi frecuşurile familiale, iar Cat va fi, fără îndoială, mulţumită de Clapham. Îndeasă şosete în spaţiile goale din valize şi apoi se întoarce spre Cat:

— Familia ta n-o să te recunoască. Ei se aşteaptă la fata aia blondă cu părul strâns în coadă pe care au văzut-o vara trecută, nu la această zână roşcată. Ascultă ce-ţi spun, n-or să mă mai recunoască nici pe mine – nu se mai poate spune despre părul meu că e „sare şi piper", căci e de-a dreptul cărunt.

— Te face să arăţi foarte distins, zice Cat, trecându-şi tandru mâinile prin părul lui Ben. Îşi înfoaie smocurile scurte de păr din tunsoarea ei de elf cu un văicărit ademenitor: Crezi că al meu e prea scurt? Le-am spus să mi-l scurteze mai mult decât de obicei şi să-l vopsească într-o nuanţă mai puternică decât în mod obişnuit pentru că nu mă voi întoarce prea curând. De parcă aş fi uitat că, practic, Marea Britanie *a inventat* locuri ca Vidal Sassoon[1] şi John Frieda[2].

— Arăţi splendid, o asigură Ben, cu adevărat sexy, frumuşică şi ispititoare.

1. Lanţ de saloane de coafură din Marea Britanie şi Statele Unite care poartă numele unui celebru hairstylist englez (născut în 1928), care a avut o influenţă considerabilă asupra stilului coafurilor moderne.
2. John Frieda (n. 1951, Londra) – renumit hairstylist a cărui clientelă este constituită mai ales din celebrităţi şi care şi-a construit afacerea (salonul de coafură şi linia de produse) pe baza reputaţiei sale.

E în spatele ei, frecându-şi nasul de adâncitura graţioasă a gâtului ei, pe care părul tuns scurt îl lasă expus. Îi mângâie sânii şi apoi îşi lasă mâna în jos, între picioarele ei, jucăuş.

— Doctore York! Am de împachetat.

— Iar eu vreau să mă culc cu nevastă-mea, şopteşte Ben, ciupind-o uşor de lobul urechii.

Cat îi rezistă cu gesturi teatrale, dar el o prinde de încheieturile mâinilor şi, pe neaşteptate, o explorează flămând cu limba.

— Haide, iubito. La urma urmei, procrearea e în fruntea listei noastre, ţi-aminteşti?

— A face copii e o treabă foarte serioasă, doctore York, zice Cat, cu o consternare batjocoritoare, deşi îşi dă jos hainele de pe ea.

Ben îi închide gura cu un sărut şi îi duce mâna în josul blugilor lui, acolo unde penisul în erecţie se ridică într-un unghi ciudat.

— Păi, atunci, mai bine ne-am dedica perfecţionării tehnicii noastre.

— Tu eşti doctorul, zice Cat, scoţându-şi chiloţii.

Mâinile lui Ben îi cutreieră trupul, se desfată cu privelişte ei. O iubeşte dezbrăcată, în timp ce el e complet îmbrăcat, cu interferenţa excitantă a ţesăturii dintre el şi pielea catifelată a soţiei lui. Ea se lasă pe vine şi îi desface catarama de la curea, apoi, atât de încet încât îl doare, îi desface fermoarul pantalonilor şi îi dă jos boxerii, de parcă ar fi prima oară când face asta. E în genunchi. Penisul lui se arcuieşte, cerând atenţie. Gura ei e umedă, dar, tachinându-l, se ţine departe, doar cât să nu-l atingă.

— Doamne, Cat, zice Ben răguşit, apucându-i strâns capul şi împingându-şi vintrele înainte, ca să o întâmpine.

— Cu sex oral nu se fac copii, îi spune Cat pe șleau, dar îi sărută vârful penisului și apoi i-l suge cu mișcări repezi și profunde care-l fac să geamă. Se ridică în picioare și privește în sus la el. Înălțimea lui a pus-o întotdeauna pe jar, iar când el se lasă în jos ca să o sărute, ochii săi căprui se întunecă.

— Nu există vreo poziție care să faciliteze fertilitatea, doctore?

— Ba da, doamnă York, există, confirmă Ben, îndepărtând-o de el, întorcând-o cu spatele și mângâind-o ușor, apăsând-o între omoplați, ca ea să se aplece înainte. Exact așa.

O ia pe la spate. Senzația este atât de puternică, încât, pentru o vreme, rămân tăcuți, nemișcați.

— Doctore York? Ești sigur că e dovedit medical că stilul câinesc ajută la concepție?

— Nu, gâfâie Ben în timp ce se împinge în ea, cu mâinile pe mijlocul ei ca s-o pătrundă mai bine, dar sunt cât se poate de sigur că vederea poponețului tău ca o piersică imaculată îmbunătățește calitatea încărcăturii mele.

Django McCabe

Adeseori, a face lumină din întuneric are cât se poate de mult sens. Pe vremea când făcea drumeții în Nepal, la începutul anilor '60, în drum spre vreun guru în robă galbenă ca șofranul sau altul, Django McCabe a dat peste un bărbat care căzuse pe porțiunea înclinată a unei trecători din munți.

— Ai nevoie de o mână de ajutor? se oferise Django.

— De fapt, mi-ar prinde bine un picior, îi răspunsese omul.

Abia atunci a văzut Django că bărbatul nu avea decât un picior și că îi zburase cârja ceva mai încolo. Django învață mai multe de la acest tovarăș de drum decât de la guru: să nu lași greutățile să te împietrească, să-ți păstrezi umorul în miezul problemei, să faci lumină din întuneric. Un deceniu mai târziu, când Django s-a pomenit tutorele a trei fetițe sub vârsta de patru ani, fiicele răposatului său frate, se gândi la prietenul său șchiop și hotărî că împrejurările care îl legau de nepoatele sale nu vor fi amintite niciodată decât ca un fapt mai degrabă excentric, straniu de norocos, și nicidecum ca mare lucru. Fraza „Știu că

mama voastră a fugit cu un cowboy din Denver, dar..." deveni de atunci un fel de prefix al tuturor evenimentelor, de orice fel, din viața fetelor McCabe.

Știu că mama voastră a fugit cu un cowboy din Denver, dar să plângeți pentru că am înregistrat din greșeală peste episoadele alea din Dallas *e un pic cam melodramatic.*

Era pe la mijlocul dimineții și Django McCabe se simți îndreptățit să se așeze nițel. Nu era vreme pentru un pui de somn. Era luni și, dacă fetele veneau acasă în weekend, atunci avea nevoie de toată săptămâna să se pregătească pentru vizita lor; nu-și putea pierde timpul cu moțăiala. Oricum, a sta pe scaun și a nu ațipi era la fel de greu și poate la fel de lipsit de sens ca a merge la barul Zdrențărosul și Scaietele și a nu bea o halbă de bere.

— O să fac mai multe lucruri deodată, murmură Django. Se pare că e ceva foarte la modă în secolul douăzeci și unu.

Așa că decise să combine odihna sa de scurtă durată cu a face ceva constructiv, în acest caz cu trecerea în revistă a cailor care alergau în cursele din acea zi. La urma urmei, studierea formei în care se aflau caii o să-l împiedice să ațipească.

Și iată-l. Chiar în fața lui. La 2.20, cursa de la Pontefract. Cool Cat. Pronosticat cu puține șanse de câștig – dar ce știau ei?

— E un semn, zise el, bătându-se cu palma peste toate buzunarele, în încercarea de a-și găsi portofelul, pe care, după o cercetare amănunțită a colecției de jachete atârnate pe majoritatea scaunelor din bucătărie, îl descoperi, în sfârșit. O să pariez o bancnotă de

zece lire pe calul ăsta. În cinstea lui Cat. Oricum trebuie să merg în oraș, așa că nu va fi un drum făcut de pomană.

Django nu ar fi plasat niciodată un pariu prin telefon. Nu are încredere în telefoane. Nu știi niciodată cine s-ar putea să asculte, își zicea el posomorât. Însă are încredere deplină în mașina sa, un Citroën 2CV, iar pe șoselele din Farleymoor și pe drumurile din jurul Chersterfieldului, mașinuța umplută până la refuz cu Django e o priveliște familiară. La șaptezeci și patru de ani, Django are un fizic robust. Înalt și voinic, cu o corpolență afabilă și încoronat de o coamă de păr cărunt, prins întotdeauna în coadă. Claxonează și face cu mâna în timp ce conduce. Crede că ceilalți șoferi încetinesc ca să-l lase să treacă și să-i facă și ei cu mâna. De fapt, ei virează brusc ca să se dea la o parte din calea lui, ridicându-și mâinile în semn de protest.

Pe toate continentele există oameni care-l consideră pe Django prietenul lor, deși zilele sale de peregrinări s-au încheiat atunci când au apărut cele trei nepoțele ale lui, cu vreo treizeci de ani în urmă. De atunci, rareori a plecat din Derbyshire, iar zona din jurul Farleymoorului, pe partea cu Matlock a Chesterfieldului, este cea în care se află cei mai apropiați prieteni ai lui.

— 'Neața, Mary! Măi, și ce divin arăți pentru o zi de luni, zice Django, intrând la agenția de pariuri.

— Măi, și ce colorat arăți pentru luna ianuarie, îi spune Mary, întrebându-se dacă i-or fi ținând suficient de cald cămașa din lână colorată și vesta brodată.

— E din Peru, îi zice Django, deschizându-și larg vesta, ca un exhibiționist. A trebuit să fac târgul cu niște bandiți într-o trecătoare din munți.

— Și ei ce au luat în schimb de la tine, scumpete?

— Pașaportul, răspunde Django cutremurându-se de râs. Un pariu pe Cool Cat, rogu-te frumos.

— E pronosticat cu șanse mici de câștig, îl avertizează Mary.

— Știu, ridică Django din umeri, dar șansele erau chiar mai slabe ieri pentru Fenland Star și de-a dreptul foarte proaste pentru Pipistrelle săptămâna trecută, și amândoi au câștigat. Mâna lui acoperă o bancnotă de zece lire. Știi, zboară spre casă chiar acum. Cat. Toate cele trei fete fac o descindere la mine în weekend.

Mary le cunoaște pe fetele lui Django. Au fost la școală cu fiicele ei.

— Atunci, fără îndoială, o să le gătești ceva bun, așa-i?

— Cat e de patru ani în America, zice el, sprijinindu-se de tejghea și făcându-i semn lui Mary să se apropie. Asta înseamnă o grămadă de McDonald's. Cică părul ei e acum roșu.

Mary nu poate sesiza legătura dintre McDonald's și culoarea părului. Dacă-și amintește bine, Cat e cea sportivă care s-a măritat cu medicul unei echipe profesioniste de ciclism.

— Așa că, într-adevăr, voi pregăti un bairam ca să-i urez bun venit acasă și să-i pun la loc niște nutrienți, zice Django. A, și hai să punem un pariu pe Three's Company, la Fakendam. Bun căluț ăsta.

Django McCabe nu mai are barbă de peste douăzeci de ani și totuși, în clipele de contemplare, își mângâie bărbia cu vârfurile degetelor, ușor și metodic, de parcă ar mai purta încă pe față mândra sa bărbuță de țap. E un obicei pe care-l folosește pentru toate tipurile de activități care presupun un raționament îndelungat, de la alegerea cailor în funcție de nume sau de forma lor

anticipată de *Racing Post*, la alegerea următoarei sale piese de domino la Zdrențărosul și Scaietele. În clipa de față, își mângâie bărbia, întrebându-se ce să gătească. În fața sa sunt așezate toate alimentele din frigider, majoritatea celor din cămară și, de asemenea, câteva din încăpătoarea ladă frigorifică. Nu crede în a face cumpărături în concordanță cu o rețetă, ci gătește cu ingredientele pe care le are la îndemână; el a inventat combinația culinară în sensul ei cel mai puțin uzitat. Își pipăie barba invizibilă și începe să facă selecția, așa cum un artist ar alege culorile pentru paleta zilei. Într-adevăr, Django se simte cel mai creativ atunci când gătește – el vede amestecarea, mixarea, combinarea, fierberea laolaltă ca fiind o artă, nu știință. Astfel, niciodată nu măsoară sau cântărește ceva și crede că, pentru gătit, cărțile de bucate reprezintă ceea ce trusele de pictat după numere sunt pentru pictură.

Ori de câte ori vin în vizită nepoatele sale de la Londra, e rost de un bairam. Și cum weekendul care urmează nu va fi doar o vizită obișnuită, ci o sărbătoare prilejuită de întoarcerea acasă, va trebui să fie un Bairam Monumental. Django n-a mai văzut-o pe Cat de vara trecută. Nici unul dintre ei nu a mai văzut-o. Crăciunul a fost ciudat în lipsa ei. A împlinit treizeci și doi de ani în toamnă și el n-a avut cum să-i facă un tort. Iar ca să pună capac, de curând Pip a dat de înțeles că Fen e cam la pământ. Nu știe metodă mai bună de a încălzi inima și de a elibera sufletul decât umplerea stomacului cu tot felul de mâncăruri gătite în casă.

Django e cel mai fericit atunci când gătește pentru fetele lui, chiar dacă toate au treizeci și ceva de ani și

sunt la casele lor, iar sănătatea lor nu a lăsat niciodată de dorit.

— E o meteahnă, o să le spună atunci când ele îi vor zice că nu trebuia să se deranjeze, că un prânz la pub sau o cină semipreparată ar fi fost în regulă din partea lor, când vor zice că sunt prea sătule ca să le mai pună încă o porţie, darămite două. Sunt bătrân şi le am şi eu pe ale mele, o să declare. Faceţi-mi pe plac.

Şi la fel o să le spună când le va da sacoşele pline ochi cu caserole Tupperware, atunci când vor pleca din nou la Londra.

Django McCabe este arborele lor genealogic. Abandonul mamei lor, moartea tatălui nu i-au dat de ales – dar în cele din urmă ele i-au dăruit cea mai mare dintre binecuvântări. Braţele lui, ca nişte ramuri imense, le-au oferit lui Cat, Fen şi Pip strângerea protectoare de mână, îmbrăţişarea iubitoare de mamă, tată, confident şi mentor. El le-a asigurat crengile în care au fost legănate. Ale lui sunt rădăcinile care le-au ancorat întotdeauna şi le-au ţinut în siguranţă.

Marţi

Fen McCabe obişnuia să se privească în oglindă cu plăcere. Departe de a fi un imbold al vanităţii, găsea că asta e o activitate pozitivă. În alergătura unei zile de lucru, a-şi oferi o clipă de intimitate pentru a da din cap afirmativ spre imaginea reflectată în oglindă o ajuta. Bună, zicea uneori, ce zi încărcată. Iar în perioada ameţitoare în care Matt Holden îi dăduse de băut, luase cina cu ea, o curtase şi se ţinuse de capul ei, se strecura adesea la toaleta vreunui restaurant sau bar, ca să aibă o clipă de răgaz cu ea însăşi. Mă place, radia ea la imaginea reflectată, bravo, fătuco! Îşi făcea cu ochiul, îşi dădea ok-ul pentru a se distra şi a flirta cu bărbatul care, destul de curând, a vrut să rămână cu ea pentru toată viaţa.

De când a născut copilul, acum şase luni, Fen urăşte să se privească în oglindă. Nu pentru că priveliştea i s-ar părea deprimantă, ci pentru că i se pare foarte stranie. Nu se încruntă într-atâta din cauza celor câteva kilograme în plus, a părului lipsit de viaţă, a pielii palide, a ochilor încercănaţi şi umflaţi, cât priveşte cu

uimire nereținută și se minunează – cine *este* asta? Cum poate asta să fie reflecția mea, când eu nu recunosc, de fapt, persoana care se uită la mine din oglindă? Și, oglindă-oglinjoară, nu am fost cândva mult mai al naibii de frumoasă de *atât*? Așa că e o oarecare ușurare că ziua nu are deloc timpul necesar, iar seara e prea obosită ca să înfrunte realitatea care o privește din oglindă.

Telefonul sună, copilul plânge. Fen e mai aproape de telefon, iar Matt e mai aproape de copil. Matt știe că Fen nu prea are ce cusur să găsească felului în care el răspunde la telefon, așa că e bucuros să facă schimb de locuri în bucătărie.

— Alo? răspunde el. Bună!

Se uită la Fen. Are pe ea o pijama de-a dreptul groaznică. Deși fusese cândva un set asortat, nu era nici atunci prea frumos. Pantalonii au buline, pe un fundal de un lila bolnăvicios. Bluza e plină cu animale din desene animate, care au o drăgălășenie mult prea forțată, un hibrid ciudat, corcitură de câine și iepure, având chiar și ceva cromozomi de ursuleț.

— Așteaptă o clipă, ți-o dau la telefon.

Îi întinde receptorul.

— Cine e? îl întreabă Fen din buze, dar Matt doar ridică din sprânceană și rânjește. În timp ce Fen se târăște spre telefon, cu bebelușul potolit simțindu-se ca acasă pe șoldul ei, Matt îi observă papucii. Monstruozitățile gri din pâslă pe care el le-a denumit odată „saboți de lesbiană din blocul comunist". La vremea aia, el o pusese la zid din cauza lor, ea trăsese un afurisit de dans folcloric cu ei și-l făcuse să moară de

râs, apoi îi aruncase sub pat. Pentru totdeauna, așa crezuse el până adineaori.

— Alo? zice Fen.

— Bau! spune vocea.

— Cat?

— M-am întors! Suntem într-un taxi, pe autostrada M4. Ne îndreptăm spre Clapham.

Matt privește cum zâmbetul îi încălzește chipul. Se gândește că, deși pare un clișeu să spună că răsare soarele când Fen zâmbește, pentru el așa e. Și brusc îi iartă pijamaua și galoșii și se simte prost pentru faptul că s-a enervat, și acum vrea să meargă la ea și să o ia în brațe, și să-i sărute gropițele asimetrice din obraji, să-i dea la o parte de pe frunte bretonul prea lung și să o sărute și acolo, să-i strângă părul în coadă și să-și îngroape nasul în gâtul ei. Ea pune telefonul în furcă și el se gândește că, deși e gata să plece la serviciu, poate că ar mai fi ceva timp pentru un picuț de spontaneitate, pentru afecțiune, pentru contact fizic și emoțional. Bebelușul poate sta pe șoldul lui Fen. La urma urmei, sunt cu toții o familie. Îmbrățișare de grup și toate cele. Așa că traversează bucătăria și e pe cale să se întindă spre ea, când ea strâmbă din nas.

— Doamne sfinte, îi zice ea copilului, cum poate cineva atât de micuț și de drăgălaș să emane un miros atât de groaznic!

— O schimb eu, se oferă Matt.

Fen se gândește un pic, ezită:

— E în regulă, zice ea, o schimb eu. Vreau să verific dacă i s-a dus iritația.

O fi având ea doar șase luni, dar Cosima Holden-McCabe a hotărât, cât se poate de categoric, să nu mănânce

nimic decât dacă are culoarea portocalie. Fen se întreabă cu neliniște dacă piureul de morcovi și de cartofi dulci, dat patru zile la rând – și acum la micul dejun – ar putea să-i provoace copilului o intoxicație cu caroten. Sau să fi cauzat iritația. Sau să fi creat actualul miros extrem de înțepător al scutecelor.

— N-ai vrea tu, mai bine, o banană moale și bună? Ești bine, dovlecel?

Cu ochii pe bebeluș, agitând o lingură plină cu terci portocaliu, Fen vorbește cu Matt:

— Ție ți se pare că e portocalie?

— Dovlecii sunt portocalii – probabil că tu îi creezi acest complex.

Fen se uită la el un răstimp încărcat de tensiune:

— Glumă? zice Matt cu un zâmbet șters. Arată frumos – are o strălucire minunată în obrăjorii ei grăsuți.

— Nu e grasă! protestează Fen.

— Era un compliment, o asigură Matt. Am zis-o cu drag.

— Dar crezi că strălucirea din obrăjorii ei este un pic portocalie?

— Nu, Fen. Matt se uită de aproape la copilă și o sărută pe obraji. Cosima arată bine, zice, și se uită la iubita lui. Cred că e fericită și sănătoasă și că piureul de morcovi și cartofi e mâncarea ei preferată acum. Bănuiesc că din cauză că tu pari ofilită, prin comparație, Fen.

— Dacă par cu adevărat ofilită, asta e din cauză că sunt al naibii de obosită, zice Fen pe un ton defensiv.

— Știu că ești, zice Matt și îl enervează faptul că Fen a înțeles asta ca o insultă, în loc de îngrijorarea pe care voia să o exprime. Vrea să-i spună: și eu sunt obosit, să știi; dar nu are timp de o ceartă jalnică în legătură cu cine e mai obosit. De ce nu o rogi pe sora

ta să vină azi pe aici? Să poți avea niște timp doar pentru tine?

— De-abia s-a dat jos din avion!

— Mă refeream la Pip.

Pe undeva, Fen știe că intenția lui Matt e plină de dragoste. În ultima vreme, însă, o sensibilitate de nestăpânit a ieșit mai aproape de suprafață decât rațiunea.

— Crezi că nu mă descurc, nu-i așa?

— Te descurci de minune, zice Matt, căci revistele și cărțile i-au inoculat această frază și l-au sfătuit să ignore muntele cu haine de călcat, grămezile de jucării și dezordinea generală. Sunt în întârziere. Ce faci azi? E ziua de *Micii Muzicanți*?

— Nu, aia e joi.

— *Micii Acrobați*?

— Nu, aia e mâine. S-ar putea să mă întâlnesc cu mămicile de bebeluși în după-amiaza asta.

— O să fie drăguț.

Fen ridică din umeri:

— Întotdeauna plec de acolo simțindu-mă un pic nesigură, se confesează ea. Se pare că bebelușii lor dorm toată noaptea, iar majoritatea au cel puțin un dințișor. Nu sunt foarte sigură în legătură cu femeile alea – nu pot să-mi descopăr ceva în comun cu ele, în afară de faptul că avem copii de aceeași vârstă. Încearcă tot timpul să se depășească una pe alta în piureuri după rețete organice din ce în ce mai exotice. Dar bebelușul meu nu vrea decât chestii portocalii.

— Ești prea dură cu tine și cu Cosima, în mod total nejustificat. Și, foarte probabil, și cu grupul acela de mame. Nu mai fi prostuță. Ești o mămică model și te iubim.

Fen nu aude ultima propoziție. În urechi îi sună doar faptul că Matt zice că e prostuță. Vrea să-i spună să se ducă la dracu'. Dar au făcut un pact să nu înjure în fața copilului.

— Am întârziat. Își bea cafeaua cu înghițituri mari. Pentru moment, la serviciu e ca la balamuc – o să încerc să plec devreme, să gătesc ceva bun.

O sărută pe Fen pe creștetul capului și își trece buzele peste perișorul care împodobește capul Cosimei:

— Pa, fetelor. Distracție plăcută.

Lui Tom Holmes îi plac foarte mult zilele de marți. Nu îi place faptul că la școală marțea înseamnă oră de dictare, urmată de fotbal. Lui Tom i se pare dificil să coordoneze auzirea unui cuvânt, priceperea sensului său în context și scrierea lui, toate astea în numai vreo două secunde. Și astfel pare cât de poate de logic ca instrucțiunile pentru manevrarea unui iaht să poată fi, foarte bine, „pacifice" în loc de „specifice". Îl enervează că nu se descurcă niciodată bine la dictare și că nu există nici o ocazie să argumenteze, într-o manieră demnă de toată atenția, că „pacific", luat contextual, e la fel de potrivit ca și „specific". E ușor surprins că domnișoara Balcombe nu vrea să accepte măcar că „instrucțiuni pacifice pentru manevrare" sună destul de logic. Nu îi place că nu există spațiu de manevră cu sensurile, atunci când vine vorba de dictare.

Fotbalul îl face pe Tom nefericit, cu atât mai mult cu cât e conștient că un băiat de nouă ani nu ar trebui să recunoască niciodată că e nefericit în ceea ce privește fotbalul. Ține cu echipa Arsenal, ceea ce l-a ajutat să-și facă prieteni la școala sa din nordul Londrei, dar urăște să joace acest joc. Îl urăște deoarece adesea îl dor picioarele din cauza eczemei. Noroiul poate să

înțepe, însă pantalonii de trening pot să apuce și să agațe pielea crăpată. Deși coechipierii săi sunt tipi „de gașcă", îndeajuns încât să nu comenteze, Tom îi surprinde, totuși, uitându-se la trupul său, involuntar dezgustați. Cu toate astea, ceea ce face ca dictarea și fotbalul să fie suportabile este faptul că marțea stă cu tatăl său și cu mama sa vitregă la locuința lor mișto din Hampstead.

De fapt, ei locuiesc la doar un kilometru și ceva de casa lui din Swiss Cottage și, deși Tom își petrece fiecare marți, miercuri și fiecare al doilea weekend cu ei, și oricând altcândva are chef, nivelul de noutate este încă ridicat. Casa tatălui său e mai aproape de școală decât cealaltă casă, așa că, în loc ca mama lui să facă slalom cu Renault-ul până la ea (fapt care are și el părțile sale bune, căci ea pare a nu fi deloc conștientă de cât de mult înjură la volan), Tom merge pe jos împreună cu mama sa vitregă pe Hampstead High Street. Și, fără a se ține de fapt de mână (doar are nouă ani acum, s-ar putea să-i vadă cineva), Tom poate, totuși, să o convingă inconștient să facă un ocol pe la Starbucks pentru o ciocolată caldă.

Tom o are pe Pip de aproape patru ani. Prezența ei la poarta școlii continuă să ofere un subiect bun de bârfă. Fiind clovn de profesie, Pip le este foarte cunoscută multora dintre colegii de clasă ai lui Tom, de pe vremea petrecerilor de aniversare care se țineau lanț când erau mai mici. De asemenea, a venit la o ședință cu părinții pentru a vorbi despre cealaltă ocupație a ei, de clovn în spitalele pentru copii. A făcut șpagate și roata pe scenă, l-a lovit pe director în cap cu un ciocan gonflabil care chițăia, a făcut o motocicletă din baloane în fix patru secunde, iar Tom a fost în centrul

atenției toată ziua aceea. Prietenii săi încă țin morțiș să o salute atunci când vine să-l ia. În mod invariabil, ea sosește pe fugă la școală direct de la spital, cu părul încă prins în codițe asimetrice și cu urme de machiaj pe față. De departe, o costumație mult mai exotică decât larg răspânditele ținute Whistles și omniprezentele Nicole Farhi purtate de celelalte mămici.

Această marți nu era deloc diferită. Pip era acolo, atrăgând privirile cu colanții în dungi portocalii și violet și ghetele înalte și butucănoase, pălăvrăgind prietenos cu celelalte mămici din Hamsptead.

— Bună. Mor de foame. Am avut plăcintă ciobănească la prânz. *Groaznică*, îi zise Tom, abia așteptând să o ia de acolo.

— Aoleu, plăcintă ciobănească? Groaznică, zici? În locul tău, m-aș face vegetarian.

— În nici un caz, José, se împotrivi Tom îngrețoșat. Varianta vegetariană e întotdeauna vomtastică.

— *Vomtastică*, se minună Pip, și plănui să folosească acest cuvânt în reprezentația ei. Cum a fost la fotbal?

Tom ridică ușor din umeri.

— Frig.

— Te-ar atrage o prăjitură și o ciocolată caldă? îl înghionti Pip cu cotul.

— Dacă spui tu, zise Tom.

— Păi, tatăl tău nu va ajunge acasă decât pe la șapte, argumentă Pip, deopotrivă pentru ea și pentru Tom.

— O să-mi prindă foarte bine, că-mi oferă energie, zise Tom nu foarte ingenios. Starbucks m-ar ajuta *cu adevărat* la teme.

Pip râse:

— Haide, piciule.

O luară spre High Street.

— Am avut o zi tristă la spital. E minunat să te văd.

Tom își strecură mâna într-a ei. Doar pentru câțiva pași.

Pip privi la masa de bucătărie, acoperită de resturile cinei târzii din acea seară, apoi se uită la soțul ei și la fiul lui, total absorbiți de PlayStation. Își puse mâinile în șolduri și își drese glasul. Ei nu ridicară privirea.

— Hei! strigă ea, de parcă ar fi verificat dacă era cineva acolo.

Zac îi aruncă o privire rapidă de la consolă, dar nu suficient de scurtă pentru a-l împiedica pe Tom să profite de asta.

— Tati! obiectă Tom. Concentrează-te!

Și atunci Pip se hotărî să zâmbească doar și să întrebe dacă vrea cineva de băut. I se părea încă dificil să-și stabilească reperele ca mamă vitregă. Propriile-i standarde, bazate pe copilăria ei și pe dinamica familiei proprii, spuneau că un copil de nouă ani ar trebui să ajute la strângerea mesei sau măcar să roage să fie scutit de această sarcină. Însă își dădea seama că tatăl și fiul nu se mai văzuseră de o săptămână și că Zac se ridicase primul de la masă, provocându-l pe Tom la o finală a finalelor la PlayStation. Așa că făcu ea ordine și îi lăsă se se bucure de timpul lor împreună.

Aruncă o privire la ceas și se simți ușurată că se apropia ora de culcare a lui Tom. Zac lucrase până foarte târziu în ultimele câteva seri, încât simțea că nu-l văzuse mai deloc.

— O să-ți dau drumul la apă în cadă, Tom, ca să faci baie, zise ea.

— Încă un joc doar, îi strigă Zac.

— Voi lăsa apa să curgă încet.

În ciuda faptului că încerca din răsputeri să câștige, Zac pierdu jocul. Departe de a fi rănit, era mândru de îndemânarea lui Tom și, după o baie zgomotoasă, se întinse alături de fiul său pentru o lectură îndelungată din *James și piersica uriașă*. Pip auzea timbrul plăcut al vocii lui Zac, în timp ce citea. Turnă două pahare cu vin și pregăti ghiozdanul lui Tom pentru dimineață.

Zac își făcu apariția făcând cu mâinile gestul care însemna că băiatul dormea dus:

— Era obosit, zise el.

— Păi, e târziu pentru el, spuse Pip, oferindu-i un pahar cu vin.

Zac își privi ceasul de la mână:

— Mai am doar un pic de lucru, îi zise el lui Pip, care păru dintr-odată descumpănită. Doar vreo oră și ceva.

Își luă vinul, o sărută pe buze, o strânse de fund și dispăru cu laptopul. E fericit, își spuse Pip. Privi partea bună a lucrurilor, așa cum îi stătea în obicei. Cel puțin asta îi dădea răgazul de a-i telefona lui Cat, dacă sora ei fusese în stare să reziste decalajului de fus orar în prima ei zi înapoi în țară.

Mulți vor fi zicând că a fi un contabil reputat își are bunele și relele sale: satisfacții materiale în schimbul orelor peste program și a unei munci adesea relativ plictisitoare; un pachet salarial baban pentru a compensa o imagine seacă, cenușie. Cum altfel ar fi putut deveni contabilii o rasă atât de aparte, un adevărat clișeu? Numai că singurele lucruri cenușii la Zac Holmes sunt ochii, de un plumburiu atât de închis încât pare,

oricum, bleumarin, iar singurul lucru sec la el e simțul umorului. Dacă ar fi fost ca înfățișarea și personalitatea să-i dicteze cariera, aceasta ar fi trebuit să fie ceva în domeniul plin de elan al creativității. Însă creierul lui Zac, cu uimitoarea-i înclinație către cifre, se hotărî asupra contabilității încă de la început. Orice altceva pur și simplu nu ar fi fost logic. Lui Zac îi place logica, îi plac soluțiile directe și răspunsurile simple chiar și la problemele cele mai complexe. Prin urmare, el nu consideră niciodată că ceva ar fi o dilemă, deoarece știe în sinea lui că există întotdeauna o cale de rezolvare. Zac crede că problemele sunt doar o chestiune de percepție. Dacă te așezi și te gândești cu atenție, nu există nimic care să nu poată fi rezolvat. Problemele nu există cu adevărat în realitate, totul se rezumă la atitudine. Asta se aplică atât în viața sa personală, cât și în cea profesională. Așa că, atunci când în urmă cu zece ani prietena sa, care-i era și o iubită mai mult sau mai puțin stabilă, l-a anunțat că e însărcinată, la câteva săptămâni după o tăvăleală la beție, ca între prieteni, deloc memorabilă, Zac a întâmpinat vestea cu o ridicare din umeri și a conceput cu ușurință o formulă care să mulțumească pe toată lumea.

2 prieteni stabili + 0 dorință de căsătorie/coabitare
(+ niciodată: probleme legate de £/♥)
= părinți nemaipomeniți + moderni
= 1 copil fericit

June, mama copilului său, n-ar putea fi niciodată o fostă soție sau o fostă iubită, deoarece nu era nici una, nici alta atunci când a fost conceput Tom. Ea e prietena lui Zac și Zac este prietenul ei, iar pentru Tom a avea

părinți care sunt buni prieteni e un dar. De asemenea, Tom are doi părinți vitregi. Toți sunt prieteni. S-ar putea să pară neconvențional, dar funcționează. O familie mare de prieteni.

O fi dat la năvod Django McCabe în anii '60, făcând călătorii anevoioase de la ashram la comună, de la iurtă la kibbutz, în căutarea aceluiași lucru. Însă e cât se poate de fericit să recunoască faptul că nepoata sa cea mare și-a găsit apoteoza în Londra NV3.

Pip se învârte de colo-colo. Ora lui Zac la laptop s-a transformat în două ore.

— Cafea? îi oferă ea.

— Nu, mersi, răspunde Zac, trebuie să rezolv asta.

— Ceai? sugerează Pip.

— Nț, sunt bine, mersi, doamnă. Trebuie să dau de capăt aici.

— Whisky?

— Nu, nimic – sunt OK. Mersi.

— Sex sălbatic?

— Tentant – în oricare altă seară. Trebuie să lucrez. Pe bune.

— O partidă foarte specială de-a mea de sex oral?

Zac se uită la monitor. Are un cap foarte bun pentru numere. Dar, dacă e vreun număr care să-i facă un „cap" foarte bun, e cel al lui Pip. Ochii săi nu se ridică de la laptop, degetul îi zăbovește deasupra mouse-pad-ului.

— O partidă specială de sex oral? întreabă Zac, de parcă ar fi un negociator. Nu doar una standard?

— Ai încredere în mine.

— Pentru că, dacă e vorba doar de una mică, pe fugă, mă lipsesc. Auditul ăsta e foarte important.

— Nu sunt capabilă de una mică, pe fugă, clarifică Pip lucrurile, cu mâinile în șolduri și bărbia ridicată.

— Mă refer aici la ceva de-a dreptul *cosmic*, Pip, stipulează Zac cu o sprânceană ridicată lasciv. Trebuie să fie cutremurătoare pentru minte.

— Te asigur eu că nu doar mintea o să ți se cutremure.

În cele din urmă, Zac se uită de la laptop la Pip și de la Pip la laptop. Simulând un oftat, ca și cum i-ar face ei o favoare, închide laptopul.

— Sunt sigur că vor fi foarte înțelegători, zice el.

— Îi voi scrie un bilețel șefului tău. O să-i spun că ți-a mâncat câinele tema.

Îl ia pe Zac de mână și-l conduce spre dormitor. Se dezbracă fără o vorbă și fac sex sălbatic cât de tăcuți pot.

Matt s-a întors devreme de la serviciu, a pregătit cârnăciori, piure și sos de ceapă. Perfect pentru o seară rece de ianuarie și esențial pentru iubita lui, care i-a spus că n-a avut timp să mănânce mai mult decât pâine prăjită cu *Marmite*[1] peste zi. A cumpărat și un DVD, la care Fen a reușit să rămână trează în ciuda faptului că s-a cuibărit la căldura pieptului lui Matt. Acum ea citește în pat, iar Matt își îngroapă fața în moliciunea parfumată a gâtului iubitei sale. Penisul lui răspunde în mod surprinzător. El avea de gând doar să o sărute de noapte bună. Nu știa că încă mai are suficientă energie să se simtă excitat.

1. O pastă lipicioasă, de culoare brun închis, cu un gust specific, sărat, oarecum asemănător cu sosul de soia și care se produce din extras de drojdie de bere.

— Ia mai spune-mi, cum am făcut-o noi pe Cosima? şopteşte Matt, trecându-şi mâinile pe toată lungimea coapselor lui Fen, lipindu-se de ea, senzaţia feselor ei care îi apasă erecţia făcându-i pelvisul să se legene automat, făcându-i mâinile să i se ridice în sus, spre bustul ei. Îi ocoleşte sânii. Deocamdată, sunt ai Cosimei. Nu îl deranjează cu adevărat asta, e norocos că a fost întotdeauna un tip cu predilecţie pentru picioare şi fund. Iar mâinile lui se îndreaptă din nou spre coapsele lui Fen, şi peste ele, şi în jurul lor. Degetele îi alunecă în sus, prin smocul de păr de pe sexul ei, şi apoi încearcă să şi le strecoare binişor înăuntru.

Mâna lui Fen se alătură mâinii sale:

— Chiar vreau şi eu, îl anunţă ea, cu o nuanţă de scuză în glas, cu un strop de rezervă, care îl face imediat pe Matt să înceteze a-şi mai mişca mâna. Doar că sunt foarte, foarte obosită. Îmi pare rău.

— Pun pariu că te pot face să-ţi vină cheful; pun pariu că te pot face să cerşeşti îndurare, îi spune el.

Întotdeauna a fost în stare să facă asta. Se apleacă peste ea şi o sărută, o trage astfel încât să fie faţă în faţă, o ţine lipită de el. Îşi împinge vintrele încet spre ea, îi ia mâna şi i-o duce în jos, la penisul lui obraznic, şi îi frământă trupul cu mâinile. Nu e sigur dacă a lăsat-o fără suflare sau dacă ea îşi ţine respiraţia ca să-şi sugă burta. Dar o simte rigidă şi o privire aruncată chipului ei, pe care se oglindeşte un amestec de nelinişte şi reţinere, îl face să se dea la o parte de pe ea, să se holbeze la tavan cu un oftat.

— Ţi se pare că sunt diferită? îl întreabă ea. Sunt încă moale şi neatrăgătoare. Murmură apoi că n-ar fi trebuit să mănânce toţi cârnăciorii ăia şi piureul.

— Arăţi minunat, zice Matt. Îţi tot repet asta. Doamne, erecţia mea intensă nu a fost o dovadă suficientă pentru cât de mult te doresc?

Fen ridică din umeri şi pare tristă.

— Ştiu că mă doreşti, zice ea încetişor, dar trebuie să-mi placă şi mie de mine ca să mă simt excitată.

— Nu vrei să nu te mai omori atâta cu firea?

Stinge veioza de pe noptieră şi o sărută uşor pe umăr, zicându-i:

— Nu mai fi aşa prostuţă.

Fen stă întinsă în întuneric, cu ochii larg deschişi, confuză, dorindu-şi să fi avut o cameră în plus, în care să se poată retrage. Încurajează o lacrimă fierbinte, uleioasă, să-i înţepe obrazul, să-şi croiască drum din colţul ochilor până pe pernă. Ştie că e ciudat, dar în loc să fie încurajată de asigurările lui Matt că o iubeşte şi că o doreşte indiferent de cum crede ea că arată, e supărată că el pare să nu ia în serios grijile ei, lipsa ei de încredere, fragila imagine pe care o are despre sine.

M-a făcut prostuţă. Pentru a doua oară pe ziua de azi. Prostuţă e un cuvânt stupid, lipsit de sensibilitate. El pur şi simplu nu înţelege.

Doamne! A trecut de miezul nopţii. Cosima o să se trezească în câteva ore. Trebuie să apuc să dorm un pic.

Django McCabe și Puștoaicele Care Se Caută De Păduchi

Deși doar trei ani le despărțeau pe cea mai mare de cea mai mică dintre surorile McCabe, Cat fusese întotdeauna copilul familiei. Era un pic mai scundă decât Pip și Fen, trăsăturile ei erau mai delicate. Îi lipsea aptitudinea lui Pip de a juca, de a-i distra pe alții, care îi dădea surorii ei celei mari aparenta ei încredere. Și nu avea nici mulțumirea de sine a lui Fen, abilitatea ei de a fi, în liniște, atât de preocupată de ea însăși, atât de atractiv de senină. În vreme ce Pip și Fen trecuseră prin diversele drame ale vieții lor cu capul înainte și, de cele mai multe ori, descurcându-se singure și în mod discret, Cat întotdeauna strigase tare după ajutor. Nu pentru că ar fi fost deosebit de fragilă, nici că ar fi cerșit o atenție excesivă sau că ar fi fost răsfățată. Cat era obișnuită să se aibă grijă de ea deoarece exista la ea ceva care îi inspira pe alții să-i

poarte de grijă. Ben credea că asta avea legătură cu felul în care îi erau dispuse trăsăturile feței; cu ochii ei mari așezați fermecător de-o parte și de alta a nasului cârn, ca de copil, care se continua în jos cu bosumflarea naturală a buzelor ei. Asta îi obliga pe ceilalți să-i ofere protecție, chiar și atunci când nu era neapărat nevoie sau nu li se cerea în mod expres să o facă. Cu toate acestea, punctul forte al lui Cat era că niciodată nu fusese prea mândră ca să o ceară. Crescuse știind că forța ei consta în prezența rețelei ei de sprijin, mai ales cea alcătuită din surorile ei.

Atunci când Cat plecase să trăiască în America cu un iubit relativ recent (așa cum era pe vremea aceea Ben) și cu un serviciu nou-nouț, toată lumea prevăzuse șiroaie de lacrimi care o vor aduce foarte curând înapoi. Însă așteptata rugăminte de a fi salvată nu sosi niciodată. Scrisorile ei, e-mailurile și telefoanele îi dovedeau fericirea, iar vizitele ocazionale acasă confirmară asta. Evidenta sa independență a fost un motiv de încântare și ușurare pentru familia ei și foarte curând se bucurară pentru plecarea ei. Dar nu au fost nici pe jumătate atât de entuziasmați cum sunt acum, după patru ani, de faptul că s-a întors acasă.

Purtate către nord pentru reuniunea de familie, surorile McCabe au fost inițial preocupate să-și zâmbească una alteia, trei zâmbete largi, diferite, fără motiv, și să-și evalueze în tăcere detaliile și schimbările fizice.

— Așadar...

— Așadar?

— Așadar!

— Te-ai întors!

— M-am întors.

— De tot?

— De tot. La bine şi la rău.

— Îmi place foarte mult părul tău, îi zise Pip lui Cat. Când mi-ai scris în e-mail că ţi l-ai scurtat şi ţi l-ai vopsit roşcat, am avut viziuni cu tine roşcată, cu o tunsoare periuţă, ca la soldaţi.

— E foarte băieţească, spuse Fen, în timp ce şi-l strângea grăbită pe al ei într-o coadă, spera ea, cât mai ordonată. Foarte à la Audrey Hepburn. Doamne, mă simt o şleampătă.

— Nu credeţi că e prea scurt? le întrebă Cat. Şi sunteţi sigure de culoare? Al tău e mult mai lung şi mai închis la culoare, îi zise ea lui Fen.

— Asta probabil pentru că e gras, zise Fen. Luă o şuviţă şi îi analiză cu atenţie vârfurile. Nici nu mai ţin minte când am fost ultima oară la coafor.

— Du-te în weekendul ăsta, zise Pip. Cu siguranţă ştie Django un loc.

— Când a fost el ultima dată la frizer? o întrerupse Cat. Doar n-o să-mi spui că şi-a tăiat coada? Mă aştept ca lucrurile să se fi schimbat cât am fost plecată în străinătate – dar nu chiar atât de drastic.

— Coada aia este încă mândria lui, o linişti Pip cu un zâmbet.

— Ce mai face? întrebă Cat.

— Bine-mersi, răspunse Pip. Ca de obicei, zău aşa.

— Ce ciudat, la început l-am bodogănit că nu are e-mail, dar până la urmă mi-a plăcut să primesc scrisori de la el şi să-i răspund la ele, zise Cat. Le-am păstrat pe toate. Sunt nebuneşti. Îmi trimitea pagina din programul

TV în fiecare săptămână, ca să pot fi la curent cu *Corrie*[1].

— Eu şi Zac i-am cumpărat un robot telefonic la ultima lui aniversare – dar l-a dat înapoi, zise Pip. I-am sugerat un telefon mobil, însă poţi să-ţi închipui ce a zis.

— Că veni vorba de zile de naştere, mă întreb ce-o să facem pentru a lui, spuse Cat cu veselie. Vă vine să credeţi că face şaptezeci şi cinci de ani în primăvara asta?

— Fie o să dea o petrecere de pomină, fie o să se retragă ca un pustnic, zise Pip. Caz în care o să-i facem o petrecere surpriză.

— Da! zise Cat. Privi la bebeluşul adormit, lipit de Fen într-un portbebe. Cosima e atât de frumoasă, remarcă visătoare, urmărind degetele lui Fen care loveau uşurel, instinctiv, spatele copilului într-un ritm delicat. Cu un aer absent, Cat îşi răsuci verigheta pe deget. Ei, încă nici un plan de nuntă, Fen? Simţi privirea lui Pip asupra ei.

Fen pară:

— Ce ciudat să spui asta!

— Scuză-mă – am vrut doar să spun că, ştii tu, acum că aveţi un copil...

— Şoc, oroare, un copil *nelegitim*? Asta ai vrut să insinuezi?

— La naiba, Fen, te tachinam doar, zise Cat, pentru că asta făcuse.

---

1. Denumirea familiară întrebuinţată pentru serialul TV *Coronation Street*, unul dintre cele mai longevive programe de televiziune britanice, a cărui difuzare a început în 1960 şi continuă şi în prezent (a trecut de episodul 6900!).

Privi înapoi spre Pip, care, dintotdeauna cea diplomată, decise că era o idee bună să schimbe subiectul.

— Mi-e foame, spuse Pip.

— Şi mie mi-e foame acum, zise Fen. Credeţi că Django ne-a pregătit un prânz întârziat?

— Urmat aproape imediat de un ceai enorm, cu doar atât timp la dispoziţie cât să râgâi înainte de un bairam la cină? râse Cat.

— Mă duc să cumpăr nişte sendvişuri, zise Pip.

— Şi cartofi pai cu sare şi oţet! strigă Cat în urma ei.

Fen îi zâmbi. Cat îşi întoarse privirea spre peisajul englezesc de provincie care se derula în goana trenului. Foarte diferit de Colorado, unde rămăsese uimită de ceea ce o înconjura. Aici, dimensiunile erau la o scară familiară, confortabilă, chiar un pic banale prin comparaţie, culorile erau mai închise, mai şterse.

— Îmi pare rău pentru adineaori, zise Fen. Am fost groaznic de ţâfnoasă în ultima vreme. Urăsc asta, dar nu mă pot abţine. Sunt foarte obosită. Şi... ei bine, pe acasă lucrurile sunt cam încordate.

Cat urmări cum Fen îşi coboară privirea. Fusese şocată de schimbarea fizică a lui Fen, de pielea palidă, ochii încercănaţi, de o rotunjire pe ici şi o apatie generală pe dincolo. În mod obiectiv, Fen fusese mereu cea mai frumoasă dintre ele trei; trăsăturile şi pielea ei adăugau rafinament acolo unde Pip era doar drăguţă, iar Cat doar frumuşică. Astăzi însă Cat observă o anumită paloare care acoperă această frumuseţe.

— Din cauza lui Matt? o întrebă Cat fără ocolişuri, deşi intenţionase să afle detalii mai târziu, de la Pip.

— Nu ştiu, Cat, îi răspunse Fen, cu o lacrimă înceţoşându-i ochii, dar cred că s-ar putea să fie din cauza mea. Dragostea pe care i-o port copilului e atât de

primară şi de totală, încât uneori îmi vine să fug undeva ca să fim doar noi două.

— Să nu faci asta, îi zise Cat şi se întinse peste suprafaţa melaminată ca să apuce încheietura mâinii surorii ei, te rog să nu faci asta. Am străbătut mii de kilometri ca să mă întorc în mijlocul familiei mele. Vreau ca micuţa Cosima să ajungă să o cunoască pe mătuşa Cat. Iar când voi fi însărcinată, o să am nevoie să fii cât mai aproape, la o aruncătură de băţ, ca să-mi spui cum să fac totul aşa cum trebuie.

Fen zâmbi:

— O să am nevoie de un băţ al naibii de lung, de la Clapham până în East Finchley.

— Clapham nu este, repet, *nu este* ceva permanent. Ştii bine că întotdeauna mi-a plăcut Tufnell Park.

— E tare bine că eşti acasă, dar va fi şi mai bine când o să fii la o aruncătură de băţ.

Pip se întoarse, anunţând:

— Pâine tare precum cartonul, cu brânză cauciucată la mijloc. Să nu care cumva să-i spuneţi lui Django despre ceea ce suntem pe cale să mâncăm.

Trăgând cu ochiul pe fereastră, pentru Django e o bucurie să le vadă pe cele trei nepreţuite fete coborând din taxi. Preţ de o clipă, se întoarce de la această privelişte şi aduce o mulţumire sinceră tuturor zeilor şi spiritelor pentru care a manifestat vreodată un interes cât de mic într-o etapă oarecare a vieţii sale. Le poate auzi râsul şi pălăvrăgeala plină de entuziasm. Ia te uită la Cosima – ce mult a crescut în ultima lună! Şi cât de natural ţine Fen copilul lipit de ea! Uite cum aruncă soarele sclipiri de aur în părul lui Pip! Iar Cat, asta nu poate fi Cat! Cat era o fetiţă veselă cu codiţe. Cine e femeia asta superbă? Şi ce e cu părul ăsta roşcat?

Django intenționase să se poziționeze în holul de la intrare, astfel încât fetele să-l vadă acolo când deschideau ușa, cu brațele deschise larg, ca un tenor celebru pe coperta unui album. Dar, furat de moment, e și el la fel de entuziasmat ca ele și iese afară să le întâmpine, urându-le un răsunător bun venit. Singurul membru al familiei care nu plânge e Cosima. Se uită la cei mari cu ochii ei gravi, care nu clipesc, înregistrând toate faptele și detaliile, ca și cum ar introduce în căpșorul ei informația că, atunci când familia nu s-a văzut de mult timp, se țopăie de bucurie și se plânge în hohote și fiecare atinge întruna părul celorlalți.

— Sunt încă sătulă peste poate de la ora ceaiului! îi șopti Cat lui Pip, în vreme ce Django trebăluia, cu zgomot de oale și cratițe, prin bucătărie. Fursecurile alea erau cât niște obuze de tun. Lasă că erau de ajuns să hrănească o armată – erau destule cât să scufunde toată marina britanică!

— Ssstt! făcu Pip.

— A fost sănătos? o întrebă Cat încet. N-a avut gripă sau altceva? Că mi se pare un pic obosit, un pic slăbit, față de ultima dată când l-am văzut.

— Cred că a fost bine, zise Pip. Nu a zis nimic care să afirme contrariul. Probabil că a muncit ca un sclav deasupra aragazului toată săptămâna, pregătindu-se pentru sosirea noastră. Zări cu coada ochiului un număr din *Racing Post* și completă: Sau poate că și-a pariat toți banii pe vreo mârțoagă bătrână și a pierdut mult.

Cat se plimbă prin sufragerie, atingând obiectele cu degetele, zăbovind în fața fotografiilor înrămate, pipăind brocartul greu al draperiilor, trecându-și palmele peste tapițeria puțin tocită, umplându-și nările cu

mirosul de acasă. Era ca și cum ar fi făcut cunoștință din nou cu elementele fundamentale ale istoriei ei personale, amintindu-și cum arăta totul, cum se simțea și mirosea totul, cum trebuia să fie totul, în vreme ce, în același timp, își reafirma propria prezență în acest spațiu sacru al familiei.

Bairamul era în curs de pregătire, fierbea la foc mic, se prăjea sau scotea aburi. Anumite componente ale sale se marinau fericite sau erau răcite sau stăteau la temperatura camerei. Erau folosite toate oalele, cratițele și tigăile, și toate ustensilele de bucătărie serveau la mai multe operațiuni. Diversele arome care emanau din cuptor și de pe plită își uniră forțele pentru a crea o explozie olfactivă care, pentru Django, era la fel de contradictorie și, în ultimă instanță, la fel de plăcută ca un acord de jazz.

Rostul gătitului și rostul jazzului sunt, în esență, unul și același, își zise Django în sinea lui, în timp ce umplea chiuveta cu apă și o jumătate de borcan de Bar Keeper's Friend ca să pună la înmuiat toate cuțitele. *Totul ține de elementul surpriză, de revelație și de reeducare. De experimentare. Ca atunci când sistemul african pentatonic a întâlnit gama europeană diatonică și s-a născut jazzul; un sunet care la început a fost bizar, deconcertant de discordant. Nu era nevoie decât să-ți deschizi bine urechile și inima la notele joase a treia și a șaptea, și deodată plăcerea auditivă a bluesului îți alerga prin vene. Tot așa, îngrijorarea inițială a cuiva că sosul picant tabasco și tonul ar putea fi un acompaniament straniu pentru rața umplută cu țelină se risipește când se leapădă de ideile*

preconcepute şi permite aromelor să-şi pledeze singure cauza. Nu foarte diferit nici de Kandinski, meditã Django în vreme ce ieşea din bucătărie ca să-şi caute nepoatele, *da, Kandinski pare o cascadă arbitrară de culoare şi formă, şi totuşi este cât se poate de ancorat în structură şi scop. Jazz. Gătit. Abstracţionism. Toate sunt artă.*

Le găsi în living şi le observă nevăzut preţ de o clipă plină de nostalgie. Chiar atunci, fetele ar fi putut avea orice vârstă. Scena era în acelaşi timp familiară şi atemporală, iar continuitatea era subtilă.

— Pe toţi zeii, declară el, cântaţi aleluia pentru reîntoarcerea Puştoaicelor Care Se Caută De Păduchi.

Puştoaicele Care Se Caută De Păduchi ridicară privirea spre el. Fen încetă să mai netezească părul lui Pip, mâna lui Pip se opri din masajul picioarelor lui Cat, iar capul lui Cat se ridică din poala lui Fen, încetând să mai traseze tot felul de modele pe picioarele surorii ei.

— Django, doar n-o să te apuce sentimentalismele cu noi, nu-i aşa? îl întrebă Pip, reluându-şi masajul într-o manieră profesională.

Fetele râseră. În sinea lor, fiecare dintre ele se simţi brusc sentimentală, într-o manieră cât se poate de pozitivă. Trecuseră ani de când Django nu le mai numise Puştoaicele Care Se Caută De Păduchi, pentru că trecuse foarte multă vreme de când stătuseră strânse în cercul lor, fiecare făcându-i ceva celeilalte, cu mâinile aproape inconştient ocupate.

— Terminaţi cu joaca, zise Django. Haideţi să mâncăm.

— Doar văd ce face Cosima, spuse Fen.

— Ai fost sus la ea acum o jumătate de oră şi era liniştită atunci, spuse Cat.

— O să vezi tu, replică Fen, uşor în defensivă, simţindu-se îndreptăţită să dea din cap cu un aer cunoscător, o să vezi tu.

— Se pare că nu doar pentru că i-a fost dor de mâncarea ta s-a întors Cat acasă, îi spuse Pip lui Django, strecurându-şi braţul pe după mijlocul lui. A venit acasă ca să se înmulţească.

Django tăcu un pic, apoi zise:

— Minunat!

Îşi puse mâna pe capul lui Cat, ca şi cum ar fi binecuvântat-o, adăugând:

— Încă un motiv de sărbătorit. E nişte şampanie pe undeva pe aici. S-ar putea să fie în sertarul de jos, în camera ta, Pip.

— Aş putea să mă uit eu la Cosima, când mă duc să caut şampania, îi sugeră Pip lui Fen.

— Nu, răspunse Fen cu hotărâre, mă duc eu. Şi colo, şi colo.

— Mâncarea e organică, îi zise Django. Mă rog, în cea mai mare parte. Să-i fac nişte piure din ea Cosimei, pentru mâine?

— Nu, mersi, îl refuză ea, sperând că şi-a ascuns neliniştea.

— Sosul este relativ portocaliu, detalie el.

— De la tabasco, zise Fen, ceea ce nu e tocmai potrivit pentru un bebeluş de şase luni.

— Nu e niciodată prea devreme să educi simţul gustului, aprecie Django.

În ciuda mărimii fursecurilor, mirosurile care veneau din oale şi tigăi erau prea îmbietoare ca să li se poată rezista, iar apetitul se mări ca prin farmec pentru a face

față cantității și calității mâncării pregătite. Deși meniul era, lucru de așteptat, de altfel, cât se poate de neortodox și deși au început cu desertul, din cauză că Django nu voia să rişte ca sufleul de lămâie și rom să se lase, manierele tradiționale fuseseră respectate întotdeauna cu mândrie în casa McCabe. Nu ține cuțitul ca pe un creion, jos cu coatele de pe masă, nu vorbi cu gura plină. Între felurile de mâncare, după ce se ștergeau politicos cu șervețelele, se discutau noutățile și planurile.

— Un toast în cinstea bărbaților absenți, zise Django ridicându-și paharul. Pentru contabil, pentru editor, pentru doctor. Bău o înghițitură și adăugă: Era destulă mâncare și pentru ei, să știți, chiar dacă ați fi vrut să vă puneți încă o porție.

— De fapt, noi nu am vrut să vină, zise Pip, cu aerul că dezvăluie un secret. Am vrut să fii numai al nostru.

— Iar mama lui Ben a vrut ca el să fie doar al ei, argumentă Cat.

— Când veniți data viitoare, să vă aduceți și băieții, spuse Django. Tocana asta o să fie bună câteva zile – va trebui să luați toate acasă din ea. Își umplu paharul din nou: Ei, încă un toast. Pentru clovn! Toată lumea ciocni cu Pip. Django își drese glasul: Pentru istoricul artei! Își ridicară paharele spre Fen, după care priviră toți spre Cat. Pentru tine cum să toastăm? o întrebă el. Jurnalist sportiv? Roșcată?

Cat păru preocupată:

— Nu sunt sigură.

— Dar iubești atât de mult lumea ciclismului, spuse Pip. Și te bucuri de un mare respect ca una dintre puținele femei reporter.

— Și ești măritată cu medicul uneia dintre echipele de ciclism de top din lume, adăugă Fen.

— *Fostul* medic al echipei, sublinie Cat.

— Așadar, gata cu umblatul haihui în jurul globului cu circul ăla de Lycra și biciclete? o întrebă Django.

— Da, râse Cat, deși părea un pic nefericită. Nu-l mai iubesc.

Pip și Fen tresăriră de îngrijorare.

— Sportul ăsta, lămuri Cat. Și nici Ben nu-l mai iubește. Prea multe medicamente, prea multă înșelătorie.

— Și atunci ce-o să faci? o întrebă Pip din nou.

— Nu sunt sigură – poate că o să scriu despre mai multe lucruri. Poate nu tocmai acum.

— Și te-ai întors de tot? întrebă Django. Sau ăsta e doar un *pit stop*[1]?

— Aici e acasă. Aici vrem să avem un copil. Poate că o să urmez exemplul lui Fen – și al tău, Django – și-mi voi face o carieră din a fi mamă.

— Nu există meserie mai frumoasă, mai nobilă, ia aminte la vorbele mele, zise Django.

— Ai uitat să adaugi epuizantă, râse Fen. Lumea universitară era floare la ureche, prin comparație. Nu că aș avea vreo dorință să mă întorc la ea.

— Dar ești atât de talentată, spuse Cat. Ai chestii publicate, ai ținut prelegeri la Tate. Ești autoritatea supremă în ce privește sculptura lui Julius Fetherstone. Ai toate prescurtările alea, dobândite prin muncă grea, care preced numele tău.

— Arta încă este marea mea dragoste. Doar pentru că aleg să nu lucrez în domeniu nu înseamnă că nu e așa. Fen ridică din umeri și continuă pe un ton mai

1. Scurtă oprire la stand pentru alimentare cu combustibil sau schimb de pneuri în cadrul curselor automobilistice.

defensiv: Am făcut o schimbare de carieră. Să-mi cresc copilul reprezintă o provocare la fel de mare, mă stimulează la fel de mult – şi necesită, de departe, mult mai mult timp.

— Presupun că va trebui să văd ce apare mai întâi – o linie albastră pe testul de sarcină sau o ofertă de lucru, zise Cat.

— Aş vrea să propun un toast, spuse Pip. Pentru surorile mele! Pentru Django! Pentru familie!

Django îşi face anunţul în timp ce îşi beau cafeaua turcească tare, însoţită de miniprăjituri enorme. Îşi drege glasul şi le spune: „Doamnelor, puţină linişte, vă rog!".

— Fără îndoială, apropiata aniversare a unei vârste care reprezintă o piatră de hotar e cauza multor speculaţii – şi sper că nu aţi pus deja la cale o petrecere surpriză.

— N-ai de gând să te retragi în pustiu, nu-i aşa? întreabă Cat.

— La împlinirea a şaptezeci şi cinci de ani? obiectează Django. Doamne fereşte, nu. Nu am deloc intenţia de a mă retrage undeva. Ba din contră. Ei vor ieşi din pustiu, din toate părţile, de peste mări şi ţări, căci voi da o petrecere.

— Aici?

— Bineînţeles că *aici*, zice Django. Va fi o petrecere de pomină, să cazi pe spate, nu alta, care va rescrie în istorie semnificaţia zilei de 16 mai. Voi da o petrecere care va fi cu totul şi cu totul nepotrivită pentru cineva de o asemenea vârstă.

Cat, Fen şi Pip rămaseră cu gurile căscate la el.

— Sunteţi toate invitate, le linişteşte el din toată inima, împreună cu oricine crede că s-ar putea să mă fi cunoscut vreodată.

Zdrenţărosul şi Scaietele

A doua zi, seara devreme, Django îşi puse mâinile pe umerii lui Fen:

— Fă-o pentru mine, îi zise el încetişor.

— E doar la Zdrenţărosul şi Scaietele, i se alătură Pip, e doar un pic mai în josul străzii.

— Şi e weekendul în care sărbătorim întoarcerea mea acasă, protestă şi Cat.

— Nu am *chef*, afirmă Fen.

— Surorile tale îţi solicită compania, iar mie mi-ar plăcea să o am doar pentru mine pe strănepoata mea, zise Django, dar îşi dădu seama că nu i-a înfrânt apărarea. Doar ai încredere în abilităţile mele, nu? Nu v-am crescut eu pe toate trei singur-singurel – şi încă foarte bine – când mama voastră a fugit cu un cowboy din Denver? Se întrerupse o clipă, cât să evalueze colţurile abia ridicate ale gurii lui Fen. Şi, oricum, Cosima doarme deja, cu foarte puţine probabilităţi să se trezească...

— Nu e asta, zise Fen. Bineînțeles că am încredere în tine. Doar că nu prea am chef să ies. Voia să pară mai degrabă neajutorată decât defensivă, ca astfel ei să simpatizeze cu ea.

— Dar este weekendul *meu*! spuse Cat din nou.

Fen nu părea deloc în largul ei.

— Nu vreau să merg la Zdrențărosul și Scaietele pentru că nu vreau să o las pe Cosima, le explică ea, privind la familia așezată în semicerc în jurul ei. E ceva ce nu am mai făcut. De ce nu putem să stăm aici – să destupăm o sticlă de vin dubios din boabe de soc, făcut în casă?

Surorile și unchiul ei o priviră, în vreme ce ea analiza cu atenție un petic tocit de pe covorul persan. Ce era dedesubt? Un ziar? Probabil. Oare de când?, se întrebă Fen. Știa covorul dintotdeauna.

— Vrei să spui că nu ai stat câtuși de puțin departe de Cosima în șase luni? o întrebă Cat.

— Nu – da, nu chiar. Matt a stat cu ea de vreo două ori.

— Adică tu și Matt nu ați mai ieșit în oraș *împreună* de când s-a născut ea? întrebă Cat, gândindu-se că asta i se părea prea de tot.

— Da, așa e, zise Fen, cu o rigiditate care spuse audienței că era de părere că ei nu ar fi trebuit să o ia la întrebări.

— Asta nu e bine, zise Cat, e groaznic.

— Ia mai lasă-mă dracului, Cat, îi spuse Fen tăios.

— Nu înjura, o admonestă Django.

— Eu m-am oferit să stau cu copilul, le zise Pip lui Cat și lui Django.

— Dar Cosima avea colici, spuse Fen.

— Nimeni nu e în măsură să pună la îndoială calitățile tale materne dacă din când în când îți oferi niște timp doar pentru tine, afirmă Django.

— Nu e asta, oftă Fen.

— E bine pentru tine, așa scrie în cartea aia despre copii pe care o ții în baie, zise Pip.

— Ce e cu toată coaliția asta împotriva lui Fen? întrebă Fen. Doamne, sunteți familia mea, ce naiba! Cosima e un bebeluș și am voie să mă las în voia instinctelor mele materne.

— Eu nu vreau decât să am plăcerea, *onoarea* de a avea grijă de prima mea strănepoată, iar surorile tale nu au vrut decât să petreacă vreo câteva ore la barul ăla din apropiere cu tine, doar voi trei, argumentă Django. Așa cum spui și tu – suntem o familie, ce naiba.

— Nu e o provocare, zise Pip, e vorba doar de un pahar la pub, prostuțo.

— Doamne, de ce m-o fi făcând toată lumea prostuță mai nou? bombăni Fen, ca pentru ea. Și este o *provocare*, de fapt, pentru mine. Credeți că nu mă tulbură faptul că încrederea mea în mine însămi se scurge precum laptele cu care alăptez? Că refuz invitația surorilor mele de a ieși să bem ceva? Că o parte ciudată și groaznică din mine nici măcar nu mai are încredere că bărbatul care m-a crescut poate avea grijă de copilul meu vreme de doar două ore amărâte? Ochii îi aruncau săgeți spre familia ei de sub sprâncenele unite de încruntare.

— Zău așa, îmi pare rău, Fen, spuse Cat. Te rog să vii. Sunt atât de fericită că m-am întors. Mi-a fost dor de tine.

Pentru o clipă, Fen crezu că s-ar putea să plângă. Apoi vru să se mențină pe poziție și să refuze.

— Știu și eu, ezită ea.

— Lasă-mi o listă lungă, cu ilustrații, spuse Django vesel.

Așa că ea se luă după vorba lui și făcu exact asta. Când se asigură că micuța Cosima dormea într-adevăr dusă, plecă împreună cu surorile ei la Zdrențărosul și Scaietele.

Ca toate puburile, Zdrențărosul și Scaietele era deopotrivă animat și primitor. Fiind în proprietatea familiei Merifield de patru generații, păstra farmecul și autenticitatea pe care multe puburi deținute de producătorii de bere nu le ating, în ciuda încercărilor cât se poate de evidente de a le imita. Astfel că aici nu se găseau poze sepia produse în masă, cu o scenă de pe vreo stradă de aiurea, ci, în schimb, pereții erau împodobiți cam peste tot cu fotografii ale membrilor familiei Merifield, tineri și bătrâni, morți și vii, ale diverșilor câini și cai ai lor. Distribuția de la *Peak Practice*[1] semnase autografe pe suporturi pentru bere pe care David Merifield le înrămase într-un aranjament vesel în jurul unei fotografii cu actorii. Exista un șervețel de hârtie, semnat ilizibil de o actriță al cărei nume nimeni nu și-l mai aducea aminte, iar uneori acesta era atârnat invers, pentru cazul în care așa ar fi trebuit să fie. Nu existau meniuri laminate cu mâncăruri noi și pozele lor. Doar mâncare simplă, de casă, disponibilă oricând, la cerere.

1. Serial TV britanic difuzat de canalul ITV între 1993 și 2002, despre o clinică din orășelul fictiv Cardale, din comitatul Derbyshire Peak, serial care a înregistrat la vremea aceea un mare succes.

Clopoțelul pentru ultima comandă suna, de obicei, atunci când își aducea aminte cineva să sune din el. Zdrențărosul și Scaietele era un sprijin de nădejde al comunității și comunitatea îl prețuia. Deși fetele McCabe plecaseră de acasă de mai bine de un deceniu, ele încă îl considerau drept localul lor, iar familia Merifield le întâmpină de parcă le-ar fi servit ceva de băut cu doar o zi înainte.

— G & T[1], comandă Pip.

— Un pahar din vinul casei, roșu, ceru Cat. Fen?

— Ei, s-o fac lată, îi zise Fen cu vinovăție. Votcă tonică. Dar cu multă apă tonică și foarte puțină votcă. Nu uitați că încă alăptez.

— Cum am putea să uităm, îi murmură Pip lui Cat, deși asta îi atrase o privire severă din partea lui Fen.

— Vi le aduc îndată, spuse domnul Merifield, cârciumarul, care le trata întotdeauna pe fete ca pe niște capete încoronate atunci când veneau în vizită acasă. Să puneți mâna pe masa aia care tocmai s-a eliberat.

— Așadar, Django o să dea o petrecere, se minună Cat, strecurându-se până la masa din colțul împodobit cu brasarde pentru caii de curse. Vorbește serios când zice că o va organiza acasă? Ar fi putut să o facă aici.

— În localul ăsta nu ar fi loc pentru toți – or să vină din cele patru colțuri ale lumii, zise Pip.

— Nu știi că pământul e rotund? întrebă domnul Merifield, punând băuturile pe masă.

— Discutăm despre ziua de naștere a lui Django.

— A, și despre petrecere, zise domnul Merifield. Nici nu are rost să deschidem pubul în seara aia –

1. Gin și apă tonică.

toată lumea o să fie la voi, dacă îmi amintesc bine de aniversarea de la șaizeci de ani.

Fetele izbucniră în râs și toată lumea se luă cu mâinile de cap.

— Vă vine să credeți că o să facă șaptezeci și cinci de ani? spuse Fen, aranjând câte un suport pentru pahare în fața fiecăreia și mutând scrumiera pe pervazul geamului cu o expresie vădită de dezgust.

— Ce bătrân pare, spuse Cat. *Șaptezeci și cinci.*

— *Este* bunic, precizează Fen, deși îi place să i se spună, de fapt, bunicuț.

— Tom îi zice așa, îi explică Pip lui Cat. Tom îi spune bunicuțul Django, ceea ce este ciudat, zău așa, căci el îi este și mai puțin bunic lui Tom, în sens literal, decât îi este Cosimei.

— M-a apucat râsul când mi-ai povestit într-un e-mail că Django se referă la Tom cu expresia „un fel de nepot vitreg sau ceva de genul ăsta", îi spuse Cat.

— Mă întreb, oare copiii noștri vor fi nedumeriți de faptul că au drept bunic un unchi, dar că nu există nici o bunică? medită Fen.

— Au alte bunici, spuse Pip. Pe mamele lui Matt și Zac.

— E straniu, începu Fen și apoi se opri. Nimic.

— Ce?

— Doar atât, că până acum m-am gândit la ea foarte rar, doar că de curând m-am gândit la ea mai des.

— La cine?

— La mama noastră, ridică Fen din umeri. Acum că am și eu un copil. Pur și simplu nu-mi pot da seama cum poate o mamă să plece așa.

— De-asta noi vom fi niște mame de nota zece, spuse Cat. Vom compensa în mod automat faptul că mama noastră a fost de nota minus zero.

— Recent, mi-am dat brusc seama că singura persoană pe care am numit-o „mami" vreodată sunt eu însămi, zise Fen.

În tăcere, surorilor ei le trecu prin minte că ele nu numiseră pe nimeni „mami".

— Abia aștept să mi se spună mami, zise Cat visătoare. Voi vă dați seama că eu eram de vârsta Cosimei când mama noastră ne-a părăsit?

— Abia de când o am pe Cosima instinctele materne, cu toată nebunia hormonală pe care o presupun, au căpătat o semnificație pentru mine, continuă Fen, și, ca să fiu sinceră, deși înainte nu mi-a păsat niciodată de ea, acum mă face să mă cutremur. O femeie a fugit cu un cowboy din Denver și a lăsat în urmă trei fete mai mici de *patru* ani? Cum a putut să o facă? Cum poate o mamă să nu aibă instincte materne? Asta e ceva groaznic. Aceste instincte sunt chimice. Fen se uită la surorile ei și adăugă: Îmi privesc fiica și mă gândesc la noi trei. Trei fetițe mititele. Cum de-a putut să plece?

— Consider că viața tot ar fi fost mai bună cu Django decât cu ea, dacă nu ar fi plecat, judecă Pip. Instinctele lui materne au compensat cu vârf și îndesat lipsa instinctelor materne de care a dat ea dovadă.

— Nu m-a deranjat niciodată cu adevărat până acum, pentru că nu au existat niciodată situații când ne-am fi dorit să o avem alături de noi, reluă Fen încet, dar acum, de curând, chestia asta mă intrigă la culme. Și mă indignează. De-asta nu-mi place să fiu despărțită de Cosima. De-aia o țin atât de strâns în brațe.

Pip și Cat o priviră și se simțiră prost pentru faza de mai devreme. Fen continuă:

— Nu-mi place să petrec nici un minut fără ea – nu pentru că sunt o tartă cu hormoni, deși poate că voi

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ
BUCUREȘTI

așa mă credeți, ci pentru că, după mine, nu are cum să existe o mamă prea protectoare.

— Mai vrei unul? o întrebă Cat pe Fen.

— Doamne ferește, nu, răspunse Fen. Și-așa ăsta mi s-a urcat deja la cap.

Cat râse:

— Mă refeream la încă un copil – nu la votcă.

— Pentru asta ar fi nevoie ca eu și Matt să facem sex, spuse Fen posomorâtă.

— Dumnezeule, chiar s-a dus și asta pe apa sâmbetei, în coșul cu scutece murdare? întrebă Cat.

— Cam așa ceva, recunoscu Fen. Ca să fiu sinceră, preferăm să dormim o oră în plus decât să ne-o tragem pentru un orgasm.

— Noi – pluralul maiestății? întrebă Pip. Sau te referi și la Matt?

Fen clipi un pic:

— Știți și voi cum sunt tipii, râse ea, dar nu detalie. Partea ciudată e că totul pare oarecum irelevant. Ca și cum Cosima ne-a arătat ce înseamnă viața. E ca și cum, în retrospectivă, totul a fost doar un mijloc de a ajunge la un rezultat. Să-l plac pe Matt, să mă îndrăgostesc de el, partidele de sex nebunesc, visurile casnice – e ca și cum toate astea au fost un preambul, doar o mantie frumoasă pentru a asigura perpetuarea speciei. Nașterea Cosimei ne-a arătat că viața înseamnă a merge înainte cu ea, nu a ne crampona de zilele din vremea când nu aveam un copil.

— Noi? întrebă Pip. Pluralul maiestății? Te referi și la Matt?

Fen îi aruncă o privire rapidă:

— Viața e mai plină de sens acum, că sunt mamă, îi zise ea lui Cat. Am o funcție adevărată, un rol. Sunt mamă. Nu simt deloc nevoia să îmi revendic sexualitatea. Asta sunt eu acum. Pentru asta am fost făcută. Ăsta e cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.

Cat se gândi că asta suna cam neobișnuit, nebunește chiar. Pip consideră asta trist și se întrebă imediat cum s-o fi simțind Matt. În seara aia urma să iasă la o bere cu Zac. O să cerceteze ea. Matt îi era drag și, ea fiind Mama Răniților, o să aibă grijă ca relația lui cu sora ei să nu aibă de suferit.

— Doamne, și tu, care erai pe vremuri o mare vampă, exclamă Cat cu admirație nostalgică.

— Ce vrei să spui cu asta? îi respinse Fen spusele. Eu? Vampă? Nicidecum.

— Ba erai de-a dreptul o ușuratică, o tachină Pip.

— Hai, gata, protestă Fen, știind deodată la ce anume făceau ele aluzie și nedorind să facă o incursiune în trecut.

— Nu-mi spune că memoria ta zăpăcită de scutece nu se întinde până acum patru ani, când aveai de ales între doi bărbați? zise Pip.

Se uitară la Fen, care le privea printre degete, de parcă s-ar fi ascuns îngrozită de filmul horror care se dovedea a fi propria-i istorie.

— Potoliți-vă amândouă! sări ea ca arsă. A fost cu mult timp în urmă. Eram cu totul altcineva.

— S-a întâmplat chiar aici, în Derbyshire, sublinie Pip intenționat.

— El s-a mutat în altă parte de ceva vreme, spuse Fen. Doar știți asta.

— Regrete? o întrebă Cat.

— Nu fi toantă, îi răspunse Fen.

— Matt știe? întrebă Cat. I-ai spus vreodată?

— Ai înnebunit? Nu a avut nici o influență asupra sentimentelor mele pentru Matt. Când s-a încheiat, nu a lăsat loc la mai multă iubire pe care să o transfer asupra lui Matt. Sentimentele mele pentru Matt nu s-au schimbat niciodată – sentimentele mele pentru celălalt bărbat s-au schimbat.

— Eu îl iubesc pe Matt, spuse Pip.

— Și eu, și eu, afirmă Fen. Sunt foarte norocoasă.

Brusc, se simți copleșită de tristețe. În clipa aia, îi era dor de Matt chiar mai mult decât de Cosima.

— Sunt așa arțăgoasă în momentul de față, recunoscu ea, iar surorile ei putură să-i vadă teama întipărită pe chip. Sunt obosită și țâfnoasă tot timpul. Parcă nu mă pot abține. Cine e această Fen care nu are energia de a face dragoste cu iubitul ei, care și-a pierdut dorința de a fi atinsă, dar căreia nici că-i pasă de asta? Nici nu mai țin minte când i-am spus ultima dată lui Matt că îl iubesc.

— Ar trebui să o faci, să știi, îi zise Pip cu seriozitate, așa scrie în cartea aia despre copii pe care o ții în baie.

— Tu și Zac aveți de gând să aveți și copii cum trebuie? întrebă Cat.

Fen și Pip se holbară la sora lor mai mică, ai cărei obraji se făcură brusc de aceeași culoare cu părul, și ea își îngropă fața în palme:

— Doamne, ce groaznic a sunat asta! Săracul Tom – nu am vrut să...!

— Asta nu face parte din jocul nostru, râse Pip. Suntem o gașcă de trei. Îmi place să fiu mamă vitregă. Mi se potrivește. Nu sunt cu adevărat gata să clocesc, nu cred.

— Oricum, nici nu ai avea timp, zise Cat, căci mereu ești ocupată să ai grijă de toată lumea.

Pip păru ușor nedumerită.

— E un compliment, o asigură Cat. Până și Django te numește Mama Răniților. Ești doar cu trei ani mai mare decât mine, dat întotdeauna ai făcut pe mama cu mine. Și încă într-o manieră foarte competentă.

— Și cu mine la fel, zise Fen.

— Cineva trebuia să facă asta, ridică Pip din umeri.

— În cinstea noastră, zise Fen, toastând acum cu apă minerală. În cinstea relației noastre ca surori și pentru maternitate.

Pip s-a dus la culcare cu speranța că toată lumea era bine. Își făcea griji din pricina lui Fen. Dacă a avea un copil adusese atâta sens și soare în viața lui Fen, așa cum pretindea, cum de părea a nu fi deloc în apele ei? Era pe rând lipsită de încredere, deși îngâmfată, în defensivă și totuși oarecum neajutorată. Pip nu se îndoia că era normal și bine să fie foarte absorbită de bebelușul ei, dar o preocupa faptul că Fen părea să fie, într-un mod atât de sfidător, blazată în legătură cu toate celelalte aspecte ale vieții ei. De parcă a fi mamă îi dădea un complex de superioritate și unul de inferioritate în același timp.

Și ce era cu Cat și Ben? În privința lor, Pip era neliniștită că sora ei cea mică fugise înapoi acasă sperând să realizeze un vis mai degrabă nerealist despre copii care se fac ușor și o viață casnică în roz.

Se gândi la Zac. Și la Tom. În clipa aceea, se simți recunoscătoare pentru Tom. Cu adevărat, ce bucurie era pentru ea fiul ei vitreg – ce privilegiu să aibă parte de atâtea recompense fără a trebui să treacă prin

furtuna hormonală care o afecta în mod atât de evident pe sora ei mai mică. Se dojeni aspru pentru anumite împrejurări când Tom o enerva; atunci când îl acapara pe Zac sau când dădea apartamentul peste cap ori când Zac o ignora și când Tom părea să creadă că nu trebuie să asculte ce-i spune ea.

Nu mi-ar plăcea să se tulbure nimic din ceea ce am cu Zac. Există o armonie plină de siguranță între noi. Știu când suntem pe val și când nu. Tom ne luminează viețile, dar, în esență, ne și lasă în pace, datorită aranjamentelor legate de locuitul cu noi. Eu și Zac suntem soț și soție în sensul convențional, dar în același timp mă simt ca și cum am fi iubit și iubită. Nimic nu e o povară, nimic nu e plictisitor. Totul e minunat. Atracția sexuală pe care o simt pentru el este și acum la fel de intensă ca întotdeauna. Viața noastră casnică e perfectă. Nimic nu o poate face mai bună. În cuplu, avem libertate și intimitate. Și îl avem pe Tom.

Întinsă în pat, Cat se întreba dacă ar putea să dea încă vina pe decalajul de fus orar pentru faptul că se simțea deodată așa de plângăcioasă. Se gândi să se ducă până jos – Django în mod sigur avea să mai stea acolo vreo oră, bându-și păhărelul de brandy „medicinal". Sau de whisky, dacă pusese cumva tot brandy-ul în supă. Ori ar fi putut să bată semnalul special în peretele care o despărțea de camera lui Pip. Pip o să-și amintească de codul lor din copilărie, de bătăile ritmice în tencuială – lung, scurt, scurt – Ești trează? Scurt, lung, lung – Vino încoace. Lung, lung, scurt, scurt – Pot să intru?

E doar decalajul de fus orar. O las pe Pip să doarmă. O să-l las pe Django să se relaxeze rezolvând rebusul de alaltăieri. Nu o s-o deranjez pe Fen. Nu vreau cu

adevărat să vorbesc cu ea. Sper ca atunci când o să am un copil să nu devin ca ea. Asta sună îngrozitor. Pasiunea arzătoare a lui Fen pentru Cosima, zelul ei în rolul de mamă sunt minunate la un anumit nivel – ce norocoasă e micuța Cosima! Dar unde a dispărut sora mea? Unde e iubita lui Matt? Unde este inteligentul istoric și cercetător al artei? Am venit acasă și am descoperit că Fen ne ascultă doar cu o ureche și are disponibilă doar jumătate din personalitatea ei. Sună dur asta. Poate că nu înțeleg eu. Dar nu vreau să fie așa și pentru mine, când o fi. Cosima a câștigat o mamă extraordinară, dar noi am pierdut-o pe Fen. O să fie altfel pentru mine și Ben. Un bebeluș va fi pentru noi amândoi. La sfârșitul zilei, totul se va reduce întotdeauna la mine și la Ben, iar când vom fi trei, cu bebelușul, îl vom primi cu bucurie în viața noastră. De-abia aștept.

Fetița lui Fen dormi adânc în pătuțul ei pliant de călătorie, scoțând diverse sunete când și când. Fen asculta cu atenție, în vreme ce se uita prin dormitorul din copilărie pe care Django îl păstrase neschimbat, cu multă dragoste. Deasupra capului, un poster cu Atena, cu un tip pe jumătate dezbrăcat, fără chip, în nuanțe stranii de liliachiu, concura pentru atenție cu un bărbat care-și țuguia buzele, cu părul lung și înclinație pentru zorzoane, care poza studiat de pe coperțile unui album prinse de perete cu piuneze. Romane pentru adolescenți neliniștiți erau înghesuite pe un raft, flancate de două bucăți de piatră de Derbyshire ce-și țineau în sus vârfurile ascuțite și golașe. Sub măsuța de toaletă laminată zăceau niște papuci supradimensionați, în formă de tigru, căptușiți cu bucăți mototolite dintr-un *Racing*

Post din 1989. În sertarul noptierei se găseau bijuteriile de pe vremea când avea bani de buzunar: o broşă mexicană din argint, în formă de pisică, nişte cerceluşi tip tortiţă, din aur de nouă carate, având câte o perlă de cultură, un medalion în formă de inimă, placat cu argint, a cărui închizătoare s-a rupt când l-a deschis şi a constatat că era gol, o verighetă rusească, din trei părţi, pe care i-o cumpărase lui Pip când împlinise cincisprezece ani, dar pe care se hotărâse să şi-o oprească pentru ea însăşi, deşi nu s-a simţit niciodată în largul ei să o poarte. Toate îşi pierduseră luciul, totul era niţel tern.

I se părea ciudat să fie într-un pat pentru o singură persoană, ciudat că doar două treimi din familia ei micuţă se aflau reunite în acea seară, se simţea ciudat într-un mod plăcut pentru faptul că îi era dor de Matt. Zâmbi înspre chestiile prinse pe pereţi în vremea adolescenţei ei şi brusc chipul lui Matt îi apăru mare în minte. Spera că îl iubeşte la fel de mult ca altădată. Se simţi, din nou, copleşită de un dor amestecat cu singurătate şi îi trimise un sms cu `noapte buna cu dragoste fetele tale xxxx`. Îl privi şi se îngrijoră de lipsa semnelor de punctuaţie, de faptul că el ar putea considera că ea îl sâcâie ca să-şi iubească fetele. Speră ca atenţia lui să fie distrasă, în schimb, de toţi acei `x`.

Mintea ei hoinări înapoi în trecut, la o vreme de dinaintea Cosimei. Nu foarte demult, de fapt, exista o fată pe nume Fen pentru care maternitatea fusese o noţiune foarte îndepărtată, parcă deloc reală. Era ca şi cum şi-ar fi adus aminte de o prietenă foarte bună, pe care nu o mai văzuse de mult, un suflet pereche care plecase atât de departe, încât drumurile lor nu aveau să se mai intersecteze niciodată. Chiar atunci, Fen

deveni melancolică. Îşi aminti că existase distracţie în toată acea hoinăreală. Să fie responsabilă numai şi numai pentru ea fusese o experienţă eliberatoare, energizantă.

Se gândi la vremurile acelea ameţitoare când ea şi Matt de-abia se cunoscuseră la serviciu şi se lansaseră într-o aventură de birou definitivă. Retrăi sentimentul de aşteptare minunată, îşi aminti foarte limpede cum stătea printre documentele, tablourile şi cutiile din arhivă dorindu-şi ca Matt să o întrerupă nepoliticos cu o giugiuleală pe la spate, pe furiş. Retrăi bucuria de a alerga pe coridor ca să-l încânte pe Matt cu entuziasmul ei debordant provocat de vreo descoperire făcută prin documentele prăfuite. Simţi din nou mândria euforică trăită atunci când idila lor fusese dezvăluită colegilor, când ei fuseseră în centrul atenţiei, centrul bârfelor şi al aprobării, devenind în curând etalonul pentru dragoste şi romantism.

Şi apoi se gândi la acele escapade scurte, secrete, la Derbyshire, cam din aceeaşi perioadă, la acele după-amiezi îmbătătoare de sex cu un alt bărbat, la necesitatea imperioasă de a-şi vedea satisfăcută dorinţa, dar în acelaşi timp de a prinde trenul înapoi spre casă. De-abia acum, de fapt, simte oroare când se întreabă ce naiba însemnase toată povestea aia, cât de bizară fusese. La vremea aceea, îşi împărţise meticulos inima în două şi îşi separase netulburată trupul de conştiinţă. Pentru o vreme, asta fusese incitant la culme. Nu i se părea ceva greşit. Dar apoi au aflat surorile ei. Şi, privind retrospectiv, slavă Domnului că Pip şi Cat o bătuseră la cap cu privire la aspectele mai delicate ale moralităţii. Slavă Domnului că l-a ales pe Matt şi el nu a aflat niciodată. Şi slavă Domnului că terminase cu toate astea.

Că se maturizase. Şi, cel mai mult, slavă Domnului că o avea pe minunata ei fetiţă.

În timp ce stătea întinsă şi se gândea, mâinile ei cercetară inconştient schimbările suferite de trupul său. De fapt, ştia că ar trebui să îşi adore silueta de după naştere, sânii mai plini şi curbele atrăgătoare. Dar stând întinsă acolo, simţindu-se un pic mai moale atunci când se ciupea, nu făcu asta. În schimb, se martiriză cu imagini ale corpului pe care-l avusese când acesta era obiectul întregii atenţii sexuale. Obraznic, suplu şi puternic în energia şi dezirabilitatea lui. Deşi, în ultimă instanţă, nu se reducea totul la aspectul estetic. Trupul ei nu-i mai aparţinea acum. Era ca şi cum, hrănind un bebeluş, renunţase la proprietatea absolută asupra lui. Deşi reducea treptat alăptatul, ştia că niciodată nu va mai avea aceeaşi libertate cu trupul ei, că nu-l va mai revendica niciodată ca fiind al ei.

Lui Matt îi e dor de el? De trupul meu? Îi e dor de felul în care eram noi înainte? Nu-mi place să cred că da. Intenţionat nici nu l-am întrebat. Am sperat doar ca firea lui tolerantă şi toate cursurile alea prenatale, plus revistele pe care le las peste tot şi cartea despre bebeluşi din baie, să fi acţionat ca un filtru pentru orice resentiment sau nemulţumire.

Oricum, cât valora de fapt toată spontaneitatea aia? Chiar era aşa un mare privilegiu să putem să facem ce vrem, când vrem? Presupun că mă aflu, cumva, la un moment de răscruce – ceea ce avem acum cântăreşte cu mult mai mult decât ceea ce eram noi înainte. Cu siguranţă că şi Matt simte la fel, nu?

Django se învârtea pe la parter. Nu-şi găsea rebusul de alaltăieri. Nu găsea nici măcar ziarul din ziua în curs. Atunci îşi aminti că folosise unul ca să împacheteze

măruntaiele. Şi că pe un altul îl folosise să înfăşoare o sticlă de vin spartă, care se prăbuşise pe pardoseala din piatră după ce îi turnase, cu elan excesiv, conţinutul în tocană. Aşa că, în schimb, cu nişte jazz în surdină, se apucă să facă ordine şi să mătură, oprindu-se din când în când ca să mai ia câte o gură de whisky.

Îi plăcuse la nebunie să aibă grijă de Cosima. Era un înger, nu se trezise nici măcar o singură dată, dar cu toate astea el îşi luase în serios îndatorirea şi nu îndrăznise să strângă sau să mătură ori să caute rebusul, de teamă ca nu cumva să se trezească şi el să nu o audă. Nici nu se pusese problema să bea whisky mai devreme. Îşi petrecuse cea mai mare parte din seară strecurându-se la intervale scurte pe scări, până la treapta care ştia că scârţâie, ca să mai arunce o privire la bebeluş, în liniştea casei. Avusese o seară minunată, petrecută la jumătatea scărilor. Se bucurase că micuţa Cosima nu se trezise, căci voia să o poată linişti pe Fen la întoarcerea acasă. Spera ca asta să îi dea curaj să mai tragă adânc în piept puţin aer proaspăt şi de una singură sau chiar să respire întretăiat în alte spaţii.

Înţeleg raţiunea acestui fapt. Pot să pricep de ce. Nu ar înţelege oricine? Mama ei a şters-o cu un cowboy, aşa că Fen a luat hotărârea că ea nu-şi va scăpa deloc copilul din ochi. E OK. E OK. E încă relativ la început. Dar sper că totul e în regulă cu Matt. O să-i invit curând încoace într-un weekend. O să-l scot la Zdrenţărosul. Sau poate că o să stau eu cu copilul şi o să-i trimit pe ei acolo, ca să petrecă un pic de timp doar ei doi.

Ce bine că s-a întors Cat a noastră acasă. E o uşurare că accentul ei a rămas neschimbat după timpul petrecut în străinătate. S-a maturizat, a înflorit, şi-a tuns părul şi e acasă. Trebuie să vină şi ea cu Ben aici

într-un weekend. El e băiat bun. O să încerc să găsesc momentul prielnic să-mi strecor întrebarea. Sunt sigur că nu e nimic grav, dar dacă ar putea să-şi pună pentru câteva minuţele boneta de doctor pe cap, aş putea să-l întreb câteva chestii şi să scap de-o grijă. Nu vreau să le îngrijorez pe fete sau să irosesc timpul medicului meu de familie. Probabil că nu e nimic. Probabil că sunt un prost că am băgat de seamă. Îmbătrânesc – nu am cum să mă mai aştept la sănătatea de fier cu care eram obişnuit.

Pip arată bine. Cine ar fi crezut că fata voluntară şi încăpăţânată care nu recunoştea nici un merit iubirii şi banilor o să le găsească pe amândouă sub forma lui Zac? Plus un fiu de-a gata! Se poate ca Tom să fie, oficial, un fiu vitreg, dar asta nu îl plasează nicidecum pe un loc inferior în afecţiunea mea. El este un fel de strănepot sau ceva de genu' ăsta pentru mine. Iar eu sunt, cu siguranţă, bunicuţul lui. Nu l-am mai văzut de prea multă vreme, deşi i-am scris o scrisoare în versuri săptămâna trecută, pe care nu cumva să uit să i-o trimit când merg la Bakewell marţea viitoare.

Ce lucru ciudat legăturile astea de sânge! Eu nu-l consider pe Tom cu nimic mai puţin nepotul meu decât pe Cosima. Un genealogist scârţar nici măcar nu m-ar considera bunic. Aş fi căţărat pe vreo crenguţă a unei subramuri a arborelui genealogic al unei familii convenţionale, caraghioase. Dar fetele mă consideră aşa, şi la fel şi copiii, şi asta e tot ce contează. Puştoaicele mele Care Se Caută De Păduchi, toate aici, din nou, în sânul familiei noastre ciudate.

Penny Ericsson

De cealaltă parte a Atlanticului, este încă ziua de ieri, iar Penny Ericsson se întreabă cum să se descurce cu întinderea pustie a unei alte seri de una singură. Este cea de a douăzeci şi patra de când Bob, soţul ei vreme de treizeci de ani, a murit. Şi, deşi prietenii au luat măsuri să nu petreacă prea mult timp de capul ei, Penny se simte foarte singură, indiferent dacă are sau nu companie.

Casa străluceşte de curăţenie. Nu îi este foame. N-are chef de televizor. Nu are nimic de făcut, decât să jelească. Într-un fel, asta dă un sens vieţii ei. Iubeşti, pierzi pe cineva, jeleşti pentru tot restul vieţii.

Până şi scara i se pare mai lungă şi mai abruptă, acum că Bob s-a dus.

— Viaţa o să fie o lungă povară, murmură Penny în timp ce se aventurează la parter, pentru că stă degeaba la etaj de o grămadă de timp. Roteşte toate pernuţele de decor împrăştiate pe cele două canapele mari, făcându-le să stea ca nişte romburi, în loc de pătrate. Schimbă poziţia numeroaselor fotografii înrămate de

pe etajera şemineului, astfel încât să fie orientate spre dreapta. Alege două albume mari de artă de pe rafturi, ca să înlocuiască albumele cu poze care sunt pe măsuţa de cafea. Stă lângă ele şi râde isteric. Atâtea locuri în care să se aşeze, atâta timp. Prea mult timp. Decide că pernuţele arată ridicol şi că trebuie să se ridice la înălţimea numelui lor, aşa că le tot aranjează până simte că şi-au găsit ordinea naturală. Cu toate astea, tot nu-i vine să se aşeze acolo. Aruncă o privire spre scaunul lui Bob şi râsul îi este curmat de oftatul care pare să înceapă din străfundurile fiinţei ei şi să scoată afară toate moleculele de aer din corpul ei.

— Ştii, te-am considerat întotdeauna foarte urât, nu alta, zice ea. Adică, se poate ca aragazul meu să fie urât, dar îmi place. Dar tu, tu nu mi-ai plăcut niciodată. Dacă ar fi fost după mine, te-aş fi expediat înapoi în clipa în care ai venit.

Priveşte afară pe fereastră. E şi mai multă zăpadă.

— Gândeşte-te ce-aş fi putut să pun aici, de nu erai tu să ocupi tot spaţiul ăsta. Eşti cel mai urât scaun din lume. La unele obiecte, te poţi gândi că forma deserveşte pur şi simplu funcţia. Sandalele mele de vară, de exemplu. Dacă ar fi frumoase, pun pariu că nu ar fi confortabile. Dar uită-te la tine – eşti urât şi nici măcar nu pari să fii confortabil.

E cineva la uşă. Un răpăit de ciocănituri prietenoase, urmate de sunetul soneriei.

— Penny? Penny, scumpo, eşti acasă?

E Marcia şi o să-şi descuie oricum singură ca să intre.

— Pen? Eu sunt. Am adus supă. Cică zăpada o să fie groaznică mâine. Eşti aici?

— Sunt aici, se aude vocea lui Penny până în bucătărie, unde Marcia a pus supa pe aragaz. Se duce în sufragerie, la Penny.

— Bună!

— Bună, Marcia.

— Stai aşa, pe întuneric, pe măsuţa de cafea cu vreun motiv anume? Vrei să aprind lumina?

— Sigur. N-am remarcat că s-a făcut întuneric. Stau aici aşa, Dumnezeu ştie de când, bombănind scaunul lui Bob.

— Aha, bombănind scaunul lui Bob, zice Marcia ca una care ştie despre ce e vorba. Păi, deh, nu ţi-a plăcut niciodată chestia aia.

— Dacă primul semn de nebunie este vorbitul de unul singur, atunci vorbitul cu un scaun chiar că mă face nebună. Dar, la naiba, urât mai e.

— Dar e confortabil?

Deodată, Penny se trezeşte din nou râzând. Pe Marcia asta pare să o nedumerească.

— Ştii ceva, nu ştiu, zău! Nu m-am aşezat niciodată pe el! N-am încercat!

Sprâncenele lui Marcia, pensate sub formă de arcuri trufaşe, se ridică până la ceruri:

— În treizeci de ani nu te-ai aşezat nici măcar o *dată* pe el?

— Nici măcar o dată.

Ideea este deopotrivă stupidă şi uimitoare.

— Asta din pură încăpăţânare?

— Un pic, zâmbeşte Penny stingher, dar şi pentru că, vezi tu, de obicei acolo stătea Bob.

Marcia se aşază lângă Penny şi îşi pune delicat o mână pe braţul ei. Se uită la scaun, amândouă încercând în taină să şi-l închipuie pe Bob – orice imagine

a lui, din orice moment de-a lungul anilor – stând așezat pe scaunul lui. Marcia descoperă că poate face asta cu ușurință. Lui Penny, însă, îi este imposibil.

Când o să-mi amintesc din nou chipul lui? De ce nu pot să-mi aduc aminte cât era de înalt? În ce fel își ținea picioarele când stătea pe scaunul ăla?

— Ții minte să-l fi văzut vreodată pe Bob stând în altă parte decât pe scaunul ăla? remarcă Penny nostalgică.

— Să știi că nu, se minunează Marcia.

— Mă plâng de treizeci de ani de scaunul ăsta – i-am tot spus lui Bob că e un lucru urât, grosolan, care nu se potrivește deloc cu restul mobilierului nostru. Dar nici nu voia să se gândească la o alternativă. Se așeza acolo, cât se poate de relaxat, în timp ce eu bombăneam. Penny scoate un mic hohot de râs: Acum pot să-l arunc, spune ea, cu un triumf șters în glas, pot să-l azvârl afară. Pot să pun să-l taie pentru foc.

— Vai, nu-l face lemne de foc, draga mea, se opune Marcia, luând în serios vorbele lui Penny. Poate cei de la adăpost – s-ar putea ca ei să îi găsească o întrebuințare.

— Poate, zice Penny și apoi se încruntă. Știi ceva, oricât de aiurea ar părea, nu m-aș îndura să o fac. Toți anii ăștia l-am urât. Dar acum, în clipa asta, îl iubesc. Așa că aici o să rămână. Îi găsesc eu o întrebuințare – chiar aici. Cât de nebunește sună asta?

— Scumpo, te simți bine? o întreabă Marcia cu tandrețe, strângând-o ușor de braț, în semn de nerostită compasiune și îngrijorare.

— Nu, afirmă Penny sigură de ea, sugându-și buza de jos atât de tare, încât fața ei seamănă cu a unei țestoase, într-un mod comic, deloc potrivit momentului.

— A trecut mai puțin de o lună, spune Marcia, deși mai că nu ar vrea să-i amintească asta.

— Douăzeci și patru de zile, ridică Penny din umeri.

— Scumpa mea, încearcă Marcia să o aline, deși se simte neputincioasă în fața unei asemenea suferințe.

— Ce mă fac eu fără el? întreabă Penny. Ce altceva mai am?

Brusc, Marcia este foarte conștientă de faptul că propriul ei soț e bine-mersi. Un pic mai încolo pe aceeași stradă și bine-mersi. E aproape jenant. Se simte vinovată. Și este groaznic de conștientă de faptul că săptămâna viitoare va migra spre casa lor de iarnă din Florida.

— De ce n-am petrece cu toții iarna la Boca? zice ea. Vreau să spun, eu și Mickey avem de gând să plecăm săptămâna care vine, dar este destul loc și pentru tine. O, spune că mergi. Și stai cât vrei. Mi-ar plăcea foarte mult. Ar fi bine, Penny.

— O să-mi fie bine aici, răspunde Penny, surprinzându-se pe ea însăși cu hotărârea din glas. Asta este casa mea.

— Știi doar că poți suna oricând ai chef, da? Că poți veni oricând? zice Marcia. Se uită afară pe geam și continuă: Ar trebui să plec – ninge foarte tare acum. Să mănânci supa. O să te sun mai târziu. Nu e nevoie să mă conduci, ies singură.

— Mersi că ai trecut pe aici, spune Penny și așteaptă ca Marcia să plece. Vrea să fie singură, liberă să sufere, liberă să alunece într-un spațiu în care poate, mai știi, să-l simtă încă pe Bob. Un fel de țară a viselor.

Ascultă zgomotul înfundat al mașinii Marciei prin zăpada proaspătă. Stinge luminile din încăpere și stă liniștită în întuneric. Zăpada trimite sclipiri argintii în

cameră. Lumina lunii conturează siluetele dealurilor, o prezență apăsătoare, dar blândă. Penny își dorește să nu fi desconsiderat într-atâta clarviziunea și ideea de spirit. Că dacă or fi adevărate, dacă într-adevăr există – în cazul ăsta ea a cobit de una singură fiind toată viața o cinică? Ești acolo? Pot să te simt? Tu ești cel pe care-l aud? Cum a fost azi, dragule? Să-ți pun ceva de băut? Așază-te pe scaunul tău. Pe urâțenia aia afurisită. Lasă-mă să-ți aduc un scotch. Și apoi îmi poți povesti cum ți-ai petrecut ziua.

— Nu am stat niciodată pe scaunul ăla.

Penny se duce și se așază pe el. Habar n-are dacă scaunul e confortabil sau nu. Mai aproape de atât de Bob nu mai poate fi niciodată de-acum înainte. Adoarme.

Celălalt „acasă"

Cat ședea la masă, în bucătăria apartamentului mobilat în care ea și Ben locuiau cu chirie și urmărea cu degetele conturul scrijeliturii în lemn făcute de altcineva, la un moment dat. Vreun chiriaș de dinainte, lipsit de respect, presupuse ea dezgustată. În timp ce gândea astfel, luă în considerare și posibilitatea să nu fi fost o zgârietură făcută intenționat, ci una la fel de veche ca masa – poate o mișcare greșită cu dalta a tâmplarului care o confecționase. Era o masă veche, de țară, frumos lucrată din lemn de pin. Ben o privi cum își trecea degetul mijlociu de-a lungul nervurilor lemnului, de parcă le-ar fi scobit din nou cu dalta.

— Ești OK, iubito? o întrebă el, uitându-se de la un tub cu sos pentru paste la altul.

I le arătă lui Cat, ca să aleagă ea.

— *Arabiata*[1], decise ea. Da, sunt bine.

— Mincinoaso! Ce s-a întâmplat? Lăsă sosul să fiarbă la foc mic și se așeză invers, în stil cowboy, pe scaunul

1. Sos din usturoi, roșii, busuioc și ardei iute, preparat cu ulei de măsline.

de lângă Cat. Își coborî fața la înălțimea chipului ei. Cat se uită la el, bosumflată, cu buza de jos răsfrântă în mod exagerat, într-un fel care știa că invită la un sărut și ridică din umeri.

— Ce mai fac surorile tale? o întrebă el. Ce face Django? A fost totul în regulă acolo, nu?

— Doamne, sigur că a fost bine, îl asigură Cat. Nu știu. Doar că totul s-a schimbat un pic de când am plecat. Presupun că mă așteptam să-mi regăsesc viața, familia exact așa cum le-am lăsat. De parcă ei ar fi rămas nemișcați, ca într-o poză fericită, în așteptarea întoarcerii mele.

— Și?

— Django o să împlinească acum șaptezeci și cinci de ani, zise Cat încetișor.

— Nici dacă stăteai în Marea Britanie în ultimii patru ani nu aveai cum să împiedici asta, sublinie Ben.

— Iar Pip e mai rațională decât înainte, se văicări Cat. Vreau să spun că e foarte așezată și mulțumită cu rolul ei de mamă vitregă care duce copilul la școală.

— Ce e rău în asta? întrebă Ben. Ce, tu nu ești așezată și mulțumită?

— Bineînțeles că sunt, doar știi. Dar Pip e cea care ar trebui să facă roata și tumbe pe coridor, să facă lingurițele să dispară, ca mai apoi să reapară din spatele urechii mele. Nu a stat nici măcar în mâini la perete în weekendul ăsta.

— Era weekend. Nu era la lucru, sublinie Ben. E normal ca oamenii să nu vrea să ia cu ei acasă treburile de la serviciu. Închipuie-ți că eu aș veni acasă cu stetoscopul sau că le-aș lua tensiunea arterială tuturor celor care vin în vizită în casa noastră.

— Dar noi nu avem o casă a noastră, mormăi Cat, doar oribilitatea asta de apartament cu chirie.

— Cat! o mustră Ben. Ne-am întors în Marea Britanie abia de două minute nenorocite!

Cat îl ignoră, schimbând subiectul:

— Fen e prinsă până peste cap în povestea asta mare de iubire cu bebelușul ei și nu e în stare să discute despre nimic altceva.

— Ce e rău în asta? întrebă Ben.

Cat ridică din umeri. Nu era pregătită să spună cu voce tare, răspicat, că nepoțica ei era adorabilă, dar că Fen i se păruse rigidă, plictisitoare chiar.

— Ele nu mai sunt cum erau, zise Cat. Personalitățile lor s-au schimbat.

Își sesiza nuanța plângăcioasă din glas.

— Asta e ceva firesc, face parte din maturizare, din îmbătrânire, remarcă Ben, deși văzu că soția lui se crispează din cauza veseliei sale. Oricum, e posibil ca și lor să li se pară că tu ești altfel. Dar ăsta nu e un lucru rău.

— Nu-mi place locul ăsta, zise Cat, iritată. Nu-mi place mobila altora. Nu-mi place afurisitul ăsta de Clapham. Vreau să fiu într-un loc al nostru, cu lucrurile noastre. Poate că ar fi trebuit să închiriem ceva nemobilat. Poate că ar fi trebuit să rămânem în Statele Unite. Faza asta o să dureze o veșnicie.

Ben se uită la ea, devenind deodată serios:

— Nimic nu o să se întâmple peste noapte. Durează ceva timp să obții mulțumirea sufletească a lui Pip și bebelușul sănătos al lui Fen. Cel puțin nouă luni.

Cat se gândi o clipă. Poate că asta era – poate că nu îi displăceau schimbările survenite la surorile ei, ci aspira și ea la ce aveau ele. Sau, mai știi, poate că de vină era doar schimbarea de fus orar.

— Să-ți povestesc ce a fost ciudat, zise ea. Fen a zis că faptul că e mamă a făcut-o să se gândească serios

la propria-i mamă. Asta m-a făcut și pe mine să mă gândesc. Vocea ei deveni doar o șoaptă: Să presupunem... Doar așa, să zicem...

Se uită rugător la Ben, de parcă el ar fi putut să știe despre ce era vorba fără ca ea să fie nevoită să spună.

— Ce să presupunem? întrebă Ben.

Cat făcu o pauză, apoi continuă:

— Dacă o fi ereditar?

— Dar tocmai ce-ai spus că Fen este o mamă grijulie, până într-atât încât e pe punctul de a deveni obsedată, replică Ben precaut.

Cat se uită la el cu timiditate. Scutură din cap:

— Nu mă refer la Fen. Să presupunem că e o trăsătură de familie. Oare voi fi o mamă groaznică? Poate că ar trebui să mă concentrez deocamdată asupra carierei.

Ben se gândi un moment, își scărpină gâtul și spuse:

— De fapt, genetica joacă rareori un rol în cazul unui comportament atât de ieșit din comun. La cât de puține știți despre ea, se prea poate ca mama voastră să-și sugă și ea buza de jos – așa cum faci tu – și asta să fie singura trăsătură de familie pe care ai moștenit-o. Gândește-te la Fen – o super-mămică, indiferent cât de mult te enervează asta pe tine. Gândește-te la Pip – legătura ei maternă cu Tom este nemaipomenită și nici măcar nu e o legătură de sânge. Voi, fetele McCabe, ați fost sortite să fiți, toate, mame extraordinare – tocmai în virtutea faptului că mama voastră a fost un exemplu atât de prost.

O văzu pe Cat cum începe să se relaxeze. Îi răvăși părul, iar ea îl răvăși pe al lui. Apoi își lipiră frunțile una de alta pentru o clipă.

— A fi mamă este în aceeași măsură o stare de spirit, o calitate sufletească, pe cât este o condiție biologică, zise Ben. Doamne, păi uită-te la Django – el e cea mai bună mamă pe care voi, fetele, v-ați fi putut-o dori. Nu-ți mai face griji, Cat. O să fii o vedetă.

— Chiar crezi asta? întrebă Cat, un pic sfioasă, dar în sinea ei încântată.

— Da, confirmă Ben, dar mai întâi trebuie să facem ceva ca să rămâi însărcinată.

Cat își sprijini bărbia în palme și se uită la Ben:

— Asta este ceea ce îmi place foarte mult la tine, zise ea pe un ton voit visător, că mă știi și pe dinăuntru, și pe dinafară, dar nu simt niciodată că te-aș călca pe nervi. Mă iubești în ciuda metehnelor mele. Ești înțelegător. De-asta te iubesc eu așa de mult – pentru că tu mă iubești atât de mult.

— Încetează, mă faci să par un papă-lapte, o luă Ben peste picior, ridicându-se și verificându-și pagerul. Și eu, care credeam că mă iubești datorită puței mele enorme.

— Nu-mi vine să cred că o să-mi petrec sâmbăta învârtindu-mă aiurea prin Alexandra Palace la o întrunire a celor înnebuniți după trenulețele lor de jucărie! declară Pip, doar pe jumătate în glumă, dând ocol cu privirea sălii și excentricilor care o populau.

Zac ridică din sprâncene:

— Întâi de toate, e vorba de Societatea de Modelism District & Tamisa. În al doilea rând, dacă nu eram eu, ar fi trebuit să-ți petreci toate sâmbetele îmbrăcată ridicol, încercând să distrezi hoarde de copii petrecăreți înnebuniți după dulciuri.

Pip își răsfiră degetele ca într-un evantai protector în fața expresiei bosumflate de pe chipul ei, apoi le

îndepărtă pentru a dezvălui o mină cuceritoare, clipind din ochi ca o căprioară. Zac își încrucișă brațele și o privi cu un aer serios. Ea își mai trecu o dată evantaiul degetelor prin față, apoi îl retrase iar, revenind la un zâmbet larg, natural.

— În al treilea rând, continuă Zac, nu l-am mai avut pe Tom la noi de două weekenduri.

Pip dădu din cap:

— Știu, zise ea. Glumeam doar.

— Uită-te și tu la el, e în elementul lui, spuse Zac cu glas duios, observând că fiul său se alăturase unei găști de puști împătimiți după trenulețe, pe care-i cunoscuse chiar atunci.

Tom era un copil serios; nu era timid, era popular la școală, dar era serios. Zac avea o teorie cum că băieții se împart în două tabere: fotbal și fantezie. Fiul lui de nouă ani aparținea cu siguranță taberei fanteziei. Nu că limitările impuse de eczema sa ar fi scos fotbalul din discuție, ci pentru că înclinațiile naturale ale lui Tom erau dominate de trenulețe și dinozauri. *Fiul meu,* trainspotter, *care știe să deosebească niște cabluri de direcție de niște fire de cuplare,* spunea Zac cu mândrie. *Fiul meu, care a putut să spună corect pe litere „pterodactil" înainte de a-și spune propriul nume,* radia Zac.

Urmărindu-l pe Tom cum admira plin de vioiciune gama de piese dintr-o trusă și numea în trecere fiecare model de locomotivă de la o distanță de cel puțin cincizeci de pași, alături de noii săi amici, Pip se pomeni cuprinsă de un junghi total neașteptat. Era ca un șoc electric, ce o făcu să tresară.

— Ești OK? o întrebă Zac.

Pip dădu afirmativ din cap cu toată convingerea și se duse mai încolo, la perete, pentru a-și îndepărta gândul din minte.

— Django ne-a numit Puștoaicele Care Se Caută De Păduchi weekendul trecut.

— E cel mai tare djangonism pe care l-am auzit vreodată, și nu am auzit doar unul, râse Zac, îndreptându-se alene spre următorul stand.

— Nu ne-a mai spus așa de secole. Și să reții, mă rog frumos, că a trecut ceva vreme de când am stat toate trei împreună, zise Pip nostalgică. Întotdeauna făceam asta când eram mici – ne strângeam grămadă într-un cerc și ne jucam fiecare cu părul celeilalte, ne trasam linii pe haine, ne gâdilam pe brațe. O făceam fără să ne dăm seama.

— Puștoaicele Care Se Caută De Păduchi, spuse gânditor Zac. Eu v-aș fi numit o ceată de maimuțe, cred. Ați avut *de-adevăratelea* ouă de păduchi vreodată?

Pip izbucni în râs:

— Da, țin minte că la un moment dat am avut toate trei – o epidemie de la școală. Însă, desigur, Django nu a vrut să aibă de-a face cu pieptenele ăla de tortură, cu șampoanele alea chimice nasoale, așa că ne-a dat pe păr cu o invenție bizară de-a lui, un amestec de pudră de muștar și bicarbonat de sodiu. Sau ceva de genul ăsta. Tabasco. Nu mai știu.

— Și a dat rezultate?

— Ca să vezi ce chestie, nu-mi mai amintesc, râse Pip. Tot ce țin minte e că mă simțeam ușor îmbufnată că nici măcar o epidemie de păduchi nu îl făcea pe Django să se conformeze metodelor convenționale. Îmi amintesc că la puțin timp după aceea toate trei aveam tunsori foarte scurte. Django ne-a potolit spunându-ne

că părul nostru era atât de frumos, încât o să poată să-l vândă unui meşter tapiţer din Londra şi că ni se vor da câte cinci lire fiecăreia. L-am crezut. Chiar dacă fata de la salonul de coafură îl măturа pe tot.

— Şi aţi fost cu cinci lire mai bogate?

— Da, am fost, râse Pip, deşi, desigur, Django a avut de furcă cu noi în felul ăsta, căci aşteptam să fim plătite apoi pentru fiecare tuns.

— Înseamnă că v-aţi descurcat foarte bine, între meşterul tapiţer şi Zâna Măseluţă.

— Zâna Măseluţă nu plătea niciodată cu bani gheaţă, se văită Pip.

— Puteţi să-mi daţi şi mie nişte bani? alergă Tom la ei să-i întrebe, cu obrajii îmbujoraţi şi răsuflarea tăiată. Aş vrea să le fac cinste băieţilor cu un suc, câte 50 de *pence* pentru fiecare. Am nevoie cam de 2 lire.

Pip se uită în direcţia celorlalţi puşti, care zăboveau lângă un spectaculos exponat cu ecartament în sistem G.

— Par nişte tipi foarte de treabă, remarcă ea.

— Chiar sunt, zise Tom cu mândrie. Ei vin şi mâine. E ultima zi a târgului. Există şi un premiu care se va extrage la tombolă. O machetă Lampton Tank. Putem să venim şi mâine?

— Sigur că da, îi răspunse Zac şi Pip inspiră adânc. Nu aveau în plan să îl ducă pe Tom la Tate Modern şi apoi să ia prânzul cu Cat şi Ben? Da, tatăl şi fiul nu au mai petrecut împreună un weekend întreg de trei săptămâni, dar Tom se întâlnise cu Cat doar de câteva ori de-a lungul ultimilor patru ani. Totuşi, privindu-l pe Tom dând fuga să le cumpere sucuri amicilor săi înfierbântaţi, Pip îşi reţinu obiecţiile. Era un băiat foarte, foarte drăgălaş.

Durerea aceea ascuţită o cuprinse din nou şi se scutură. Zac simţi asta şi rosti:

— Pip?

— Crezi că pe Tom îl deranjează? îl întrebă ea pe Zac. Vreau să zic, crezi că îl deranjează vreodată că e singur la părinţi?

Zac se uită la Pip şi căzu pe gânduri:

— Nu cred, spuse el în cele din urmă. Adică nu a pomenit niciodată de aşa ceva. Are o grămadă de amici şi e prieten la cataramă cu vărul lui primar.

— Ştiu, zise Pip repede, am spus şi eu aşa. Mă gândeam la mine şi la surorile mele. La cât suntem de apropiate. Mai zilele trecute am citit un proverb minunat – vietnamez, parcă. *Fraţii şi surorile sunt la fel de apropiaţi ca şi mâinile şi picioarele.*

Zac o sărută pe Pip.

— Ei bine, spuse el, poţi să nu-ţi mai faci griji, căci Tom nu va mai fi singur la părinţi pentru mult timp. Adică o fi singurul *nostru* copil, dar va avea în curând un frăţior sau o surioară. June e însărcinată. Mi-a spus azi-dimineaţă, când am fost să-l iau pe Tom. El nu ştie încă – June vrea să aştepte până îşi face toate analizele. Rob m-a întrebat dacă ne-am supăra să-l mai ţinem noi pe Tom câte o noapte în plus când şi când, cât June se simte rău.

Pip era atât de uimită, că se simţi ca lovită de trăsnet, se îmbujoră toată şi o luă brusc ameţeala.

— Eşti sigură că ţi-e bine? insistă Zac. Arăţi cam ciudat, doamnă.

— Sunt bine. Ce bine de June! Asta e o veste minunată. O s-o sun mai târziu. Ciudat, totuşi, zise Pip, deşi era conştientă că gândurile ei nu erau nici pe

jumătate conturate și că ar fi trebuit să aștepte până i se limpezeau, e ciudat că existența lui Tom a fost rezultatul beției a doi buni prieteni, care erau excitați și nu au luat măsuri de protecție, în timp ce fratele său vitreg a fost planificat atât de minuțios. Mă întreb ce o să simtă el mai târziu în legătură cu asta.

Zac se opri:

— Ce perspectivă stranie ai asupra lucrurilor, Pip, murmură el.

Pip strânse din umeri:

— Vezi tu, pe vremuri mă întrebam dacă eu am fost planificată sau nu. Credeam că nu fusesem – căci asta însemna că mama avea un fel de scuză pentru faptul că-și luase tălpășița. Pip îl luă de braț pe Zac. Însă mă gândesc apoi la Fen și Cat și teoria mea se duce de râpă. Nimeni nu ar putea să fie atât de lipsit de precauție.

Zac își strecură mâna în buzunarul de la spate al blugilor lui Pip și o mângâie ușor pe fund.

— Ei bine, eu sunt încântat pentru June și Rob. Și sunt mulțumit cu Tom.

— Și eu, zise Pip, și eu. Însă își întoarse fața de la Zac, ca să-și ascundă înțepăturile lacrimilor, prefăcându-se interesată de un sistem Hornby, în timp ce încerca să-și dea seama care era cauza apariției acestor lacrimi. Și dacă erau lacrimi de bucurie sau de tristețe.

Cosima a fost hrănită cu mâncare portocalie, distrată, hrănită din nou cu niște mâncare portocalie, îmbăiată, alăptată, i s-a cântat, a fost alintată, apoi alintată încă un pic și pusă în pătuțul ei, unde imediat a căzut într-un somn binecuvântat, în noaptea care se lăsa, în

acordurile în surdină ale unui CD cu *Elvis pentru bebeluși.*

— Ce copil perfect, de-a dreptul *perfect*, își spuse Fen în timp ce ieșea tiptil din cameră. Ce zi al naibii de groaznică!

Se duse la baie și făcu ordine, aruncându-și o privire fugară în oglindă:

— Câh! Ce trasă sunt la față!

Cu o rățușcă de cauciuc într-o mână și cu un prosopel cu iepurașul Miffy în cealaltă, se uită mai îndeaproape la imaginea reflectată. Palidă și trasă, fără vlagă și lipsită de strălucire, se gândi ea. Și apoi se gândi: săracul Matt! Să-i fie drag să vină acasă în fiecare seară pentru *asta.* Nu prea avea pentru ce să-i fie drag să vină acasă. Așa că se apucă să scotocească în de mult uitatul ei portfard și își puse nădejdea în ajutorul credincioaselor ei produse Clarins. Și numai să-și închidă ochii și să se demachieze pe față încet, cum trebuie, i se păru la fel de reconfortant ca un tratament facial la salonul de frumusețe. Exfoliază. Hidratează. Un strop de anticearcăn aplicat cu grijă sub ochi, o umbră de rimel, o bănuială de ruj pe buze, așa, de amorul artei. În cele din urmă, câteva ciupituri în obraji, care o făcură să strângă un pic pleoapele, dar care îi scoaseră în evidență pometii în mod atrăgător. Cheia lui Matt în ușă. Îl auzi pe Matt oftând. Un fluture adormit începu să-i zboare prin stomac – un fior pe care nu-l mai simțise de ceva vreme. Uite, Matt, asta o să te facă să te simți mai bine.

— Bună, zise Fen, coborând la parter, în timp ce-și dădea cu grijă părul după urechi.

— Bună, răspunse Matt. Arăți... Te-ai machiat?

— Da.

— De ce?

Fen se încruntă și se întrebă cum să interpreteze asta. Se simți incapabilă să n-o ia ca pe ceva rău, așa că îi zise cu țâfnă:

— Pentru că mă simt ca o pocitanie și am impresia că arăt mai rău decât mă simt.

— Ai nevoie de complimente și tânjești după atenție? o tachină Matt.

Fen se simți jenată.

— Ei bine, cred că arăți foarte bine, zise Matt. Și e o modalitate drăguță de a-mi distrage atenția de la voma de pe bluza ta.

Fen nu știu ce să dea jos mai întâi: machiajul sau bluza murdară.

Când reluarea unui episod din *Taggart*[1] luă sfârșit, Fen își repeta în minte: *Voi provoca o partidă de sex. O voi face. O voi face.* Însă o jumătate de oră mai târziu, la sfârșitul *Știrilor de la ora 10*, se chinuia pur și simplu să rămână trează.

— Ești obosită? o întrebă Matt.

Fen înclină din cap cu mâhnire.

— Du-te la culcare, îi sugeră el, bătând-o prietenește pe genunchi.

Și tocmai în asta consta calamitatea. Oricât de mult se temea Fen de obișnuința platonică a gestului lui Matt, ei îi plăcu la nebunie sugestia lui de a se duce la culcare. Încă mai voia ca Matt să o dorească, voia ca și ea să-l dorească pe el, dar în clipa aceea cea mai puternică tentație era să se ducă să doarmă. Stătea lângă el, împărțită între ceea ce-i striga trupul ei, ceea

1. Serial polițist britanic, care a început să fie difuzat în anul 1983 și continuă și în prezent, deținând recordul mondial pentru cel mai lung serial polițist difuzat neîntrerupt.

ce-i șoptea conștiința și ceea ce-i spunea drăgăstos partenerul ei.

— Încercam să fiu cât mai vampă pentru tine, ca fata de care te-ai îndrăgostit, i se confesă ea. Dar nu sunt decât o bătăciune urâtă și obosită.

— Fen, nu-ți mai face griji din pricina asta. Du-te și culcă-te.

Fen arăta bine. Matt se gândi la asta în timp ce schimba rapid canalele TV. Nu conta bluza murdară. Îi păru un pic rău pentru ea – își dăduse silința, dar era evident că fusese un efort. Nu era nimic la televizor. Matt dădu ocol cu privirea prin sufragerie. Un iepuraș moale din prosop pe fotoliu, o șosetuță sub fotoliu. O batistuță de muselină, mototolită, pe numărul de ieri al ziarului *Evening Standard*. Un guguloi de ceva portocaliu chiar deasupra plintei. Mirosul atotstăpânitor de haine spălate cu detergent hipoalergenic. Și deodată Matt dori să nu mai simtă mirosul de hăinuțe de bebeluș puse la uscat. Își închise strâns ochii. Nu mai voia să vadă toate acele obiecte care-i atestau paternitatea. De fapt, tot ce voia să vadă erau țâțe și cururi. Se duse încet, în vârful picioarelor, până sus, în dormitor. Era întuneric, Fen dormea. S-o trezească? S-ar supăra? Să îndrăznească să riște? Dar, sincer vorbind, avea oare vreun sens să încerce? Așa că, în schimb, se duse la dulap, deschise încet ușa, așteptă un moment să vadă dacă ea se trezește. Nu se trezi. Pe pipăite, căută printre costumele care erau agățate acolo și-l identifică pe cel Paul Smith după calitatea superioară a materialului. Își strecură mâna în buzunar și pipăi cu degetele marginile unor discuri. Unul va fi de ajuns. Nu conta care. Deși Fen continua să doarmă fără să simtă nimic, Matt tot se

simți obligat să îndese DVD-ul în bluză și să se grăbească să iasă din cameră tot atât de încet pe cât intrase.

Pornografie. Ciudată chestie, zău așa. În realitate, femeile gonflabile nu fuseseră niciodată genul lui Matt, și cu atât mai puțin chestiile ce fac substanța fanteziilor secrete. Nu dorise niciodată să se găsească în situația de a împărți aceeași femeie cu un alt bărbat, lenjeria de corp exotică nu îl excita cu adevărat și îi era indiferent gândul de a deveni prieten foarte apropiat cu niște surori gemene focoase. Însă lui Matt îi plăcuse întotdeauna pornografia. Adolescent fiind, fusese ajutat de produse de cea mai bună calitate și se întreba chiar dacă sexul de-adevăratelea ar fi putut să egaleze vreodată masturbările furtunoase cărora li se deda. Iar când avea puțin peste douăzeci de ani, să cumpere casete video pornografice cu livrare prin poștă devenise un ritual de inițiere. Avusese curajul să facă așta? Da, îl avusese. Matt Holden deveni dl. M. Smith, și dl. M. Smith își împărți marfa cu puștanii cu care locuia. Pe la douăzeci și cinci de ani, Matt era un monogam în serie și existau rareori perioade lungi de pauză între iubite ca să aibă motiv să cumpere pornografie nouă. Însă apoi iubita lui s-a transformat în mama copilului său, viața lor sexuală a devenit nesemnificativă și pornografia a progresat la DVD-uri.

Coborând în vârful picioarelor la parter, nici nu verifică ce DVD luase. Nu se dăduse niciodată în vânt după scenarii; nu avea nevoie să vadă o scenă de la început. Voia doar pizde și pule care să-i umple ecranul de îndată ce apăsa pe butonul de pornire; derula înainte la săruturi sau preludii cu ademeniri sinuoase, nu-l interesa să se uite decât la futut și la supt. Matt introduse DVD-ul și, cu ușa lăsată întredeschisă și sonorul

televizorului dat încet, derulă până când în fața lui se ivi o învălmășeală de trupuri care făceau sex. Fantastic, comentă el în barbă, în timp ce o femeie cu tot felul de *piercing*-uri, cu capul ras și o zgardă de câine cu țepi era, în același timp, dublu penetrată, cineva se masturba peste ea și era deservită oral de un șir de erecții care stăteau la rând într-o manieră mai mult sau mai puțin ordonată.

Matt se masturbă cu frenezie și își sincroniză orgasmul cu jeturile generalizate ale ultimilor rămași din cohorta de pe ecran care încă nu ejaculaseră. Sperma lor fu repede înghițită cu lăcomie; Matt trebui să și-o șteargă pe a lui de pe burtă. Nu-și dădu seama decât după ce termină de șters că folosise pentru asta batistuța de muselină cu care se jucase fiica lui, și nu șervețelele de hârtie pe care le pregătise dinainte. Era oripilat. Puse batistuța murdară într-o pungă de plastic, înnodă punga și o aruncă în tomberonul de gunoi de afară. Nu o voia spălată nici măcar pe programul cel mai lung, cu apă foarte fierbinte. Își luă DVD-ul și se duse încet sus, punându-l la loc în buzunarul costumului Paul Smith înainte de a se duce să vadă ce face Cosima. Se strecură în pat, holbându-se vag la tavan. Se simțea cumplit de gol pe dinăuntru.

Întotdeauna am crezut că o masturbare în timpul unui film porno e același lucru cu un curry. Genul de lucru de care cineva are poftă, după care tânjește. De care ai sigur chef, pe care îl aștepți cu nerăbdare, într-atâta încât mai că-ți curg balele de poftă – clătite mici sau un piculeț de sex oral ca să mărească apetitul și să îți vină cheful, și apoi direct la mâncatul lacom, fierbinte și condimentat. Să te umpli cu el. Să te ghiftuiești. Dar, ca un curry, odată ce te-ai săturat nu prea

mai vrei să te uiți la ce-a rămas în farfurie; așa și cu pornografia hardcore – odată ce ai terminat, nu mai vrei să vezi.

Mă simt murdar, nu bine. Am ejaculat în batistuța bebelușului meu. Fen doarme sus, în timp ce jos eu îmi împrăștii sămânța împreună cu niște tipi peste o femeie foarte urâtă, de fapt. Fizic, sunt ușurat, mai mult decât sătul. Dar mă simt un pic, nu știu cum – trist.

Ascultă respirația lui Fen, ușoară și superficială. Întorcându-se, se lipi ușor de ea. Dinspre gâtul ei venea un miros de somn. Matt își închise ochii.

Iubita mea cea sexy, pe care obișnuiam s-o fut, s-a transformat în această navă uimitoare care mi-a purtat copilul și i-a dat naștere. Dar mi-e dor să-mi fut iubita cea sexy.

La o înghețată, iarna

— Poate că o să mă dezgheț când va veni primăvara, mormăi Penny de una singură, aruncând o privire lumii albe, nesfârșite, care se deschidea dincolo de ferestrele ei mari și care o informa că s-ar putea la fel de bine ca ea să rămână, totuși, în casă, exact cum se afla în acel moment, pentru încă vreo câteva luni bune. Solitudinea și durerea ei i se păreau cathartice, deveneau un mod de viață, deși se întreba în tăcere dacă nu cumva riscau să se transforme într-un obicei care în curând avea să fie greu de schimbat. Deși Penny Ericsson trăise în Statele Unite cea mai mare parte a vieții sale adulte, deși accentul ei era demn de toată lauda și nu părăsise țara, practic, de treizeci de ani, când venea vorba să-și exprime propriile emoții manifesta un autocontrol despre care prietenii ei remarcau cu duioșie că era, cât se poate de limpede, englezesc.

— O, scumpo, râse odată Marcia, nu păcălești pe nimeni cu strasurile și blugii tăi, cu Chevy-ul tău și toate

celelalte. În adâncul sufletului ai rămas Trandafir Englezesc – și asta pentru că îți ții sufletul în perfectă orânduială, *totul politicos* și cum se cuvine.

— Vrei să zici că englezoaicele sunt incapabile să-și exprime sentimentele? ripostase Penny.

— Dumnezeule, nu, protestase Marcia, doar că *noi* ne exprimăm nestăvilit emoțiile, în timp ce *voi* sunteți, ăăă... mai economi. E o chestie genetică, atâta tot. Nimeni nu poate face nimic în privința asta. Suntem ceea ce suntem. Nu putem să negăm asta.

Și cu toate astea, de curând, Penny simțise că prietenii ei care erau americani get-beget, cu exclamațiile lor și capacitatea de a spune frecvent *Te iubesc*, se așteptau ca acum durerea să i se mai fi atenuat. Că ar trebui să se simtă în stare să-i pună capăt, să fie pregătită să meargă mai departe și să se confrunte cu alte izbânzi emoționale, purtând semnătura de validare Oprah Winfrey.

Noni îi lăsase un mesaj, invitând-o să vadă un film la Mall.

— Nu mă duc, își spuse Penny, și motivă că era din cauză că nu avea aceleași gusturi ca Noni în materie de filme. De fapt, nu voia să se prefacă și să mintă cu nerușinare că se simțea bine. Dar ce altceva să facă? Cu ce să-și treacă timpul, cu ce să-și ocupe două ore din zi, care altfel ar fi devotate inutilității de a-i fi dor de Bob? Unde ar putea să meargă, în ținutul acoperit de zăpadă, într-o după-amiază senină de februarie, și să nu se întâlnească din întâmplare cu nimeni?

— Aș putea să ies la o înghețată, zise ea, și ideea i se păru foarte atrăgătoare. De fapt, era aproape entuziasmată. O să meargă în cinstea lui Bob, căruia întotdeauna îi plăcuse la nebunie înghețata și, aventurându-se

de una singură în localul lor preferat va fi mai aproape de el, dar totodată îl va și îndepărta un pic din preocupările ei constante, să-i fie țărâna ușoară.

Exista o singură șosea către munte, cu trei localități așezate de-a lungul ei în ordinea descrescătoare a mărimii lor. Se dezvoltaseră de la sine, dar nici măcar un urbanist nu ar fi făcut o treabă mai bună. Nimic nu se repeta. Totul se împărțea. Lester Falls, unde locuia Penny și care era cel mai mare orășel, avea un mall, un cinematograf și un *Pack'n'Save* la periferie. Localitatea de mărime mijlocie, Hubbardton's Spring, aflată un pic mai încolo, la o altitudine mai mare, avea un restaurant grozav cu preparate pescărești, o pizzerie animată, o galerie de artă și un magazin care comercializa componente hardware. Iar cea mai mică, un sat, cu cea mai redusă populație, dar deservind și ea comunitatea mai largă a celor trei, era Ridge. Acolo, pe Strada Mare, în vecinătatea plăcută a librăriei, a unui teatru micuț, a unui magazin cu materiale de lucru pentru artiști și a magazinului de brânzeturi, se afla gelateria preferată a lui Bob, La Fântâni.

Ofertă și cerere. Dacă produci înghețată de calitate superioară, din cele mai bune ingrediente, oamenii o vor vrea, indiferent de anotimp. Localul nu era aglomerat, însă nu era în nici un caz pustiu, iar Penny se simți ușurată când văzu că nu era ocupat doar de văduve curajoase, ieșite la o plimbărică. În ultima vreme, când cutreiera prin mall sau se plimba pe cărările care duceau spre platforma panoramică, ori când intra la bibliotecă, Penny trecea pe lângă alte femei care îi căutau privirea și i-o susțineau cu o înclinare a capului, ca un semn

de recunoaştere. Da, şi eu mi-am pierdut soţul, ştii, păreau ele să spună. Bine ai venit în rândul nostru.

Dar nu vreau să mă alătur vouă, le ocolea Penny repede privirea, *nu sunt pregătită să fiu văduvă. Pentru mine e altfel. Nu aţi înţelege. Nu vreau să vă răspund şi eu dând din cap ca şi cum aş şti despre ce-i vorba. Nu vreau să învăţ să joc bridge. Nu am de gând să-mi cumpăr un căţeluş ca să am motiv să ies din casă în fiecare zi şi să mă alătur plimbărilor celor din comunitate. Sunt perfect mulţumită să ies la o îngheţată. De una singură.*

— Vreţi să gustaţi?

Penny ridică privirea. Chelneriţa din spatele tejghelei îi oferea o linguriţă de plastic roz în care era un rotocol de îngheţată de culoarea untului şi textura velurului.

— E o aromă nouă. Banudge-Nudge.

— Banudge-Nudge, se minună Penny de numele îmbietor, acceptând mostra.

— Banane, cantitate dublă de cremă – cincizeci la sută mai puţine grăsimi. Delicioasă, ce ziceţi? Vreţi o cupă?

Penny aruncă o ocheadă la tăvile colorate, ca un pianist care mângâie cu un singur deget toate clapele pianului.

— Ştiţi ce, zise ea, de fapt cred că o să mă aşez şi o să iau o îngheţată asortată, cu *topping*.

— Luaţi loc, o încurajă femeia. Meniurile sunt pe mese. Juliette o să vină imediat la dumneavoastră.

Ce grozav e personalul, se gândi Penny, îţi lasă la dispoziţie exact atâta timp cât să te uiţi prin meniu, cât să salivezi de-a dreptul şi să doreşti cu nerăbdare să comanzi. De îndată ce realiză că venise chelneriţa, comandă:

— Aş vrea Chippy Chippy Bang Bang, vă rog, cu cremă de ciocolată. Şi nuci. Şi Talismanele Norocoase. La naiba, de ce nu.

Chelneriţa aduse îngheţata, aranjată perfect într-o cupă foarte rece, cu sos din abundenţă şi *topping* suplimentar.

— Poftă bună, îi ură ea.

— O, cu siguranţă o să am, o asigură Penny, mulţumesc foarte mult.

Simţi că chelneriţa zăboveşte, aşa că adânci linguriţa lungă, elegantă, în îngheţată şi luă din ea, ţinând-o apoi ridicată ca şi cum ar fi dat noroc. Simţi brusc o explozie senzorială care era deopotrivă delicioasă, minunat de dulce şi intens de dureroasă. Închise ochii. Închise ochii pentru a aprecia gustul. Închise ochii pentru că o durea, pentru că avea gingiile sensibile şi părea să uite mereu asta atunci când era vorba de îngheţată. Închise ochii pentru că obişnuia să-l aducă pe Bob aici atunci când îngheţata era singurul lucru care i se părea digerabil, fără gustul metalic de la chimioterapie. Acesta era cel mai drag şi dulce gând, acesta o durea cel mai tare.

După ce Penny plecă, lăsând cupa goală şi un bacşiş în semn de mulţumire, chelneriţa Juliette, care o servise, se întoarse spre Gloria, de la tejghea:

— Am recunoscut-o. Tu ai recunoscut-o?

— Nu în mod special, răspunse Gloria.

— Ba cum să nu – venea aici, bănuiesc că împreună cu soţul. De *el* cu siguranţă îţi aduci aminte. Era bolnav. Stăteau chiar la masa aia de colo. Uneori îi dădea ea cu linguriţa, ca unui copil.

— A, îmi amintesc, zise Gloria. Dar asta era acum câteva luni.

— Da. Astăzi, însă, a venit singură, spuse Juliette.

— Crezi că el a murit?

— Bănuiesc că da. Ce trist!

În weekendul care urmă, Noni o invită din nou la cinema pe Penny, dar ea mulțumi și refuză invitația, invocând alte planuri. Se duse din nou, singură, la gelaterie, care nu se dovedi deloc mai pustie, deși era o zi mohorâtă și afară era acum prea frig ca să ningă.

— Bună ziua, o salută chelnerița de la tejghea. Luați și gustați.

Linguriță roz, plină azi cu o înghețată de culoarea cărbunelui, i-a fost trecută lui Penny.

— Lemn-dulce, spuse Penny, identificând gustul cu seriozitatea unui *sommelier*[1].

— Și mai ce? o întrebă chelnerița.

Penny mai gustă o dată:

— Nu sunt sigură... Mai e ceva... Nu pot să...

— Zmeură.

— Zmeură și lemn-dulce, se minună Penny. Ca să vezi.

Se duse să se așeze la aceeași masă la care stătuse și cu o săptămână înainte. Cea de la fereastră, situată cel mai departe de masa din colț, la care obișnuia să stea cu Bob.

— Bună ziua, eu sunt Juliette, spuse chelnerița mai tânără când veni să ia comanda. Cum ne simțim azi? V-ați hotărât?

— Sunt bine, îi răspunse Penny, și aș vrea o cupă din înghețata aia de lemn-dulce.

— Ar trebui să luați un șerbet lângă ea, îi scoate în evidență aroma.

1. Chelner care se ocupă de vinuri într-un hotel sau restaurant.

Juliette fusese cât se poate de directă în legătură cu asta. Penny se uită în sus la ea. Fata semăna ea însăși cu o prăjitură, îmbrăcată cum era în uniforma în dungi de culoarea piersicilor și căpșunelor, cu părul prins sus în coadă, cu o chestie elegantă, micuță și ascuțită, de culoare roz, în vârful capului, pe care era prinsă o plăcuță de cupru cu numele ei pe ea.

— V-aș recomanda lychee, zise ea, și Penny înclină din cap.

Când Juliette îi aduse cupa, Penny luă o înghițitură și dădu din cap în semn de aprobare. Gingiile ei nu păreau să fie foarte sensibile în ziua aceea. Nu mai trebui să-și închidă ochii atât de des. Însă, ce-i drept, se abținuse de la crema de ciocolată și de la *topping*-urile foarte dulci. Și când te gândești că lui Bob nu îi plăcea deloc lemnul-dulce. Se simțea relaxată, ca și cum nu era nevoie să se grăbească să plece de îndată ce termina de mâncat. Așa că, atunci când chelnerița îi propuse să ia o cafea, Penny acceptă.

— Scuzați-mă, doamnă... spuse chelnerița după ce puse ceașca jos și întoarse farfurioara astfel încât toarta cestii să fie corect plasată.

Penny ridică privirea și citi din nou numele fetei. Juliette. Ei bine, Juliette părea un pic preocupată.

— Nu vreau să... ăăă... doar că Gloria și cu mine... Ne aducem aminte de dumneavoastră de astă-vară, de astă-toamnă. Veneați aici cu domnul? El era... Era...

Ce vârstă o fi având? se gândi Penny. Puțin peste douăzeci și cinci, bănui ea. Drăguță și fără fasoane, poate chiar mai drăguță, de fapt, din cauza politeții și drăgălășeniei ușor timide.

— Este...? Juliette se aplecă un pic, ca într-o reverență. Era...?

— Era soţul meu, îi spuse Penny. A murit. Acum mai bine de două luni.

— Vai, îmi pare foarte rău, zise Juliette, ducându-şi instinctiv mâna spre inimă, ca să-şi întărească spusele.

Penny se simţi mişcată. Era ca şi cum toată lumea, oricât de puţin l-ar fi cunoscut pe Bob, i-ar fi ţinut pumnii strânşi ca să reuşească să-şi revină.

— Mulţumesc, zise Penny. Îi plăcea foarte mult locul ăsta.

Penny reveni după două zile. Nu pentru a evita vreo invitaţie, nici pentru că îi era poftă de îngheţată, ci pentru că La Fântâni i se părea un loc drăguţ, un spaţiu minunat în care să te afli. Confort şi căldură. O cremă de ciocolată caldă nemaipomenită. Dulciuri minunate, frumos colorate în nuanţe pastelate. Sortimente de îngheţată al căror nume aduce zâmbetul pe buze. Totul dulce. Dacă ai fi lins pereţii zugrăviţi în culorile copacilor înfloriţi sau ai fi muşcat din spătarele scaunelor, probabil că ai fi descoperit că erau făcuţi din bomboane. Totul acolo era drăguţ. Mai ales personalul. Erau ca o personificare a unora dintre felurile de îngheţată. Ocheadă Roz. Zâmbet Dulce.

Când Juliette îi aduse Raiul de Miere, cu cremă de ciocolată şi *marshmallows*[1], Penny luă cu linguriţa din îngheţată, dar apoi vorbi înainte de a gusta:

1. Produs de cofetărie obţinut dintr-un amestec de zahăr, sirop de porumb, gelatină, dextroză şi arome, bătute bine până când compoziţia devine ca o bezea. Reţeta tradiţională conţinea, în loc de gelatină, un extract din rădăcina mucilaginoasă de nalbă, de unde şi numele acestui desert (*marshmallow* – „nalbă").

— Am fost căsătoriţi aproape treizeci de ani, zise ea şi se uită în sus la Juliette, care nu păru deranjată de această informaţie, expresia chipului ei invitând-o pe Penny să continue. Îmi spunea *draga mea.* Întotdeauna a făcut asta, chiar de la început. *Bună dimineaţa, draga mea. Ei, draga mea, o să plec la serviciu acum. Am ajuns acasă, draga mea. Ce bună a fost cina, draga mea, să fac eu cafeaua?* S-ar putea să sune formal, dar mie mi s-a părut întotdeauna că sună fermecător şi de modă veche.

Penny gustă din îngheţată. Într-adevăr, era un rai. Mai luă două linguriţe, dar Juliette rămase lângă ea, ascultând-o atent, în tăcere.

— Bănuiesc că nu eram ceea ce s-ar fi numit doi porumbei, dar făceam echipă bună.

Juliette clătină cu timiditate din cap:

— V-am privit cum îi dădeaţi să mănânce, zise ea foarte încet. Asta e mult mai frumos decât parada de afecţiune. Trebuie să vă fie atât de greu... Dar bănuiesc că e o binecuvântare că suferinţa lui a luat sfârşit, că se odihneşte în pace.

— Nu sunt genul superstiţios, spuse Penny, învârtind linguriţa prin îngheţată în timp ce vorbea. Nu cred în astro-bla-blauri, nu dau doi bani pe vocile din lumea de dincolo, nu urmez ghiduri spirituale de karma şi yin-yang, ştii? Dar când Bob era pe ducă îi şopteam întruna: *Bob, găseşte o modalitate de a fi cu mine. Ţine legătura. Trimite un mesaj. Dă-mi un semn. Îmi promiţi?*

— Eu *cred,* se confesă Juliette cu o sinceritate liniştită, în timp ce Penny mânca.

— Nimic, spuse Penny pe un ton dur, de parcă ar fi fost dezamăgită de răspunsul lui Juliette. Eu nu am

văzut *nici un* semn, nu am simțit căldura, nimic de felul ăsta. Doar vidul înghețat al singurătății. Mâna i se strânse în pumn în jurul linguriței, pielea îi era atât de întinsă peste articulațiile degetelor, că acestea semănau cu munții ascuțiți de zăpadă de afară. Ce binecuvântare, nu e nici o binecuvântare! luă ea în râs vorbele fetei. El nu ar fi trebuit să sufere din capul locului. Moartea nu e un lucru bun. E ceva foarte crud și e o risipă.

Nu-și termină înghețata și nici nu lăsă bacșiș. Și nici nu se duse acolo în săptămâna care urmă.

Însă reveni după încă o săptămână. Și simți o ușoare remușcare văzând drăgălășenia veselă a salutului pe care i-l dădu Juliette. La Fântâni, decise ea, era mai bun decât orice grup de sprijin.

— Bun venit, străino! Ați ratat Chuckle-Berry de săptămâna trecută. Gloria o să vă ofere o mostră. Luați loc?

Penny se așeză. Reuși să facă în așa fel încât să dureze o oră până mâncă înghețata și, de câte ori se ivea ocazia, își petrecea timpul vorbind cu chelnerița despre vreme sau despre înghețată. Apoi comandă o cafea. Și încă o cafea. Era limpede că zăbovea, dar nimeni, nici măcar ea însăși, nu știa sigur de ce.

— Tatăl meu a murit, îi spuse Juliette, când Penny acceptă să îi umple ceașca pentru a treia oară.

— Îmi pare foarte rău, zise Penny sincer șocată. Uitase, practic, că durerea putea să îi lovească și pe alți oameni. Poți să te așezi un pic? o întrebă pe fată.

Juliette aruncă o privire prin local, își ridică sprânceana spre Gloria, care îi făcu un semn aprobator din cap.

— Când?

— Tocmai se împlinește un an și trebuie să îți spun că eu cred că moartea e un lucru minunat. Era un bețiv înrăit și ne făcea rău *mie* și *mamei*. Așa că bănuiesc că te invidiez nițel, zise Juliette cu un surâs rezervat. Nu durerea, nu dorul care cu siguranță îți țese minutele în ore și îți petrece orele până când devin zile întunecate ca asta de acum. Însă te invidiez pentru faptul că pierderea ta e atât de mare deoarece iubirea ta a fost atât de mare. Eu nu am avut niciodată parte de așa ceva.

Penny nu știu cum să reacționeze. Pentru prima oară *trăia* sentimentul de vinovăție pe care presupunea că-l simțeau prietenii ei. Vinovăția pe care o simte cineva care are noroc. Își puse mâna peste încheietura mâinii lui Juliette, căci nu știa ce să spună. Nu avea cuvinte, pentru că în ultima vreme Bob era singurul lucru despre care vorbea. Totuși, în clipa aceea, nu se gândea, de fapt, deloc la el.

Accident rutier

Pip unge pâinea cu unt, Zac frunzărește *Financial Times*, iar emisiunea *Azi* plutește ușor, ca un sedativ, prin bucătărie; nu suficient de tare ca să devină o parte activă a micului dejun, dar destul cât să fie o componentă integrantă a programului lor obișnuit de dimineață. Pip știe să savureze aceste câteva momente înainte ca Tom să tulbure liniștea.

Și iată-l. Îmbrăcat în grabă pentru școală. Cu fizicul său de băiat în vârstă de nouă ani, debordând de energie. De curând, numărul la pantofi i s-a dublat în mod evident, dar cu toate acestea finețea obrajilor ca piersicile i-a rămas neschimbată, ca atunci când era copilaș. Unghiile de la mâini prezintă un grad de murdărire imposibil de evitat la un băiat de vârsta lui, dar vocea îi este încă pură și cristalină. Părul lui are cu adevărat o voință proprie, iar Tom nu este încă la vârsta la care să arate prea mult interes în a și-l aranja în vreun fel, și nici măcar în a-l disciplina cât de cât. Prin urmare, părul îi stă ridicat în smocuri, în configurații din ce în ce mai năucitoare, provocate deopotrivă de producerea spasmodică de keratină și de libertatea

unui somn foarte adânc. Astăzi seamănă cu o frizură pe care strămoșii punk rock-ului se chinuiau ore în șir să o obțină.

— La mulți ani de Sfântul David! anunță Tom. Îl sărbătorim azi la școală.

— Doamne sfinte, în părul tău e un adevărat cuib de viespi, declară Pip.

Zac ridică privirea din ziar:

— Sau de țepi, zice el, deși nici Pip, nici Tom nu se prind de jocul de cuvinte. E prea devreme ca să audă rimele. E prea devreme ca să explice, se gândește Zac, întorcându-se la paginile roz.

Pip încearcă să netezească părul lui Tom cu mâna. El se trage la o parte și îl răvășește la loc.

— Pâine prăjită? întreabă ea.

— Da, zice Tom.

Zac aruncă o privire peste ziar și Tom adaugă cu un oftat:

— Te rog.

— Vrei să treci prin bucata ta? îl întreabă Pip.

Tom pare alarmat:

— Bucata mea?

— Rolul pentru serbarea de azi. Despre sfinții care patronează Insulele Britanice. Nu ești Sfântul Gheorghe?

— A, asta. Am crezut că te referi la bucata mea de pâine prăjită, spune Tom. Digby zice că dragonul este o metaforă. Da' nici măcar nu știe ce e aia metaforă.

— Și tu știi?

— Nu, recunoaște Tom, dar pare ceva plictisitor, ceva despre care ar vorbi la nesfârșit domnișoara Balcombe. O chestie care te adoarme.

— Ei bine, vrei să treci prin bucata ta despre Sfântul Gheorghe? întreabă Pip.

— O știu pe de rost, zice Tom cu mândrie și se lansează într-o recitare rapidă și monotonă.

Pip vede cum tremură ziarul. Îl lovește pe sub masă pe Zac, pe furiș. Tom termină de recitat în aplauzele celor de la masă și în sunetele semnalului sonor de la radio care anunță ora 8.

— Dacă bebelușii sunt un lucru atât de minunat, dacă sunt un asemenea miracol și așa mai departe, atunci de ce le fac ei pe mămicile lor atât de groaznic de țâfnoase? întrebă Tom.

Pip nu era pregătită pentru așa ceva. De obicei, când îl conducea la școală, el o întreținea pe drum cu o diatribă despre obiceiurile privind igiena personală și mai puțin fericitele trăsături fizionomice ale profesorilor lui, critici care nu necesitau decât câte un ntțț-it de dezaprobare din partea ei, în timp ce își mușca buzele ca să nu izbucnească în râs.

— Mi se pare o prostie, continuă Tom posomorât.

Pip nu prea știa ce să zică. Era Tom pe cale să descopere aspectele delicate ale vieții? Nu se simțea deloc în largul ei, căci încă nu discutase cu Zac informațiile și terminologia pe care el dorea să i le comunice fiului său.

— Ce crezi, și eu i-am făcut așa mamei? Când era însărcinată cu mine, și eu o făceam să vomite ca o nebună și să fie o vacă bătrână și țâfnoasă?

Tom o întreba pe Pip ceva la care ea nu avea, de fapt, nici o autoritate să răspundă.

— Poate că da, îi răspunse ea cu precauție, căci nu discutase niciodată cu nimeni despre ciudățeniile primei sarcini a lui June. Dar scuză-mă, tinere, mămica ta nu este o vacă bătrână.

— Dar *e* țâfnoasă, bombăni Tom. Credeam că o să fie foarte încântată să aibă un bebeluș, dar nu face decât să se plângă, să bombăne și să vomite.

O lăsă pe Pip să-l prindă de încheietura mâinii când se pregăteau să traverseze strada.

— O să fie și găleți de sânge, desigur, când o să vină bebelușul. Și ce crezi, mami o să țipe până n-o să mai poată, ca femeia aia din *Holby City* [1], din episodul de săptămâna trecută?

La asta chiar că Pip nu putea să-i răspundă, căci nu știa ce părere are June despre anestezia epidurală.

— Pricep de ce *tu* nu vrei toată nebunia asta, zise Tom posomorât, dând din cap cu un aer de înțelept.

— Poftim?

— Tu și tati, ridică Tom din umeri. Să nu-i spui mamei că am zis chestiile astea despre ea și toate alea.

Pip și Tom se pregăteau să coboare de pe bordură când au văzut veverița. Tom era încă suficient de mic să arate cu degetul și să exclame, în timp ce aceasta se avânta pe șosea:

— Uite o veveriță!

Dar chiar atunci veni o mașină, și amândoi anticipară moartea veveriței la diferență de o secundă-două.

— O, Doamne! înmărmuri Pip, incapabilă să nu se schimbe la față la vederea măruntaielor împrăștiate, a membrelor rupte, a priveliștii extreme a morții subite.

— Scârbos! zise Tom, nefiind prea sigur dacă era speriat sau doar agitat din cauza emoției.

— Hai să trecem strada mai încolo, spuse Pip.

1. Serial britanic care încă se difuzează, ajuns la peste 400 de episoade, despre viața personalului din spitalul fictiv cu același nume.

— Crezi că a murit de-a binelea? întrebă Tom.

— Da.

— O!

— Sărăcuța...

— Sărăcuța... Crezi că era băiat sau fată?

Traversară strada și Pip începu să-i spună într-o manieră ocolită lui Tom că nu bebelușii le făceau pe mămicile lor să se simtă rău și să fie țâfnoase, că toate astea sunt rezultatul substanțelor chimice care ajută trupul unei femei să poată purta un copil. Și că, oricum, mămicile și tăticii își doresc foarte mult să aibă bebeluși, astfel că un pic de vomă când și când nu contează deloc, pe termen lung.

— Tom?

Tom suspina în tăcere, deși se zărea deja poarta școlii.

— Mămica ta e bine – te rog, nu-ți face tu griji din pricina ei. Nu vrea să fie țâfnoasă și nu se poate abține să nu-i fie un pic greață. Pip îl îmbrățișă pe Tom. Vrei să vorbească tata cu ea? Îți promit că ea de-abia așteaptă să-ți dăruiască un frățior sau o surioară.

— Nu bebelușul, își trase Tom nasul, veverița...

`La multi ani de Sf. David! P xxx`

Fen se chiorî la sms-ul trimis de Pip și se întrebă, pentru un moment, dacă ziua de Sfântul David era ceva ce uitase ea că sărbătoreau, în ciuda faptului că nu aveau în familie sânge galez. Caraghioasa de Pip, zâmbi Fen, trimițându-i un sms de răspuns:

`La multi ani si tie. F + C xx`

Fen știa că Pip o să înceapă să îi tot trimită mesaje, dar că va obosi curând din cauza efortului degetelor și că, în schimb, îi va da telefon. Apelul veni câteva minute mai târziu.

— La mulți ani de Sfântul David.

— La fel și ție, cu surle și trâmbițe.

— Ce faci azi?

— A, chestiile obișnuite – fac piure din tot felul de chestii, schimb scutece, cânt melodii prosteși, îmi petrec după-amiaza cu femei cu care nu am nimic în comun în afară de codul poștal și de faptul că bebelușii noștri s-au născut în aceeași lună.

— Păi, atunci, ne întâlnim? Azi nu sunt clovn – și mi-ar plăcea foarte mult să o văd pe Cosima. Și pe tine.

Fen aruncă o privire prin casă. Era o dezordine totală. Trebuia să-și vadă de prioritățile ei și să spună nu.

— OK, zise ea, ar fi grozav.

— În Kenwood? propuse Pip. E la jumătatea distanței. Hai să mergem la o prăjitură și la o cafea. Ne vedem cam într-o oră?

Fen se uită la ceas. Era 10 și, deși Cosima era foarte frumos îmbrăcată în Catimini, Fen era încă în halat. Deschise dulapul și își trecu în revistă hainele de dinainte de sarcină – fustele Agnès B și jachetele tricotate John Smedley. Era un ritual pervers, masochist, cu care se tortura aproape zilnic. Nu avea curaj nici măcar să și le pună pe lângă ea, darămite să le încerce; în schimb, își trase pe ea pantalonii cargo pe care-i purtase ieri. Înfofolind-o pe Cosima într-o salopetă pentru zăpadă care o făcea să semene cu descendenta lui Bibendum, mascota de la Michelin, și a lui Laa Laa din *Teletubbies*[1], Fen înghesui lucruri esențiale și

1. Laa Laa este un personaj feminin din serialul de desene animate *Teletubbies*, difuzat de canalul BBC între 1997 și 2001, premiat cu BAFTA în 1998, serial care s-a bucurat de un mare succes.

neesențiale în geanta pentru schimburi și își aduse aminte, în ultimul moment, să-și ia și propria-i jachetă înainte de a ieși din casă.

Uite ce autobuz mare și roșu, Cosima!

Ia uită-te la cățelușul ăla pufos!

Vezi mașina albastră, bebelușo? Da, e o mașină albastră, o frumoasă mașină albastră. Albastră, albastră, mașină albastră, albastră.

Mergând pe East Finchley, Fen și Cosima trecură pe lângă autobuze, câini și mașini de tot felul. Însă nu prea avu la ce să-i atragă atenția Cosimei pe Bishops Avenue, în afară de Casele Mari, Copacii Mari și Mașinile Mari.

Dar chiar atunci Fen îl zări pe tânărul cu florile.

Ea își încetini mersul. El se afla la o oarecare distanță înaintea ei, aranjând un buchet de flori – lalele, parcă – lângă trunchiul unui copac. Fen era captivată; cât de des trecuse ea pe lângă vreun copac, pe lângă niște îngrădituri lângă care se afla un mănunchi de flori veștede și înnoroiate, în memoria unei vieți pierdute? Dar florile acelea erau pur și simplu acolo și, la cum arătau, de regulă cam de multă vreme. A văzut ea vreodată pe cineva punând astfel de flori? Nu. A mai văzut vreodată flori prinse de acest copac? Nu credea. Nu până azi. Se apropia de el; bărbatul aranja acum un mănunchi de narcise lângă lalele. Fen se afla suficient de aproape ca să vadă că unele aveau corole portocalii, iar altele albe; cu totul altceva decât galbenul standard, asta era sigur.

Să traversez strada? Să-l tratez ca pe o persoană îndoliată – să-i ofer răgazul și liniștea de a-și îndeplini ritualul cât de solemn se poate? Pare foarte tânăr. Pe cine o fi pierdut?

Și iată, tânărul îi oferea Cosimei o narcisă cu tulpina ruptă, spunând:

— La mulți ani de Sfântul David.

— O! ciripi Fen. Ce floare frumoasă! O narcisă minunată. Ești galez?

— Nu. O s-o mănânce, dacă i-o dau ei? întrebă el.

— Probabil că da, îi răspunse Fen.

— Atunci ia-o tu, spuse el, trecându-și îngrijorat mâna prin părul negru, deja ciufulit, de parcă ar fi fost sincer preocupat. Pune-i-o în cameră. Sau vezi tu.

— O, OK. Mulțumesc.

Bărbatul făcu o pauză și apoi spuse:

— Surorii mele i-ar plăcea asta.

Fen se uită la el. Doamne, ce groaznic. Brusc, voia să știe detalii; cât de îngrozitor! Ar fi trebuit să spună ceva, așa că îi zise:

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

— Mulțumesc, spuse tânărul, și chiar păru mișcat. Avea douăzeci de ani și a fost omorâtă acum trei ani. Mama locuiește la Manchester și i-am promis că voi înlocui florile la fiecare aniversare.

— O mașină? întrebă Fen reținut, temându-se că asta suna deopotrivă lipsit de tact și indiscret.

— Nu, o motocicletă.

Fen îl privi. Avea un chip proaspăt și părea ușor stângaci în mișcări, arăta ca unul care ar fi trebuit să împrăștie fluturași despre trupa de teatru de la Oxford sau Cambridge, nu flori pentru o persoană ucisă într-un accident rutier pe East Finchley. Câți ani avea? Puțin peste douăzeci? Fusese mai mic sau mai mare decât răposata lui soră?

— Cât timp țin florile?

— În mod ciudat, mai mult decât în vază, răspunse el, dar urăsc să văd flori comemorative veştede şi pleoştite. Întotdeauna vin şi verific. Le dau jos înainte să se treacă. S-ar putea spune că sora mea era în floarea vârstei când viaţa ei a fost curmată. Aşa că nu cred că ar trebui ţinută minte altfel.

— Cum o chema?

— Kay. Pe tine cum te cheamă?

— Fen.

— Diminutivul de la Fenella?

— Da, zise Fen, fermecată. Nu multă lume ştie asta.

— Am fost coleg de facultate cu o Fenella.

— Tu cum te numeşti?

— Al.

— De la Alan?

— Nu, de la Alistair.

— Aha.

— Ştii vreun Alistair?

— Nu, tu eşti primul pe care-l cunosc.

— Cum o cheamă pe bebeluşă?

— Cosima.

— Drăguţ.

— Cred că unii îl consideră un prenume un pic prea pretenţios.

— Mama e una dintr-alea care se dau mari într-ale artei, atunci?

— Mama? Fen era în acelaşi timp şocată şi fermecată. *Eu* sunt mama.

— Nu se poate! Am crezut că eşti dădaca.

— Nu. Chiar eu sunt mama ei.

— Super tare. Înţeleg. Uau!

Urmă apoi o pauză, care era deopotrivă stânjenitoare şi intensă, în timp ce amândoi căutau un alt

numitor comun, ceva de spus, orice, pentru a prelungi conversaţia.

— Ei, oricum, ar trebui să plec – ne întâlnim cu sora mea la Kenwood, zise Fen, de parcă ar fi fost la kilometri întregi depărtare şi brusc ar fi revenit. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine. Şi îmi pare rău – pentru Kay.

— Mersi. Mersi. Şi mie mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine – şi cu Cosima. Cât are?

— Opt luni, spuse Fen, vrând acum cu adevărat să ştie ce vârstă avea Al şi dacă era mai tânăr sau mai în vârstă decât răposata lui soră. Dar se lăsă o pauză prea lungă ca ea să mai poată formula întrebarea. Păi, atunci, la revedere, zise ea, un pic cam fără tragere de inimă. Şi un pic cam ademenitor, de asemenea.

Fen o luă din loc. Apoi se opri şi se întoarse. Al se uita după ea. Fen îi făcu cu mâna şi el o ridică pe-a lui în chip de răspuns. Ea o luă încet spre Kenwood House, cu câte un zâmbet larg din când în când, pe neaşteptate. Măguleli. Ce bine se simţise!

— Nu ştiu dacă să fiu încântată sau jignită, îi zise ea Cosimei, din mers. Credeam că pe fruntea mea stă scris „mămică neatrăgătoare".

Incidentul neobişnuit, atenţia neaşteptată a unui străin, ruperea monotoniei unei zile perfect normale îi serviră lui Fen drept tonic, unul pe care dorea să-l ţină secret pentru a-i păstra puterile. Aşa că atunci când Pip îi spuse cât de radioasă pare, Fen nu menţionă nimic despre Al. Nu zise că atracţia este un lucru straniu, alunecos, care poate face minuni pentru piele. Puse asta, în schimb, pe seama unui somn bun noaptea, în sfârşit, şi pe faptul că în dimineaţa aceea Cosima înfulecase piure de pere, care nu avea nici urmă de portocaliu.

— N-ar fi fost oricum înțelept să-i povestim mătușicii Pip, sporovăi Fen cu Cosima în timp ce se întorceau acasă. Mătușica Pip nu ar face decât să-mi arunce privirea aia îngrijorată a ei, care spune „maternitatea a ameţit-o pe soră-mea". Fen se opri în dreptul florilor lui Al. Cosima dormea dusă. Fen potrivi păturica în jurul bebelușei și o mângâie pe obraz. Nici nu știu dacă ar trebui sau nu să mă simt un picuț flatată de faptul că Al a crezut că sunt dădaca, și nu mămica ta. A spus: „Uau!", atunci când l-am corectat. Ce anume a însemnat, mai exact, acest „Uau"? Că arăt bine pentru vârsta mea? Că sunt o mămică frumușică? Că sunt prima persoană pe care a întâlnit-o care are un bebeluș de opt luni? Nici nu mai țin minte când am făcut ultima dată pe cineva să exclame „Uau". Tati îmi spune doar că sunt prostuță.

Jeturile

— Domnul și doamna York! Domnul și doamna Holmes și domnișorul Holmes! Domnul Holden, doamna McCabe, domnișoara Holden-McCabe! Bun venit fiecăruia și tuturor!

Django își îndoi teatral genunchii pe durata anunțării întregii liste, spre marele amuzament al tuturor. Era îmbrăcat cu blugii pe care-i purtase la Woodstock, un mozaic de petice de denim cârpite laolaltă, asortați la o cămașă cu rotocoale în culori țipătoare, cu motive Paisley. Cureaua lui avea ditamai catarama din bronz, în forma unui indian călare, cu tot cu arc și săgeți. Pip văzuse ceva similar pe ebay la prețuri astronomice.

— O ceașcă de ceai? Ceva de băut?

— Un *squash* se poate? întrebă Tom, dar îi adresă întrebarea tatălui său. Și ceva de băut?

Deși Django era, cu siguranță, adultul cel mai exotic pe care-l cunoștea, Tom își formula toate cererile mai întâi tatălui său.

— Se poate, se poate, băiete, răspunse Django în urma aprobării date din cap de Zac, dar va trebui să-mi

spui cum să ți-o prepar – sunt sigur că am toate ingredientele.

— Doar deșurubezi capacul, torni cam un centimetru și apoi umpli până sus cu apă. Chiar și cu apă de la robinet, îi explică Tom îndatoritor, în ciuda faptului că parcă nu prea-i venea a-și crede urechilor.

Abia atunci îi trecu lui Django prin cap că vorbeau de lucruri diferite. Își dădu seama cu oarecare ușurare că nu era nevoie să încerce să stoarcă dovleacul[1]. Și nu fără dezamăgire realiză că nu avea băutura dulce la care făcea aluzie nepotul său. Bună treabă, de fapt, căci oricum habar nu avea ce e ăla centimetru. Știa ce e ăla un *strop*, ce e aia o *halcă*; putea aproxima o *îmbucătură* și legat la ochi și întotdeauna criticase un *vârf de cuțit* ca sunând meschin. Nu avea nimic cu picioarele și cu țolii, însă cu sistemul metric era o cu totul altă poveste; una despre care simțea, cu fermitate, că nu contează.

— Am niște sirop de cireșe, îi zise el încet lui Zac. Crezi că ar putea să meargă?

— Sunt sigur că da, îl liniști Zac, punându-și mâna afectuos pe umărul lui Django. Dar la ce naiba folosești tu sirop de cireșe? întrebă el în timp ce mergeau pe aleea care ducea spre casă și intrau înăuntru.

Django se opri:

— Știi, nu cred că l-am folosit vreodată la ceva. Cred că e nedesfăcut. Îl am de o grămadă de timp.

În momentul ăla, Django nu reuși să dea de siropul de cireșe, dar avea un brandy de vișine și decise că un strop din el, stins cu limonadă *R White* din belșug, nu

1. Confuzie creată de omonimia cuvântului *squash* în limba engleză, desemnând atât o specie de dovleac, cât și sucurile de fructe.

avea cum să-i facă nici un rău băiatului. Și avea dreptate. Lui Tom îi plăcu și mai ceru un pahar.

— Sper că ai lăsat paturile să le facă băieții, zise Pip, cât se poate de serioasă, așa cum ți-am sugerat în scrisoarea mea și la telefon.

— Da, da, oftă Django, dar numai pentru că faci atâta pe șefa nu am îndrăznit să procedez altfel. Nu-i mărturisi că se simțise un pic ușurat când Pip îi dăduse această directivă, că nu se mai simțea, de fapt, în stare să tragă de divane și paturi. E un pat pliant afară, în șopron, adăugă el, deși i-am folosit salteaua ca să izolez termic rezervorul de apă.

— Nu pot să dorm eu în șopron? oftă Tom, uitându-se rugător la Zac înainte de a-i face cu ochiul, șiret, lui Django.

— Ai fost incorigibil? îl întrebă Django.

— Nu, de fapt am fost *exemplar*, zise Tom. Domnișoara Balcombe mi-a spus că așa sunt la unele lucruri – de exemplu, la mate. Pip mi-a povestit atâtea despre șopron!

Django își înmuie expresia trufașă:

— La vară, dacă-mi promiți că vei fi la fel de incorigibil cum era și Pip atunci când era mică, înainte de a face pe șefa, promit să te pedepsesc trimițându-te în șopron pentru o noapte. Și acum haideți, trupe, avem de pus la cale o petrecere. Nu mai sunt decât două luni.

Nimeni nu era de acord ca Django să doarmă pe canapea, nici nu voiau să audă; și așa aveau destule rețineri să-l lase să renunțe la patul lui, dar afacerea se încheie astfel: Django avea să doarmă în patul lui Fen, iar Tom în camera lui Fen, în patul pliant, căptușit bine cu două saltele de la șezlongurile de plajă; Fen

și Matt în patul lui Django, cu Cosima în pătuțul ei pliant de călătorie; Zac și Pip în vechea ei cameră, cu patul lui Cat adus acolo; Cat și Ben pe un maldăr de perne umplute cu polistiren expandat, în camera ei. Acestora din urmă, Django le spusese:

— Voi sunteți cei mai tineri, așa că nu o să vă plângeți de probleme la coloană, precum cei de o anumită vârstă.

— Să-ți atrag atenția asupra faptului că eu sunt mai în vârstă decât Matt? îl tachină Ben.

— Nu, să nu faci asta, replică Django. Că doar știi și tu cât de mult mă încântă propriile-mi teorii.

Când se crăpă de ziuă, Django dădu de Fen în bucătărie, unde aștepta să fiarbă apa din ceainic.

— Te-a trezit Cosima? îl întrebă ea, alarmată.

— Nu, scumpo, doar nevoia infernală de a face pipi. Nu că ai vrea să știi mai multe detalii despre urinatul meu. E o chestie care ține de vârstă.

— Și de sarcină – îmi amintesc prea bine, gemu Fen. Luă ceainicul de pe plită. Putem să-ți cumpărăm un ceainic electric de ziua ta?

— Nu, mersi, e mult prea banal.

— Atunci presupun că nu ai vrea nici un cuptor cu microunde...

— În nici un caz. La ce să-i trebuiască așa ceva unuia de șaptezeci și cinci de ani?

Fen turnă apa fiartă într-un borcan Pyrex și băgă în ea o sticluță, ca s-o încălzească.

— Încerc să-mi redobândesc sânii, explică Fen, cu o nuanță de regret în glas și cu o expresie de vinovăție pe chip. Nu că ai vrea să știi mai multe detalii despre lactația mea.

— Chiar așa. Django făcu o pauză, apoi spuse: Lui Matt sigur îi place asta la nebunie – faptul că o hrănești cu biberonul; asta îi permite și lui să dea o mână de ajutor, să se simtă folositor.

— Da. Îmi place să-l privesc.

— Să-l privești sau să-l verifici? întrebă Django. E bine pentru el să se simtă *folositor* – pentru că, vezi, tu ești atât de *capabilă*, Fenella.

Pe Fen o surprinse folosirea prenumelui ei întreg și detectă o nuanță subtilă de avertisment din partea lui Django.

— E foarte ușor ca Matt să se simtă un pic lăsat pe dinafară – din cauza faptului că tu ești atât de capabilă.

Fen se simți un pic în defensivă, dar era prea devreme și era prea obosită ca să se exprime cu mai multă vehemență.

— Nu e vorba că Matt face lucrurile greșit, încercă ea să explice, e vorba doar că nu le face chiar așa cum trebuie. De multe ori mi-e mai ușor să le fac eu din capul locului. Scutesc timp. Și lacrimi.

Spunând asta, luă sus laptele încălzit ca să-i dea să mănânce Cosimei, care acum scâncea.

Fen privi în jos la fiica ei, care sugea mulțumită din biberon, se uită fix în ochii ei și împărtăși în tăcere valuri de intensă iubire. Apoi se uită spre Matt, care dormea adânc. Ce ciudat i se părea să se simtă în același timp recunoscătoare și plină de resentimente din această pricină. Deși pentru nimic în lume, nici măcar pentru un somn de care avea mare nevoie, nu merita să dea la schimb aceste valuri tăcute de iubire, Fen se simțea un pic enervată de faptul că Matt nu se trezea niciodată din instinct, înainte ca bebelușul să se agite. Totuși, deși știa că Matt ar fi bucuros ca ea să-i dea una

cu piciorul să se scoale din pat și să se ocupe el de biberonul de dimineață, mai știa și că ea doar ar sta întinsă în pat, întrebându-se dacă sticla o fi fost corect pregătită, dacă temperatura era cea corespunzătoare. Ar ajunge, oricum, să verifice totul încă o dată. Deci ce rost avea să nu facă ea însăși toate astea, din capul locului? Pentru ea nu exista noțiunea de a sta întinsă în pat. Oare asta îl ofensa întru câtva pe Matt? Alungă această idee – că doar el înțelegea, nu? Pricepea și el că e prerogativa unei mame să fie tipicară. E din dragoste pentru bebeluș, la urma urmei. Nu e un lucru rău.

O oră mai târziu, înfășurat în voluminosul său halat de casă din catifea, cu părul încă neprins în coadă, cu șuvițele argintii fluturându-i ca un evantai în jurul umerilor, Django stătea în vechiul și uriașul jilț Windsor din bucătărie. Arăta ca un zeu nordic sau ca desprins direct dintr-o gravură de William Blake, întâmpinându-și oaspeții, unul câte unul. Întâi Tom, care alergă jos, cu părul vâlvoi, ca să vadă pe unde îi era colegul de cameră. Apoi Zac, ca să verifice dacă nu cumva fiul său îl trezise, de fapt, pe Django. Pe urmă Pip, ca să vadă dacă Zac și Tom își pregăteau singuri micul dejun, deși bineînțeles că îl descoperi pe Django ocupat să coacă în mare grabă *clătifle*, căci se oferise să le facă hibridul său foarte complicat de clătite și vafe, iar Tom și Zac deja acceptaseră cu bucurie. Cat și Ben apărură deoarece mirosul de sirop de arțar care se încălzea deasupra clătitelor sau vafelor sau ce-or fi fost se strecurase ispititor în camera lor și îi umpluse de poftă și de amintirea dimineților americane. Veniră apoi Fen și Cosima, bebelușul fiind îmbrăcat impecabil, până la ultimul amănunt, chiar și cu un elastic micuț, care îi

prindea cele câteva șuvițe de păr pe care le avea, asortat cu restul hainelor. Asta în timp ce mama purta șosete desperecheate. În cele din urmă, își făcu apariția și Matt, încă șifonat de somn, dar vesel în modul său caracteristic.

— Dimineața e pentru Chatsworth, după-amiaza pentru trândăveală și planificarea petrecerii, iar seara e pentru Zdrențărosul și Scaietele – pentru bărbații care au peste limită, îi anunță Django.

— Peste limită? întrebară Zac și Matt.

— Peste limita *de vârstă*, zise Django, ciufulind, în semn de scuză, părul și așa în toate direcțiile al lui Tom.

— Înțeleg, spuse Cat, cu mâinile în șolduri, cu o consternare care nu era în totalitate în spirit de glumă. Și în timpul ăsta noi, muierile, să păstrăm focul aprins în vatră?

— Și să spălați vasele, adăugă Django calm.

Bărbații ovaționară. Bebelușul plânse. Să înceapă ziua.

Dacă Django era un bonus la a fi însurat cu sau a fi partenerul unei fete McCabe, unul dintre punctele tari ale călătoriilor în Derbyshire era petrecerea unei seri la Zdrențărosul și Scaietele cu excentrica lor gazdă. În timp ce Zac, Matt și Ben se rezumară doar la a-și schimba cămășile, Django se ferchezui pentru marea sa ieșire în oraș, sub privirile lui Tom, pe care-l fascină cu detalii privind proveniența fiecărui articol de îmbrăcăminte. Django presupuse că asta era o tactică de amânare, dar era plăcerea lui să povestească vrute și nevrute. Dacă erau realitate sau fantezie, asta avea prea puțină importanță pentru Tom. El avea să le exagereze oricum pe toate mai apoi, la școală, săptămâna

următoare. Poveşti despre bunicuţul Django şi cămaşa lui roz cu nasturi de aur. De aur adevărat. Un dar de la regele din Kathmandu.

La eleganţa orăşenească, de un bun gust cumpătat, a lui Ted Baker, Gap şi Paul Smith dovedită de hainele lui Matt, Ben şi Zac, Django adăugă o doză de extravaganţă cu vesta sa de astrahan, cravata Pucci, pantalonii ciudaţi din catifea cu multe cusături şi o altă curea dată naibii, având incrustat în cataramă un chihlimbar. Singurul articol pe care nimeni nu-l mai văzuse vreodată era cămaşa, excesiv de înflorată.

— Am cunoscut o femeie care lucra la Liberty's, explică Django cu nonşalanţă. O chema Maureen. În vara lui 1970. Era *trăsnet.*

Şi, cu asta, bărbaţii plecară.

În timp ce Fen se uita la Cosima, care, cuminţică, dormea dusă, Pip puse cratiţa lăsată de Django la foc mic, iar Cat turnă vinul.

— Haide, Fen, că mor de foame, mormăi Cat ca pentru sine.

— Pofteşti? vru Pip să afle.

— Nu, din păcate, zise Cat. Şi nu pentru că n-aş fi încercat.

— Reţetele lui Django ar fi perfecte pentru femeile însărcinate, spuse Fen, care-şi făcuse apariţia şi se aşează pe un scaun cu un oftat adânc de oboseală. Şi asta datorită tuturor combinaţiilor ăstora bizare ale lui.

— Taman ce-am dat de-o nucă, zise Cat, mestecând gânditoare. Detesta nucile şi era, în secret, uşor vexată că Django părea să fi uitat asta. Doamne, n-am fost plecată decât patru ani.

— Sunt foarte sănătoase, numai bune pentru tine, zise Fen.

— Nu există chestii pe care să le mănânci dacă vrei băiat, şi alte chestii dacă vrei să ai fată? întrebă Cat.

— Ba se pare că există, răspunse Fen, dar n-aş putea să îţi spun care cum sunt. Îţi doreşti mai mult ceva anume?

— Nu, nu, dar aş vrea doar unul – nu cred că am spaţiu pentru gemeni.

Fen aruncă o privire la silueta zveltă a surorii ei, cu o invidie duioasă.

— Cu siguranţă că nu ai avea spaţiu în locuinţa aia din Clapham, remarcă Pip. Ce se mai aude cu casa?

Cat oftă:

— Se pare că avem contract până în iunie. Îi tot spun lui Ben că nu e niciodată prea devreme să cauţi. Nu e nici un rău în a face planuri. E distractiv. Mi-a plăcut întotdeauna foarte mult zona Tufnell Park, se avântă Cat, şi Parliament Hill. Ştiu că sunt scumpe – dar ce investiţie! Şi apoi am fi toate la vreun kilometru una de alta. Şi aş avea Hampstead Heath, unde să mă plimb cu căruciorul şi să fac picnicuri. E Nappy Valley[1], nu-i aşa?

— Mai întâi trebuie să-l concepeţi, zise Fen.

Cat chicoti:

— De fiecare dată când facem sex, îmi ţin picioarele în sus vreo cinci minute. Ben zice că sunt dusă cu capu'.

— O să se întâmple când o să se întâmple, încercă Fen s-o încurajeze.

1. Denumire dată unor zone anume din Battersea şi Wandsworth, din sudul Londrei, în care se înregistrează o rată foarte ridicată a natalităţii, care a culminat în anul 2004, când cartierul Wandsworh s-a situat pe locul întâi în Europa. Cuvântul englezesc *nappy* înseamnă „scutec".

— Sper să se întâmple curând, zise Cat cu tristețe. Fac totul cum trebuie – acid folic, yoga, reviste. Sau mă uit la reluări din *Location Location Location*[1]. Întotdeauna mi-au plăcut bucătăriile Shaker[2] și plăcile de mozaic în baie.

— Trebuie să-ți găsești un serviciu! exclamă Pip. Ai un pic cam prea mult timp liber la dispoziție, cred eu.

— Și gusturi costisitoare, zise Fen.

— Ușor de zis, greu de făcut, bombăni Cat. Am căutat. Nimic. Nici măcar muncă independentă, pe contract de colaborare.

— Poate ar trebui să te gândești la ceva tangențial, sugeră Pip.

— Adică să mă mulțumesc cu mai puțin, asta vrei să spui? se posomorî Cat.

— Nu, spuse Pip cu duioșie, dar poate că-ar trebui să ai în vedere imaginea de ansamblu, nu să te cramponezi de detalii.

— Ești atât de rațională, mormăi Cat cu o ușoară iritare.

— Ce ai vrea să spun? zise Pip.

— E ceva ce-a spus el, le întrerupse Fen.

— Cine? se nedumeri Cat.

Oare nu despre ea vorbeau?

1. Program de televiziune de tip *reality show*, difuzat de Channel 4, în care doi experți caută, în fiecare emisiune, locuința ideală pentru câte un cuplu care dorește să achiziționeze o casă.
2. Design inspirat de cel utilizat la sfârșitul secolului XVIII și începutul secolului XIX de adepții sectei quakerilor, stil caracterizat prin simplitate extremă și maximă funcționalitate și care a fost în mare vogă la începutul anilor '90.

— Django, lămuri Fen. Despre cămașa înflorată. Despre o femeie pe care o chema Maureen.

— Care era *trăsnet*! îl imită Pip.

— Mă întreb cine era, spuse Fen. O femeie trăsnet pe nume Maureen, care a marcat vara lui Django în 1970.

— Putem să-l întrebăm, sugeră Cat. Va fi, cu siguranță, foarte vorbăreț când o să vină pe două cărări acasă cu băieții, mai târziu.

— Acum că m-am gândit la asta, țin minte că l-am mai văzut și cu alte cămăși înflorate, zise Pip. Probabil că toate erau de la Liberty's. Poate că erau toate de la această Maureen.

— Când ai copii, sunt atât de multe lucruri pe care le lași deoparte, spuse Fen gânditoare.

Instinctiv, lui Pip și lui Cat nu li se păru corect să o tachineze pe sora lor, în clipa aceea, pentru faptul că își contrazicea concepția pe care o avusese anterior.

— Flori pe lângă drum, zise Fen, cu vocea gâtuindu-i-se. Scuze, bălmăji ea, scuze.

— Ești OK? o întrebă Pip. E totul în regulă?

— Lucrurile nu stau mai bine cu Matt? întrebă și Cat.

— Nu știu, spuse Fen. Nu știu. Sunt doar obosită, presupun.

Gașca lui Django a fost centrul atracției la Zdrențărosul și Scaietele, mai ales când s-a aflat că principalul subiect de discuție era apropiata petrecere pentru aniversarea împlinirii a șaptezeci și cinci de ani, petrecere faimoasă la care, după cum se părea, fuseseră invitați deja personalul și întreaga clientelă de la Zdrențărosul și Scaietele, cu tot cu cei apropiați lor.

— Mă gândeam la trei marchize, câte una pentru Buni, Răi și Urâți, proclamă Django, acceptând cu

mulțumiri pline de efuziune o halbă de Guinness din partea casei.

— Dar, Django, îi atrase atenția Zac, cum o să hotărăști care în ce cort va merge?

— Marchiză! protestă Django.

— Marchiză, zise Zac. E o chestie foarte subiectivă. Uite, să-l luăm pe Matt, de exemplu, el e *și* rău, *și* urât.

Matt își ridică halba.

— Eu nu vedeam așa lucrurile, rațională Django, de parcă descoperea acum că punctul de vedere al lui Zac era foarte interesant. Aveam în vedere o progresie naturală dintr-un cort în altul...

— Marchiză, îl corectară în cor Ben, Matt și Zac.

— Afurisită de marchiză, oftă Django. Știți cum e: un mediu potrivit, care să inspire, pentru a fi în acord cu cele trei stadii ale oricărei petreceri reușite. Conduita începe prin a fi bună, apoi comportamentul se înrăutățește până când, să sperăm, apucăturile devin de-a dreptul nerușinate. Fiecare marchiză ar avea mâncarea, cocktailurile și mobilierul moale corespunzătoare pentru, hmm, satisfacerea fiecărui stadiu.

— McCabe, mie asta îmi sună foarte costisitor, zise domnul Merifield, proprietarul, clătinând din cap cu gravitate.

— Merifield, ce sunt banii? zise Django. Nu pot să-i iau cu mine în mormânt și sunt intrat *bine* în cel de-al optulea deceniu al meu.

— Marchizele nu sunt ieftine, insistă domnul Merifield.

— Atunci corturi să fie! exclamă Django, cu aprobarea zgomotoasă a celorlalți.

Când cei patru bărbați veniră pe aleea din grădină, oarecum nesiguri pe picioare, după ce mai stătuseră la Zdrențărosul și Scaietele o bună bucată de vreme peste

ora închiderii, grupul lui Django făcuse planuri ținând, într-o anumită măsură, de imaginație; detaliile cuprindeau până și felul cum aveau să sune invitațiile, ordinea discursurilor și listele cu melodii, pe teme muzicale inteligent alese, pentru fiecare oră.

— Diavolul se acunde în detalii, justifică Matt, cu solemnitatea omului beat.

— Atunci, poate să vină și diavolul la petrecere! proclamă Django. Cine vrea o ceașcă de ceai sau un păhărel înainte de culcare?

— Un păhărel, zise Ben.

— Un păhărel, spuse Matt.

— Un păhărel, zise Zac.

Ben îl ajută pe Django, în timp ce Zac aruncă o privire la Tom, iar Matt se duse în vârful picioarelor să vadă ce fac Cosima și Fen, care protestă somnoroasă că duhnește a băutură.

— Django, începu Ben prevenitor, căutând sub chiuvetă și dând peste o sticlă de coniac lângă Domestos, ești mulțumit de sănătatea ta? E totul bine?

În contextul conversației ușoare și vesele din seara aceea, întrebarea lui Ben îl surprinse pe Django.

— Am o stare de sănătate crasă, doctore, declară el, punând pe o tavă patru pahare enorme cu brandy.

— Vreo problemă? Oricât de mică? insistă Ben.

— Nu mai pot să fac și să desfac paturile ca pe vremuri, glumi Django.

— E treaba mea să observ că pari să te duci cam des la toaletă. Ai observat vreo creștere a cantității? Dureri? Disconfort? Vreo schimbare în bătrânele jeturi?

— Potlogar obraznic ce-mi ești, protestă Django, să nu spui despre jeturile mele că sunt bătrâne.

— Spun doar că poate ar fi o idee bună să-ți faci un control, zise Ben pe un ton neutru.

Django nu-i dezvălui că se gândise și el la asta. Nu-i spuse lui Ben că mersese chiar până acolo încât se dusese la o consultație la medicul generalist.

Dar generalistul se dovedise a fi o fetișcană care nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani. Nu-i așa că doctorii par a fi din ce în ce mai tineri acum? Zău că aș prefera să nu discut despre jeturile mele cu o tânără doamnă. A trebuit să inventez o durere în gât ca motiv al vizitei mele. Mi-a zis să o las mai moale cu tabasco. Și mi-a recomandat Strepsils. Bune mai sunt și astea!

— Django? zicea Ben. Sunt câteva lucruri elementare pe care le poți face – limitează consumul de lichide după ora 6 seara, taie din alcool și cofeină. Renunță la mâncarea condimentată. Mărește consumul de pește, morcovi, broccoli. Și fă mișcare.

Django dădu din cap gânditor:

— Viața ar fi un pic cam plictisitoare, zise el.

— Doar reduci din anumite chestii și consumi mai mult din altele. Inventează niște tocane noi, îi sugeră Ben.

Django se pregătea să răspundă, dar chiar atunci li se alăturară din nou Matt și Zac, readucând conversația la subiectul planificării petrecerii.

El nu e acolo

Dacă diavolul se ascunde în detalii, dacă plăcerea e în a plănui, atunci distracția se află în fantezie. Deși Fen știa prea bine cum realitatea poate dărâma un vis, în acea zi de luni s-a prefăcut că a uitat asta. Chiar dacă era conștientă că s-ar putea foarte bine ca planul ei să fie lipsit de sens, s-a complăcut totuși în a-l concepe. Deși știa că diavolul ei era cel care o conducea, și-a astupat urechile la glasul propriei conștiințe, care voia să-i spună doar atât: *Ia gândește-te – ce rost are?* Însă pentru Fen, în momentul acela, rostul era dat de faptul că imaginația i se înflăcărase și a se lăsa purtată pe aripile ei era distractiv. Și oare nu era plăcut să aibă energia și dorința de a-și petrece un picuț de timp alegându-și hainele cu care să se îmbrace? Și nu părea de-a dreptul decadent să se dea cu rimel în timpul zilei? Și nu era amuzant să se gândească doar un pic și la altceva decât la mâncarea pentru bebeluși? Și când toate astea i s-au părut dintr-odată un lux, și încă unul îndoielnic, Fen pur și simplu a găsit o justificare în faptul că, oricum, Cosima avea nevoie de aer

curat. Nu era o plimbare pe Bishops Avenue un itinerar la fel de bun ca oricare altul? Şi dacă mai avea nevoie şi de alt motiv, atunci cu siguranţă că o întâlnire cu Cat la cafeneaua din Kenwood House i-l asigura.

— El nu e acolo, dar la urma urmei, de ce ar fi? îi spuse Fen Cosimei în timp ce mergeau pe Bishops Avenue.

Merse mai departe, reflectând adânc asupra teoriilor despre coincidenţe, aşteptări nerealiste şi calcul probabilistic. Se opri să ridice jucărioara pentru dinţi a Cosimei. Privi înapoi peste umăr, înspre copac şi flori:

— Să-i las un bileţel? întrebă ea. Nu e nici un rău în asta. Ar fi ceva prietenesc, nu-i aşa – care s-ar putea să facă trista lui îndatorire mai puţin tristă.

Întoarse căruciorul şi o luă înapoi.

Salutare, Al!
Eu şi Cosima eram în trecere.
Am băgat de seamă că vreo două dintre narcisele lui Kay arătau cam pleoştite, aşa că le-am luat de acolo.
Sper că nu te superi.
Fen

— Să lăsăm şi numărul de mobil al lui mami? Adică nu e mare lucru, nu-i aşa, e doar un gest prietenesc – comunicarea fiind o chestie globală.

Fen adăugă şi numărul după nume. O porni spre Kenwood cu elan şi se gândi sincer că nu făcuse decât un lucru bun.

Nu e ca şi cum sper să mă sune. Nu e ca şi cum m-aş lăsa dusă de vise prosteşti. Îşi petrecu restul

drumului făcând distincţia între Vise Cu Ochii Deschişi şi Distracţie.

E o mare deosebire între cele două. Un vis cu ochii deschişi poate fi lipsit de sens, pe când o distracţie e folositoare.

Pasul îi era săltăreţ atunci când se deplasă zgomotos de-a lungul aleii late de pietriş care ducea la Kenwood House.

Cat era deja acolo, aşezată în fostul manej transformat în local, mângâind o ceaşcă de ceai. Fen se strecură cu căruciorul până la ea, imitând din glas un scârţâit de roţi. Un cuplu mai în vârstă se uită uşor alarmat, de parcă un cărucior micuţ nu putea fi manevrat cum trebuie, de parcă bebeluşii ar trebui să stea în cărucioare solid făcute, ca nişte trăsurici, nu în monstruozităţi ciudate cu trei roţi.

Deşi îşi petrecuseră tot weekendul împreună, Fen o sărută şi o îmbrăţişă pe Cat. O scoase pe Cosima din cărucior.

— Uite, stai la mătuşica ta Cat în braţe, să te alinte, îi spuse ea bebeluşului. Mami o să-şi ia o felie enormă de tort.

— Eşti veselă, îi zise Cat lui Fen când aceasta se întoarse, refuzând prăjitura pe care o adusese.

— Iar tu pari nefericită, comentă Fen, dându-i Cosimei un biscuit organic, fără zahăr. E totul OK?

— Am moralul la pământ, recunoscu Cat, şi vreau să mi se dea voie să mă simt astfel. Aşa că slavă Domnului că nu eşti Pip.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Fen, ducându-şi la gură linguriţa cu cremă de unt culeasă de deasupra prăjiturii.

— Nu sunt însărcinată. Nu am serviciu. Nu-mi place Clapham. Ben nu e niciodată acasă și aș vrea să fi rămas în Colorado, declară Cat.

— Cat, de-abia ai venit acasă, zise Fen.

— S-au făcut deja trei luni, o corectă Cat. Am făcut sex de patruzeci și două de ori și am trimis nouăsprezece scrisori de intenție. Nimic.

— Cat, faci ca primul lucru să pară o corvoadă, iar în legătură cu al doilea ești nerealistă, o dojeni Fen cu blândețe.

— Iar tu vorbești de parcă ai fi Pip, așa că încetează, căci am nevoie să fii alături de mine.

Fen făcu o pauză ca să se gândească la asta. Așa era. Te duci la Pip pentru sfaturi practice și îi accepți autoritatea. Te duci la Fen pentru o îmbrățișare și ca să fii sigur de o compătimire sinceră.

— E nevoie de timp, ambele necesită timp, o alină Fen.

— Tu ai rămas gravidă peste noapte! obiectă Cat.

— Nu a fost ceva planificat, zise Fen.

— Asta nu e corect, spuse Cat.

Fen își privi sora mai mică și își puse mâna peste a ei, ca și cum și-ar fi cerut scuze.

— Vino la mine în după-amiaza asta, zise ea. Hai să ne uităm prin cărțile și revistele mele. Trebuie să existe ceva de genul „topul celor mai bune 10 sfaturi pentru o fertilitate de top".

Deși Fen făcu asta să sune ca și când îi făcea o favoare lui Cat, în taină îi plăcea ideea de a avea o scuză pentru a evita întâlnirea cu grupul mamelor de bebeluși.

— Și ce e așa de rău în legătură cu Claphamul, până la urmă? întrebă Fen. Credeam că ar fi trebuit să fie un adevărat cuibușor, nu?

— Ies în evidență ca un deget bandajat, zise Cat. Toate femeile se laudă cu copilașii lor perfecți sau zâmbesc larg, foarte mulțumite de ele însele, la volanul SUV-urilor lor.

— Dar ăsta e și țelul tău, asta speri și tu. Și, de fapt, nu sună prea diferit de partea asta a Londrei.

— Însă atâta vreme cât asta nu mi se întâmplă, mă face să mă simt foarte izolată și mă face să-mi dau seama că vreau cu adevărat să fiu mai aproape de tine. Și de Pip. Mă simțeam mai puțin departe atunci când locuiam în Colorado – cât de nebunește îți sună asta? Mă simt singură, blocată dincolo de fluviu. Ben e într-adevăr foarte încântat de serviciul lui, dar lucrează foarte mult peste program. Nu mi-am făcut deloc prieteni. Mi-e dor de Stacey și de gașca din Boulder. Și mi-e dor de muntele meu.

— Poftim? făcu Fen.

— Flagstaff. Mai ții minte drumeția aia pe care am făcut-o împreună? Ăla e muntele meu. Ai văzut și tu unde trăiam, Fen. Ai văzut și tu uimitoarea sălbăticie care începea chiar din pragul casei. Ți-ai umplut plămânii cu aerul ăla de o puritate ca de cristal. Ai stat în apartamentul nostru superb. Ai petrecut timp cu prietenii noștri. Ai văzut că acolo oamenii conduc SUV-uri din cauza terenului, nu a modei. Ai simțit și tu savoarea vieții noastre.

— Dar voi ați vrut să veniți înapoi, îi sublinie Fen. A fost o parte din planul vostru de bătaie și nu ați fi putut fi convinși să faceți altfel.

— Știu, zise Cat. E adevărat. Aveam un țel. Un scop. Speranțe și visuri. Absolut. Dar, vezi tu, e martie, au trecut trei luni lungi și nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Și în contextul ăsta este cu adevărat foarte

greu să-ţi placă Clapham. Şi e al naibii de uşor să te întrebi dacă am făcut ceea ce trebuia. Doar mă ştii – îmi place la nebunie să fac planuri în mintea mea, dar în realitate nu pot să-mi potrivesc paşii ca să le îndeplinesc. Eram atât de dornică să mă întorc, că bănuiesc că mi-am făcut cam prea multe iluzii – să cred că nimic nu s-a schimbat, că totul a stat pe loc patru ani, aşteptând ca eu să revin.

Fen dădu din cap. Îşi mângâie sora pe genunchi. Se întreba ce sfat constructiv ar fi putut să-i dea. Şi apoi se gândi că asta era treaba lui Pip. Ceea ce voia Cat în clipa aceea de la ea era să fie Fen cea obişnuită.

— Înţeleg, zise ea, trecându-şi mâna prin părul lui Cat. Era încă scurt, dar mai lung decât uluitoarea tunsoare de elf cu care venise înapoi în Marea Britanie. O să se întâmple, Cat. Îţi promit. Totul o să fie bine. Nu-ţi face griji – ăsta e lucrul cel mai important. Vei fi o mămică minunată. O să luăm nişte broşuri de la agenţi imobiliari în drum spre casă. Ca să programezi câteva vizite pentru săptămâna viitoare. E un magazin nou cu mobilă de bucătărie în Muswell Hill – am putea să mergem acolo după ce-şi face Cosima somnul.

— Mersi, Fen, zise Cat, strângând-o de mână pe sora ei. Asta este exact ceea ce aveam nevoie să aud.

Luând-o înapoi pe Bishops Avenue, Fen se gândi să traverseze când se apropiară de florile lui Al. Era ca şi cum, dintr-odată, ele îl personificau pe Al; de parcă s-ar fi putut ca, în vreun fel, Cat să vadă ceva ce nu ar trebui să vadă, ca să nu-şi facă griji de pomană. Deşi Fen nu voia nici măcar ca sora ei să comenteze în legătură cu florile, ştia că trebuia ca ea însăşi să-şi muşte limba. Să nu facă din ţânţar armăsar. Trebuia să

nu interpreteze aiurea. Nu trebuia să spună nimic cu voce tare.

Bileţelul ei dispăruse.

O bucată de hârtie îndoită era băgată între corolele câtorva narcise şi trunchiul copacului. În timp ce treceau pe lângă el, Fen îşi putu zări numele scris pe hârtie. Un scris de mână ordonat şi citeţ, cu litere de tipar. Nu avea cum să-l ia chiar atunci şi, deşi nu îi purta pică lui Cat, îşi făcu morală în gând că o invitase pe surioara ei cea deprimată să meargă pe la ea.

Mă întreb: oare ce zice?

Presupun că va trebui să aştept să ajungă Matt acasă ca să-l pot lua.

Dar dacă va fi prea târziu? Bate vântul. Se pare că va ploua.

Ce emoţionant!

Bineînţeles că Fen nu avu răbdare să se întoarcă Matt. Voi aţi fi avut? Dădu o fugă în timp ce dormea Cosima, chipurile până la magazin, lăsând-o pe Cat încovrigată pe canapea, cu numerele vechi din *Prima Baby* şi secţiunea de imobiliare din *Ham & High.*

Bileţelul nu spunea decât „Mulţumesc, Fen. Alistair." Nu era mare lucru. Cu siguranţă, nu era nimic ce putea fi citit printre rânduri. Însă ea reconfigură rapid o dezamăgire copleşitoare într-o nimica toată. Era oricum o chestie drăguţă, nu? Frumos din partea lui că i-a răspuns, era drăguţ să aibă şi ea un secret micuţ, nevinovat.

Cu toate astea, i-a fost greu să nu se simtă un pic tristă când, peste o săptămână, Fen a văzut că florile fuseseră luate de acolo. Că nu era nici un apel pe mobilul ei.

Asta a făcut să-i fie greu să se hotărască ce să facă cu bileţelul. Îl ţinuse împăturit, băgat într-un carneţel cu timbre din poşeta ei. Va trebui să îl arunce şi, odată cu el, şi fantezia ei prostească. Bileţelul nu avea decât trei cuvinţele, la urma urmei, şi cu greu lăsa loc la interpretări. Nu era ca şi cum ar fi fost suficient de lung încât să poată fi citit printre rânduri.

Ziua Păcălelilor

Penny specificase că nu vrea flori la înmormântarea lui Bob. Nu prea-i plăceau ei florile – nu cele tăiate. Tai florile şi apoi procesul natural decretează că eşti martor la moartea lor. De ce să ţi se reamintească de moarte prin lucruri care sunt ele însele pe moarte? E mult mai bine să spui *„Fără flori. Donaţii la Fundaţia pentru lupta împotriva cancerului Lance Armstrong"*. Norocosul de Lance – pe el cancerul nu l-a ucis, cum a făcut-o cu Bob. Poate că dacă şi alte persoane îndoliate din ultimii ani ar fi mărit fondurile la acţiunile caritabile pentru cancer, în loc să dea banii ca să îngroaşe buzunarele florarilor care se ocupă de funeralii, atunci s-ar fi putut ca lucrurile să stea altfel şi pentru Bob. Poate că nu era decât o formă de gândire pozitivă, dar la ce altceva mai putea să se gândească sau ce altceva mai putea să-şi dorească?

Nu avea chef să iasă. Însă ştia că nu era bine să stea să lâncezească în casă. Nu la ora asta. Asta ar face ca aşteptarea orei de culcare să pară interminabilă. Marcia se întorsese din Florida şi Penny se gândi să-i dea un telefon, dar ei aveau deja planuri pentru a doua

zi și ea nu voia să le dea peste cap, părând neajutorată. Marcia și-ar face griji. Și când Marcia își făcea griji, se agita. Iar lui Penny nu-i plăcuse niciodată ca lumea să se agite pentru ea. Așa că își băgă mințile în cap, își adună ceva energie și ieși la o plimbare cu mașina. Doar o plimbare, își spuse ea, fără nici o grabă undeva anume. Era o zi frumoasă, deși era răcoare – strălucirea tăioasă a soarelui de aprilie prevestea o concediere sfidătoare a iernii. Un pic mai încolo de Hubbardton Spring, Penny coborî din mașină să admire o cireadă de vite Holstein, neobișnuite prin coloritul lor roșu cu alb, care pășteau liniștite iarba abundentă de primăvară. Privi vacile un timp și descoperi că ele îi întorceau adesea privirea.

— Vin îndată la voi, doamnelor, zise ea, minunându-se cum de niște animale atât de mari, greoaie și posomorâte pot să fie, în același timp, în mod atât de clar de sex feminin.

Se duse apoi spre celebrul pod acoperit aflat la câțiva metri mai în față. Citi plăcuța cu voce tare, căci nu dorea să audă în minte vocea lui Bob. Îi plăcuse foarte mult locul ăsta: ca o ilustrată perfectă, și totuși neatins de comercial. *1872. Călăreții să meargă la pas*, citi Penny. Aruncă o privire în jur. Dacă ar fi mers în galop, podul s-ar fi clătinat, explică ea pe un ton de conversație, deși nu era nimeni în preajmă. Era folosit și ca ring de box, știi. Brusc, sunetul vocii ei i se păru un pic jenant – a vorbi singură părea mai rău decât a vorbi cu vitele –, așa că o luă cu pas vioi înapoi spre mașină, înclinând repede, din mers, capul spre vaci. Făcând corelația dintre laptele gras de Holstein și ingredientele pentru înghețata din Vermont, Penny se îndreptă spre Ridge de parcă ideea de a merge cu mașina până acolo i-ar fi venit abia atunci.

— Bună, Penny, o salută Juliette prietenește, în timp ce lua comanda unui alt client.

Penny înclină din cap fără să se asigure dacă Juliette o văzuse sau nu. Nu se duse la tejgheaua unde Gloria îi pregătea deja o mostră cu aroma săptămânii, dar când își dădu seama că la masa ei stătea cineva – o mamă cu un copilaș –, se simți atât de descumpănită, încât fu tentată să iasă valvârtej.

— Penny, îi zise Juliette amabilă, conducând-o fără prea multe vorbe la o masă.

Reveni după câteva minute, cu lingurița roz umplută cu vârf.

— E o aromă nouă, îi spuse ea lui Penny. Se numește Cântec de Primăvară. E din fistic și bezea – șeful zice că simbolizează iarba de primăvară, care încolțește pe câmpurile înzăpezite.

Penny supse conținutul linguriței și zise cu o voce neutră:

— O să iau o *banana split*, mersi.

— *Banana split* pentru Penny, strigă Juliette și Penny detectă o voioșie excesivă și o amabilitate răspicată în glasul de obicei liniștit al fetei.

Simultan, simți cum i se umbresc ochii de regret și cum i se strâng degetele de la picioare.

— E Ziua Păcălelilor, îi spuse Penny cu o ridicare din umeri. În Marea Britanie, toată lumea joacă feste – pe bune sau intelectuale.

— Știam eu, izbucni Juliette, triumfătoare. I-am zis eu Gloriei că Penny nu e de pe aici. Ești englezoaică? Ce tare!

— Asta a fost demult, confirmă Penny.

— Îmi pare rău, te-am întrerupt. Ziceai ceva de jucat feste?

— L-am păcălit pe Bob într-un an, înălță Penny din umeri. A reacționat bine la glumă, dar știu că a fost un pic supărat. Nu i-am spus niciodată că-mi pare rău pentru asta.

Juliette nu era prea sigură ce să spună.

— Nu a făcut el prea mare caz din asta, murmură ea.

— Filmul ăla stupid, *Love Story*, a dat-o în bară cu asta, se încruntă Penny. Dragostea înseamnă că *trebuie* să spui că-ți pare rău. Eu nu i-am spus niciodată *Iartă-mă, Bob, nu a fost o chestie amuzantă și îmi pare rău*. O zic întruna astăzi. Dar e prea târziu.

Juliette zăbovea lângă masă. Penny de-abia i se uitase în ochi cu ocazia acestei vizite. Juliette îi aruncă o privire Gloriei, care-și folosi sprâncenele și o înclinare zdravănă din cap pentru a-i semnala că poate sta jos. Se așeză pe scaunul de lângă Penny.

— Tata obișnuia să mă facă proastă tot timpul, nu avea nevoie de 1 aprilie[1] pentru asta, îi spuse ea lui Penny. Și pe mama o făcea proastă. De fapt, nu folosea acest cuvânt. Ne făcea prostănace. Curve prostănace ca noaptea.

Penny tresări și-și adânci privirea în ochii lui Juliette.

— Când zicea că-i pare rău, nu vorbea niciodată serios, așa că am încetat repede să-l mai cred, spuse Julitte cu o ridicare din umeri. Încerca să impresioneze folosind chiar și lacrimi, cădea în genunchi și urla plângând că-i pare rău. Era un actor mai bun decât Ryan O'Neal, asta în mod sigur. Oricum e un film de doi bani.

1. Joc de cuvinte: *April Fool's Day* este ceea ce în română se cheamă Ziua Păcălelilor, care se celebrează pe 1 aprilie. În limba engleză, cuvântul *fool* înseamnă și „prost".

— L-am părăsit pe soțul meu de Ziua Păcălelilor, o întrerupse Penny brusc, cu o șoaptă răgușită.

Ochii lui Juliette se măriră de nedumerire.

— Nu pe Bob, se grăbi Penny să adauge. L-am părăsit pe celălalt bărbat pentru Bob. L-am părăsit pe acel bărbat pentru Bob acum treizeci și trei de ani. Se întoarse la banana ei despicată, care mai avea puțin și ar fi meritat să fie denumită banana vărsată[1]. Îmi pare rău, te-am întrerupt, îi zise ea lui Juliette. Doar că nu am mai spus asta nimănui până acum.

După două săptămâni, Penny o zări pe Juliette la *Pack'n'Save*, la ani-lumină depărtare de La Fântâni, încât nici nu era sigură ce să facă, dar se gândi că nu ar vrea să fie recunoscută. La Fântâni devenise un loc sacru pentru ea, vizitele ei acolo erau sacrosancte. Îi plăcea anonimatul, sentimentul de comuniune, dar în același timp de confidențialitate. Ajunsese să simtă că asta avea să fie cel mai apropiat lucru care să semene cu un grup de sprijin la care va apela. Și era liniștitor gândul că, oriunde s-ar fi aflat ea, la orice oră, gelateria colorată, unde totul era dulce și frumos, rămânea acolo. Așa că nu i se păru potrivit să o întâlnească pe Juliette la *Pack'n'Save*. Însă era evident că Juliette se bucura să o vadă acolo pe Penny, căci se îndreptă către ea, împreună cu o femeie mai în vârstă.

— Bună, Penny.

— Bună, Juliette.

— Aceasta este mama mea, Cyn.

— Bună, Cyn.

— Bună, Penny.

1. În engleză: *banana split* și *banana spilt*.

— Faci cumpărături?

— Da. Şi voi la fel?

— Da. O să vină mătuşa mea la noi în vizită.

— Ce drăguţ!

— Scumpo, mă duc să iau nişte sucuri.

— Bine, mami, vin şi eu imediat.

Penny şi Cyn înclinară din cap una la alta şi zâmbiră cordial. Penny se gândi la răposatul soţ al femeii, care o făcea curvă proastă ca noaptea. Asta îi dădu fiori.

— Ei, să ai un weekend plăcut, îi ură Penny lui Juliette.

— Mulţumesc, asemenea. Faci ceva deosebit?

— Nu în mod special.

— Aha. Păi, bine, atunci. Ne vedem săptămâna viitoare, presupun.

— Da, zise Penny. La revedere.

Dar Juliette nu se dădea dusă.

— Bob era cu siguranţă deosebit, îi zise ea lui Penny. Adică... dacă ai lăsat tot şi ai plecat aşa. Ţi-ai lăsat căminul, ţara. Când erai atât de tânără.

Penny se simţi luată prin surprindere. N-ar fi putut să spună nimic.

Juliette îşi înclină capul într-o parte şi o privi pe Penny:

— Ştiu că pari un pic cam distantă şi toate astea, spuse ea cu dulceaţă în glas, dar aş zice că e mare păcat că nu ai avut copii. Ai fi fost o mamă bună.

Penny era atât de mirată, că nu avu puterea să se controleze pentru a nu lăsa asta să se vadă. Se chinui să-şi vină în fire, căutând ceva de spus. Cu toate astea, era evident că sentimentele ei de descumpănire nu o jigniseră pe Juliette, care îi zâmbi dulce şi dădu să plece.

— Să nu mai crezi că tu şi mama ta nu sunteţi deosebite doar pentru că tatăl tău nu v-a spus asta, zise Penny brusc.

Juliette era vizibil mişcată.

— Pe săptămâna viitoare, Penny, îi zise ea.

— De fapt, nu voi fi aici săptămâna viitoare, se trezi Penny spunându-i lui Juliette, deşi ştia că acest gând nu era foarte clar conturat.

— O!

— Nu, nu. O să fiu în Anglia, îi zise Penny. Nu mi-am mai văzut familia de foarte, foarte mulţi ani.

Juliette zâmbi şi îşi puse cu căldură mâna pe braţul lui Penny:

— Aşa să faci, aşa să faci, se bucură ea.

Fac eu cinste

În mod previzibil, ideea de a-i încuraja pe băieți să se întâlnească îi aparținu lui Pip.

— Spui mereu că-l consideri pe Ben un tip ca lumea, îi zise ea într-o doară lui Zac, în timp ce se îmbrăcau să plece la treburile lor: Pip împletindu-și codițele strâns, prinzându-le la capete cu panglici cu buline, Zac arborând un costum bleumarin sobru, înviorat de o cravată Paul Smith care avea pe ea imagini cu frumuseți celebre din anii '50, din acelea care apăreau în calendare și postere.

— Ar trebui să te întâlnești mai des cu el și cu Matt. Sunteți cumnați, doar.

— Asta e prea mult spus, râse Zac, aruncând o privire peste capul lui Pip ca să-și verifice imaginea în oglindă.

Ea se răsuci și se uită în sus, la el:

— Ei bine, indiferent cum vă numiți în mod oficial, sunteți în mod sigur o familie, zise ea. Zac o sărută la baza nasului, de vreme ce vârful acestuia era deja vopsit în roșu. Oricum, voi trei trebuie să vă întâlniți să puneți la punct muzica pentru petrecerea lui Django.

Au rămas mai puțin de două săptămâni. Dacă nu vă ocupați voi de asta, o să scoată de la naftalină pickupul și toate vechile lui discuri zgâriate de vinil.

— Bine gândit, doamnă, zise Zac. Nu uita să-l iei pe Tom mai târziu.

Ce prostie să spui așa ceva, se gândi Pip.

*

Propunerea de a se întâlni la barul Marinarii i-a aparținut lui Zac, și a fost o sugestie foarte bună. Dosit pe o străduță laterală care dădea spre Dig, era la o aruncătură de băț peste fluviu față de spitalul lui Ben, la o distanță care putea fi parcursă pe jos față de City, unde lucra Zac, și îi era la îndemână și lui Matt, care, deși trebuia să vină cu taxiul până acolo, avea să fie mult mai aproape de casă. Localul în sine, deși în mod categoric un pub, avea aerul unui club pentru bărbați, cu pereții îmbrăcați în lambriuri din lemn de stejar, cu fotolii mici așezate în jurul meselor aranjate discret în separeurile al căror perete din spate era tapisat cu piele verde-închis. Nu existau automate pentru jocuri de noroc, nici muzică, nici televizor, nici meniu. Patronul barului și personalul erau cu toții bărbați și conservatori, îmbrăcați în veste, cu cravată, cu mustăți îngrijite, și li se adresau clienților cu „domnule". Nu se etala un misoginism activ, ba chiar patronul fusese întru câtva uimit să constate că diversele fete cărora le oferise o slujbă la bar îl refuzaseră. Se părea că barul lui nu atrăgea, pur și simplu, clientela feminină.

— Este ceea ce tinerii numesc „vibrație", dragă, punctase soția patronului. Nu are *vibrația* corespunzătoare pentru doamne.

Chiar și ea prefera să își bea ocazionalul gin tonic la Kings Head, pe strada paralelă.

— Amară? întrebă Zac.

— Şi întortocheată, completă Ben în glumă. De fapt, detest să spun asta, dar acum sunt adeptul berii la sticlă – toţi anii ăia în State m-au îndepărtat de berea caldă.

— Dar ai băut bere la halbă la Zdrenţărosul şi Scaietele când am fost acolo săptămâna trecută, remarcă Matt.

— Puburile de provincie sunt altceva, zise Ben, iar Zdrenţărosul şi Scaietele reprezintă el însuşi o categorie aparte.

— Pare-se că ei vor asigura berea la petrecerea lui Django, în butoaie.

— Trebuie să discutăm despre muzică, nu avem la dispoziţie decât weekendul ăsta ca să punem totul la punct, îşi reaminti Zac motivul întâlnirii lor, cu voce tare.

— Eu nu pot sâmbătă, sunt la clinică toată ziua, zise Ben.

— Cum e la serviciu? îl întrebă Matt.

— Grozav, deşi muncesc peste program, ceea ce o scoate din minţi pe Cat. Eu, însă, sunt în elementul meu. Sunt încântat că, în sfârşit, se pare că luăm în serios medicina sportivă în ţara asta. Nu e vorba atâta despre tratament – dacă ai ajuns în stadiul ăsta, e deja un pic prea târziu. E vorba despre înţelegere şi organizare – de-asta am insistat eu ca secţia să fie denumită Medicină Sportivă, nu Accidente Sportive. Dacă avem grijă de sportivii noştri – profesional, la şcoală, în societate – o să vedem mai puţine răniri şi performanţe mai bune.

— Interesant, zise Matt. Doamne, au trecut secole de când am pus pe mine un echipament de sport.

— Nu au trecut nicidecum secole, îl corectă Zac. Tu şi cu mine am jucat un pic de tenis vara trecută. Ai vrut să spui că nu ai mai făcut asta de când a apărut copilul în peisaj.

— Doamne, că mare dreptate ai, ciocni Matt paharul cu Zac. Toate acele lucruri pe care le făceam î.C.

— Î.C.? se miră Ben.

— Î.C. – înainte de Cosima. Continuă apoi teatral, cu voce scăzută: Poţi să-mi strecori un tonic bun, doctore? Ceva vi-vi-vioi?

— Vi-Vi-Viagra? întrebă Ben.

— Termină, râse Matt, nu pentru *mine*. Ceva ce pot să arunc pe furiş în laptele cu Ovaltine[1] al lui Fen.

— Măi, să fie, nu prea e rost de acţiune?

— Absolut deloc, aprobă dezamăgit Matt, şi aşa m-am săturat de labe făcute pe furiş, la duş, încât nici măcar nu-mi mai arde să mă deranjez pentru asta.

— Doamne fereşte, murmurară plini de compasiune Ben şi Zac, recunoscători că nu erau ei în locul lui.

— O perioadă mai nasoală? întrebă Zac, ştiind că aşa spusese Pip, dar nedorind să-l jignească pe Matt dezvăluindu-i acest lucru.

Matt ridică din umeri:

— Nu ştiu, ezită el. Probabil că e bine. Luă o înghiţitură din halbă şi continuă: Uite cum stă treaba – şi aş prefera să nu ajungă înapoi la urechile lui Fen, că ştiţi şi voi cum sunt surorile astea.

— Confidenţial, îl asigură Zac, în timp ce Ben îşi trase un fermoar imaginar de-a lungul buzelor.

1. Marca sub care se comercializează o pudră aromată, obţinută din zahăr, extract de malţ, cacao şi zer.

Matt înălță din umeri:

— Ca să fiu sincer, lucurile nu mai stau la fel de bine ca pe vremuri – să îndrăznesc să o spun, î.C. Adică am citit și eu revistele și cărțile, am mers la cursurile prenatale, am tăiat cordonul ombilical și schimb scutece. *Mă aștept* să fie obosită dincolo de orice limită, *înțeleg* și eu că oboseala slăbește libidoul, dar de fapt nu e vorba doar despre sex. E vorba de mai mult.

— E vorba de mai mult sex? întrebă Zac și râseră cu toții înainte ca Matt să-și îngroape capul în mâini într-o parodie de suferință voit exagerată.

— O iubesc pe mama copilului meu, dar unde dracu' a dispărut iubita mea? Mă simt în plus, s-ar putea spune. Nu scrie în nici una din cărțile alea că atunci când copilul tău are o mamă nemaipomenită, poți să-ți iei adio de la iubita ta.

— E obsedată de bebeluș? zise Ben, având grijă să transforme spusele sale într-o întrebare, deși, de fapt, el nu făcea decât să constate ceea ce era evident.

— Da, și rece față de mine, zise Matt. Trebuie să recunosc că, inițial, am fost încântat și ușurat să văd instinctele materne aproape sălbatice ale lui Fen – cu siguranță, nu calcă pe urmele mamei ei. Dar acum mă enervează.

— E ceva temporar, îi spuse Ben. E o chestie hormonală – în mare parte, maternitatea încă este ceva parțial chimic în primele luni.

— Dar ne apropiem vertiginos de situația de a intra în rutină. Să nu care cumva să începeți vreunul să-mi spuneți „Acordă-i timp", vorbesc serios, îi avertiză Matt.

— Ați vorbit despre asta? întrebă Ben.

Matt păru jenat:

— Când? Cum? Ajung acasă de la serviciu și Fen mă bate la cap să petrec ceva timp împreună cu Cosima. Apoi mâncăm în fața televizorului. Se duce devreme la culcare și adoarme instantaneu. Dacă nu reușesc, cu toate trucurile meseriei, s-o excit suficient pentru o tăvăleală somnoroasă, cu siguranță nu pot să o incit la o discuție ca de la inimă la inimă.

— Voi doi trebuie să petreceți mai mult timp împreună, zise Zac. Ca oamenii mari, departe de casă.

Matt păru dezumflat:

— Știu, dar ea nu are încredere în bone.

— O să venim noi, se oferi Zac.

— Și noi, zise și Ben.

— Mersi, mersi. Chestia e că ea nu pare interesată. Nu vrea decât să se culce devreme seara. În fiecare seară.

Ben sorbi lung din sticla cu bere. Clătină din cap cu un zâmbet plin de milă:

— Îți spun eu, Matt, e o crudă ironie, dar eu am parte de atâta sex că în curând o să mi se aplece.

— Sărmanul de tine! râse Matt, cu o ușoară amărăciune.

— Nu e nimic de râs în asta, îl asigură Ben. Cat studiază în mod constant calendarul și temperatura și pretinde sex în momente alese științific și în poziții ciudate. Mă gândesc foarte serios să-i dau eșantioane de spermă și o pipetă mare, din aia de se folosește la bucătărie pentru stropirea cu sos a fripturii din cuptor. Am încetat să mai facem dragoste, acum „încercăm să facem un copil". Iar eu sunt banca de spermă.

Zac râse:

— Nu prea e ca-n *Kama Sutra*, deci, nu-i așa, Ben?

— E cam la fel de departe de a fi ca-n *Kama Sutra* pe cât de departe e *Povestea unei călugărițe*[1] de *Debbie o face lată-n Dallas*[2]. Tot sexul ăsta – nu mai e futai, tăvăleală sau dragoste. E ceva pur mecanic. Însă bine-înțeles că ea vrea și să mă uit adânc în ochii ei, plin de înțeles, pentru că facem un copil.

Zac luă îngândurat o înghițitură de bere din halbă:

— Oricât de mult îmi iubesc cele două cumnate, mulțumesc cerului că Pip nu vrea să procreeze. Îl am pe fiul meu și o am pe nevastă-mea și viața e foarte, foarte frumoasă.

— Al naibii încrezut afurisit! râse Ben.

— June nu e însărcinată? zise Matt cu o nuanță de viclenie în glas.

— Care June? făcu Ben. Aduceți-mi aminte.

— Mama lui Tom, răspunse Zac și Ben se plesni peste frunte, zicând „desigur".

Zac confirmă:

— Ba da, trebuie să nască la vară.

Ben și Matt făcură schimb de priviri și ridicară din sprâncene.

— Ce e? îi întrebă Zac.

— N-o să treacă mult și Pip o să vrea s-o ajungă din urmă pe June, zise Matt.

1. Titlul original este *A Nun's Story* – film american realizat în 1959, în regia lui Fred Zinnerman, cu Audrey Hepburn în rolul principal, cu opt nominalizări la premiile Oscar și patru la premiile BAFTA, deținător al unui premiu BAFTA și al multor alte premii din lumea cinematografiei.
2. Titlul original este *Debbie Does Dallas* – faimos film porno american, realizat în 1978, în regia lui Jim Clark și având-o în rolul principal pe Bambi Woods.

— Pip? făcu Zac, incredul. Da' Pip nu e nici pe departe dornică să facă un copil!

— Ai întrebat-o?

— Am discutat despre asta înainte de a ne căsători, zise Zac.

— Tic-tac, tic-tac, zise Ben, cu o ridicare din umeri. Ceasul biologic, prietene, ceasul biologic.

— Dar îl avem pe Tom! exclamă Zac. Familia noastră e completă.

— Că veni vorba de tic-tac, zise Matt, aruncând o privire la bătrânul ceas de deasupra barului, mai luăm una să ne fie pentru drum? Fac eu cinste! Trebuie să discutăm despre muzica pentru petrecere.

— O coloană sonoră pentru viața lui Django? zise Ben.

— O să fie o noapte de pomină, spuse Zac. Să vă luați batiste. Doar știți cât de emotivă devine familia McCabe când sunt împreună.

— Django s-a simțit bine? întrebă Ben. Cu sănătatea? În ultimii câțiva ani?

— Așa cred, zise Zac, iar Matt dădu din cap. Are întotdeauna un geamăt de comedie despre șoldurile înțepenite și oasele lui bătrâne și chestii de-astea. De ce întrebi?

— Probabil că nu e nimic, zise Ben. Prin natura profesiei, am capacitatea de a observa anumite lucruri, presupun. Bătrânețea se poate furișa într-o persoană într-un mod foarte brusc.

— Pip îl chestionează în fiecare săptămână, zise Zac. Are o listă care acoperă totul, de la congelator la apa caldă, de la ce-i fac oasele la ce-i face creierul.

— Problema e că, deși Django e mare figură și pare a fi robust, are totuși șaptezeci și cinci de ani.

— Sau, cel puțin, atât o să aibă weekendul viitor, zise Matt.

— Să ciocnim pentru o petrecere măreață, spuse Zac, și pentru sănătatea foarte bună a lui Django McCabe.

— Pentru Fen, zise Ben, ciocnindu-și sticla de halba lui Matt.

— Și pentru Cat, spuse Zac.

— Și Pip, zise Matt.

Băură cu toții.

— Swing Out Sister, le mai țineți minte? zise Ben. Le ai în colecția ta, Zac?

— Sisters of Mercy, spuse Matt.

— Sister Sledge, adăugă Zac.

— Scissor Sisters, completă Matt.

— De parcă nu era de ajuns că am două surori mai mari, am și două cumnate, râse Ben.

Zac se gândi la ce-i spusese Pip în dimineața aceea și își dădu seama cât de mult îi plăcea de Matt și de Ben. Ciocni paharul cu ei:

— *Brothers in Arms*[1], zise el și puse capăt întâlnirii din seara aceea.

1. Expresia englezească *brothers in arms* înseamnă „tovarăși de arme"; aluzie la *brother-in-law*, care înseamnă „cumnat", ambele având în componență substantivul *brother* („frate").

Mulți ani trăiască!

Faptul că petrecerea de aniversare a celor șaptezeci și cinci de ani ai lui Django a avut loc a fost rezultatul unor inginerii complexe și al spiritului comunitar. Luni, Django a fost nevoit să se recunoască depășit de situație, căci a asigura de unul singur mâncarea pentru mai mult de o sută de persoane era o sarcină grea pentru oricine, darămite pentru un om în vârstă; însă a cere ajutor din afară era un afront atât de mare pentru mândria sa și pentru standardele lui culinare, încât pentru o clipă se gândi că mai bine contramandează, decât să facă așa ceva. Marți, firma de marchize din Matlock a dat faliment și, deși Django le-a lăsat un mesaj în care le spunea că o să cumpere afurisitele de corturi cu bani gheață, nimeni nu i-a răspuns. Miercuri, s-au abătut niște furtuni atât de puternice, că numai un val de căldură extremă ar fi putut împiedica peluza să se transforme într-o mlaștină în noaptea aia. Însă joi soarele a strălucit într-adevăr, iar pe vineri dimineață Babs Chorlton făcuse deja pateurile cu pui picant și ciocolată albă, după indicațiile stricte ale lui Django. La ora prânzului, doamna Merifield

cocea tarte Bakewell cu gemul de gutui și ghimbirul cristalizat pe care i le-a furnizat Django, iar cei de la firma de vânzări auto Blake își montau marchiza proprie pe peluza lui. Pe el nu-l deranja câtuși de puțin omniprezența numelui mărcii Vauxhall de pe marchiză, căci îi aducea aminte de lucruri foarte picante de pe vremea când cânta jazz cu Vauxhall Vinnie și trupa Bebop Boys.

Cat și Ben au sosit vineri la ora ceaiului; Zac, Pip și Tom au ajuns la timp pentru cină – o plăcintă imensă, diformă, în care se folosiseră toate ingredientele rămase, de la murături la prune, de la ardei iute la vișine. Paturile au fost desfăcute, Pip și-a transformat mâna în aranjamente florale, iar Tom a pictat un cearșaf vechi cu „Hai, Django!!! Hai, Django!!!" Cat a reușit să-l convingă pe Django să pună la loc sub pat cutia mare cu tacâmuri, moștenire de familie, și să o lase pe ea să cumpere unele din plastic, decât să ducă argintăria a doua zi la Morrison's, la lustruit. Fen, Matt și Cosima au ajuns la țanc ca să primească ciocolățele After Eight și să urmărească *Știrile de la ora 10*, iar la miezul nopții familionul dormea buștean.

Ziua petrecerii a debutat bine și familia s-a strâns la un mic dejun civilizat.

— Discursurile, reclamă Django, de parcă ar fi cerut „dați-mi gemul, rogu-vă".

— Înainte sau după ce se servește mâncarea? întrebă Zac, băgând de seamă că surorile rămâseseră nemișcate, amuțite de uimire.

— Nu o să existe un *înainte* și un *după*, zise Django, mâncarea va trebui să fie o constantă cât ține petrecerea.

— Atunci, după ultimul fel de mâncare și înainte de dulciuri? întrebă Matt.

— Eu nu fac niciodată asemenea distincții, spuse Django. Trebuie respectate papilele gustative ale omului – dacă unuia îi pică bine tarta Bakewell *înainte* de ouăle scoțiene, atunci probabil că există un motiv bunicel pentru asta.

— Când ai vrea să aibă loc discursurile? îl întrebă Ben.

— Înainte de a fi cu toții foarte beți, sugeră Django.

— La ce oră se dă startul? întrebă Tom, anticipând deja că această petrecere avea să fie cea mai tare din viața sa de până acum.

— Șapte treizeci, îi răspunse Django.

— Super! făcu Tom, de-abia așteptând să stea treaz cu mult peste ora lui de culcare.

În timp ce bărbații, în compania Cosimei și însoțiți de o lungă listă cu instrucțiuni scrise de mâna lui Fen, lipită cu bandă adezivă de cărucior, își petrecură dimineața făcând tuu-tuu în trenul cu aburi de pe Peak Rail[1] între Matlock și Rowsley, surorile se așezară sub măr, cu carnețele, pixuri și adjective împrăștiate în jurul lor.

— Nu știu ce să zic, se văită Cat. Obișnuiam să-mi câștig existența din scris, și acum nu știu ce să zic. Trebuie să recunosc că mă simt foarte emoționată.

1. Porțiune de cale ferată de aprox. 6 kilometri lungime rămasă dechisă traficului feroviar după închiderea, în 1968, a căii ferate care lega Londra de Manchester, pusă la dispoziția turiștilor după ce a trecut printr-un program de conservare și reabilitare.

— Și eu, zise Fen. N-am scris un discurs niciodată – numai disertații și prelegeri universitare, care sunt ușoare în comparație cu asta.

— Și uită-te și la mine, sunt în stare să jonglez, să fac roata și să modelez chestii din baloane în fața unor spectatori, dar mă trec fiori la gândul unei ode publice pentru Django, declară Pip.

— I-ar plăcea la nebunie să fie în versuri, zâmbi Fen.

— Nu avem timp pentru așa ceva, se întristă Cat.

Se uitară una la alta și râseră:

— Să cântăm pe patru voci?

— A cappella?

— Doamne, ce i-ar mai plăcea!

— În nici un caz!

Când Django și ceilalți se întoarseră, el ceru să se uite peste discursuri:

— Doar ca să verific cronologia și să aprob numărul și calitatea superlativelor, zise el. Mai aveți doar câteva ore să le perfecționați, să știți.

— Django, spuse Pip, dacă vrei musai o repetiție cu costume, atunci va trebui să îmbraci costumul – de-adevăratelea. O să-ți citim discursurile dacă o să ne faci o prezentare de modă în ce o să porți diseară.

Django păru revoltat la culme:

— Și să stric surpriza? Philippa!

Pip ridică triumfătoare din umeri și își răsuci coala de hârtie într-un sul bine strâns. Cat și Fen se luară după ea și făcură la fel.

— Sper să vină toată lumea, zise Django gânditor. De-abia aștept!

Și veniră cu toții; din tot comitatul, din toată țara, și chiar din ținuturi mai îndepărtate. Jim McKenzie descinse din Glasgow îmbrăcat în kilt, iar Bibi veni de la Paris înfășurată în șaluri și zăngănind din brățările mari pe care fetele și le aduceau atât de bine aminte din copilărie. Gregor și Ferdy își aduseseră banjourile și se preumblau printre invitați ca niște menestreli. Oameni cu stare stăteau lângă sărăntoci; prieteni de-o viață se amestecau cu oameni pe care îi cunoscuseră de curând; muzicieni și artiști se luau la întrecere în excentricitate – nu era, în mod oficial, o petrecere cu ținută simandicoasă, dar strălucirea colorată a multora dintre musafiri sugera contrariul. Pip, Fen și Cat erau constant îmbrățișate, pe măsură ce chipuri pe care le uitaseră prindeau din nou viață în fața lor. Oamenii mâncară și iar mâncară, iar ochii li se umeziră; băură și iar băură, iar lacrimile începură să curgă, teatralitatea amestecându-se cu emoția sinceră, de nu mai puteau fi deosebite.

Django se învârtea de colo-colo, splendid în pantalonii largi de pânză, în stil caraibian, cu o cămașă înflorată alarmant de diafană, o vestă din piele de căprioară de culoarea vâlvătăilor de foc și o cravată de firmă dintr-un *toile de jouy*[1] care nu se potrivea cu nimic. Se pupa cu toată lumea, indiferent de sex sau vârstă, de cât de bine îi cunoștea sau dacă îi pupase deja sau nu. Dansa și cânta, improviza impresionant la banjoul lui Ferdy și sunetul râsului său deveni tema sonoră principală a petrecerii. Nu putea să treacă pe lângă Cat, Fen sau Pip fără să le îmbrățișeze – iar dacă nu le vedea un timp, se ducea să le caute.

1. Țesătură din bumbac sau in cu imprimeuri de culori foarte deschise.

— Unde e sora ta? o întrebă el pe Pip, care își ștergea o pată de maioneză de pe tivul rochiei negre mulate, care-i acoperea doar puțin genunchii.

— Care dintre ele?

— Fenella, zise el, căci pe Cat o zărise deja dansând jive cu Joe și Jack, care dădeau încă bine din picioare la cei șaptezeci și cinci de ani ai lor.

— Probabil că s-a dus să vadă ce face Cosima, spuse Pip, aruncând o privire prin mulțime și observând-o pe Bibi cum îl învăluia pe Tom, aflat în transă, într-unul dintre șalurile ei, ca un vrăjitor care-și ia un ucenic.

— Du-te și adu-o încoace, zise Django. Simt că se apropie un discurs.

Pip își croi drum prin marchiză și o luă spre casă. Din hol, o strigă încet pe Fen și apoi urcă scările. Merse cu pas grijuliu de-a lungul coridorului, căci știa ce scânduri din podea să evite. Din dormitorul lui Django auzi muzică în surdină. Ușa era întredeschisă și Pip ciocăni ritmic, încet.

— Sssttt! veni răspunsul.

Pip își băgă capul pe după ușă.

— A, tu ești, șopti Fen.

— La Matt așa sâsâi mereu? o întrebă Pip cu voce scăzută.

Fen își duse arătătorul la buze. Pip se uită spre pătuțul în care Cosima, cât se poate de evident, dormea dusă.

— Am vrut doar să schimb CD-ul, șopti Fen.

Pip se încruntă și mimă cum că bebelușul dormea profund.

— În caz că se trezește, articulă încet Fen.

Pip se uită la carcasa CD-ului cu *Elvis pentru bebeluși*. În acordurile melodiei *Love Me Tender*, cântată la

un glockenspiel, Pip ridică din sprâncene și făcu semnul universal pentru nebunie, rotindu-și degetul la tâmplă. Fen scoase limba la ea, apoi se uită lung la copil înainte de a ieși în vârful picioarelor din cameră.

— Da' *Behehe, behehe, oiță neagră*[1] ce are? întrebă Pip când coborau scările.

— Nimic, însă o fată nu e niciodată prea mică pentru Elvis. Django ar fi de acord cu mine la faza asta.

— Că veni vorba de Django, el m-a trimis după tine. A sosit momentul discursurilor.

— Doamne, gemu Fen. Stai un pic, să mai verific o dată aparatul pentru copil. Stai aici, zise ea și îi puse lui Pip în mână un receptor de plastic de forma unui ou, adăugând: Nu lipsesc decât o clipă.

Fen se duse înapoi la etaj. Pip își puse la ureche mașinăria. Putea să audă îngerii din ceruri lălăind *Suspicious Minds*. Apoi auzi în receptor șoapta lui Fen:

— Pip? Pip? Parola este: Tabasco.

— Tabasco, spuse Pip, de îndată ce Fen i se alătură.

— Bine, zise Fen. Acum pot să mă liniștesc.

— Ba nu, nu poți, o contrazise Pip. Urmează discursurile.

Discursul lui Django a fost surprinzător de scurt, dar presărat cu mulțumiri pline de efuziune și cu emoțiile caracteristice.

— Ei, atât de la mine, încheie el, haideți să ascultăm totul despre mine, în schimb! Mă grăbesc să adaug că le-am plătit frumușel, așa că sunt convins că vor fi extravagante în complimente. Doamnelor, domnilor,

1. Vechi cântec de leagăn englezesc care se cântă pe o variantă melodică a unui cântecel franțuzesc datând din 1761.

trubaduri și tinerelule important în vârstă de nouă ani, vi le prezint pe cele trei fete minunate al mele, Pip, Fen și Cat!

Surorile făcură cu mâna în timp ce veneau în fața adunării, se întoarseră către oaspeți și făcură o reverență în aplauzele acestora.

— După cum știți cu toții, eu și surorile mele suntem faimoase pentru faptul că avem o mamă care a fugit cu un cowboy din Denver când eram foarte mici, începu Pip, strângându-și mâinile în față, apoi la spate și, de fapt, neștiind prea bine ce să facă cu ele.

— Și un tată – fratele lui Django – care a murit la scurt timp după aceea, completă Fen, legându-și emoționată coada, și apoi mai legând-o încă o dată.

— Însă departe de a fi niște sărmane micuțe orfane și nefiind nici pe departe dezrădăcinate sau spĕriate în vreun fel, zise Cat, jucându-se de zor cu mărgelușele care-i împodobeau jacheta tricotată, gloria noastră constă în faptul că l-am avut pe Django.

Aici urmară multe aplauze și urale din partea celor strânși acolo, iar cele trei fete simțiră cum se liniștesc. Zâmbetele li se lărgiră pe chip, încrederea și simțul spectacolului le înfloriră și începură să se simtă bine și să se distreze.

— Cei mai mulți dintre voi îl cunosc pe Django ca prieten, ca muzician, ca artist, ca o superputere culinară, zise Pip. Pentru mine și surorile mele, el este toate astea, dar în același timp este și *părinții noștri.* Un tată bun te face să te simți în siguranță, îți asigură cele necesare și te protejează. Te învață despre încredere și îți explică atât de clar corectitudinea, încât o poți înțelege chiar dacă nu ești de acord. Te învață să

mergi cu bicicleta fără roțile ajutătoare, îți face sanie dintr-o vechitură din grădină, te scoate la primele lecții de șofat și nu protestează când îi martirizezi schimbătorul de viteze sau îl lași brusc fără oglinda laterală. Îți dă bani de buzunar când ești mică, îți acoperă gaura din cont când ești studentă și te ajută cu prima ipotecă atunci când încerci să-ți permiți, financiar vorbind, să fii și tu om mare. Un tată îți insuflă simțul binelui și al răului. Pip zâmbi și le făcu cu ochiul lui Cat și Fen: Crești și speri ca bărbatul cu care-ți vei petrece viața să aibă măcar jumătate din calitățile tatălui tău. Noi trei suntem cu adevărat fetele lu' tăticu'. Îți mulțumim, Django, pentru că ești un supertătic.

Pip se trase înapoi în ropote de aplauze și fluierături, împiedicându-se de banjo și făcându-l să scoată câteva acorduri. Îl văzu pe Zac făcându-i cu ochiul, îl privi pe Tom cum bate din palme cu mâinile ridicate mult deasupra capului și pe Django cum își șterge lacrimile de la ochi cu batista cu buline a lui Ferdy.

— *Encore*! *Encore*! țipă Django.

— O mamă bună te îngrijește, începu Fen, făcând o pauză și ridicând dintr-o sprânceană. Râsul izbucni spontan, urmat de un ropot de aplauze, exact așa cum sperase când exersase asta mai devreme, în tăcere, în fața oglinzii din baie. Când a fost vorba de dragoste și de mâncare, Django s-a asigurat că suntem hrănite ca niște persoane de viță nobilă. O mămică îți mângâie părul după ce ai avut un coșmar și face curat după tine atunci când ți-e rău. O mamă bună îți alină inima când ți-a frânt-o un puști sau altul. O mamă îți dă rețete neprețuite – fie ele pentru salată de sfeclă roșie sau plăcintă cu pește și sos *hollandaise* – și te așteaptă cu o gustare când vii de la școală. O mamă îți strâmtează blugii până ajung la dimensiunea unor burlane,

te lasă să împrumuți de la ea eșarfe Pucci și îți strânge părul într-o coadă perfectă înainte să pleci la școală. O mamă îți face draperii pentru căsuța în care te joci și haine pentru păpuși. O mamă îți aduce ciocolată caldă când e perioada aceea din lună. Ar trebui să simți întotdeauna că o mamă te iubește mai mult decât orice și decât oricine. O mamă trebuie să te facă să crezi că tu ești însuși scopul existenței ei. O mamă este prietena cea mai bună a unei fiice.

Fen se uită la surorile ei și chicoti fără să vrea, ridicând neajutorată din umeri atunci când lacrimile îi înțepară ochii și îi puseră un nod în gât:

— Ridic paharul pentru cea mai bună mamă din lume!

Fen zâmbi larg la Django, care-și împreună mâinile în dreptul inimii, în timp ce în marchiză răsunau suspine și oftaturi.

— *Encore*! *Encore*! strigă Django răgușit de emoție.

— Un prieten, începu Cat, de parcă se pregătea să recite o poezie la o serbare școlară, este acolo, lângă tine, fie că ai nevoie de el sau nu.

Făcu o pauză și se uită rugător la Fen și Pip, mușcându-și buza. Îl căută în mulțime pe Ben, care-i făcu un semn încurajator din cap atunci când dădu cu ochii de el. Se trase de haină și avu o ezitare:

— Nu mai țin minte ce am scris.

Mulțimea râse liniștitor.

— Ceva despre faptul că prietenii sunt cei care alcătuiesc lumea noastră.

Se încruntă. Fen îi șopti ceva. Cat clătină din cap cu încăpățânare.

— Însă faza e că de obicei tu îți alegi prietenii, pe când Django McCabe nu a avut de ales atunci când

noi am rămas fără nimeni altcineva. El a creat lumea noastră. Și ce lume! Cât de al dracu' de uimitor a fost asta din partea lui!

— Limbajul, Catriona! strigă Django din mulțime, punându-și mâinile peste urechile lui Tom, care era, în mod evident, cât se poate de încântat.

— Django, ne-ai zis mereu că putem să înjurăm atunci când trebuie neapărat, atunci când situația o cere cu adevărat. Că veni vorba de situații – Doamne, Django, tu nu ai avut de ales. Nu ai avut nici măcar o alternativă. Dacă ne uităm la ce viață ne-ai oferit nouă – viața noastră este un tribut al devotamentului, prieteniei și îngrijirii tale părintești. Și, desigur, al mâncării gătite de tine. Tu, care ești mamă, tată și prieten, pentru mine și surorile mele. Așa că ești *al dracului* de nemaipomenit, bine? Nu am fi putut trăi fără tine. Își dă toată lumea seama de asta? Cat se uită înspre oaspeți: Vă dați seama? Vă dați seama cu toții cât de grozav e omul ăsta?

— Să nu lași niciodată o fată McCabe în apropierea bolului cu punch, îi șopti Matt lui Ben. O singură înghițitură și gata, se amețesc și devin hiperemoționale.

Cat continuă:

— Sacrificiile pe care le-a făcut, generozitatea lui, altruismul său și lipsa de egoism.

— Întotdeauna am considerat tautologia un lucru bun, o înghionti cu cotul Django pe Bibi, cu mândrie.

— Ne-a făcut mereu să simțim că noi suntem norocul *lui*, afirmă Cat, dar el a renunțat, desigur, la foarte multe pentru noi. În minte îi veniră pe neașteptate gânduri despre Maureen și vara lui 1970 și, pe moment, nu a

fost sigură dacă vorbise cu glas tare. Începu să plângă cu suspine: El este forța noastră vitală.

— Dumnezeule mare, îi șopti Ben lui Matt, dă-l încolo de jurnalism, cariera ei naturală o reprezintă discursurile la premiile Oscar.

— Django, zise Cat, privește în jur. Uită-te cine e aici. De departe. De peste mări și țări. De peste ani. Asta pentru că tu ești atât de *al dracului* de nemaipomenit.

Pip o bătu ușurel pe umăr pe Cat și interveni:

— Vă rog să vă ridicați cu toții paharele în cinstea celei de a șaptezeci și cincea aniversări a lui Django, înainte ca sora mea să înjure mai mult de atât și să fie trimisă la ea în cameră.

— În cinstea lui Django! zise Fen, cu lacrimile înmuindu-i rimelul. La mulți, mulți ani!

Adrenalina dată de ținerea discursurilor, combinată cu ginul, vermutul și ciudatul lichior verde din Granada care intrau în componența punch-ului, avu un efect rapid asupra fetelor McCabe, deși reacțiile fiecăreia erau diferite. La Fen, se manifestară în plan fizic, aceasta începând să împartă îmbrățișări și strângeri de mână oricui se nimerea în preajma ei. Pip se înviora, demonstrând o voioșie plină de afecțiune. Cat era pur și simplu copleșită peste măsură de emoții.

— Chiar îmi iubesc familia, îi declară Cat lui Pip, care încerca să-l sărute franțuzește pe Zac, uimit peste poate, spre marea încântare a lui Tom, care rămăsese cu gura căscată. Familia e totul, zise ea mai departe, privindu-l pe Ben cu nespus drag. Familia pe care o ai, familia pe care ți-o faci.

— Familia e ceea ce contează, încuviință Pip. Ai foarte mare dreptate.

— O, Doamne, fără șuvoaie de lacrimi, gemu Ben, dându-i lui Cat o batistuță din hârtie ca să se șteargă la ochi.

— Nu pot să cred că ai zis „al dracului" de *trei* ori, de față cu *toată* lumea! se minună Tom.

— Al dracului al dracului al dracului al dracului, râse Cat. Poftim, uite încă patru.

— Cat! protestă Zac, cerându-i ajutor din priviri lui Pip.

— Super! râse Tom și decise că, în mod sigur, Cat era mătușa-sau-ceva-de-genu' ăsta pe care o considera preferata lui.

Cat îl îmbrățișă și îi spuse:

— De-abia aștept să am și eu un micuț Tom sau o Cosima micuță. Familia este ceea ce contează cel mai mult în viață.

— Sunt de acord, zise Tom cu un entuziasm sincer. Iar eu am o grămadă de rude.

— Asta e ceea ce ar trebui să-i învețe pe copii la școală, zise Cat. Ești bucuros de bebelușul care vine?

— Superîncântat, răspunse Tom. Nici măcar nu o să mă deranjeze dacă o să fie fată.

Zac izbucni în râs:

— Asta doar pentru că tu crezi că așa colecția ta de trenulețe va fi în siguranță.

Tom zâmbi larg și ridică din umeri.

Cat și Fen îl învață pe Tom să înjure în germană și în franceză. Matt și Ben s-au băgat pe după marchiză ca să fumeze în secret niște iarbă. Pip e din nou cu

brațele pe după gâtul lui Zac și îi șoptește, în timp ce-i gâdilă cu nasul lobul urechii:

— De ce nu facem și noi așa?

Zac o privește cu un rânjet lasciv:

— Să ne furișăm pentru una scurtă în picioare, lângă un copac?

Pip se încruntă o clipă:

— A, nu asta am vrut să spun, râde ea, nu la o tăvăleală m-am referit. Am vrut să spun de ce *noi* nu facem, Zac. Tu și eu. Noi. De ce nu facem un copil?

Ceea ce anterior a fost doar un crâmpei de gând, foarte bine ascuns în sertărașele minții ei, ieși brusc la suprafață. Deși a rostit o propoziție interogativă și a făcut-o să sune ca o rugăminte, cuvintele ei sunt mai mult o declarație de intenție decât o sugestie, iar Zac trebuie să răspundă, trebuie să-i dea un răspuns, trebuie să ia act de invitația ei. Și pentru Pip, preț de o clipă, nu are nici o relevanță dacă expresia lui Zac este în mod expres una șocată, de uluire, de aversiune sau un amalgam de toate trei. Cea mai mare semnificație o are absența unui zâmbet. Asta e șocant. Zâmbetul lui Zac a fost cel de care s-a îndrăgostit mai întâi și mai întâi. Nu se poate să se fi dus.

— Ești beată, zice el. Glumești.

— Ba nu, protestează Pip. Ei, poate că sunt beată. Dar nu glumesc deloc.

— Nu fi nebună, zice Zac și îi închide gura cu un sărut plin de dragoste. Și să te ții departe de punch, doamnă.

El se uită în jur, în timp ce Pip se holbează la pantofii lui și simte dorința subită de a-l călca pe luciul bine întreținut.

— L-ai văzut pe Tom? o întreabă el. A, uite-l acolo. Poți să stai tu cu ochii pe el? Mă duc să-i caut pe Matt și Ben să trag un fum.

Pip îi face cu mâna lui Tom, îndreptându-se spre el. Simte că nu mai poate să respire. Nu știa nici ea că o să aibă o astfel de revelație, așa că, desigur, nu avea cum să anticipeze în mod rezonabil reacția lui. Însă reacția, atunci când a venit, a uimit-o mai mult decât revelația în sine. Se simte jenată. Și un pic rănită. E o senzație care nu-i place, una pe care nu o va lăsa să se vadă, căci ar urî să o descoasă cineva. Ea a fost întotdeauna foarte atașată de rolul ei de soră mai mare. L-a interpretat știind că trebuie să pară infailibilă și stăpână pe situație. Cum s-ar descurca Fen și Cat dacă ea nu ar fi așa? Ele se bazează pe ea. Așa e în familia lor.

Și iată-le aici pe surioarele ei, cu brațele în jurul nepotului lor vitreg.

— Unde e tati? întreabă Tom.

— Nu știu, îi răspunde Pip, dar tu ar trebui să te gândești să mergi la culcare.

— Dar nu e nici măcar ora zece! protestează Tom.

— E fără cinci, îl anunță Pip.

— Dar tati a spus că pot să stau până la zece, se împotrivește Tom.

Pip își mușcă buza. Bine. N-are a face. La urma urmei, ce contează părerea mea? Nu sunt mama ta. Nu am nici o autoritate naturală.

— Pip? întreabă Fen. Ești OK?

— Poftim? Sunt bine, zice Pip și pleacă.

— Du-te după ea, îi dă Cat cu cotul lui Fen.

— Ba te duci tu, zice Fen. Eu trebuie să merg să văd ce face Cosima.

— Vino, puștiule, îi zice Cat lui Tom, la care a observat același stil de tunsoare ca al ei – deși la el șuvițele rebele sunt un dat natural, pe când ale ei necesită produse scumpe și mult timp. Hai să mergem să căutăm niște amici țicniți de-ai lui Django, cu care să stăm la taifas.

— E ora mea de culcare, spune Tom cu seriozitate.

— La dracu' cu ora de culcare, zice Cat făcându-i cu ochiul și împungându-l în coaste cu cotul. Hai să ne prefacem că nu știm ce oră e.

— Ce rea ești, zice Tom radiind, în timp ce Cat își pune mâna pe umărul lui osos și îl conduce spre petrecere.

— Doarme liniștită? șoptește Matt.

Fen se întoarce dinspre pătuț și își duce degetul la buze. Dă din cap. Matt vine spre ea. Nu se uită în pătuț. Nu are ochi decât pentru Fen. Arată atât de bine în seara asta și el se simte atât de înfierbântat, un pic amețit și, de asemenea, drogat. Vine până la ea, îi dă pe după ureche o șuviță rebelă și îi prinde capul în palme. Îi face sugestiv cu ochiul. Gestul e parțial comic, dar și provocator. Peste haine, mâinile lui Matt îi mângâie sânii, în timp ce gura lui o găsește pe a ei. Spre surprinderea și încântarea lui, dintr-odată ea îl sărută cu lăcomie, apucându-l de fese și trăgându-i pelvisul spre al ei. În sinea lui, Matt mulțumește punch-ului și chestiei verzi din Grenada. Se gândește că o să-i dea alcool lui Fen cu regularitate de acum încolo. Poartă o fustă din material moale și toată seara el a observat cum i se mulează pe rotunjimile fundului și

pe partea exterioară a coapselor. Nu se zărea linia chilotului. Oare nu are? Cercetează asta. Tanga. Dumnezeule, când a fost ultima dată când a văzut-o într-un tanga? Își trece mâinile peste fesele ei goale, își strecoară degetele pe sub materialul chilotului tanga și începe să tragă ușor de el, știind că asta îi provoacă ei o frecare înnebunitoare.

Mâinile lui Fen îl ating peste tot. Îi alunecă pe tors, îl apucă de gât ca să-i tragă fața și mai aproape de a ei, îi mângâie umflătura din pantaloni. El își desface nasturii cu neîndemânare, fără să se uite, în timp ce Fen se lasă în genunchi și îi dă jos boxerii. Nu există nici un preludiu. Fără masaj pe partea interioară a coapselor, fără lins de ouțe sau mângâieri pe cocoșel. Îi ia în gură toată lungimea penisului umflat și i-o suge cu atâta lăcomie, încât el trebuie să invoce cu disperare în minte imaginea bătrânei nebune de lângă serviciu, ca să nu-și dea drumul chiar atunci. O trage pe Fen spre el, îi scoate bluza și îi desface sutienul ca să-i elibereze sânii. Sfârcurile i se întăresc între degetele lui, iar erecția devine dureroasă. I-ar plăcea la nebunie să zăbovească un pic sugându-i sânii, mângâindu-i sexul, poate chiar făcându-i un sex oral, poate și o masturbare reciprocă, însă, în realitate, tot ce vrea e să o să i-o tragă, să și-o bage în ea cu o grabă primară prin care să o revendice ca fiind a lui. Se prăvălesc pe pat, fără să mai conteze ce haine au sau nu pe ei, atâta timp cât nu există țesătură care să limiteze penetrarea. Fen își trage într-o parte chilotul, Matt își face rapid loc prin smocul de păr de pe pubisul ei, pentru a confirma umezeala deja prezentă a sexului. Picioarele ei sunt depărtate, se privesc ochi în ochi, au buzele umede,

ușor întredeschise. Se împinge în ea și și-o trag cu frenezie. De obicei, lui Fen îi place să stea deasupra. De obicei, vrea să stea deasupra ca să impună ritmul și unghiul, pentru a-și facilita orgasmul. De obicei, are nevoie de penetrare intercalată cu stimulare manuală sau orală pentru a ajunge la punctul culminant. În seara asta, e ca și cum ar fi început să-și dea drumul de îndată ce Matt a fost înăuntrul ei. Cel mai lung, cel mai așteptat, cel mai zguduitor orgasm. Ea răsuflă sacadat, se mișcă violent, zgârie și țipă, foarte sigură că tocmai a avut din nou un alt orgasm, instantaneu. Și totuși, în ciuda acestei imense plăceri care îi electrizează trupul, mintea ei înregistrează plânsul copilului cu o milisecundă înainte ca acesta să se audă.

Și atunci ochii lui Fen se deschid larg și îl împinge pe Matt de pe ea. El e pe cale să atingă punctul culminant, dar puterea unei mame nu poate fi egalată. Ea a plecat. S-a dus. El zace acolo, cu testiculele durându-l din cauza spermei neejaculate, cu penisul tot mai flasc cu fiecare secundă care trece. Consideră că e o calitate uimitoare, dar înspăimântătoare că ea poate să treacă atât de repede de la dorința sexuală la obsesia maternă. E o calitate foarte mare. Una pe care s-o admire, dar nu neapărat s-o și placă. Ceea ce nu-i place câtuși de puțin este sentimentul ciudat că, în timp ce el fusese mânat de pasiunea pentru ea, ea își urmărise doar propria satisfacție fizică. Am avut orgasm – acum poți să pleci. Matt se simte folosit, zău așa. La fel de dezamăgit și dezumflat ca și cocoșelul lui ignorat, pleoștit.

Odată ce Cosima s-a potolit din nou, Fen i se oferă lui Matt, mângâindu-i penisul pleoștit, luându-i-l în

gură. Deși încearcă o gamă largă din trucurile și tehnicile obișnuite în situația de sex eșuat, e imposibil să-și deghizeze motivația ca fiind una dictată de dorință, și nu de datorie. Nu pune inimă nici măcar pe jumătate; în mod clar, inima ei nu are nimic de-a face cu asta.

— Momentul a trecut, ridică Matt din umeri, bătând-o ușurel pe creștet.

Fen ridică privirea. Penisul lui stă ascuns în părul pubian ca o mică creatură adormită în cuibul ei. Crede că arată jalnic. Închide ochii.

— Nu te mai pun pe jar? zice Fen și el o privește cum se bosumflă.

Știe că încearcă să fie drăguță, dar el vrea să-i spună doar: nu, chiar nu mă pui pe jar, mai ales când mă respingi ca să te agiți cu copilul. Dar nu merită efortul. E petrecerea de ziua de naștere a lui Django. Matt n-ar putea nicidecum să provoace o confruntare sau măcar o discuție de la suflet la suflet.

— Poți să-mi rămâi datoare, îi spune el aranjându-și hainele.

Ea îi dă un sărut fugar pe obraz:

— S-a făcut, îi răspunde cu căldură, împinsă de sentimentul crescând de vinovăție.

E groaznic de conștientă de faptul că în timp ce și-au tras-o ea s-a abandonat fanteziei că Matt era altcineva. Nimeni cunoscut. Doar cineva care, în mod clar, nu era Matt. Însă acum nu e momentul să se îngrijoreze și să analizeze. În grădină e o petrecere. Mai verifică o dată monitorul bebelușului și se întoarce la petrecerea zgomotoasă.

Django îi spune lui Tom niște povești oarecum fantasmagorice despre perioada petrecută cu Beatles-ii. Bibi dă din cap cu convingere, adăugând detalii despre care e cât se poate de sigură că trebuie să fie adevărate.

— Faza cu anii '60 e că nu pot să-mi aduc aminte nici măcar un afurisit de lucru din anii '60! i se confesează ea lui Zac. S-ar putea ca LSD-ul să fi fost o excursie nemaipomenită, dar reversul este că, sincer, nu știu care dintre amintirile mele sunt reale și care sunt pur chimice.

— Unde este Ellisdy[1], tati? îi zice Tom lui Zac, întrebându-se dacă ar putea și ei să meargă într-o astfel de excursie la vară.

Pe moment, Zac rămâne mască. Acum nu pare deloc a fi momentul potrivit pentru a-i ține prelegerea cu „Spune nu drogurilor!".

— Să nu mergeți acolo! E groaznic! se vaită Django, și asta e suficient pentru Zac și suficient pentru Tom.

— Vai de mine, ia uite cât e ceasul – e aproape miezul nopții și o să mă transform în dovleac. Sau, mai bine zis, într-o persoană care are în mod oficial șaptezeci și cinci de ani.

— Păi, credeam că e o petrecere de ziua de naștere, zice Tom nedumerit. Poți să ai o petrecere de *zi de naștere* numai dacă este, într-adevăr, ziua ta de naștere. Că altfel nu i-ar mai zice așa.

— Ziua mea de naștere e de fapt mâine, spune Django. Se uită la ceas și numără secundele cu înclinări

1. Joc de cuvinte bazat pe asemănarea dintre felul în care se pronunță în engleză acronimul LSD și un posibil toponim.

teatrale din cap. Nu. Mint. Acum e azi. Acum am șaptezeci și cinci de ani.

— Deci *este* o petrecere de ziua de naștere, spune Tom temându-se ca tatăl său să nu audă toată discuția asta despre cât e ceasul.

— Oricum ai vrea să-i spui, eu m-am distrat la culme, zise Django. Iar acum o să merg la culcare.

Derek

Adesea, o petrecere grozavă se defineşte mai puţin prin evenimentul în sine, cât prin calitatea şi durata amintirilor pe care le lasă. Dimineaţa plăcută de mai, în decorul idilic al casei şi împrejurimilor de la Farleymoor, oferea un bilet în alb pentru leneveală şi flecăreală. Bineînţeles că asta nu se putea face pe stomacul gol, şi nici suferind de mahmureală, aşa că Django pregătise remediile sale pentru amândouă: un mic dejun copios, cu ouă, cârnăciori, şuncă, cartofi piure cu ceapă verde şi fasole, toate înecate în Henderson's Relish şi completate cu felii de pâine prăjită unse cu marmeladă. Ai săi se relaxau pe afară, întorcându-şi feţele spre soare, pălăvrăgind. În spatele lor, marchiza din Chesterfield a familiei Blake părea să respire, părţile sale laterale umflându-se ritmic în adierea vântului de parcă ar fi dormit, ca să-şi revină după excesele din noaptea trecută.

— Ai spus „la dracu'" de *şapte* ori! îi şopti Tom lui Cat, care tresări, îşi acoperi ochii şi se scuză sincer.

— O fi înregistrat cineva discursurile pe casetă video? se întrebă Fen, ducându-şi mâna la câţiva centimetri

deasupra căpşorului Cosimei, astfel încât perişorul fin al bebeluşului să-i mângâie palma.

— Să înregistreze? urlă Django. Vai de mine, nu, deşi familia Ravella şi-a adus Super8-ul. Mă îndoiesc că aveau casetă în el. Au luat cu ei chestia aia peste tot de-a lungul anilor, strângând pelicule care, în total, cuprind – ei bine – *minute* de filmare, din cauza faptului că sunt uituci.

— Dansul lui Bibi merită să fie înregistrat pentru posteritate, se minună Ben. E mai flexibilă decât Josephine Baker.

— De fapt, chiar a fost contorsionistă în tinereţile ei. Aşa ne-am cunoscut. Pe la un festival. Făcea nişte îndoiri de te băga în sperieţi, în timp ce saluta soarele sau luna ori altceva care ţinea tot de yoga. Însă a sfârşit prin a scoate un ban, căci mulţi presupuneau că trăia din asta.

— Ce figură, zise Pip cu drag. Sper că mai dă pe aici azi, să-şi mai ia la revedere o dată.

— Uite, au venit Ferdy şi Gregor! zise Cat.

— Fără banjouri, remarcă Tom cu tristeţe.

Cuplului îi luă ceva vreme să sărute pe toată lumea pe ambii obraji. Făcură apoi mare caz de cât de groaznic îi durea capul, spunând că Django ar fi putut, măcar, să ofere drept compensaţie ceva de băut, că, vorba aia, cui pe cui se scoate. În acel moment, constituţia lui Zac era prea şubredă pentru a-i oferi o explicaţie lui Tom, deşi Matt îi promise băiatului că o să-l lămurească el mai târziu, când propria durere de cap o să mai treacă.

— O să dai o petrecere de ziua ta şi la optzeci şi cinci de ani? întrebă Tom. Peste un deceniu?

Django se gândi cu atenţie la această întrebare:

— Nu văd de ce nu, spuse el, atâta timp cât voi fi încă relativ sănătos.

— Atunci eu o să am aproape *douăzeci de ani*! zise Tom. Cât de al dracu' de mișto e asta!

— Tom! sări toată lumea să-l dojenească, înainte de a îndrepta priviri acuzatoare spre Cat.

— Vai de mine, am nevoie de o ceașcă de ceai, declară Django.

— Fac eu, se oferi Pip.

— Tu stai liniștită, scumpo, îi porunci Django. Oi fi eu bătrân, dar nu-s neputincios.

— Am putea să bem Darjeeling, te rog? ceru Fen cât mai diplomatic.

— Vrea să spună să nu fie din chestia aia ciudată, violet, care miroase ca o tocană de iarbă, râse Cat.

— Nu v-am crescut ca să fiți banale, protestă Django, deși a trebuit să fie și el de acord, în sinea lui, cu analogia cu tocana de iarbă. Ați putea să vă mulțumiți cu un Lapsang? întrebă el, iar ei nu avură încotro.

— Fă o roată! o imploră Tom pe mama sa vitregă. Pip se uită la peluză: moale, netedă și ademenitoare. Acolo învățase singură, de-a lungul anilor, tot felul de modalități de a se da peste cap, însă în ziua aceea nu avea deloc chef de demonstrații. Era mahmură și nu voia decât să aibă un moment de intimitate cu Zac, ca să-i poată spună *Ai vorbit serios azi-noapte? Pentru că eu chiar am vorbit serios.* Numai că Zac fusese enervant de vesel toată dimineața, tot timpul atent și aproape de ea, nedându-i astfel deloc prilejul de a-l înfrunta.

— Te rog, faci roata? a stăruit rugător Tom. E logic să faci roata *înainte* de a bea ceaiul.

— Nu aveam în plan să fac *vreuna* nici după aia, de fapt, a subliniat Pip.

Dar apoi privi chipul dezamăgit al lui Tom și deodată a face roata i se păru un preț foarte mic pentru un zâmbet de-al lui.

— Vreau aplauze, ovații și fluierături, vă rog, și-a stipulat Pip condițiile și dusă a fost, executând o linie perfectă de patru.

— Cândva, eram în stare să merg în mâini, a zis Ben. Rotindu-și capul, scuturând energic din încheieturi și din glezne, tăindu-le privitorilor răsuflarea de admirație, descoperi că încă mai putea.

— Eu pot să stau în mâini! a zis Cat, făcând întocmai.

Iar când Penny Ericsson a intrat pe poarta grădinii, asta a fost scena care a întâmpinat-o: o gașcă pusă pe râs care executa acrobații de amator sub soarele de vară timpurie.

Nimeni nu știa cine era. De ce ar fi trebuit să știe? Însă apariția unei străine nu-i surprinse. Toată dimineața trecuseră pe acolo tot felul de oameni pentru a-i mulțumi lui Django pentru petrecere și a-i ura la mulți ani. Unii nici măcar nu fuseseră prezenți cu o noapte înainte, dar veniseră totuși să-și facă urările de la mulți ani. Așa că grupul de pe peluză nici nu clipi când o zări pe femeie. Era încă o prietenă de-a lui Django, nu-i așa? Cineva din trecutul lui îndepărtat și îndepărtat, din vreun colț uitat de lume, fără îndoială. Destul de conservator îmbrăcată, pentru o prietenă de-a lui Django. Păr blond, care încărunțea, tuns scurt. Ochelari cu rame mici din baga. O tunică și pantaloni din aceeași țesătură de culoarea mierii. Sandale practice, comode. Bijuterii interesante. Se oprise la o oarecare distanță. Își ridică mâna. Fen ridică și ea mâinile.

— Bună, strigă femeia.

— Bună! strigă Cat.

— Bună, zise ea, venind mai aproape.

O americancă. Django avea o grămadă de prieteni din State. Poate că aceasta era faimoasa Toni din Squam? Sau celebra Rayner din Sausalito?

— Bună, zise ea din nou, cu răsuflarea aproape tăiată, mijindu-şi ochii din cauza soarelui.

— Bună, îi răspunse Fen la salut. Şi apoi Cat făcu la fel. Şi Pip. Şi bărbaţii. Şi Tom.

Adesea, să auzi vocea cuiva într-o înregistrare constituie o surpriză ciudată. Sunetul nu are sens. Nu seamănă deloc. Uneori, o oglindă oferă o imagine departe de percepţia pe care o are cineva despre sine, până într-atât încât reflecţia din oglindă ar putea foarte bine să aparţină unei persoane străine. Că doar nu aşa arăt eu, mi se pare.

Cu toate acestea, lui Ben, Matt şi Zac le-a apărut imediat în faţă o imagine din viitor a felului în care s-ar fi putut să arate partenerele lor peste douăzeci şi cinci de ani. Însă nu acesta a fost şocul. Şocul cel mare a fost că asemănarea acestei femei cu fetele era atât de izbitoare, încât nu putea să existe decât o singură explicaţie. Şi totuşi era evident că fetele nu băgaseră de seamă nimic.

Dar când îşi vor da seama...?

Ce se va întâmpla atunci?

Cei trei bărbaţi nu puteau face nimic altceva decât să se uite unul la altul şi să simtă cum le băteau puternic inimile, ca numărătoarea inversă la detonarea unei bombe.

— Ei, unde e sărbătoritul? zise femeia.

— Face ceaiul, răspunse Cat. Vine imediat.

— Face întotdeauna din belşug, o asigură Fen, ca pentru a o linişti.

— Scuză-mă, ai fost la petrecere azi-noapte? întrebă Pip.

— Nu, nu, zise ea şi îşi duse degetele la lănţişorul de argint de la gât, în timp ce lumea îi zâmbea.

Tom se întrebă dacă pe această doamnă nou-venită ar putea să o intereseze că mătuşa Cat spusese „la dracu'" de şapte ori.

— Uite că vine, zise Fen, înainte ca Tom să aibă ocazia de a afla.

Django era mult prea ocupat să ţină în echilibru tava cu toate ceştile şi farfurioarele, ceainicul şi farfuriile pline vârf cu biscuiţi, ca să îşi zărească musafira din prima clipă.

— Bună, Derek, zise femeia. La mulţi ani.

Derek?
Cine e Derek?
Nu cred că ştim vreun Derek.
Nu e nici un Derek aici.

Când eşti pradă unor şocuri electrice puternice, este imposibil să te desprinzi de sursă. Astfel de şocuri sunt, literalmente, capabile să te ţintuiască locului: te fac stană de piatră, în acelaşi moment în care te omoară. Django nu a scăpat tava, nu a leşinat şi nici nu a căzut în genunchi, nu s-a văicărit şi nu i s-a tăiat respiraţia. Nu a putut. Nu a putut să scoată un sunet, darămite vreun cuvânt. Nu a putut să scape tava din mână. Căci nu se putea mişca. A rămas acolo, paralizat pentru moment.

— Acesta este *Django*, îi zicea Cat femeii, Django *McCabe*.

— Dacă te-ai rătăcit, sunt o mulțime de hărți *Ordnance Survey* în casă, a zis Fen îndatoritoare.

— Cred că sunt, de fapt, în cufărul ăla din șopron, a adăugat Pip.

— Fetelor, a zis Django, și puritatea durerii care se putea auzi în glasul lui nu era pentru el însuși, ci pentru cele pe care le iubea cel mai mult, pe care urma să le rănească. Fetelor! și a pus tava jos cu grijă. Nu știa în ochii cui ar trebui să se uite, așa că se uită la ea. Fetelor, aceasta este mama voastră.

Unde te aflai când a murit prințesa Diana? Unde erai când avioanele au lovit World Trade Center, pe 11 septembrie? Stăteai la masă în fața mâncării rămase din ziua de Crăciun atunci când ai aflat de *tsunami*-ul din Asia?

La cea de-a șaptezeci și cincea aniversare a zilei de naștere a lui Django, Cat, Pip și Fen nu ar fi avut nici cea mai mică idee unde se aflaseră în acele momente epocale. Pentru ele, istoria încetase să mai fie definită de asemenea evenimente. La cea de-a șaptezeci și cincea aniversare a zilei de naștere a lui Django, istoria se rescria.

Mama noastră a fugit cu un cowboy din Denver când noi eram foarte mici.

Și apoi s-a întors.

Ce a urmat?

Ce a urmat? Pur și simplu, nimeni nu a mai putut să spună nimic. Timpul s-a oprit în loc, temperatura aerului a scăzut și Pip, Cat și Fen au rămas paralizate într-o stare de panică înghețată. Dacă magnitudinea situației era dincolo de orice închipuire, era, în mod sigur, și dincolo de cuvinte. Nu-și imaginaseră nicicând așa ceva, nici nu-și doriseră, nici nu se temuseră de o asemenea întâmplare. Prin urmare, nu se sinchisiseră niciodată să conceapă discursuri alambicate în eventualitatea în care mama lor și-ar fi făcut vreodată apariția. Nu se întrebaseră niciodată „Și dacă?"... Această bruscă realitate era atât de departe de așteptările lor, încât erau cât se poate de prost pregătite să îi facă față. Nu puteau decât să stea și să caște ochii, în timpul suspendat, cu inimile bubuindu-le neîncrezătoare. Nimeni nu dorea să spargă tăcerea, căci ea le oferea totuși un adăpost. Dacă s-ar fi mișcat sau ar fi scos vreun sunet, timpul ar fi trebuit să-și reînceapă curgerea. Nimic nu urma să mai fie la fel. Știau asta. Și, cu toate astea, Cat, Fen și Pip nu voiseră niciodată să se schimbe ceva.

Penny a stat acolo și a dedus care dintre cele trei fiice era Cat, deși în clipa aceea nu reușea să-și dea seama care era Pip și care era Fen. De asemenea, a observat, cu o plăcere la care nu se aștepta, că părea să fie bunică. Particularitățile ei genetice se vedeau de la o poștă; cele trei fiice ale sale aveau perechi și printre ele erau doi urmași. Acest simplu fapt era plăcut. Fetele păreau sănătoase. Bărbații lor păreau de treabă. Toată lumea părea fericită. Era o scenă care-i alina privirea, dar una pe care-și dori brusc să o fi văzut neobservată, să fi fost o muscă pe perete și să o fi zărit de acolo. Căminul ei îi părea foarte, foarte departe.

— Bună, zise ea, îndreptându-și toată atenția spre bebeluș, ce frumușică ești. Se aplecă spre Cosima, care gânguri și lovi din piciorușele ei scurte și grăsuțe și din pumnii ei micuți. Penny întinse spre copil un deget, ca să i-l apuce. Bună, bună, fetiță drăguță.

Fen își smulse bebelușul de acolo înainte ca acesta să apuce degetul bunicii sale. Se clătină pe picioare, căci bareta de cauciuc a unuia dintre șlapi i se rupsese când făcuse asta. Fața îi strălucea de neîncredere și animozitate.

— Ce dracu'? reuși ea să îngaime într-o șoaptă răgușită.

Tom căscă gura încântat:

— Fen a zis d...

— Tom! șuieră Zac la el, nemaifiind acum în cumpănă pe cine să protejeze. Îl duse pe Tom de acolo, la anvelopa atârnată pe post de leagăn în celălalt capăt al grădinii. Nu apucă decât să-și atingă tandru soția pe spate în timp ce trecu pe lângă ea.

— Tu ești Fenella? deduse Penny. Ia te uită, ai o fiică!

Fen nu putea să răspundă, nu putea decât să o țină protector în brațe pe Cosima. Ce însemnau toate astea? Ce se întâmpla? Matt se ridică și rămase ca un stejar, în tăcere, în spatele familiei lui.

— Tu ești Philippa? o întrebă Penny pe Pip.

Pip nu reuși să schițeze mai mult de o ridicare din umeri, ca de copil. Unde era Zac? Unde ar trebui să fie ea? Lângă surorile ei? Dar ele îi aveau pe partenerii lor. Nimeni nu se uita spre ea după ajutor. Erau fiecare într-un spațiu numai al lor. Pip se simți complet singură. Zac era într-un alt spațiu, protejându-și fiul. Ea era înconjurată de o familie alcătuită din fărâme și pentru prima oară nu avea nici cea mai vagă idee cum să facă să pună totul din nou cap la cap. Simți că îi este foarte frig.

— Și am bănuit că tu ești Catriona, zâmbi ușor Penny. Se întoarse spre Django: Are ochii tăi, hmm?

Anii '60 și tot acel jazz[1]

Dacă neștiința fusese temelia binecuvântării din viața de până atunci a surorilor McCabe, cunoașterea a fost opusul acesteia și le-a învăluit în panică și suferință. De disperare, au încercat să se prefacă neștiutoare. Dacă se prefăceau că nu știau ce vrea ea să spună, poate că totul avea să fie în regulă.

— Ce faci aici? zise Pip.

— Cine e Derek? întrebă Fen.

Spune ceva, Cat. Repede. Trebuie să spui ceva naiv și lipsit de substanță. De ce nu-i spui femeii ăleia că pur și simplu a greșit familia. Însă vocea lui Cat ieșea groaznic de mult în evidență prin tăcerea sa. Surorile ei se întoarseră spre ea. Se uită și ea la ele, rugător.

1. *All That Jazz* – titlul unui celebru musical american realizat în anul 1978, în regia lui Bob Fosse, cu Roy Schneider, Jessica Lange, Leland Palmer și Ann Reinking în rolurile principale.

— Ce vrea să spună cu faptul că eu am ochii lui Django? zise Cat, în șoaptă, căci doar de atât era în stare. Se uitară spre Django, care se uita fix la Penny. Întoarseră privirea spre Penny, care se uita lung la toate trei.

— Trebuia să vin, le spuse Penny. Știu că trebuie să fie un șoc și așa mai departe. Dar am putea sta de vorbă? Ați putea să mă ascultați?

Surorile se întoarseră spre Django, însă capul lui era lăsat în jos, ochii săi erau fixați în pământ.

— Dacă te afli într-o misiune pentru a-ți ușura vinovăția, ai făcut drumul de pomană, îi zise Pip sec. Nu are nimic de-a face cu *noi*.

— Ce cauți aici? zise Fen pe un ton atât de rece, încât Cosima se strânse toată și începu să plângă. La ce anume faci aluzie în legătură cu Cat? De ce îi spui unchiului nostru „Derek"?

— Nu știați? Penny părea foarte uimită. Pentru Dumnezeu, chiar nu ați știut? Toată viața voastră – nu ați știut?

— Ce să știm? întrebă Cat, cu o voce abia auzită.

Șoapte slabe răsunară în mințile lui Fen și Pip, dar ele le blocară, încă nepregătite să le asculte.

Dacă nu am știut nimic din toate astea, ce altceva s-ar putea să nu știm? Gândul încerca să li se strecoare pe furiș în cap.

Cat avea acum mâinile puse peste urechi, ochii strâns închiși. Nu voia să-i audă și nu voia să se uite nimeni la ochii ei.

— Îmi pare rău, zise Penny, cu o mână la inimă ca să-și sublinieze spusele. Trebuie să fie un șoc teribil. Derek – n-ai putea să mă ajuți puțin?

Toate privirile se întoarseră spre bărbatul în cămaşă din tifon în dungi diagonale fine, colorate, bărbatul cu mocasini în picioare, care purta pantaloni peticiţi din catifea, cu marginile tivului franjurate şi un petic spălăcit, ca un dolar canadian, sub un genunchi. Indiferent cum l-o fi chemând. El era bărbatul care rezolvase întotdeauna lucrurile. Care dăduse un sens la orice. Întotdeauna le spusese, când se loveau, că el era acolo ca să le facă să se simtă mai bine. Că asta era treaba lui, să sărute zgârietura aceea. Că el era expertul mondial în a alina lacrimile. Gata, gata. Gata, gata. Django e aici. Nu mai plânge. Nu-ţi face griji. Django e aici.

Numai că el nu e aici.

Un tip pe care-l cheamă Derek e în mocasinii lui.

Arată, brusc, foarte bătrân şi obosit, se gândeşte Pip.

Nu arată prea bine, se gândeşte Fen.

Îl urăsc, se gândeşte Cat.

Iisuse Hristoase, ce familie ţicnită, se gândeşte Ben.

Fir-ar, scutecul Cosimei trebuie schimbat, se gândeşte Matt.

— Eu... zise Django. Ea. Făcu o pauză. Tu... zise el, deşi nu viza pe cineva anume.

Se lăsă tăcerea şi Django se simţi incapabil să facă ceva în legătură cu asta.

Ea îşi dădu jos ochelarii şi le spuse:

— Mă cheamă Penny Ericsson şi sunt mama voastră.

Vocea îi era plăcută şi clară, atinsă de melancolie, dar cu o uşoară undă de uşurare; un timbru care le dădea de înţeles tuturor că adevărul era spus pe faţă.

— M-am măritat cu Nicholas McCabe când eram foarte tânără. Aveam şaptesprezece ani şi eram însărcinată – nu cu tine, Philippa, cu alt copil. Am pierdut sarcina. Te-am făcut pe tine. Am făcut-o pe Fenella. Am făcut-o pe Cat. Şi am plecat.

Tăcerea, deşi nu mai puţin apăsătoare, era mai calmă.

— De ce spui despre Cat că are ochii lui Django? întrebă în cele din urmă Pip, purtătoare de cuvânt a surorilor ei, deşi fără multă tragere de inimă.

— Tu ai bărbia lui Nicholas, Philippa, zise Penny cu o voce egală, Fenella are ochii lui Nicholas. Se opri: Iar Catriona are ochii lui Django.

— Ce tot spui acolo? Fen se întoarse apoi spre Django, care într-un târziu îi susţinu privirea. Ce vrea să zică?

Django privi în jurul său. Casa. Grădina. Fetele. Nepoţii. Tot ceea ce iubea. Înregistra totul cu nesaţ, ca un burete care absoarbe apa, de parcă peste câteva secunde toate astea i-ar fi fost interzise pentru totdeauna. Tot ce considera sacru, tot ceea ce sperase să păstreze în siguranţă se clătina pe marginea unei stânci abrupte, fapt de care era el însuşi răspunzător, la fel de mult ca şi Penny Ericsson. Nu era sigur dacă avea să fie în stare să joace rolul de protector sau dacă era pe cale să împingă tot ceea ce-i era drag drept peste marginea prăpastiei. Se împiedică, apucă marginea rece a scaunului de grădină frumos decorat şi se aşeză cu greutate. Ţinându-se cu câte o mână de fiecare genunchi şi legănându-se încet, începu să vorbească, cu o şovăială din care se simţea că are inima grea:

— Numele meu este Derek McCabe – sau cel puţin aşa scrie pe certificatul meu de naştere. Brusc, păru o

idee disperat de bună să se concentreze pe lipsa de importanță a acestei revelații, să pășească în afara imaginii de ansamblu și a chestiunii mai serioase. O privire spre fetele sale îi sugeră că păreau aproape bucuroase de această diversiune. Uitați-vă și voi la mine, nu arăt deloc ca un Derek, nu? încercă el un zâmbet umil. Derek a fost numele meu de botez – dar Django este adevăratul meu nume. Putem să ne înțelegem asupra acestui lucru?

— *Django*? pronunță Pip cuvântul de parcă îi stătea ciudat pe vârful limbii, ca și cum nu mai era un nume. Cum dracu' ai ajuns de la Derek la Django?

Django păru jignit:

— Jazz, declară el, ca și cum ar fi vrut să-i sufle, *jazz*. Fen și Pip dădură din cap ca și cum ar fi înțeles. Când am auzit muzica lui Django Reinhardt, culoarea și spiritul din esența mea au tresăltat eliberate, explică el. Iar în anii '60, să fii cine simțeai că ești era cel mai ușor lucru din lume. Credeți că părinții lui Bibi au botezat-o Bibi atunci când s-a născut, în 1939? I-au pus numele Doris, dar ce știau ei? Pentru Dumnezeu, vă puteți imagina ca lui Bibi să i se spună Doris? Într-o zi, a zis: Hei, ziceți-mi Bibi, așa că noi i-am spus: Bine. Și într-o zi am spus și eu: Hei, ziceți-mi Django, și ei mi-au zis: Bine. Simte vibrația. Fii pe aceeași lungime de undă cu ea. Absoarbe-o.

Prea multe droguri psihedelice, cugetă Ben, cu o privire aruncată scurt, în taină, lui Matt.

Bine că eroul lui era Django Reinhardt, și nu Bix Beiderbecke sau Thelonious Monk, se gândi Matt, în timp ce-și ridica o sprânceană în direcția lui Ben.

Însă pentru surori excentricitatea lui Django era dintr-odată dificil de înțeles și enervantă. Toată viața lor, în pofida ciudățeniilor lui, fusese un om pe care te

puteai bizui și asigurase integritatea vieții lor. Acum, se simțeau păcălite.

— Dar ești...? se auzi deodată vocea lui Cat, mult mai puternică decât a lui Pip, mult mai calmă decât a lui Fen. Se uită în ochii lui Penny: Este?

— Sunt, îi răspunse Django.

— De când știi asta? îl întrebă Cat.

— Întotdeauna am știut-o, zise el.

Cu asta, nu mai era nimic care să poată fi înțeles greșit, nimic de care să se agațe cu speranța slabă că e vreo neînțelegere la mijloc. Și, în acel moment, ceea ce auzi deveni mult prea greu de suportat pentru Cat. Să-și îngroape capul la pieptul lui Ben era singura ei opțiune, pentru că, în clipa aceea, el era cel pe care-l simțea ca fiind cel mai apropiat de ceea ce însemna o familie, una adevărată.

Penny își drese glasul, pentru a atrage privirile spre ea. Se uită de la Fen la Pip, privi scurt ceafa lui Cat, mâinile lui Ben care-i țineau protector capul la pieptul său și pe care verigheta sclipea în soare. Apoi Penny se uită la Django.

— El cam are dreptate, zise ea. Nu știu. Se opri, încercă să vorbească din nou, apoi se opri iar, după care continuă: În vremurile astea există Prozac și terapie. Dar pe atunci existau ciuperci magice, și LSD, și amor liber. Numai că nu era pe gratis. Nimic nu era pe gratis sau eliberator. Prețul era mare.

— Dar de ce te afli aici? întrebă Pip.

— Ne dai viețile peste cap pentru a doua oară, țipă Fen.

Penny păru demoralizată. Nu anticipase asta și, cu siguranță, nu intenționase așa ceva. În sinea ei, blestemă

Durerea pentru faptul că o făcuse să se pună pe ea însăşi în centrul lumii ei.

— Dacă aş încerca să vă explic? le întrebă ea şi continuă înainte ca ele să o poată refuza. În ciuda stării înceţoşate în care mă aflam în anii '60, am întâlnit iubirea vieţii mele. Iubirea vieţii mele. Lumina vieţii mele. Un bărbat minunat pe care-l chema Bob Ericsson. Se uită în jurul ei. Feţele nu le-ar fi lipsite de expresie dacă l-ar fi cunoscut, se gândi ea. A murit, ştiţi. A murit acum cinci luni. Lumina vieţii mele s-a stins. Şi mă aflu aici deoarece, dintr-odată, nu vreau să fiu urâtă aşa cum îşi urăşte Juliette tatăl.

Penny şovăi. Erau atât de multe de explicat. Cum de ajunsese brusc la îngheţata de la cofetăria La Fântâni, când mai erau de divulgat detalii din cuprinsul a mai mult de un sfert de veac?

— Juliette e o tânără pe care am cunoscut-o, zise ea, un pic timidă. E cam de vârsta ta, Fen, îmi închipui. Nu ştiu exact.

— Nu ştii nici măcar ce vârstă am exact? izbucni Fen.

— O, ştiu *exact* câţi ani ai tu, ziua, minutul, zise Penny, cu vocea atât de răguşită încât devenise lipsită de nuanţe. Doar că nu ştiu cu precizie ce vârstă are Juliette.

Pentru surori, detaliile erau acum irelevante. Poveştile triste ale altora erau irelevante. Dificultatea alegerii pe care o împărtăşeau toate trei era faţă de cine să simtă că le trădase mai mult. Mama care le abandonase când erau micuţe? Sau bărbatul care le minţise, mai mult sau mai puţin, toată viaţa lor? În trecutul lor, în momentele tumultuoase ale vieţii lor, existase întotdeauna un loc în care să meargă – acasă, în Derbyshire, la Django. Acum, acesta era locul de care voiau să

fugă. Inimile lor nu erau aici, aşa că mai putea fi aici acasă? Inimile lor fuseseră sfârâmate de sosirea acestei femei care zicea că e mama lor şi de acest bărbat pe care-l chema Derek şi care se recunoştea drept tatăl lui Cat.

— Vreau să plec, îi spuse Fen lui Matt.

Pip se uită spre leagănul făcut dintr-o anvelopă:

— Zac! îl strigă ea. El ridică privirea. *Plecăm*, schiţă ea din buze, făcându-i un semn cu degetul şi indicând urgenţa.

Ea şi Fen se uitară la Cat, la ceafa ei, de fapt, căci pieptul lui Ben o ascundea vederii, mîinile lui încă îi protejau urechile.

— Şi noi, dădu Ben din cap, sărutându-şi întruna soţia pe creştetul capului.

Unde te aflai când ai aflat că Pip şi Fen nu-ţi erau decât surori vitrege? Că tatăl tău era un bărbat pe nume Derek McCabe, pe care-l cunoşteai de-o viaţă, dar care acum îţi era complet străin?

Ascultam bătăile inimii lui Ben. Şaizeci şi două de bătăi pe minut. Puternice şi regulate. Ia-mă de aici, Ben. Repede. Înapoi în Clapham – e în regulă. Oriunde. Atâta timp cât sunt cu tine. Acasă e acolo unde mi-e inima. Şi nu va mai fi niciodată aici, în Derbyshire. Niciodată.

Deodată, de la starea de nemişcare, în timpul suspendat, accentul se mută pe mişcare, pe plecare, pe a scăpa de acolo, şi încă repede. Nu existau nici mişcări agitate, nici istericale, doar organizare calmă, chibzuită.

— Ai făcut pipi? îl întrebă Pip pe Tom.

— Doar să o schimb pe Cosima, zise Matt.

— E în regulă, o schimb eu, zise Fen. Tu împachetează şi pregăteşte maşina.

În cele din urmă, cele trei surori se îmbrățișară una pe alta și rămaseră intenționat suficient de departe, evitând contactul vizual, atunci când murmurară un la revedere în direcția aproximativă a lui Django și a mamei lor.

Cum se poate ca un lucru atât de bine pus la punct să iasă atât de îngrozitor de prost? Deși acest gând avea o relevanță diferită în ce privește scara de timp la care se raportau, atât Django, cât și Penny meditară la asta în timp ce stăteau în grădină, transfigurați de golul lăsat de plecarea fetelor.

— Vai de mine, nu asta am plănuit, zise Penny. Cât de proastă sunt?

— *Ditto*, făcu Django. Totuși. Oftă și o privi: Nu te poți aștepta să ascunzi secrete toată viața. Sunt mult prea greu de gestionat.

Vorbea pentru amândoi. Ea dădu aprobator din cap și își lăsă ochii în jos.

— Deși aș zice că eu sunt mai mult plin de iluzii decât prost, continuă Django. Am petrecut peste treizeci de ani apărându-le de suferință. Cât de îngâmfat pot să fiu dacă mi-am închipuit că aș putea să mențin această stare de lucruri!

Se uită la ea. Penny la cincizeci și trei de ani. Nu se schimbase prea mult. Fizic, se părea că anii fuseseră relativ blânzi cu ea, însă o piele frumoasă nu putea masca o anumită tristețe întipărită pe chipul ei. Și exact asta era ceea ce își amintea de acum treizeci de ani; mai mult decât culoarea ochilor, decât gura ei. Tot aceeași fată tristă, confuză, ascunsă în spatele unei fațade mai ofilite.

— Pentru ce naiba te-ai întors?

Penny își privi sandalele, se uită la mocasinii lui Django, făcu un semicerc ciudat de copilăresc în iarbă cu piciorul:

— Zău că în clipa asta nu știu.

— Păi, nu se poate să fi venit ca să-mi urezi la mulți ani.

— Nu, recunoscu Penny, îmi rezervasem deja biletul de avion când mi-am adus aminte de ziua ta și mi-am dat seama că e cea de-a șaptezeci și cincea aniversare a ta.

— De ce să vii? întrebă Django. De ce acum?

— Pentru că Bob a murit, înălță Penny din umeri, clipind des ca să-și alunge lacrimile și prefăcându-se că soarele era cel care o deranja.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, zise Django, cu privirea și glasul înmuiate un pic.

— Am înclinația de a pierde majoritatea lucrurilor, nu? remarcă Penny. Dar să știi că am încercat cu adevărat să am mare grijă de Bob.

Eu tocmai am pierdut tot, se gândi Django în sinea lui, cu tristețe.

Autostrada M1

Tronsonul 27

Guns N' Roses era o alegere foarte ciudată. Ciudată, pentru că Ben habar n-avea că lui Cat îi plăcea muzica lor în mod deosebit. Ciudată, pentru că întotdeauna îl preferaseră pe Moby pe șosele. Ciudată pentru că hărmălaia muzicii heavy rock ar fi trebuit să fie, de bună seamă, cât se poate de nepotrivită cu starea de spirit delicată, solemnă. Nu ar vrea Cat să asculte ceva mai ambiental, ceva care să-i aline durerea din suflet? Evident, nu. Sărăcuța de ea.

La început, Ben crezu că ea cântă încet. Cu coada ochiului, presupuse că mima împreună cu Axl, imitându-i contorsiunile fizionomice. Însă după ce-i aruncă o privire rapidă, își dădu seama că ea nu mai putea să respire, cu lacrimile curgându-i șiroaie, cu chipul descompus de suferință.

— O, iubito, zise el, în timp ce se gândea că merge cu vreo 130 de kilometri pe oră și se întreba dacă ar putea să tragă pe dreapta pe banda de urgență. Își puse mâna pe genunchiul ei: E în regulă. E în regulă.

— Ba nu e! țipă ea. Nimic nu e în regulă. Și nu pot să respir. Ajută-mă.

— Inspiră pe nas, expiră pe gură, inspiră pe nas, expiră pe gură, inspiră pe nas, expiră pe gură, îi zise Ben, calm, dar insistent. Cat, respiră în punga aia de hârtie. Aia de jos – cea în care au fost bananele.

— E gunoi în ea.

— Scoate coaja de banană din ea. Arunc-o pe jos. Pune punga la gură și respiră în ea. Haide, Cat – inspiră pe nas, expiră pe gură, inspiră pe nas, expiră pe gură.

Cu muzica bubuind și Cat suflând în pungă, Ben se gândi că era ridicol de plauzibil ca ea să semene cu o gagică amatoare de rock care se droghează cu dizolvant.

— Vreau să oprești.

— Iubito, nu pot să opresc pe banda de urgență. Mai sunt câțiva kilometri până la o benzinărie. Inspiră pe nas, expiră pe gură.

— Trebuie să oprești, respiră Cat scurt, zgomotos. Oprește mașina.

Ben vină și trecu pe banda de urgență. Aprinse luminile de avarie, își desfăcu centura de siguranță și se aplecă să-și ia soția în brațe. Oricât de aiurea și de lipsită de confort era pentru el această poziție, nu era nimic în comparație cu suferința prin care trecea ea. Erau sute de întrebări pe care voia să le pună, dar se abținea, desigur. O să fie timp pentru asta. Prea mult timp, chiar. În clipa de față, știa că nu prea avea ce să-i facă. Misiunea lui era să o țină în brațe și să-i umple urechile cu șoapte liniștitoare, să-i dea săruturi tandre pe frunte și să-i țină mâinile înghețate între mâinile lui. Îi promise, iar și iar, că totul va fi în

regulă, deşi nu avea nici cea mai vagă idee cum să îndeplinească o astfel de promisiune.

— Nu-mi vine să cred. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Ce înseamnă toate astea? Nu vreau să se schimbe nimic. Viaţa nu va mai fi niciodată la fel.

Nu. O, la dracu', nu. Nu afurisita de poliţie. Luminile albastre clipiră în spatele maşinii lui Ben şi un poliţist se apropie de ei. Ben îşi scotoci mintea în căutare de explicaţii, scuze, minciuni – orice ar fi ţinut. Îşi lăsă geamul în jos.

— Totul e în regulă? întrebă poliţistul, trăgând cu ochiul în interiorul maşinii şi prefăcându-se politicos, pentru moment, că nu observă halul în care se afla Cat, cu faţa răvăşită de lacrimi.

— Da, zise Ben, e în regulă.

— Maşina dumneavoastră e în regulă, domnule? întrebă poliţistul. Are probleme?

Ben ezită. Soţia lui era cea care avea probleme. Nu era asta cât se poate de evident?

— Totul e în regulă? mai întrebă o dată poliţistul, uitându-se acum direct la Cat, care suspina, tremurând, vârâtă pe jumătate în braţele lui Ben.

Ben nu ştiu ce-ar fi trebuit să spună.

— Eu... Este... Ea... ridică din umeri: E o chestie personală.

Pe neaşteptate, Cat ridică privirea:

— A murit cineva, îi spuse ea poliţistului. Tocmai am aflat. Unchiul meu, care m-a crescut. A murit.

Poliţistul vorbi încet cu Ben:

— Trebuie să porniţi, domnule. Constituie o contravenţie să opriţi pe banda de urgenţă. E un spaţiu destinat serviciilor mai încolo, la câţiva kilometri. Mergeţi cu dânsa acolo.

Înapoi pe autostrada M1, Cat continuă să plângă cu sughiţuri, alternând suflatul în punga de hârtie cu vaiete adânci, sfâşietoare, în timp ce Axl Rose încă mai urla despre mere stricate şi cai morţi.

— Doare, plânse ea. Doamne, Ben, ce durere!

— Ştiu, iubito, ştiu.

— Ba nu ştii! Nu ai cum! Nimeni nu ştie!

Ben reflectă la asta. Era adevărat.

— Ştiu. Ai dreptate. Nu pot decât să încerc să-mi închipui. Îmi pare rău. Însă *ele* ştiu, zise el, surorile tale.

— Nu e acelaşi lucru. Eu nu sunt ca ele. Ele sunt surori. Ele încă mai au un unchi pe care-l cheamă Django.

Ben conduse mai departe într-o tăcere meditativă, cu o mână pe volan şi cu una pe genunchiul lui Cat. Perfect adevărat. Reapariţia mamei era, într-o oarecare măsură, irelevantă. Era un şoc mult mai mare să afli la vârsta de treizeci şi doi de ani că tatăl tău trăieşte, de fapt, şi că o jumătate din fiecare soră în realitate nu există.

— Inspiră pe nas, Cat, şi expiră pe gură. Aşa. Bravo.

— Nu ştiu cine sunt, hohoti Cat. Nu sunt cine credeam că sunt.

Tronsonul 23a

Ochii lui Matt scanau un triunghi constant: în faţă, la şosea, lateral, spre Fen, şi în spate, la Cosima, apoi din nou la şosea. Nu era aglomeraţie şi condiţiile de trafic erau bune. Bebeluşul moţăia mulţumit – degeţelul îi alunecase din gură, dar reflexul de a-l suge continua, astfel că gropiţele din obraji şi partea de sub bărbie îi pulsau ritmic. Privirea lui Fen era îndreptată afară, pe

geam, dar era evident că nu admira peisajul. De obicei, comenta despre turnurile de răcire de lângă Nottingham, dar trecuseră de ele, solide, liniştite, elefantine, şi ea nu spusese totuşi nimic. Şi nici nu comentase despre staţia de radio de lângă Rugby, aşa cum avea obiceiul; astăzi, uşor alarmanta pădure SF de antene situată între cele două şosele a fost scutită de obişnuita comparaţie a lui Fen cu decorul unui film de Ridley Scott.

La fiecare câţiva kilometri, Mat îşi punea mâna pe genunchiul ei cu o mângâiere sau o strângere uşoară, în semn de suport moral, şi o întreba dacă era OK. De fiecare dată, ea răspundea că nu ştie. Iar Matt o întreba dacă vrea să vorbească. Şi ea scutura din cap şi îşi întorcea atenţia spre banda de urgenţă.

Matt îşi scană din nou triunghiul de interes. Autostrada şi Cosima făceau ce voia el, însă Fen rămânea de nepătruns, departe. Îşi puse mâna peste mâinile ei.

— Eşti OK, Fen? Vrei să vorbim?

Nu te închide în tine, Fen. Nu e sănătos. Nu mă lăsa pe dinafară, Fen. Nu e bine pentru noi.

— Fen, eşti OK?

— Viaţa nu va mai fi niciodată la fel, Matt.

Asta este ceea ce mă îngrijorează şi pe mine, Fen, asta este ceea ce mă îngrijorează cel mai mult.

Tronsonul 16

Nu-i aşa că sunt ciudaţi oamenii mari? Nu e o întrebare, e o afirmaţie. Suntem în maşină de o grămadă de vreme şi am tot încercat să întreb cum ar trebui să-i spun bunicuţului Django de acum încolo. Tati mi-a aruncat una din privirile alea ale lui, cu sprâncenele ridicate, care zic că trebuie să-mi pun lacăt la gură.

Apoi, Pip a început dintr-odată să vorbească despre păpădii. Dar faza e că a terminat de vorbit despre păpădii acu' un secol şi noi încă stăm tăcuţi. E plictisitor. Autostrăzile sunt pentru cântat şi pentru jocuri ca „Eu spionez" sau „O iubesc pe iubita mea cu litera A" până se termină alfabetul. Chiar m-am antrenat în secret, în caz că-mi pică Q sau Z. Pentru Z am găsit „Zuleika". Ca să vezi! Ţi l-ai schimba, nu-i aşa? L-ai schimba în ceva de genul Zara sau Zoe. La fel cum, dacă te-ar chema Derek, ar fi cu siguranţă o idee bună să-l schimbi în ceva ca Django.

Nici măcar nu m-am putut băga şi eu în discuţia despre păpădii – aveam de gând s-o întreb pe Pip dacă era o metaforă, căci eu am crezut că aşa a fost, pentru că domnişoara Balcombe ne-a predat despre metaforele în limba engleză săptămâna trecută. Da' când s-o întreb şi eu, tati mi-a aruncat pe sub sprâncene încă o privire din aia „tacă-ţi fleanca". Mă întreb dacă e o metaforă sau dacă e o comparaţie sau ceva. O s-o întreb pe mami. Oricum, Pip începe să bată câmpii despre cum dintr-odată familia ei s-a împrăştiat, luându-şi zborul cât mai departe. Zice că ea, Fen şi Cat erau ca seminţele unei păpădii, că Django era tulpina în jurul căreia ele se adunau şi de care se ţineau. Şi că apoi a apărut femeia aia şi le-a suflat departe şi Pip nu ştie unde au căzut toate, dar ştie că acum e imposibil ca ele să mai fie vreodată aceeaşi păpădie. Sau ceva de genu' ăsta.

— Tati, chiar trebuie să fac pipi curând.

— Poţi să rezişti până la următorul spaţiu pentru servicii – cam zece minute?

— OK. Tati?

— Da?

— Jucăm „O iubesc pe iubita mea cu litera A"?

— Ăăă... Nu chiar acum.

— Mă plictisesc.

— Pentru Dumnezeu!

— E normal ca un copil să se plictisească în mașină – de-aia s-au inventat jocuri precum „Eu spionez" și „O iubesc pe iubita mea". Și acum au inventat mașini cu DVD player pe locurile pentru copii – așa că îți sugerez să-ți iei una din asta data viitoare.

— Ai putea să o lași mai moale cu vorbitul, Tom? Conduc.

— Tom, joc eu „O iubesc pe iubita mea" cu tine[1].

— Păi, dacă tu îl alegi pe U, eu o să-l fac pe Z – nu trebuie să fie în ordine alfabetică, Pip. Putem să-l facem mai complicat.

— Am vrut să spun cu *tine*, nu U.

— A! Eu o să încep cu Z, oricum. Dar pot să pun repede, mai întâi, o mică întrebare?

— Bine.

— Sunt încă nepotul-sau-ceva-de-genul-ăsta al lui?

— Sunt sigură că ești.

— Pfiu. Încă o întrebare mititică – pot să-i zic tot bunicuțu' Django sau trebuie să schimb asta în Derek? M-am tot gândit, și bunicuțu' Derek nu sună bine – dar mă gândeam că bunicul Derek sună în regulă.

— Tom, te rog, încetează.

— E OK, Zac, e OK. Tom – nu știu. E foarte complicat și nu pot să-ți spun nimic în clipa de față. Îmi pare rău.

1. Următorul schimb de replici conține o neînțelegere provocată de pronunția identică, în limba engleză, a cuvântului *you* („tu, tine, ție") și a sunetului „u".

— Mă gândeam doar că ar fi la fel de ciudat ca dintr-odată să trebuiască să-ți zic ție Philippa, în loc de Pip. Adică, *este* numele tău, dar ***nu este*** numele tău. Tu ești Pip. Pricepi?

— Tom – ultimul avertisment.

— Zac, nu-i nimic. Tom, ascultă-mă. Am nevoie de ceva timp de om mare ca să-ți pot da niște răspunsuri.

— Aha. OK. Ultimul lucru – și chiar e ultimul – despre care voiam să te întreb: Cat este încă sora ta, totuși?

— Tom!

— E în regulă, Zac. Bineînțeles că e, Tom. Va fi întotdeauna sora mea.

Londra

În vremurile de criză de dinainte, surorile apelaseră întotdeauna una la alta și, desigur, la Django, pentru sprijin și sfaturi. În trecut, existase întotdeauna o ierarhie a nevoilor, acceptată cu ușurință, deoarece crizele nu apăreau niciodată simultan. Se avuseseră întotdeauna una pe alta ca să se ajute, să se consulte. Nu avuseseră niciodată motiv să tânjească după atenție; nu fusese niciodată nevoie să țipe pentru a se face auzite. Niciodată nu trebuiseră să-și înfrunte singure temerile sau să-și șteargă lacrimile fără să aibă nici un ajutor. Că erau apeluri telefonice internaționale, că era în toiul nopții, că deranjau, că se pierdea timp, că uneori era costisitor, iar alteori enervant – dar întotdeauna era cineva acolo, întotdeauna. Pentru asta există familia. Familia contează. Dar până acum cei din familia McCabe nu se mai confruntaseră niciodată cu probleme de familie. Și nici nu mai avuseseră parte de crize în același timp.

Nu fuseseră zdruncinați până în adâncul sufletului. E mult mai rău – acum, miezul lor nu mai există, s-a dus. Ca un atom divizat: ceva care era atât de complet înainte este brusc distrus, propulsându-și componentele atât de departe, încât cu siguranță sunt imposibil de atins. O distrugere de neconceput.

Nimeni nu-i telefonează nimănui în noaptea aceea. Nu este faza de negare, ci o încercare disperată de supraviețuire într-o lume pe care ele nu o înțeleg. Singurul mod de a face față unei lumi pe care nu o înțelegi este să faci ceva cu totul diferit. Să te reinventezi.

Dovidels

Existau niște asemănări vagi cu mahmureala în faptul că a doua zi dimineața Cat se trezi simțindu-se groaznic de dărâmată, cu amănunte legate de ziua precedentă năpustindu-se asupra ei în valuri biliare. Ca și în cazul unei mahmureli, cel mai ușor mod de a reacționa în primele momente era să-și tragă plapuma peste cap și să se roage stăruitor ca un somn fără vise să-i amorțească suferința și să-i șteargă amintirile. Spre deosebire de o mahmureală, nu exista nimic care să-i poată combate capul îngreunat și greața de nedescris când s-a trezit, în cele din urmă, la prânz. Nici un echivalent al „cuiului" care să-i liniștească sufletul în urma șocului întâlnirii cu mama absentă de multă vreme și al faptului că tatăl ei nu era mort, ci se afla chiar în fața lor. Poate că un mic dejun mamut o fi leacul pentru un corp secătuit de alcool, dar el nu funcționează când o minte prin care gonesc fapte cumplite îți produce noduri în stomac. Nici unul dintre analgezicele din dulăpiorul cu medicamente al lui Cat nu ar fi avut vreun efect, cât de mic, asupra angoasei care o sufoca.

A șters mesajele vocale trimise de surorile ei pe mobil fără să le asculte și a lăsat nedeschise pliculețele care-i semnalau mesajele scrise. Simțea că o contactau din dragoste și dorința de a-i fi aproape, de a o ajuta, însă în clipa aceea se simțea prea îndurerată și uluită ca să le primească mesajele. I-a telefonat lui Ben, deși nu avea nimic de spus, și s-a agățat de receptor, cu ochii închiși, ascultând cum vocea lui îi mergea drept la inimă.

Tu ești tot ce am, și-a zis în sinea ei când a lăsat receptorul în furcă, *tu ești cu adevărat tot ce am*. Când telefonul a sunat din nou, nu a răspuns. Dacă era Ben, n-o să facă decât să izbucnească în plâns. Dacă era altcineva, oricum nu voia să vorbească.

O pauză, urmată de un „Alo?" nesigur. Era Django, faimos pentru suspiciunea lui în legătură cu robotul telefonic, pe care lăsa acum un mesaj pentru Cat: „Alo? Tu ești, Ben? A, e drăcovenia asta. E cineva acolo? Alo? Django McCabe la telefon. Las un mesaj pentru Catriona. Sunt Django. Aș vrea să las un mesaj ca să spun că sper ca ieri să fi fost OK călătoria voastră. Asta a fost duminică. Iar eu... Mă gândesc". A telefonat din nou aproape imediat după aceea, doar ca să spună: „Luni. Acum e luni". Pentru prima oară, mesajele uimitoare, caracteristice lui Django, nu au adus nici un zâmbet pe chipul lui Cat. Le-a șters pe loc și a deconectat robotul telefonic.

Sunt Cat McCabe. Am treizeci și doi de ani. Nu mi-am dorit niciodată să-mi întâlnesc mama. Credeam că am fost crescută de unchiul meu. Credeam că am două surori, că sunt egală printre egali, în aceeași barcă, tăiată din același material, împărțind aceeași

legătură de sânge. Asta e opusul descoperirii că ești înfiat. Nu e nimeni pe acolo, pe undeva, pe care să-l caut și nu suport să-i văd pe cei care mă privesc în față.

Acoperiș după acoperiș după acoperiș. Porumbei oribili de culoarea betonului. Unde era un munte atunci când o fată avea cea mai mare nevoie de el? Flagstaff. Flatirons. Bear Peak. Unde era nestăvilita bucurie de a te simți atât de mic în spațiul deschis, imens, unde era confortul de a te simți atât de viu, înconjurat de vasta sălbăticie a naturii? Se aflau la fuse orare depărtare. La o zi depărtare de zbor cu avionul.

În Boulder încă mai era zăpadă pe creste, dar pajiștile erau atât de bogate încât în mod sigur radiau lumină. Nicăieri nu-i mai fusese dat lui Cat să vadă în natură un amestec de culori atât de cacofonic, și totuși atât de plăcut ca în Colorado. Focurile de artificii ale naturii, ziua în amiaza mare. Se uită afară pe fereastră. Țigle ruginii acoperite cu licheni, țigle din ardezie de un gri tern, produse în serie, ferestrele urâte ale mansardelor, coșurile care nu mai aveau nici o întrebuințare, rahatul de păsări, țepii și înghesuiala dezordonată a prea multe antene. Își privi ceasul de la mână. Stacey era trează. Și chiar dacă nu era, nu se va supăra că o sună Cat.

— Te-am trezit?

— Nu, tocmai m-am întors de la alergat. Unsprezece kilometri – traseul ucigaș. Am scos mai puțin decât cel mai bun timp al tău, cucoană. Ce mai faci?

— Groaznic, zise Cat. Tu ce faci? Ești în bucătărie? Lângă frigider? Vrei să te uiți pe fereastră și să-mi spui ce vezi? Spune-mi totul.

Descrierea lui Stacey era alinător de amănunțită și Cat o ascultă cu ochii fixați pe rețeaua de acoperișuri care se întindea la nesfârșit.

— Urăsc locul ăsta, Stacey. Vreau să vin înapoi acolo.

— Vorbești serios? Mirarea din glasul lui Stacey avea și o urmă de entuziasm, care lui Cat îi încălzi inima.

— Da, zise Cat. Cu disperare. Definitiv.

— Ești bine, scumpo? Ben e bine?

— E bine.

— Dar tu? repetă Stacey, cu o insistență duioasă în glas, cu o receptivitate care o ungea la suflet pe Cat.

— Nu, zise ea. Eu nu fac prea bine. Viața mea nu mai are aceeași formă. De fapt, nu mai are nici o formă, s-a dus de râpă. Mă simt de parcă lumea mea a făcut implozie. Poți să vorbești?

— Sigur că da. Ce s-a întâmplat?

— Vreau să fug și să o iau de la capăt.

— Ce s-a întâmplat? repetă Stacey.

— N-o să-ți vină să crezi pe cine am cunoscut ieri, îi zise Cat și îi depănă toată povestea.

Când a ajuns acasă, Ben a găsit-o pe Cat ghemuită pe canapea, în halatul de baie, arătând de parcă ar fi avut gripă. Și-a pus mâna pe fruntea ei și apoi a mângâiat-o pe obraz.

— Ce faci, iubito? Ai avut o zi bună, cât de cât?

— Am vorbit cu Stacey, îi zise Cat. Mai mult de o oră. Scuze – știu că e apel internațional.

— Nu fi toantă. Probabil că a fost un lucru bun că ai sunat-o. Ai... Fen? Pip?

Cat clătină din cap și strânse din ochi:

— Nu sunt încă în stare.

— I-ai povestit lui Stacey totul?

— Desigur, și i-am zis și că vreau să mă întorc în Boulder pentru totdeauna.

— Ai vrea asta? întrebă Ben, gândindu-se că sincronizarea era nasoală, dar își iubea soția și ar fi mutat munții din loc pentru ea – sau s-ar fi mutat înapoi la munte cu ea.

Cat zâmbi trist:

— Ce-mi place cel mai mult la Stacey e că se pricepe atât de bine să fie plină de compasiune, dar că în același timp e atât de sclipitoare când e vorba de logică. În ea sunt combinate perfect calitățile lui Fen și Pip.

— Ce a zis?

— A zis că dacă mă întorc acum ar însemna să fug. A zis că dacă nu înfrunt faptele, ele mă vor urmări și mă vor bântui.

— Și tu ce simți?

— Nu-mi pasă că aș fugi, zise Cat gânditoare, dar am încredere în Stacey și știu că e logic ce spune ea.

Ben își puse brațele în jurul ei.

— La naiba, iubito, ce aiureală totală. Cat se ghemui sub brațul său îndoit. Pentru prima dată, aduc mulțumiri faptului că propria mea familie e atât de banală.

— Pentru prima oară în viața mea, îmi doresc ca familia mea să nu fie așa cum e. Pentru prima și prima dată, blestem toate excentricitățile alea și ciudățeniile neconvenționale de care mă simțeam atât de mândră.

— Mă ai pe mine, zise Ben, trecându-și mâna prin părul ei turtit și redându-i viață și volum, iar pentru mine tu ești exact ce a prescris doctorul, aici de față.

A doua zi, Ben nu a reușit să dea de Cat pe telefonul mobil și asta l-a enervat. Se gândise să meargă la serviciu mai târziu, dar avea o ședință de secție de la care nu putea să lipsească. Ea îi dăduse asigurări că se simțea

bine, că dormise bine, că îi era mai bine decât cu o zi înainte. El îi cercetase faţa cu atenţie. Palidă, dar nu trasă; ochii stinşi, dar nu atât de disperaţi; îşi spălase părul şi îl aranjase.

— O să fiu bine, i-a zis ea. O să mă învârtesc un pic prin apartament, calc ceva, şi apoi mă uit prin anunţurile cu oferte de serviciu din numărul de ieri din *Guardian*.

— Te sun mai târziu, îi spusese el, aruncându-şi ochii la ceas şi dându-i un sărut tandru.

Şi asta încercase să facă. Însă telefonul ei era închis. Iar el nu era sigur ce să facă. Să dea o fugă până acasă în timpul pauzei de prânz? Deloc practic, căci după-amiaza era întotdeauna balamuc la secţia de chirurgie. Să le dea telefon surorilor ei? Pentru moment, nu credea că ea i-ar mulţumi pentru asta, deşi simţea că ele ar face-o. A mai încercat o dată pe ambele telefoane şi a lăsat mesaje pe fiecare. În timp ce lua prânzul la cantină de unul singur, s-a întrebat dacă ea găsise multe cereri pentru jurnalişti sportivi în paginile din *Guardian*-ul de ieri.

Ben a încercat pentru ultima dată s-o sune pe mobil, cu cinci minute înainte de a-şi începe consultaţiile de după-amiază. Ea i-a răspuns. Slavă Domnului!

— Bună, eu sunt, zise el, simulând un ton obişnuit.

— A, bună.

Vocea ei suna ciudat.

— Eşti bine, iubito? Am încercat să te sun toată dimineaţa.

— Sunt bine. Doar că acum nu prea pot vorbi.

Vorbea în şoaptă? De ce vorbea în şoaptă? Ben îşi scutură telefonul:

— Alo? Unde eşti? Eşti bine?

— Sunt bine. Sunt la serviciu. Nu ştiu ce politică au cu privire la telefoanele în interes personal.

— La *serviciu*? Ce serviciu! Cat?

— O să-ţi spun diseară, când ne vedem. Termin la 6:30. Sunt bine. Ne vedem mai târziu.

La *serviciu*? Cat avea un *loc de muncă*? Ce fel de muncă? Cum putea să găsească un loc de muncă şi să înceapă pe loc? Ce făcea? Săptămâna trecută pe vremea asta ar fi fost încântat ca ea să fie atât de activă şi plină de susces în găsirea unui serviciu. În loc de asta, s-a îngrijorat pentru faptul că graba ei indica o oarecare stare de negare. Nu trecuseră decât patruzeci şi opt de ore de la prima întâlnire cu mama şi tatăl ei.

Asistenta lui Ben a sunat ca să introducă primul pacient. Ben a aruncat o privire pe însemnări. A, da, balerinul cu tendinită. Mai târziu, între pacienţi, Ben i-a trimis lui Cat un sms, sperând că ea îi va putea răspunde, indiferent ce părere aveau angajatorii ei cu privire la telefoanele mobile.

`ce serviciu? DrB x`

Răspunsul a venit după o oră.

`Dovidels!`

Există optsprezece filiale Dovidels de-a lungul şi de-a latul ţării, cu o uniformitate confortabilă în modul clasic de decorare a interiorului, o reacţie curajoasă şi încăpăţânată la librăriile ca nişte peşteri care se găsesc prin centrele şi parcurile comerciale. Ca design, magazinele de cărţi Dovidels sunt luminoase şi stilate; rafturi de culoare vişinie, cu margini de arţar, pardoseală de calcar, fotolii şi canapele din piele. În ziua aceea, asta

a ademenit-o pe Cat: atracția exercitată de un asemenea fotoliu și ocazia de a răsfoi o nouă biografie a lui Lance Armstrong într-o ambianță agreabilă. După o oră se afla tot acolo, iar managerul prietenos al magazinului, care o salutase mai devreme, a remarcat, în treacăt, că aveau un post liber.

— Pari să faci deja parte din mobilier, adăugă el.

— Am stat mai mult decât trebuia? se îngrijoră Cat.

— Nicidecum, zise el.

— Vorbești serios în legătură cu postul? întrebă ea.

— Da. Îți plac mult cărțile?

— Dumnezeule, da, însă nu am deloc experiență – am fost jurnalist. Jurnalist sportiv.

— Hei! Ai scris cuvinte, acum vinde-le. Te interesează?

— Cred că da. Da. Da, mă interesează.

— Când poți să începi?

— Acum?

— Uite așa vorbește o fată de la Dovidels. Bine ai venit!

Kate și Max și Marta cea Veselă

În timpul pe care Cat îl petrecuse analizând acoperișurile, telefonând în străinătate și găsindu-și un serviciu, Fen și Pip încercaseră și ele să se pună din nou pe picioare, căutându-și echilibrul în propriile grămezi de moloz provocate de trauma lor familială. Îi lăsaseră mesaje pe telefon lui Cat și îi trimiseseră sms-uri și ținuseră legătura una cu cealaltă ca să-și spună bună, cum te mai simți, ce să facem. Însă adevărul e că nu știu cum se simt sau ce să facă ori ce pot face.

Ca și la Cat, prioritatea lor inițială instinctivă e să-și stabilizeze situația în viața lor individuală, înainte de a putea să accepte provocarea rolurilor mai cuprinzătoare de surori, surori vitrege, nepoate, fiice.

— Fen, hei, bună! Nu te-am mai văzut de secole! Intră, intră. Stai să-l vezi pe Max – are patru dințișori și îi mai dau încă doi!

Mai înainte, Kate i se păruse lui Fen oarecum dominatoare, casa ei un pic intimidantă și micuțul Max destul de enervant. Viața lui Kate era atât de meticulos, de impecabil de ordonată, de om mare. Viața lui Kate, se părea, interzicea oboseala, agitația fără rost și dezordinea. Pereții și pardoseala, un elegant decor de ocru și *gris-taupe*, erau în mod miraculos fără pată. Trebuie să fie biscuiți și fursecuri de orez și în altă parte decât în vasele Tupperware meticulos etichetate și aranjate în dulapuri. Poate băgate pe sub covor? Pe lângă canapele, desigur? Se părea că nu. Jucăriile din lemn ale lui Max, lucrate manual, erau atât de pline de bun-gust și atât de uluitor de neronțăite! Cum de se putea ca bebelușul lui Kate să nu fie lipicios niciodată? Cum de el reușea să doarmă toată noaptea de când avea zece săptămâni? Și să aibă patru dințișori și încă doi care dădeau să-i iasă? Cum de avea Kate o garderobă nepătată și cum de arăta părul ei întotdeauna atât de bine? Cum Dumnezeu puteau să coexiste într-un mod atât de fericit un bebeluș și pietricelele decorative așezate pe marginea șemineului modernist?

Fen evita aceste adunări ale mămicilor cu copii de la Kate deoarece în mod invariabil se simțea neîngrijită, soioasă chiar, conștientă de abundența sa de haine pătate și de părul ei despicat la vârfuri. De asemenea, se simțea complet învinsă în legătură cu propria casă: rafturi care trebuiau încă vopsite, fețe de pernă care se cereau curățate, jucării cu aspect țipător, din plastic, cântând melodii electronice și lipicioase într-un grad nedeterminat, pahare din plastic, pentru copii, cu capace desperecheate, o dâră de șampon Johnson's Baby periculoasă pentru echilibru pe pardoseala din baie. Încercă să-și imagineze cum, dacă micuței Cosima

i-ar fi plăcut rumegușul de pe terenul de joacă, ar face ea acasă un splendid aranjament din pietricele decorative. După întâlnirile de la Kate, Fen se întorcea convinsă că mâncarea ei organică nu era destul de organică, că bebelușului ei nu-i ieșeau dințișorii suficient de repede și că ea, ca mamă, nu făcea nimic suficient de bine.

Fen nu prea era pe aceeași lungime de undă cu Kate, nu-i păsa de televizorul ei cu plasmă, nu avea nimic în comun cu povestea ei privind nașterea, o enervau succesul pe care ea îl avea cu broccoli și satisfacția ei nemăsurată în legătură cu graficul de măsurători al lui Max. Dar mai mult decât părul, Fen îi invidia lui Kate stăpânirea de sine; abilitatea ei de a realiza atât de multe cu atât de puțin efort vizibil. Cum putea Max să aibă patru dințișori și să-i dea încă doi, și cu toate astea mama lui să nu aibă cearcăne la ochi? Cum era posibil pentru Kate să prepare feluri de mâncare atât de reușite folosind legume organice de toate culorile, fără să existe ca mărturie pereții mânjiți din bucătăria ei? Cum de Kate găsea atât de distractive reuniunile astea banale, când Fen pleca de la ele simțindu-se nelalocul ei și nesigură, și totuși, în mod curios, invidioasă? Cum de era Kate în stare să fie permanent atât de amabilă? Asta o făcea pe Fen să se simtă și mai epuizată și enervată.

Cu toate acestea, a doua zi după ce l-a descoperit pe Derek și și-a cunoscut mama, Fen s-a dus glonț acasă la Kate și a fost ultima care a plecat. Brusc, totul i s-a părut de bun-gust, a găsit drăgălășenia neutră foarte liniștitoare. A jinduit la pereții, covoarele și sistemul home cinema ale lui Kate, la strălucitorul

Lexus parcat afară. Fen simțea acum o ușoară admirație față de toate astea, ca și cum aici ar fi fost o ambianță corespunzătoare și convențională de persoană adultă, la care să aspire. S-a trezit că e mult mai vorbăreață cu grupul decât fusese vreodată, împărtășindu-și fericită rețeta de morcov și cartof dulce în aluat unui auditoriu receptiv și vesel. A făcut planuri cu Beth să-și ducă a doua zi copiii la orele de SplashyKins de la piscina din zonă și chiar a propus întregului grup să se întâlnească la cafeneaua din Highgate Woods peste două zile. I-a cerut lui Joanne adresa salonului de coafură la care mergea ea, a notat rețeta de plăcintă de somon a lui Susie, și-a însemnat numărul de telefon al decoratorilor care-i aranjaseră casa lui Kate și și-a notat să sune la Lexus ca să întrebe de cea mai apropiată reprezentanță a lor.

Dintr-odată, pe Fen nu a mai deranjat-o că micuța Cosima avea mai puțini dințișori decât cei de-o seamă cu ea și nu a mai îngrijorat-o deloc faptul că bebelușul ei era fericit să stea în poziție de Buddha, în timp ce ceilalți erau dornici să încerce să meargă de-a bușilea. În clipa aceea, ambiția de nestăpânit a lui Fen nu era să se ia la întrecere, ci să se integreze, să se potrivească în decor la fel de bine cum treceau pereții lui Kate de la ocru cald la nisipiu antic. Să-și mai tocească sentimentul de sine în schimbul unui mediu de siguranță și apartenență nu părea a fi nici un compromis pentru Fen. Nu era ceva foarte diferit de primele zile de facultate, când pălăvrăgea cu toată lumea, chiar dacă simțea că nu aveau mai nimic în comun, darămite potențial pentru o prietenie care să dureze. Cheia era să ai companie și atât. Astfel că se înscrisese, practic, în toate cercurile universității, de la cel de ciclism la cel de împătimiți ai

jocului de Cluedo[1], de la cel pentru vinuri la cel al fanilor lui Winnie-the-Pooh – o liră pentru un sentiment de apartenență era un preț mic. Toate astea o ajutaseră să-și petreacă timpul într-o lume nouă și o făcuseră să nu i se pară un loc atât de ostil. După un deceniu, Fen s-a trezit, de nevoie, într-un nou club – clubul mămicuțelor drăguțe (filiala din nordul Londrei), cu activități zilnice la care să participe. Integrare, integrare, până când totul este liniștitor de asemănător.

Cariera lui Pip McCabe era una ciudată. Nu ai un program regulat când ești clovn. Copiii nu au zi de naștere decât o dată pe an, iar faptul că era măritată cu un contabil prosper îi dăduse lui Pip posibilitatea să renunțe la muncă în weekend. Marțea și joia lucra ca Dr. Pippity, un alter-ego clovn-doctor al ei, o formă cu totul diferită de a fi clovn, pentru care se pregătea riguros, ca să aducă o modalitate alternativă de terapie în saloanele pentru copii de la spitalul St. Bea. În timpul vacanțelor școlare, Pip era tot timpul pe fugă, încălțată în ghetele ei, dând spectacole ca Martha cea Veselă în parcul Golders Hill, pe Parliament Hill, la centrul comercial Brent Cross și la Orășelele Copiilor din parcurile tematice.

Lunea o vizita adesea pe Fen sau stătea cu orele la telefon pălăvrăgind cu Cat, de când venise înapoi. Cu toate astea, a doua zi după ce Pip și-a cunoscut mama, a pierdut jumătate dintr-o soră[2] și a descoperit că pe Django îl cheamă Derek, agenda ei era enervant de

1. Joc în care se urmărește rezolvarea misterului unei crime de pe tabla de joc, folosindu-se diverse indicii.
2. Joc de cuvinte: cuvântul compus *half-sister* („soră vitregă"), se traduce literal ca „jumătate de soră".

goală. Nu era ca și cum ar fi avut un impresar pe care să-l poată suna să-l întrebe „E ceva de lucru azi?". Însă Pip trebuia să iasă neapărat din casă, căci gândurile începeau să-i răscolească sufletul, tulburându-i mintea și rănindu-i inima, și odată ce puneau stăpânire pe ea, se temea că nu-i vor mai da pace niciodată. Unde să se ascundă mai bine decât în spatele unei grămezi de farduri și haine colorate?

Așa că Pip s-a dezbrăcat. Și-a prins părul cu agrafe, a desfăcut borcănele și truse cu farduri, a scos bureți și pensule și a mascat-o încet pe Pip, ascunzând-o vederii. A tras pe ea o pereche de colanți țipători pe care-i confecționase din două perechi – un crac verde și lucios, celălalt roșu, cu dungi. Și-a pus peste ei o fustă cu buline, mini și înfoiată și o bluză galbenă ca lămâia, împodobită cu petice din material portocaliu. A respins ideea de a-și pune vesta multicoloră, deoarece era una veche de-a lui Django și nu avea chef să-l aibă în preajma ei toată ziua. La sfârșit și-a prins părul în codițe atât de strânse că stăteau ridicate în unghi drept, de parcă suferise un șoc electric într-un act de comedie sau era lidera unui club de fani ai lui Pippi Șoseța. Înainte de a ieși din casă, a luat găleata de sub chiuvetă. S-a dus cu mașina până la centrul comercial Brent Cross și a vorbit cu conducerea să-i dea voie să hoinărească pe acolo cu intenția de a strânge bani în scopuri caritabile. I-au dat permisiunea, căci o cunoșteau bine.

După patru ore, Barnardo's [1] era mai bogat cu 193 de lire. A dus mărunțișul la bancă și a trimis imediat

1. Fundație caritabilă înființată de doctorul irlandez Thomas John Barnardo în anul 1866, care se ocupă de copii și tineri cu diverse probleme. Este una dintre cele mai mari organizații de acest fel din Marea Britanie.

un cec fundației. În ziua următoare s-a costumat ca Dr. Pippity și s-a lăsat absorbită de turul ei prin saloanele de la St. Bea. Următoarea zi, miercuri, s-a dus din nou la Brent Cross ca Martha cea Veselă, însă a strâns pentru Barnardo's dezamăgitoarea sumă de 109 lire și 56 de *pence*. A mers înapoi în Hampstead, a parcat mașina în fața apartamentului și, încă deghizată în clovn, a luat-o pe High Street cu găleata cu mărunțiș. A stat la coadă la bancă înainte de a prezenta găleata la ghișeu și a fi invitată să ia loc până se numărau banii.

Era o după-amiază superbă. Tom termina școala, doar un pic mai departe, cam într-o oră. Dar ziua aceea nu era una din zilele cu tati și Pip, era o zi cu mami și Rob. Așa că Martha cea Veselă și-a legănat găleata și a pornit la o plimbare pe Heath. S-a hotărât să o ia spre Kite Hill, fără să treacă pe pajiștile de pe Parliament Hill, căci zona Kenwood ieșea din discuție din cauza faptului că era spațiul pe care în mod tradițional îl împărțea cu surorile ei.

Copiii de grădiniță o arătau cu degetul, încântați, iar ea executa cu drag trucuri și improviza pantomime, spre marea lor bucurie. Găsind o bancă, Pip s-a așezat. Și-a întors fața către soare și a încercat să zâmbească spre căldura lui, cu riscul de a-și distruge machiajul. Un nor a trecut pe cer și chipul i s-a răcit. A deschis ochii și a încercat să vadă. N-a putut să zărească priveliștea. Se putea uita fix la toată aiureala aia, dar era incapabilă să-și întoarcă privirea. Lacrimile începeau să i se adune arzătoare în gât, rezistente la orice încercare de a și le înghiți. I se scurgeau din ochi, indiferente la clipitul neobosit și la unghiile pe care și le ținea adânc înfipte în podul palmelor. Încercarea de a stăvili șuvoiul iminent de lacrimi nu a reușit decât

să-i provoace înfundarea nasului, care o stânjenea şi o făcea să respire zgomotos. Pip şi-a dat seama că nu mai putea reduce totul la fiziologie. Va trebui pur şi simplu să cedeze şi să izbucnească în plâns. O durea în gât şi îi curgea nasul, iar ochii îi şiroiau de lacrimi. Şi-a şters obrajii umezi şi şi-a frecat zdravăn nasul de braţ. Apoi şi-a îngropat capul în mâini înainte de a-şi freca întruna ochii fierbinţi, obosiţi.

— Clovnul plânge! auzi Pip şoapta încântată a unui copil.

— Asta face parte din numărul său, auzi Pip un părinte explicând. Se numeşte *pantomimă*, scumpule.

— Are nasul roşu? continuă copilul. Nu văd de mâna ei.

— Va trebui să aşteptăm să vedem, zise părintele cu entuziasm.

O, rahat, se gândi Pip, *un clovn nu poate şi el să stea într-un loc public şi să plângă liniştit?*

Bineînţeles că nu.

Şi apoi Pip îşi spuse: *O, rahat, când mă voi uita în sus, machiajul meu va fi hidos, întins pe toată faţa, şi-l va speria cu siguranţă pe copil.*

Ei, atunci mai bine te-ai asigura că nu se va întâmpla aşa ceva.

Încetişor, Pip îşi îndreptă corpul şi îşi înălţă capul. Oftatul ei teatral, expresia de durere erau atât de fabulos de comice, încât copilul şi părintele său erau încântaţi la culme, iar machiajul întins era ceva lipsit de însemnătate. Pip se sculă de pe bancă şi îşi duse apăsat mâna la inimă, în timp ce îşi schimonosea faţa în limbajul universal al pantomimei pentru a reda

„suferinţa". Apoi se aplecă spre copil şi se schimonosi în cel mai implorator mod cu putinţă. Arătă cu degetul spre nasul ei şi îl apăsă uşor. Copilul îşi privi părintele, pentru lămurire.

— Cred că vrea să-l apeşi pe nas, şopti acesta.

La început cu timiditate, copilul se supuse. Brusc, se auzi o hărmălaie de sunete, dintr-un mic claxon ascuns în buzunarul lui Pip. Faţa ei se lăţi într-un zâmbet de proporţii nemaipomenite şi îşi deschise larg braţele, a triumf, executând un dans vioi al bucuriei chiar acolo.

— Eu am făcut-o! Eu am făcut-o! Am făcut o vrajă de bucurie pe nasul ei! ţipă copilul de fericire, bătând din palme şi ţopăind. Părintele puse 1 liră şi 70 de *pence* în găleata goală, dădu recunoscător din cap spre clovn şi îl luă pe copil de acolo, conducându-l în direcţia maşinii cu îngheţată.

Pip merge acasă şi îl găseşte pe Zac deja acolo. El se uită la chipul ei murdar.

— Iar Martha cea Veselă? o întreabă, gândindu-se în secret că seamănă mai mult cu Molly cea Nefericită.

— Da, răspunde Pip.

— La naiba, 1 liră şi 70 de *pence*, constată Zac.

— Plus 109 lire şi 70 de *pence*, protestează Pip.

— Eşti bine? o întreabă Zac, căci ea arată ca o sperietoare.

— Sunt bine.

— Arăţi de parcă... mă rog, de parcă ai fi plâns. Ţi s-a întins machiajul pe toată faţa.

— A, face parte din numărul de azi, zice Pip, recunoscătoare că are încă masca oferită de machiaj, indiferent cât de pătată şi întinsă e.

— Aha, răspunde Zac, prea puțin convins. Vrei să stăm de vorbă? Vreau să-l sun pe Tom și am un pic de lucru – dar aș putea să strecor și asta cât timp faci un duș.

— Nu aveam de gând să fac duș, bombăne Pip și iese din apartament, înjurându-l în tăcere pe Zac pentru faptul că o făcea să se simtă atât de jos pe lista lui.

Zac iese pe balcon cu o bere și formează numărul de mobil al lui Matt.

— Salut, bătrâne, zice el. Zac la telefon.

— Salutare! Ce mai faci? Matt se bucură de apel.

— Bine, bine. Ascultă – nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala sau ceva de genu' ăsta, dar mă întrebam – ce face Fen? Știi tu, de când cu toată drama.

Se instalează o pauză lungă, grea. Matt își drege vocea:

— A luat-o razna, pur și simplu, fir-ar al dracu', dacă vrei părerea mea. Nu că ar discuta ceva cu mine.

— Slavă Domnului, zice Zac. Vreau să zic că și Pip la fel. Fir-ar să fie. Singurele momente când nu este clovn sunt atunci când doarme. Și nu pot să scot nimic de la ea.

— Fen pune întruna pietricele și pietre peste tot, zice Matt.

— De ce?

— Nu știu de ce – dar sunt peste tot. Pe marginea căzii. Lângă șemineu. Pe polița șemineului. Și asta nu-i tot – dintr-odată, mi se cere să plătesc o avere pentru nu știu ce designer de interioare ca să facă tot apartamentul gen Laurence Llewelyn-Bowen[1]. Și coace întruna tot

1. Cunoscut designer de interioare (n. 1965), realizatorul unei emisiuni TV pe BBC, *Changing Rooms*.

felul de chestii. Cred că s-a înscris în Women's Institute[1] sau Stepford Wives[2] sau ceva de genul ăsta. Ai vorbit cumva cu Ben? Pentru că dacă astea două sunt așa, poți să-ți imaginezi cum e pentru Cat?

— Nu, n-am vorbit, zice Zac.

— O să-i dau un telefon mâine, spune Matt.

— Îl sun eu acum, zice Zac. Pip a ieșit valvârtej pe ușă, nu se știe unde, arătând ca Arty cel Șmecher drogat cu LSD.

1. Organizații pentru femei din Marea Britanie, reunite într-o confederație națională care numără circa 205.000 de membre.
2. *Nevestele din Stepford* – titlul romanului din 1972 al scriitorului Ira Levin, care a cunoscut două ecranizări cinematografice, în 1975 și 2004, aceasta din urmă având-o în rolul principal pe Nicole Kidman.

Dulce este glasul unei surori în vremuri de durere

Fen auzi din greşeală conversaţia lui Matt cu Zac şi îşi ieşi din pepeni. Nu o enervă atât faptul că Matt credea că ea o luase razna, cât o mânie mai mult faptul că lui nu-i plăceau aranjamentele ei cu pietricele. Şi nu-şi dădea şi el seama că marile ei planuri de design interior erau mai degrabă în genul Kevin McCloud[1] decât Laurence Llewelyn-Bowen? Ce ştia el, la urma urmei? Pietricelele nu indicau nebunia, şi nu indica asta nici faptul că Pip alegea să se îmbrace în costumaţia de clovn. Lui Fen îi trecu prin minte că, indiferent de cât de profund erau iubite de bărbaţii lor, ea şi surorile ei erau în fond greşit înţelese. Îşi dădu

1. Designer britanic (n. 1958), scriitor şi prezentator de emisiuni TV. Cunoscut pentru emisiunea *Grand Designs* de pe Channel 4.

seama atunci că singurii oameni care ar fi putut să aibă idee despre cum se simţea erau aceia care se simţeau la fel ca ea. Brusc, i se făcu dor de Pip şi Cat şi realiză că ultimele câteva zile fuseseră mult mai grele, mai pline de singurătate, din cauza faptului că îi lipseau surorile ei.

În mod tradiţional, Pip fusese întotdeauna cea care lua decizii mature şi hotăra ce e de făcut, trecând pe umerii ei întreaga problemă şi apoi oferind sfaturi constructive şi logice. Cat strigase pur şi simplu întotdeauna după ajutor, făcându-i pe ceilalţi să se ralieze în sprijinul ei. Însă Fen îşi ţinuse în mod obişnuit chestiunile proprii pentru ea însăşi, până când, instinctiv, surorile ei o luau la întrebări şi o convingeau să-şi descarce sufletul.

Ei bine, doar se schimbaseră atâtea. Formă numărul lui Pip. Îi răspunse Zac.

— Pip e acolo?

— Fen?

— Da?

— Bună – ce mai faci?

— Foarte bine, mersi, Zac. Pip e?

— E sub duş.

— Spune-i, te rog, să mă sune de îndată ce termină.

Sună la Cat. Îi răspunse Ben.

— Cat e acolo?

— Fen?

— Da?

— Ce mai faci?

— Ei, ştii şi tu. Cat e prin preajmă?

— Nu s-a întors încă de la serviciu.

— Serviciu? Are un loc de muncă?

— Da. Într-o librărie.

— A! Bravo ei! O rogi tu să mă sune când se întoarce?

— Nici o problemă. Mă bucur că te-am auzit, Fen.

În timp ce aştepta ca una dintre surorile ei să o sune, Fen s-a jucat aranjând şi rearanjând diversele pietricele şi a analizat, cu ochii mijiţi, paleta de culori de la Farrow & Ball[1]. Ce denumiri superbe: Lut, Şoarece, Rips, Alb Cornforth, Roz Porfiriu, Verde Sutcliffe, Albastrul Bucătarului. Denumirile sunt totul. Dacă Dulux sau Crown ar produce şi ele aceste culori, Fen s-a gândit că tot le-ar cumpăra de la Farrow & Ball, chiar dacă erau mai scumpe, doar pentru că aveau nişte denumiri atât de inspirate.

— Îţi place cum sună Gălbui Cremos? l-a întrebat ea pe Matt.

— Întrebarea nu ar trebui să fie dacă îmi place cum arată? zise Matt.

Fen i-a aruncat eşantionul de culoare. Nuanţa i s-a părut că seamănă cu tencuiala nevopsită, deşi a înţeles că asta şi era, probabil, ideea, şi prin urmare a ales să nu comenteze nimic.

— Pentru dormitorul nostru? a continuat Fen.

Matt s-a gândit la această posibilitate. Din punctul lui de vedere, dormitorul arăta bine. Deşi bineînţeles că voia să o facă fericită, să o vadă zâmbind, chestia asta devenea costisitoare într-o casă cu un singur salariu. Era pe cale să facă aluzie la asta, dar a avut înţelepciunea să se abţină. La urma urmei, nu el încurajase activ schimbarea ei de carieră, de la istoric de artă la mamă? Realist vorbind, salariul ei obţinut

1. Important producător britanic de vopsea, specializat în nuanţe de inspiraţie istorică, motiv pentru care este furnizorul agenţiei naţionale care se ocupă de conservarea şi restaurarea obiectivelor istorice din Marea Britanie.

din colaborări nu ar acoperi, în mare, decât creşa. Suma pe care ar aduce-o acasă ar fi prea puţin semnificativă ca să merite neliniştea separării de copil. Se gândea să o întrebe dacă B & Q produceau şi ei propria versiune de Traistă Albastră Pentru Zahăr, dar a fost salvat de clopoţel. Pip o suna pe Fen.

— Bună. Eu sunt.

— Bună şi ţie, zise Fen. Eu cred că a sosit timpul – tu nu?

— Ba da, zise Pip. Mergem cu maşina mea. O să trec să te iau.

— Mersi.

De la fereastra de la etaj a apartamentului, Ben le privea fără să-i vină să creadă, dar cu mare uşurare, pe Pip şi Fen venind pe stradă. I-a aruncat o privire lui Cat, care era cufundată într-un număr din *Bookseller*, şi nu a putut să prevadă cum va reacţiona ea. Avea obligaţia să-i spună că se apropiau? Sau era dator faţă de toate trei să nu se bage? Soţiei lui o să-i facă bine compania surorilor ei, de asta era sigur, indiferent cât de exagerat de emoţional ar fi putut să decurgă lucrurile. Îi fusese destul de dificil să aprecieze reacţia ei atunci când îi spusese că sunase Fen. Iar acum suna soneria. S-a uitat la Cat, iar ea a ridicat privirea.

— Să răspund eu? a întrebat Ben, iar ea s-a uitat la el şi a dat uşor din cap, de parcă ar fi fost o întrebare absolut prostească, de vreme ce el era cel mai aproape de uşă şi era trecut de ora nouă şi, oricum, cine ar fi putut să fie?

Pip şi Fen umplură camera. Inima lui Cat tresăltă de uşurare. Uite-o pe Fen, uite-o şi pe Pip, iată-le acolo,

cu promisiunea zâmbetelor familiare, umăr lângă umăr. Iar Cat nici măcar nu trebuise să strige în gura mare, nu ceruse ajutor, nu spusese o vorbă. Şi, cu toate astea, ele veniseră. Cât de minunat e să simţi că eşti cunoscută atât de profund, că eşti iubită atât de deplin.

— Ne-am gândit că probabil nu o vei suna înapoi pe Fen, îi explică Pip, ducându-se direct la sora ei cea mică şi sărutând-o pe ambii obraji.

— Aşa că am venit la tine, zise Fen, aruncând o privire prin apartament şi spunându-şi în sinea ei că ar arăta cu adevărat drăguţ dacă ar fi zugrăvit într-o nuanţă de Alb Prăfuit. Se duse la Cat şi o îmbrăţişă strâns. Am auzit că ai o slujbă – într-o librărie? Cat aprobă din cap. Fen o întrebă cu un aer şiret: Beneficiezi de reduceri?

— Exemplare cu autograf? întrebă Pip.

— Cred că o să ies un pic. Până la Waitrose[1], le zise Ben, dar fetele nici nu-l auziră. Fen se ocupa de lacrimile lui Cat cu un şerveţel, iar Pip se agita cu ceainicul şi cănile.

— Băieţii cred că am luat-o razna, zise Fen indignată, după ce Ben ieşi pe uşă. L-am auzit pe Matt discutând cu Zac despre asta.

Cat nu scosese încă nici un cuvânt, însă asta nu le deranja pe surorile ei. Lacrimile ei, felul în care se agăţa de îmbrăţişarea lor le spuneau destul.

— Păi ce, eu şi Fen avem dreptul să o luăm razna, dar tu, draga mea, tu chiar că ai voie să-ţi iei câmpii, spuse Pip.

— Cred că ar fi însemnat că suntem mult mai nebune dacă aşa ceva ne-ar fi lăsat nepăsătoare.

1. Lanţ de supermarketuri cuprinzând 192 de magazine răspândite pe teritoriul Marii Britanii, concentrate în partea de sud-est a ţării şi în zona Londrei.

— Oricum, nu suntem isterice, nu suntem nebune şi, cu siguranţă, nu reacţionăm exagerat, decretă Pip. A fost un şoc imens. Când eşti copil, consideri normal ceea ce ştii, indiferent cum e. Şi, deodată, tot ce ştiam noi a fost dat peste cap.

Cat se uită la ea. Deşi simţea că diferenţa oficială de vârstă dintre ea şi Fen se micşorase pe măsură ce înaintaseră în vârstă, ea încă o mai venera pe Pip ca fiind cea mai mare şi mai înţeleaptă – cea care avea grijă de ea, protectoarea ei. Cât de mult o iubea. Cât de protejată o făcea să se simtă, atât de protejată încât până la urmă îi reveni glasul:

— Mă iubiţi mai puţin?

Pip şi Fen auziră limpede teama nerostită din timbrul vocii lui Cat şi putură să citească panica din expresia ei de jale plină de farmec. Şi-o fi îmbrăcat Cat întrebarea într-o anumită teatralitate, dar nu era o glumă. Surorile ei o lăsară să întrebe, deoarece ştiau că trebuie să facă asta. Erau conştiente că probabil se torturase singură cu această posibilitate de când aflaseră. Pip îşi încrucişă braţele şi ridică dintr-o sprânceană. Fen îşi puse mâinile în şolduri şi se uită la Cat.

Cat răspunse cu şiretenie în locul lor:

— O întrebare prostească.

— Mai e nevoie să-ţi răspundem la ea? zise Fen cu duioşie.

— Ai vrea să-ţi răspundem? o întrebă Pip.

Cat înălţă din umeri:

— Da, vă rog. Cred că aş vrea.

— Tu eşti surioara noastră mai mică, zise Fen, înghiontind-o delicat cu cotul.

— Nimic nu poate să schimbe asta, spuse Pip.

— Am vrut cu atâta disperare să fiu o persoană adultă, zise Cat cu voce spartă. Toate gândurile astea de a face copii și de a căuta o casă. Dar acum mă simt ca un copil zăpăcit, dat peste cap. Se întrerupse din vorbă. Fețele surorilor ei erau aproape de a ei, ochii lor măriți de iubire și îngrijorare pentru ea. Simt că am pierdut ceea ce aveam – iar eu iubeam ceea ce aveam, continuă Cat. Django e un mincinos. Am fost mințită toată viața mea.

— Asta nu o să intervină între noi, între noi trei, zise Pip pe un ton înțelept, desfăcând pumnii încleștați ai surorii ei. Pentru mine n-ar conta nici dacă nu aș avea nici un strop de ADN în comun cu tine.

— Doar că, dintr-odată, mica noastră familie aiurită pare foarte dereglată, zise Cat încet, în vreme ce, înainte, eram mândră – mă gândeam, cu bucurie, că e excentrică.

— Minunat de neconvențională, medită Fen cu melancolie.

— Sunt de acord, zise Pip. Acum totul pare extrem de încurcat. Vă mai aduceți aminte cum le mai bârfeam pe mamele alea simandicoase ale unora dintre colegii noștri de școală pentru că ne considerau familia cumva mai prejos, nu una adevărată, din cauză că nu era așa cum scrie la carte? Nu mă pot abține să nu simt că totul a fost un fel de farsă.

— Ce-o fi fost, însă, în mintea lui Django? întrebă Fen, lăsându-se cu greutate pe un scaun de bucătărie. Chiar a crezut că nu vom afla niciodată? O parte din mine ar vrea să spere că pentru el nu a avut nici o importanță că una dintre noi era copilul lui biologic. Cu siguranță, nu am simțit niciodată că dragostea lui pentru noi ar fi fost altfel decât egală și necondiționată, în mod cât se poate de limpede. Dar, de fapt,

mă alarmează că paternitatea nu a contat deloc pentru el. Scuze, Pip, dar nu crezi că ar fi trebuit să o iubească pe Cat mai mult? Sau într-un mod deosebit? Sau ceva? Scuze, Cat, dar tu ești *fiica* lui. Dragostea unui părinte pentru copilul său ar trebui să fie totală, ar trebui să fie imposibil, din punct de vedere chimic, să nu fie așa. Așa că este el nemaipomenit pentru că ne-a iubit la fel sau este de-a dreptul neglijent, din același motiv? Nu pot să-mi dau seama. Nu pot.

Își lăsă capul pe brațele încrucișate și se concentră asupra striațiilor lemnului mesei de bucătărie.

Pip vru să argumenteze că dragostea unei mame vitrege pentru copilul ei vitreg putea să fie la fel de puternică, de adevărată. Dar își dădu seama că nu era acum momentul pentru discuții ipotetice.

— Nu știu cum să mă descurc cu nimic din toate astea, zise Cat clătinând puternic din cap. Și nici măcar nu am discutat despre *ea*. Începu să măsoare din mers încăperea dintr-o parte în alta.

— Chestia ciudată e că eu nu sunt prea curioasă de ce s-a întors *ea*, de ce și-a făcut *ea* apariția de ziua lui de naștere, zise Pip. Poate că aș fi, dacă nu ar fi ieșit la lumină treaba cu Django. Pur și simplu nu știu ce să fac în privința lui.

Cat păru surprinsă – cum se putea ca Pip să nu știe ce să facă? Ea știa întotdeauna ce să facă. Cat se învârti din nou prin cameră.

— Îl cheamă *Derek*, zise Fen, ridicându-și capul de pe brațe doar pentru un moment. E atât de *aiurea*.

— Cum de nu ne-am pus niciodată întrebarea de ce are un nume de țigan italian, când familia lui era din Sutton Coldfield? se minună Pip.

Cat își întrerupse mersul de colo până colo și îi dădură lacrimile.

— Toți anii ăștia am plâns pentru tatăl pe care nu l-am cunoscut niciodată, și acum mă pomenesc cu unul pe care aș prefera să nu-l am.

— Nu plânge, încercă Pip să o liniștească.

— Suntem noi aici, zise Fen, simțind o nevoie disperată să fie ea însăși alinată.

— Nu am vrut niciodată să-mi mai văd tatăl, zise Cat. Eu îl vreau pe Django înapoi. Nu știu. Zău că nu știu. E ceea ce Ben ar numi o aiureală completă.

— Ce medical sună, remarcă Fen.

— Chestia e, îi zise Pip lui Cat, aruncându-i o privire lui Fen, că asta e decizia ta, în primul rând. Putem să încetăm orice legătură, dacă asta ți-ar face viața mai ușoară. Sau putem să ne suflecăm mânecile și să ne apucăm să facem săpături în jurul acestui mister.

— Dar eu nu sunt în stare să iau această hotărâre, zise Cat încet. Nu pot. Nu pot. Începu să se joace cu verigheta de pe degetul lui Pip și spuse: Tu, însă, ești capabilă de asta.

Privirile lor se opriră asupra telefonului și Pip își simți surorile uitându-se la ea – rugător, desigur.

Pip vrea să se ascundă. Vrea să protesteze „Dar ce-o să-i spun?", însă nu poate. Asta nu ar folosi la nimic. Pip a avut întotdeauna răspunsurile pentru Cat și Fen. A crescut știind că, și dacă nu are răspunsurile pe loc, trebuie să le găsească de dragul surorilor ei. Astăzi, însă, nu știe ce să spună – și ceea ce ar vrea să spună este că nu știe ce e de făcut. În viața lui Pip McCabe nu a fost loc de vulnerabilitate. Ocaziile în care s-a simțit fragilă au fost cu grijă ținute ascunse de privirea surorilor ei sau departe de urechile lor. Întotdeauna i-a plăcut să fie Sora cea Mare, i s-a părut că e preferabil

să fie ea cea care rezolvă problemele celorlalți, era flatată să fie onorată drept Mama Răniților. Însă în clipa de față blesteamă aceste roluri. De fapt, vrea să stea și ea în poala altcuiva, să se ghemuiască acolo, să o liniștească și pe ea cineva spunându-i că totul o să fie bine.

Zac?

Dar a fost distantă cu Zac de când el a luat în râs dezvăluirea ei la petrecere, cum că s-ar putea să-și dorească să facă un copil. S-a ascuns în spatele fardurilor și hainelor ei colorate și de atunci l-a lăsat în compania Marthei cea Veselă și a lui Dr. Pippity. Trista ironie este că, în mod tradițional, atunci când problemele deveneau prea grele doar pentru umerii ei, Django era cel la care căuta sprijin.

„O, scumpa mea cariatidă", o alinta el, „a cărei greutate e prea greu de suportat. Lasă-mă să te ajut. Descarcă-te, scumpo, descarcă-te."

Nu pot, Django. Tu ești povara.

Trebuie, Pip. Nu vezi că Fen și Cat depind de tine?

Așa că Pip formează numărul. O să știe ea ce să zică, atunci când el o să-i răspundă, își spune în sinea ei. Te rog, fă să fie plecat de acasă. Fii plecat fii plecat fii plecat. Jocul de domino. Ceva. Orice. Fen și Cat se înghesuie în jurul telefonului. Aud sunetul scos de receptorul din Farleymoor, la care se răspunde.

— Alo?

Dar nu e Django. Nu e Django. E o voce de femeie și e americancă.

Pip închide repede, confuză.

— Ea e încă acolo, le spune, parcă nevenindu-i să creadă.

E copleşită acum de sentimente contradictorii.

— Trebuie să sun din nou, zice ea, în timp ce formează deja numărul, deşi habar nu are ce-o să spună atunci când americanca aia care pretinde că e mama lor va răspunde la telefonul lui Django. Însă telefonul sună. Şi acum se răspunde la el.

— Alo?

E Django.

— Alo?

Pip le aruncă o privire lui Cat şi Fen, dar ochii lor larg deschişi par să oglindească aceeaşi întrebare pe care şi-o pune ea însăşi. *Ce zic acum? Ce voiam să zic, de fapt?*

— Eşti vreun glumeţ? întreabă Django. Alo? Aici e Farleymoor 64920. Dacă ai de gând să-mi vinzi ceva, poţi să te laşi păgubaş.

Închide.

— Ne-a închis, le zice Pip lui Cat şi Fen, care au auzit, oricum, fiecare cuvinţel.

— Telefonează din nou, o îndeamnă ele.

Pip formează. Nu răspunde nimeni. Formează din nou.

— Dumnezeule mare! urlă Django. Cine e la telefon? O să pun poliţia să dea de urma ta! Asta este o ilegalitate. Încetează imediat, fir-ar să fie.

— Noi suntem. Eu sunt. Pip.

Acum, nimeni nu ştie ce să spună.

— Alo?

— Alo?

Pip se agaţă strâns de receptor, Fen a apucat-o de încheietura mâinii şi chipul lui Cat este atât de aproape încât Pip poate să-şi dea seama că a băut cafea cu lapte înainte de sosirea lor.

— Pip?

— Da. Suntem toate aici.

— Înţeleg.

— Ce face *ea* acolo?

— Ea? A... Bagajele. Mâine zboară spre casă.

Fetele schimbă între ele priviri care spun slavă-Domnului-pentru-asta-dar-ce-dracu'-se-întâmplă.

— Dar, la urma urmei, ce caută acolo? şuieră Fen.

Pip repetă întrebarea în receptor.

— Avea nevoie de o vacanţă, zice Django.

Fir-ar să fie – pentru Dumnezeu!

— Sunt prea multe secrete, zice Pip, cuvintele ieşindu-i într-un şuvoi acid printre dinţii încleştaţi. Iar familiile adevărate nu au atât de multe secrete.

— Nu e nici un secret, răspunde Django cu calm. Nu trebuie decât să întrebaţi.

— Poate că nu ar trebui să fim nevoite să întrebăm, zice Pip, în timp ce Fen şi Cat aprobă din cap cu convingere.

— Asta pentru că nu sunteţi sigure că vreţi să auziţi, vine replica lui Django.

Pip ridică din umeri. Fen şi Cat înalţă şi ele din umeri drept răspuns. Django le simte, poate să le simtă cum stau strânse grămadă în cercul lor, ţinându-se strâns una de alta.

— Când o să fiţi pregătite, eu voi fi aici, zice Django. Puteţi să mă întrebaţi tot ce vreţi. Şi eu vă voi spune.

Împerechere

În mod bizar, în vremuri de cumpănă, se face întotdeauna sex. De fapt, nu e chiar atât de bizar. Sexul inundă corpul cu endorfine care dau o stare de bine și eliberează în creier opiacee liniștitoare. Hrănește sufletul și ține mintea ocupată. Imprimă spiritului un sentiment de bunăstare, ameliorează comunicarea, crește apetitul, facilitează somnul. „Nu în seara asta, dragule, mă doare capul", este un pretext folosit cât se poate de incorect. Un orgasm poate scădea intensitatea unei dureri de cap într-un mod mult mai eficace decât paracetamolul. Sexul e bun pentru minte, trup și suflet. Sexul este deopotrivă ceva care creează egalitate, dar și înalță. Sexul e necesar. E ceva natural, ceva elementar, și atunci când fundamentele vieții sunt zdruncinate, sexul dobândește o funcție instinctuală, primară. Când viața este amenințată, să creezi mai multă viață. Regenerează-te! Ăsta a fost rolul sexului, în primul rând: supraviețuirea speciei. Faptul că în același timp e ceva foarte plăcut a fost minunatul bonus al vieții. Faptul că e ceva foarte plăcut i-a inspirat

pe oameni să se lege și la nivel spiritual, pe lângă cel fizic, primar. Sexul a încetat să aibă doar rolul de procreare. Sexul, s-a dovedit, este extrem de benefic pentru inimă. Și astfel el a evoluat în a face dragoste, cea mai sublimă formă de comunicare. Cuvintele pot să fie atât de stângace... Acțiunea e, de departe, cu mult mai eficace.

— Ești OK?

Ia-mă în brațe, Ben. Ține-mă în brațe. Mă doare capul de mor. Strânge-mă în brațe și ține-mă în siguranță. Acum sunt OK. Da, sărută-mă și sărută-mă și sărută-mă pe creștetul capului. O, mirosul tău. Parfum dumnezeiesc. Pot să-mi închid ochii și să mă topesc în tine. Dacă o să-mi ridic fața, o să-ți întâlnesc gura, buzele tale se vor uni cu ale mele în ceva care este mai mult decât un sărut: o șoaptă de tandrețe, gustul iubirii. Aud tot ce spui, nici nu e nevoie să articulezi vreun cuvânt. Atingerea limbii tale îmi face mâinile să se miște, să caute și să pipăie și să strângă și să mângâie. Și acum e rândul mâinilor tale. Cutreieră-mi trupul într-o mângâiere fluidă, curgerea atingerii tale, alunecarea degetelor, senzația pielii tale – cea mai moale, mai caldă substanță pe care o cunosc. Mirosul tău. Gustul tău. Puterea membrelor tale, bărbăția ta alături de feminitatea mea. Sânii mei cu forma perfectă pentru căușul palmelor tale, sexul meu moale pentru ca al tău să poată fi tare. Yin și yang. Flux și reflux. Sus și jos. Înăuntru și în afară. Urcușurile și coborâșurile. Emoția internă a mișcării ritmice. Ne potrivim și ne lăsăm duși de val. Tu și cu mine, în tine, în mine.

O să-mi dau drumul. O, Doamne, o să-mi dau drumul. Și în timp ce-mi dau drumul, eu plec, sufletul

meu se contopește cu al tău. Sinergia acestora, ritmul Nostru.

— Cum a fost?

O, Zac – m-ai așteptat, tontule. Nu era nevoie. Ai conferința aia telefonică mâine la prima oră. Dar îți mulțumesc. E atât de bine să te văd, să fiu acasă. Nu prea vreau să vorbesc despre cum a fost. Vorbește tu cu mine. Sunt fericită să ascult chestii banale despre cum ți-ai petrecut ziua. Vorbește-mi întruna de date și cifre, în timp ce eu îți voi asculta timbrul glasului. Nu știu de ce tremur ușor. E luna mai. Dar îți simt căldura și tu îmi simți răceala și faci ceva în legătură cu asta – acum nu-mi mai e frig deloc.

Îmi place la nebunie când îți plimbi vârful degetelor pe brațele mele. Îmi place la nebunie când, cu gândul aiurea, te joci cu sfârcul meu. E ceva atât de instinctiv pentru tine, atât de excitant pentru mine. Asta e o poziție care îmi place foarte mult – tu pe spate, eu pe o parte, relaxarea membrelor. Îmi odihnesc piciorul liber deasupra ta, întind brațul de-a lungul pieptului tău, îți țin gâtul în căușul palmei, degetele mele mângâie lobul urechii tale. Și când vorbești îți ating buzele și știu că nu peste mult timp nu vei mai fi în stare să reziști să nu-mi săruți vârfurile degetelor. Și apoi o să-ți treci limba peste ele și pe urmă fața mea va privi în sus și fața ta va privi în jos și gurile noastre vor fi ca magnetizate. Mâinile tale vor porni în căutarea acelor părți ale mele care te excită pe tine și îmi dau fiori mie. Poteci tainice spre o plăcere electrizantă. Le-ai găsit – nu am știut niciodată că sunt acolo. Mă trezesc frecându-mă de tine. Și mâinile mele vor căuta frumosul tău cocoșel întărit. Trage-mă deasupra ta, apoi poți să-ți plimbi mâinile în sus, peste fesele mele. Îți plac la

nebunie, nu-i așa? Asta mă face să-mi placă și mie, mă face să cred că au forma cea mai frumoasă de pe planetă.

Îmi place să fiu deasupra. Nu e vorba de psihologie, nu e vreo chestie legată de control sau de dominare, nu mă face să mă simt puternică și emancipată. Pur și simplu îmi place unghiul atunci când ești în mine. Mă mișc instinctiv, mă unduiesc și mă leagăn spre tine. Mă sprijin în mâini ca să stau ridicată, pentru că asta mărește intensitatea și îți dă ție posibilitatea să-mi mângâi sânii, să-ți întinzi gura spre ei, ridicându-ți capul – ceea ce servește la creșterea și mai mare a incidenței unghiului. Iisuse, aș putea să-mi dau drumul chiar acum. Sau pot să te împing mai jos și să-mi încordez trupul ca să mă păstrez pentru un orgasm minunat de puternic în același timp cu al tău, peste puțină vreme. Hai să facem așa.

Hai s-o facem câinește.

Doamne, mai ai puțin. Pot să o simt din fluiditatea mișcărilor tale. Pot s-o aud în gâfâitul tău. Așteaptă. Poziția misionarului – repede! Îmi place la nebunie faptul că simți când sunt pe punctul de a avea orgasm. Îmi place la nebunie faptul că îmi cunoști trupul și pe dinafară, și pe dinăuntru, că știi să împingi tare și în sus, testiculele tale frecându-se ușor de fesele mele, penisul tău aspirat înăuntru într-o poziție perfectă. Și privirea ta mă penetrează pe o parte, în timp ce penisul tău mă penetrează pe cealaltă parte și mă privești lung și este atât de intens și mă lași să mă leagăn și să mă mișc în timp ce privești adânc în sufletul meu atunci când îmi dau drumul.

Și apoi mă săruți tandru pe toată fața, în vreme ce zvâcnetele trupului meu se potolesc. Și te iubesc și îmi

înfăşor braţele în jurul spatelui tău şi mă mişc spre tine, dându-ţi voie să impui tu ritmul. Îmi place la nebunie să simt cum îţi dai drumul. Îmi place la nebunie să-ţi aud abandonul şi dorinţa. Haide, domnule.

Oh! Îţi dai drumul pe abdomenul meu.

Doamne, chiar vrei să eviţi orice risc, Zac?

Nu mai am cuvinte şi îmi vine să plâng.

— Vrei să discutăm?

Credeam că dormi, Matt. Te-am trezit eu? Am încercat să nu fac zgomot. M-am dus pe vârful picioarelor s-o văd pe Cosima şi m-am împiedicat de ţestoasa ei de plastic, dar nici nu s-a clintit. Sunt epuizată. Mă doare capul. Dar nu aş putea dormi. Mi se învârt atâtea în minte, sunt prea multe chestii la care să mă gândesc. De la maşina de spălat la Django, de la Cat la Cosima; de la fleacuri prosteşti la gânduri de o importanţă covârşitoare. Dacă îmi îngrop faţa la pieptul tău, pot să mă prefac că totul e OK? Pentru că sunetul bătăilor inimii tale poate să acopere orice altceva. Cred că uneori – mai recent – nu-ţi ascult inima cu destulă atenţie. Eşti obosit, Matt? Pentru că, spre surprinderea mea, mă simt sălbatică şi înfierbântată. Aşa că, de fapt, nu, Matt, nu vreau să discut, vreau doar să ne-o tragem. Dacă o să-mi imaginez că sunt o vedetă porno, pot să uit că Fen este doar o mămică epuizată cu un maldăr de rufe spălate pe care a uitat să le întindă la uscat şi o grămăjoară de rahat pe umeri?

La telefon

Fen stătea în mijlocul camerei de zi, uitându-se de la teancul de rufe care trebuiau călcate, la mormanul de jucării şi la grămada de ziare şi reviste pe care le sortase doar pe jumătate pentru reciclat sau pentru păstrat, pe categorii, de acum două zile. Îşi privi ceasul. 10:30 a.m. Oare chiar merita osteneala să pună ordine în jucării la sfârşitul zilei? Nu. Exista vreo şansă reală să calce ceva în timpul orelor de peste zi? Nu. Avea vreun sens să păstreze ziarele ca să fie reciclate, când gunoierii trebuiau să vină a doua zi şi ea deja ratase serviciul de reciclare din săptămâna aceea? Nu.

— Nu păpa pietricica aia, Cosima – mami o să-ţi dea în schimb un fursec de orez.

Fen se uită de la fursecul de orez la pietricică şi se gândi că nu era cine ştie ce de capul ei, în privinţa gustului. Suna telefonul.

— Bună, Fen. Sunt eu – Kate. Cum merg lucrurile? Ce mai face micuţa Cosima?

Fen şi-o închipui pe Kate în casa ei ordonată, îşi imagină nuanţele perfect îmbinate de culori neutre,

fără pată, pe bebelușul ei de zece luni care avea deja dințișori și rezolva fericit exerciții de algebră.

— O, foarte bine, dar tu? susură Fen. Și Max?

— Suntem nemaipomenit de bine. Ascultă, mă întrebam, așa, într-o doară – îți surâde să vii mâine la Expoziția floralã din Chelsea?

Ar fi putut s-o invite la fel de bine și în Australia. Sau pe Lună. O idee minunată, dar prea puțin realistă.

— Mi-ar face mare plăcere, zise Fen, dar cât de potrivită este pentru un bebeluș?

Kate râse:

— Nu este. Tocmai asta e și ideea. Poți să găsești pe cineva care să stea cu copilul? Putem să petrecem o după-amiază ca-ntre fete.

Fen se gândi o clipă. Ea și Matt nu aveau o grădină prea mare, nici timpul sau înclinația de a se ocupa chiar și de cea mică pe care o aveau. Dar, la urma urmei, viața socială nu era cine știe ce, așa că, deși atât interesul ei pentru horticultură, cât și simpatia pentru Kate erau reduse, perspectiva unei zile departe de jucării, probleme de reciclare și corvezi legate de rufărie era, în mod cert, atrăgătoare. Fen descoperi cu surprindere că gândul de a fi departe de Cosima pentru mai mult de o oră nu părea chiar atât de neconceput. O să-i dea un telefon lui Pip, la urma urmei nu se tot oferea sora ei să stea cu copilul?

— Fen? întrebă, ca o invitație, Kate.

— Mi-ar plăcea la nebunie, zise Fen. O s-o sun pe sora mea și te anunț în după-amiaza asta. Ne întâlnim la Anna la trei, nu-i așa?

— Da. Dar, de fapt, poți să-mi trimiți un sms de îndată ce știi? Pentru că dacă nu poți tu să vii, aș vrea să-i ofer biletul lui Ruth.

— Ah. OK. Desigur.

Atunci realiză că s-ar fi putut ca ea să nu fi fost, de fapt, prima alegere a lui Kate. Dar nu-și bătu prea tare capul cu asta. Voia invitația cu orice preț, chiar dacă ea ar fi fost ultima variantă a lui Kate. Oricum, nu putea să fie așa – pentru că se părea că Ruth era mai jos pe listă decât ea. Asta o făcu pe Fen să se simtă foarte mulțumită de sine.

— Alo, Pip?

— Bună, Fen. Cum ești? Am vorbit cu Cat în timp ce se ducea la serviciu. Părea nițeluș mai veselă.

— Bine, asta e bine. Fen făcu o pauză. Pip, există vreo șansă să poți avea grijă de Cosima mâine după-amiază? Știi, una dintre mămicile din grupul meu are bilete la Expoziția floralã din Chelsea. Și m-a invitat *pe mine.*

— Chelsea? Acum o faci pe Charlie Dimmock[1] pe afară, pe lângă faptul că ești Sarah Benny[2] înăuntru?

Fen râse:

— E pur și simplu ceva diferit și distractiv. Și nu-mi spui tu mereu că nu prea ies?

Pip se uită în agenda ei Filofax:

— Nici o problemă, îi zise lui Fen. Mâine îl avem pe Tom la noi, dar Cosi poate să vină cu mine până la școală să-l luăm. Poți să vii tu s-o lași?

— Sigur că da, spuse Fen, plăcându-i foarte mult apropierea lui Pip de nepotica ei, dar detestând felul în care prescurta numele fiicei sale. Mersi, Pip. O să-ți iasă un buchet de narcise la faza asta.

1. Expertă britanică în grădinărit și prezentatoare TV.
2. Prezentatoare britanică de televiziune, gazda unor emisiuni despre proprietăți imobiliare.

— Nu e sezonul narciselor, făcu Pip. Mai bine te-ai informa nițel înainte să pleci, să nu facă ăia îngrășământ din tine!

— Dovidels, pot să vă ajut!

Cat stătuse călare pe telefon toată dimineața. Era tura ei la biroul de informații din magazin. Îi plăcea la nebunie slujba ei: cărțile, clienții, colegii. Era mai mult decât o distracție, era o revelație. Și descoperi că, adâncindu-se în această nouă lume a ei, în acest spațiu minunat, i se ofereau ore în șir în care nu avea timp să se gândească la nimic altceva. Nimeni nu o întreba despre ea însăși, o întrebau doar despre cărți. Biroul de informații o făcea să fie la vedere, la intrare, și de fiecare dată când intra un client ea îi adresa un zâmbet, sperând să-l atragă spre biroul ei, promovându-se pe ea însăși ca alternativă la căutatul la întâmplare prin rafturi. Despacheta comenzile speciale cu entuziasm, purtându-se cu drag cu cărțile și simțind o mare plăcere în a-i anunța pe clienți de sosirea lor, de parcă acele cărți ar fi fost niște unicate, tipărite la cerere. *Doamnă Cohen, sunt încântată să vă spun că a sosit exemplarul dumneavoastră din Laurie Graham. Domnule O'Connor, vești bune – a ajuns cartea dumneavoastră de Tom Holt.* Și atunci când veneau să-și ia cărțile, ea le înmâna aproape ca o moașă care-i dă mamei pruncul nounăscut. *Să le citiți cu plăcere*, le ura ea, strângând coperta la piept.

Jeremy, managerul, era fermecat de Cat. Nu mai avusese niciodată ca angajat un scriitor care să vrea să fie vânzător de cărți; era ceva mult mai obișnuit ca lucrurile să stea taman pe dos. El zăbovi prin preajmă când telefonul sună din nou.

— Dovidels! Pot să vă ajut!

Cel mai grozav lucru la Cat, se gândi Jeremy, e că nu există niciodată un semn de întrebare în intonația ei. Doar entuziasm și energie. Ar fi putut la fel de bine să spună *Dovidels!* Eu pot *să vă ajut!* și el nu se îndoia că, subliminal, ăsta era modul în care majoritatea clienților receptau cuvintele ei. Nu o surprinsese niciodată făcându-și de lucru cu unghiile sau uitându-se în gol ori privind la ceas. În timpul perioadelor de acalmie, își găsea de lucru prin magazin, făcând ordine în rafturi, verificând comenzile sau întrebându-l pe el despre secretele unui librar de succes. Venea devreme, se întorcea la timp din pauze și stătea adesea peste program.

— O clipă, îi spunea ea unui client la telefon, computerul zice că avem două exemplare – dar dați-mi voie să verific la raft. Dădu o fugă până acolo, gonind curând înapoi, triumfătoare. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați la telefon, dar da! Avem! Am chiar aici un exemplar. O să-l pun deoparte pentru dumneavoastră. Poftim? Plăcerea e a mea! Nu, eu vă mulțumesc.

— Cat, zise Jeremy, în după-amiaza asta vin cei din conducere – o să te recomand ca *assistant manager.*

Cat se înroși la față și rămase cu gura căscată, dar suna telefonul și era datoria ei să răspundă.

— Dovidels! Pot să vă ajut!

— Ai putea la fel de bine să ciripești un tril, auzi ea vocea lui Ben. Sunt între pacienți în clipa asta – m-am gândit să te sun. Telefonul tău mobil e închis, ca de obicei.

— Nu pot vorbi acum, Ben, îl mustrului Cat. Suntem foarte aglomerați. Telefonul a sunat întruna și în după-amiaza asta vin cei din conducere.

— Voiam doar să întreb...

— Te sun eu mai târziu, Ben, i-o reteză Cat, punând capăt convorbirii cu un oftat iritat, pe care se asigură

că Jeremy îl putea auzi, asta în caz că avea impresia că ea tolera sau, mai rău, că încuraja telefoanele în interes personal.

— Dovidels! Pot să vă ajut!

Când mobilul lui Ben sună după un minut sau două, el presupuse că era Cat, care-l suna înapoi din sanctuarul depozitului sau de altundeva.

— Iubito, urmează să consult un pacient, zise el. Te sun în pauza de masă.

— De fapt, nu sunt Iubito, spuse vocea, Django sunt. McCabe.

Pentru un moment, Ben se trezi întrebându-se de ce Django subliniase „McCabe". El chiar nu știa decât un singur Django. Și ar fi avut sens să pună accent pe McCabe numai dacă avea de gând ca acum să se refere la el însuși drept Derek. Ceea ce, evident, nu făcea. Recepționista lui Ben apăsa pe buton ca să-i anunțe sosirea unui pacient.

— Django, mă bucur să te aud, îi zise Ben, dar sunt pe cale să consult un pacient – pot să te sun eu după aceea?

Când veni vorba să sune el înapoi, Ben se întrebă dacă să îi dea mai întâi un telefon lui Cat. Fără îndoială că ea avea să-i tragă o săpuneală scurtă pentru că nu era un client de bună-credință al Dovidels. Formă numărul din Derbyshire. Telefonul sună fără să răspundă nimeni. Ben mai formă o dată, intrigat, dar simțindu-se ușor nelalocul lui. În ciuda afecțiunii sale pentru bătrân, datoria lui era față de Cat și s-ar fi putut ca ea să dezaprobe acest schimb de telefoane. Doar să vadă ce-a vrut Django. Nu era nici un rău în asta. O să fie o convorbire scurtă. Putea oricând să apese el însuși

pe butonul soneriei și să inventeze un pacient, dacă se lungea prea mult convorbirea sau subiectul stârnea un conflict de interese.

— Django? Salut – Ben la telefon. Scuze pentru mai devreme.

— Salut, Ben, mersi că m-ai sunat înapoi. Nu mă pricep la chestia asta cu telefoanele. Se pare că întotdeauna le folosesc într-un moment nepotrivit. De-asta nu am încredere în afurisiții ăia de pălăvrăgesc întruna la ele.

Ben zâmbi la teoria caracteristic de alambicată a lui Django.

— Nu-ți face griji. Nu e decât o chestie ușor nevrotică, oricum. Ei, și acum, ce s-a întâmplat?

— Eu... Pe fir nu se mai auzi nimic. Păi... Django își drese vocea: Mai ești acolo?

— Aici sunt, zise Ben, continuând să spere că, indiferent ce-o fi fost ceea ce-l supăra pe Django, nu avea să dureze prea mult până să i se dezvăluie și nu o să-i compromită loialitatea față de soția lui.

— Păi, îți telefonez la serviciu deoarece consider că nu e potrivit să te sun acasă, ținând seama de problemele lui Cat. Mă tem că vocea mea nu e dulce pentru urechile ei, ci dezgustătoare – nu e nevoie să comentezi. Dar, de fapt, principalul motiv pentru care te sun la serviciu este că acest telefon e un telefon în interes de serviciu.

— Înțeleg, zise Ben, care de fapt nu înțelegea și al cărui stomac îl anunța că trecuse de ora prânzului. Django?

— Da?

— Un telefon în interes de serviciu, zici? Alo?

— E vorba de jeturile mele, zise Django, neliniștea sa transmițându-se prin receptor. Și... Ei bine... E...

— Django, zise Ben, adoptând pe loc, ca un expert, comportamentul său față de un pacient, a intervenit vreo schimbare la ele?

— Oh, doar una micuță, zise Django.

— Și care-ar fi aia?

— Păi, doar un picuț de ceva cam ca, știi, ca sângele.

— E sânge în urina ta?

— E posibil.

— Disconfort?

— Nu. Nu chiar. Deși mă cam enervează faptul că trebuie să mă duc să fac pipi de atâtea ori. Mai ales noaptea.

— Când ai văzut sânge prima dată?

— Cu câteva vizite la budă în urmă.

— Și de atunci? Încă mai e prezent?

— Puțin. Presupun. Dar știi și tu că sunt amator de sfeclă roșie – și asta cu siguranță schimbă culoarea urinei. Mai că am făcut un atac de cord când mi s-a întâmplat *asta* prima dată. Cu mult mai îngrijorător decât efectul sparanghelului.

— Ai mâncat sfeclă roșie, Django? În ultimele treizeci și șase de ore? întrebă Ben.

— Nu. Nu. Dar îmi place foarte mult și am mâncat o grămadă la viața mea.

— Django, ai fost la medicul generalist în legătură cu jeturile tale? După ce am stat noi de vorbă?

— Păi... M-am dus la generalistul meu. Dar s-au produs schimbări. Dr. Sutton nu mai e acolo. În locul lui e doar o drăgălașă de doctoriță tânără, dar ea e prea tânără ca să aibă de-a face cu mine, știi.

— Django, chiar vreau să te duci nepărat să te vadă un doctor. Probabil că nu e nimic. Dar, la vârsta ta, trebuie să îți investigăm prostata. E foarte ușor de făcut.

— Da? Înțeleg. Dar nu cred că doctorița asta tânără ar trebui să se deranjeze cu mine, căci, așa cum zici și tu, probabil că nu e nimic.

— Mai e vreun alt doctor la cabinet la care ai prefera să te duci?

— Nu știu. Totul s-a schimbat foarte mult. Pe vremea doctorului Sutton, îi cunoșteai și ei te cunoșteau pe tine. Acum, nici măcar nu te mai înregistrează ei. Trebuie să îți introduci tu numele pe ecranul unui computer. Știi și tu cât de mult urăsc tehnologia asta recent scornită.

— O să-i suni? insistă Ben. Să ceri un doctor bărbat, dacă preferi?

— Aș putea face asta, bănuiesc.

— Așa să faci, Django, așa să faci. Analiza PSA[1] e un lucru foarte ușor. E doar o analiză rapidă a sângelui pentru a măsura nivelurile unui anume antigen asociat cu afecțiunile prostatei. Plus o examinare.

— O examinare? repetă Django nedumerit. Mă tem că nu știu prea multe despre prostata mea, din păcate. Sau despre prostate, în general.

— Nu, Django, nu genul ăla de examinare.

— Nu. Nici nu credeam asta.

— E doar o examinare rapidă, digitală.

— Oh, o examinare *digitală*. Păi... Minunat. Toată tehnologia asta. Computere ca să te înregistrezi și computere ca să-ți diagnosticheze prostata. Minunat. Doar se spune că trăim în era digitală, nu?

— Django, îmi cer scuze – te-am indus în eroare. Digital – adică folosind degetul. Ben își închise ochii și se strânse de baza nasului: Este cea mai bună metodă de a verifica glanda prostatică.

1. Analiza pentru adenomul de prostată.

— Vai de mine. Un *deget.* Urmă un moment de spaimă oripilată: Al doctorului?

— Al doctorului, confirmă Ben. Doctorul va trebui să își introducă degetul prin coridorul tău de la spate ca să-ți pipăie glanda prostatică.

— Oh.

— Django, știu că sună groaznic, dar e rapid, ușor și eficient ca diagnosticare împreună cu analiza de sânge. Chiar vreau să te duci la doctor. Afecțiunile prostatei sunt banale, dar unele pot fi destul de nasoale dacă sunt ignorate prea mult. Cred că am vrea să scoatem așa ceva din discuție cât mai repede.

— Știi... mă tot gândesc acum... S-ar putea, totuși, să fi mâncat sfeclă roșie.

— Django, vrei să telefonez eu la cabinetul tău? Să îți fac o programare?

— Nu, mulțumesc.

— Dar o să le dai tu un telefon de îndată?

— Păi, da, o să sun. Dacă așa spui tu, doctore.

— Așa spun. Sunt sigur că probabil nu e nimic – s-ar putea să fie doar o infecție minoră la rinichi. Însă combinată cu activitatea crescută a vezicii tale, aș vrea neapărat să faci un consult la prostată.

— Da, înțeleg.

— Deci mă suni după ce mergi la o consultație?

— Păi, bine.

— OK, atunci. Bine. Și dacă e ceva care te îngrijorează sau ce nu înțelegi în timpul consultației, să mă suni, bine? Ia notițe – doctorii nu se supără.

— Biiine, biiine.

— OK. OK. Așa. Mă bucur că ne-am înțeles. Dar să nu-ți faci griji – cum ziceam, e ușor de diagnosticat și de tratat.

— OK, dr. York. Mulțumesc.

— Mă bucur că m-ai sunat, Django.

— Da. Urmă o pauză, apoi: Ben?

— Da?

— Și Cat ce mai face?

— Ce mai face Cat, spuse Ben chibzuind ce să-i răspundă. E așa și așa, Django. Dar lucrează la o librărie și asta îi place foarte mult.

— La o librărie, zici?

— Da, e foarte încântată de chestia asta. Foarte ocupată și plină de elan.

— Bravo ei! Bravo ei! Și altfel e – ei bine – OK?

— O să-i fie bine, Django, zise Ben prevenitor. Este încă foarte confuză. O să-i acordăm timp. Doar știi cât de emoțională poate fi.

— Da, da, știu. Și celelalte? Poate știi?

— Și ele sunt OK, din câte îmi dau eu seama.

— Bine. Bine.

— Totul a fost un pic cam... ciudat.

— Mai mult decât un pic ciudat, Ben dragă. Pe hârtie, este pur și simplu de neînchipuit.

— Ei, le cunoști și tu pe fetele astea McCabe – au nevoie să dea frâu liber emoțiilor înainte să se potolească și să analizeze faptele.

— Da. Însă realitatea este foarte dură pentru ele, Ben. Foarte dură.

— Știu. Dar fii liniștit, avem noi grijă de ele. Zac și Matt și eu.

— Fiți cu toții binecuvântați, zise Django, fiți cu toții binecuvântați pentru asta.

— Django, o să suni acum la cabinet?

— Da.

— Și vorbim mai târziu?

— Așa facem. La revedere.

Ben a stat și s-a uitat lung la telefonul mobil. Oare era dator să o sune pe Cat? Dar asta ar alarma-o? Poate că ar trebui să o sune pe Pip și s-o întrebe pe ea cum era cel mai bine să procedeze. Însă Pip, fără îndoială, s-ar lupta cu propriile ei reacții. S-a întrebat ce ar alarma-o cel mai mult pe Cat – că el o suna, din nou, la serviciu? Că primise un telefon de la Django? Sau că exista un oarecare motiv de îngrijorare pentru sănătatea bătrânului? Ben a hotărât că ar fi prudent să aștepte până când Cat va fi plecat de la lucru, iar el vorbea din nou cu Django.

Cosima și prietenii ei trăgeau cu dințișorii de lingurile de lemn și loveau cu ele sau cu mânuțele lor grăsune într-o varietate de vase Tupperware puse la dispoziție de Anna.

— Am putea să-i numim Metoda Ritm, remarcă Fen, pocnind din degete ca și cum bebelușii ar fi interpretat o melodie care te obliga să nu rămâi indiferent.

— Ba deloc, comentă Kate. E o contradicție în termeni. Dacă noi am fi ținut pasul cu Metoda Ritm, micuții ăștia nu ar molfăi la ustensilele noastre de bucătărie.

Pe moment, Fen se gândi că asta era o afirmație cam dură. Dar apoi își zise că așa era felul lui Kate și atât. Nu trebuia să lase nimic să o distragă de la entuziasmul pentru excursia de a doua zi după-amiaza.

— Avem vești de la școala Highgate, zicea Ruth. Josh a fost admis! A fost admis!

— Bravo lui, ce bine de el, o să i se potrivească. Noi am refuzat școala Highgate, pentru că Jacob e mai mult un băiat de UCS[1], avem noi impresia, zise Anna.

1. University College School – celebră școală din cartierul Hampstead din nord-vestul Londrei, fondată în 1830, cunoscută pentru atitudinea liberală față de comportare

— Fen, ai făcut cerere la Channing pentru Cosima?

— Ăăă... Nu. Nu, răspunse Fen.

— Doamne – trebuie.

— Zău?

Fen simți cum toate celelalte mămici dădeau din cap, aprobator.

— Unde ai făcut cererea de înscriere?

— Păi... Nicăieri, de fapt. Deocamdată.

— Glumești! Trebuie să fi făcut cereri de înscriere pe la creșe pentru ea.

— Nu am făcut – deocamdată. S-ar putea să nu o dau la creșă, zise Fen încet.

Ele făcură ochii mari la ea.

— Ești nebună!

— Sau liberală. Să nu ne zici că ești adepta educației la domiciliu?

— Fen, zău așa, trebuie să începi să suni. Îi datorezi asta Cosimei!

Fen privi în jos, spre fiica ei care sugea lingura.

— Bănuiesc că da – dar nu are decât...

— Ba nu, deloc – e *mare*! Crede-mă! Eu am început să dau telefoane pe la școli încă de când mi s-a albăstrit bețișorul de la testul de sarcină.

— Am cheltuit peste două mii de lire pe depozite la diferite școli, dar consider că au fost bani cheltuiți cu folos.

— Fen, chiar că ar trebui – al cui telefon e ăsta? Sună un mobil! Cu melodia de la *Misiune imposibilă*!

— Al meu e, zise Fen, întrebându-se dacă expresia „salvat de clopoțel" fusese vreodată mai adevărată, al

și muncă, în combinație cu înalte standarde în ce privește procesul de învățământ.

meu e. Era un număr de mobil pe care nu-l recunoștea. Alo? răspunse ea.

— Bună! Era o voce de bărbat. Fen la telefon?

— Da?

— Bună – sunt Al.

Cine e Al? Nu cunosc nici un Al.

Ba cunoști.

— Al, cel cu florile. De pe Bishops Avenue.

— Bună! Bună! Sigur că da! Scuze – e un pic cam gălăgie aici. Așteaptă o clipă. Fen ieși din salonașul Annei și se mută în hol, unde se întoarse cu spatele la un aranjament cât se poate de oribil de crini *belladonna* portocalii, gladiole roșii și ceva galben. Alo? Al? Mai ești acolo?

— Da. Ce mai faci?

A, știi, mama a trecut să mă vadă după treizeci de ani, am descoperit că unchiul meu e tatăl soră-mii, mi s-a spus că fiică-mea e cât pe ce să nu poată avea parte de o educație decentă, iar partenerul meu și cu mine trăim vieți paralele în aceeași casă, pe care o redecorez de nebună din stupida dorință de a-mi găsi locul într-un grup de oameni cu care n-am aproape nimic în comun.

— Sunt bine, zise Fen. Tu ce mai faci?

— Super. Fac bine și eu. Am vrut să te sun ca să-ți spun bună.

— Bună.

— Bună.

Fen o vedea din hol pe Cosima. Îi plăcea la nebunie să-și urmărească fiica, nevăzută. Cui îi păsa de liste de așteptare și afurisite de școli particulare?

— Mă întrebam dacă ai vrea să ieșim să bem ceva. Cândva.

— Să bem ceva? Fen era cât pe-aci să întrebe „Pentru ce?", dar se opri.

— Da, știi. Dacă ești liberă.

Liberă? Liberă de cine? Liberă de la ce? Dacă nu există un prânz pe gratis, oare așa stau lucrurile și cu o băutură pe gratis?

— O, zise Fen încântată, tulburată. Păi, cred că da.

— Dacă-ți permit aranjamentele pentru copil.

Hai că e bine. Invitația lui e fără vreun scop ascuns. Vrea doar să fie prietenos, nu-i așa? Și o să accept, pentru că nu e nimic rău în a ieși la un pahar. O să fie plăcut. Mi-ar plăcea să ies la un pahar. Nu prea ies – așa cum îmi place să spun.

— OK. Mersi, Al. Sună grozav.

— Super! Când ești liberă?

— De fapt, zise Fen, aruncând o privire prin ușa de sticlă spre Kate, îmbrăcată în tot bejul ăla somptuos și albul fără pată, care-și aranja părul strălucitor, sunt liberă mâine, Al. Am pe cineva care stă cu copilul – eu merg la Expoziția florală din Chelsea. Am putea să ne întâlnim după-amiază, să bem ceva.

— OK. Acum ai numărul meu de mobil. Hai să atingem linia[1] cândva mâine și să începem de acolo. Dă-mi un telefon când termini cu florile.

Fen nu se putu abține să nu chicotească nițel. Ultima oară când i-a vorbit cineva despre atingerea

1. Joc de cuvinte în limba engleză, care, prin referire la jocul de baseball, face aluzie la stadiile apropierii fizice, într-un limbaj folosit mai ales de adolescenți: linia întâi – întâlnirea nevinovată; linia a doua – atingerile mai mult sau mai puțin nevinovate și sărutatul; linia a treia – sexul.

liniilor a fost cel de-al doilea prieten al ei, care i-a trimis o ilustrată cu Venus din Milo şi o ţigaretă de gumă de mestecat Bazooka, împreună cu nepreţuitul mesaj: „Arată-ne bazucile tale! Linia a doua? Ce zici?".

Dar bineînţeles că nu la asta s-a referit Al. Doamne fereşte, nu. Doar să ating linia telefonică, să ne auzim, ca să mă întâlnesc la un pahar şi atâta tot cu un băiat drăguţ pe care l-am cunoscut când depunea flori pentru sora lui decedată.

— OK, zise Fen, te sun mâine.

Simţi că s-a îmbujorat. Era, deodată, cât se poate de incitant să aibă un mic secret adevărat. Unul micuţ şi nevinovat, dar totuşi distractiv.

— E totul OK? o întrebă Kate.

— Minunat! exclamă Fen. Doar o veche cunoştinţă. S-ar putea să ne întâlnim la un pahar după expoziţia de flori de mâine.

Kate îi aruncă o privire dezaprobatoare şi într-o clipă Fen simţi cum celelalte mămici se uită în sus, ofensate, dar prefăcându-se rapid că n-au auzit. Fen îşi luă fetiţa de jos şi o alintă, în timp ce-i murmura nimicuri dulci.

— Haide, frumuseţe mică, îi şopti ea, hai să ne ducem acasă.

Ben nu primise veşti de la Django şi se pregătea să plece acasă. Cat lucra peste program, căci mahării din conducere erau în magazin şi era un *team-bonding* sau un *book-binding* sau ceva de genul ăsta după închidere[1]. Ben era enervat. De toate aspectele situaţiei.

1. Corect, *team-building*. Variantele de mai sus conţin cuvinte cu sens oarecum apropiat de cel vizat, care dau naştere unui joc de cuvinte amuzant, intraductibil în limba română (*build* – a construi, a pune bazele; *bond* – a strânge legăturile, a se împrieteni, *bind* – a se lega, a se uni, a se împrieteni, dar book-binding – „legătorie de carte").

Lui îi plăceau la nebunie responsabilităţile muncii sale, dar nu atunci când ele îi compromiteau viaţa de familie. Oare Django dăduse telefonul ăla la generalistul său? Ben avea îndoieli în legătură cu asta. Iar asta îl enerva. Şi când ar fi trebuit să-i spună lui Cat de telefon? Asta îl supăra. Iar motivul acestuia? Îl îngrijora. Şi cum ar putea să fie mai clar motivul, dacă bătrânu' nu o să meargă la generalist? Dar ce putea să facă Ben în legătură cu toate astea, în clipa de faţă? Dacă suna în Derbyshire, Django o să-i răspundă măcar? Şase fix. Probabil gătea. Ben nu voia să dea telefon de acasă. Sau de pe mobil. I se părea un pic neloial faţă de Cat să facă asta. Însă voia să meargă acasă; fusese o zi lungă. Era acea oră din zi în care simţea mirosul de spital impregnat adânc în ţesătura hainelor sale.

Telefonul lui Cat era închis. Telefonul de la Dovidels sună şi intră un mesaj vesel cu orele de program şi detalii privind site-ul. Telefonul din Derbyshire sună în neştire. Ben perseveră.

— Alo – aici e Farleymoor 64920.

— Bună, Django, sunt Ben.

— Ben! Şi ce mai faci tu?

— Bine. Tu cum te simţi?

— Mă simt mult, mult mai bine, mulţumesc.

— Ai sunat la cabinet, Django?

— Ţi-am zis – mă simt mult, mult mai bine.

— Aha, făcu Ben, frecându-şi tâmplele şi strângându-se de baza nasului.

Bătrân nebun.

— Aha. Of, Django, pot să te sun înapoi în două minute? A venit cineva să mă vadă.

Nu venise nimeni să-l vadă. Dar era cineva pe care voia el să vadă.

După câteva minute, telefonul sună din nou la Farleymoor. Ăsta trebuie să fie tânărul Ben, se gândi Django. Şi, deşi ar fi vrut mai degrabă să nu răspundă, asta era imposibil. Ben ştia că e acolo. Iar Django ştia că afurisitul de telefon o să sune şi o să tot sune până când avea să răspundă.

— Farleymoor 64920.

— Bună, Django – scuze. Sunt Ben.

— Salut, Ben. Fac o tocană. Ditamai oala. Fără sfeclă roşie.

— Bravo, bravo. Asta e foarte bine. Uite, Django – ştiu cât de aiurea e toată chestia asta pentru tine. Şi nu-l cunosc pe generalistul tău, dar respect faptul că-l cunoşti tu. Însă cunosc pe cineva nemaipomenit aici, la mine. Şi tocmai a trecut prin faţa cabinetului meu când vorbeam cu tine la telefon, adineaori. L-am oprit să-l întreb şi ar fi încântat să te vadă. Este un *el*, sublinie Ben. Aş zice că se apropie binişor de şaizeci de ani. Şi consultă tipi ca tine tot timpul. Are mâna uşoară, e un doctor de prima clasă.

— Înţeleg.

— Chiar aşa e, este specialist. Un om foarte de treabă. Îmi place de el. Şi ţie ţi-ar plăcea.

— Mi-ar plăcea?

— Da, zise Ben, ţi-ar plăcea. Este ceea ce tu ai clasifica drept un doctor „adevărat". Te-ai simţi în largul tău cu el. Şi ţi-ar inspira şi încredere.

— Da?

— Vii, Django? îl întrebă Ben cu multă delicateţe, cu tonul plin de aceeaşi grijă şi preocupare liniştitoare cu care învestise şi cuvântul atent ales „tip".

— La Londra?

— Ca să te vadă dl. Pisani, zise Ben. O consultaţie scurtă.

— E străin?

— E scoţian, zise Ben, un medic excelent.

— Înţeleg. Dar e numai „dl.", nu „dr."?

— Este consultant. *Dl.* este superior lui *dr.*

— Înţeleg.

— O excursie de o zi, nimica toată, zise Ben. Trenurile sunt grozave. Sunt multe şi merg repede.

— N-am mai fost la Londra de ani de zile, spuse Django. Întotdeauna au venit fetele la mine.

— Cred că ar trebui să vii. Te însoţesc bucuros la consultaţie – sau nu, zise Ben. Cum vrei tu.

— Şi n-o să spui la nimeni, bine? zise Django după un răstimp.

— Mi te-ai adresat în calitatea mea de doctor, zise Ben pe un ton egal. Sunt legat de jurământul lui Hipocrate.

— Poate c-o să vin, spuse Django.

— Aşa mă gândesc.

— Bine.

— O să-ţi fac o programare şi te sun mâine. Te sun tot la ora asta. Aşa o să ştii că sunt eu.

— Da. OK, Ben.

— Bun. Rămâne stabilit.

— Ben?

— Da?

— Ăăă... îţi mulţumesc.

— Pentru nimic, Django, zise Ben, nu e mare lucru. Şi spera din toată inima să nu fie nimic.

Sămânță plantată

Nu era atât o situație în care Fen nu vedea pădurea din cauza copacilor, cât una în care nu vedea florile din cauza înfloriturilor întortocheate ale imaginației sale prea bogate. Biletul era o risipă, zău așa. Din clipa în care ajunse, Fen își plănui evadarea. Se plimbă prin Expoziția florală din Chelsea, dând din cap ca o *fritillaria*[1], în timp ce se prefăcea că ascultă comentariul ostentativ al lui Kate. Și încă mai scandalos, Fen nici măcar nu băga de seamă exponatele. Era conștientă de proporțiile întregii afaceri, de o anume cacofonie de culori și parfumuri, dar cu toate astea simțurile sale erau puse la păstrare, menținute în suspensie pentru mai târziu. Nu avea timp, de fapt, să se minuneze de toată această horticultură de înaltă clasă; era mult prea ocupată să se pregătească pentru următoarea ei întâlnire. Își derulase în minte scenarii diverse pentru a-și face o intrare impresionantă într-un

1. Frittilaria – plantă cu bulbi a cărei floare este, la multe dintre cele peste o sută de specii ale sale, lăsată în jos, ca un clopoțel.

bar, favorizând, în cele din urmă, versiunea ei de western clasic – necunoscuții intră în crâșmă și se lasă o tăcere de mormânt. Era obligatoriu să se închipuie ca fiind în centrul atenției, să-și imagineze că Al se va uita de două ori la ea înainte de a o recunoaște, dat pe spate, salutând-o cu un apreciativ „Uau! Nu mi-am dat seama că ești tu!". În realitate, Fen nu-și putea aduce aminte cum arăta Al și spera ca nici el să nu țină minte cum arăta ea. La urma urmei, atunci când se cunoscuseră, ea fusese din cap până în picioare deghizată în mămică șleampătă și trecută. Astăzi, spera ea, îi va apărea ca o splendidă viziune, în ținuta ei vaporoasă croită oblic și pantofii eleganți, cu tocuri nu prea înalte.

Dumnezeule! Bună, Fen. Arăți minunat. Dă-mi voie să-ți fac cinste cu ceva.

Își uscase părul cu mare atenție și petrecuse atâta timp cât îi permisese Cosima ca să tot combine piesele de bază MAC și Bobbie Brown din neglijata ei trusă de cosmetice.

Fen? Măi, să fie! Nu te-am recunoscut. Ce bei?

În timp ce Kate era lovită de o paroxistiscă admirație a Pavilionului Central, Fen se autoconvinse de faptul că Al aștepta telefonul ei. Ea trebuia să-l anunțe când era liberă, iar el trebuia să-i spună unde aveau să se întâlnească; ăsta era planul. Lăsându-se împinsă de valul de vizitatori, Fen era prea ocupată ca să mediteze cu privire la cel mai adecvat mod de a atinge linia cu Al, așa că nici nu mai observă grădinile sau faptul că era lovită și îmbrâncită de toți acei talentați grădinari amatori. Fen o credea pe Kate capabilă să admire exponatele *și* să tragă cu urechea la convorbirea ei telefonică,

însă se gândi că ar fi într-o situație și mai penibilă dacă s-ar opri și ar tasta de nebună un sms pe mobil în mijlocul acestei flore magnifice. Un bărbat de lângă ea strănută. Și mai strănută o dată. Brusc, Fen își găsi motivul. Începu să se frece la nas, să simuleze o expresie de disconfort, implicând mult clipit și scărpinare a nasului.

— Nu e așa că e uluitor? Cine s-ar fi gândit să lase vițe de *akebia quinata* să se cațere prin *actinidia*? Foarte inspirat! se minună cu entuziasm Kate.

Fen își dădu seama că ea nu poate nici măcar să pronunțe numele, darămite să recunoască majoritatea exponatelor.

— Kate, oftă ea, nu-mi place deloc să spun asta – dar cred că alergia mea la polen e pe cale să pună stăpânire pe mine.

— La Expoziția florală din Chelsea? spuse oripilată Kate, de parcă un astfel de eveniment ar fi contrazis o afecțiune atât de banală.

— Nu-mi vine să cred, fir-ar să fie, se văită Fen, după un șir impresionant de strănuturi. Clipi din ochi și se frecă la nas. Va trebui să plec, se scuză ea, cu o expresie vrednică de milă.

— OK, zise Kate posomorâtă. OK. Hai să mergem.

— Kate, dar nu e nevoie să pleci și tu! se repezi Fen. Te rog să rămâi – o să fiu bine. Afurisita mea de alergie nu ar trebui să ne strice ziua la amândouă.

— Ești sigură?

— Foarte.

Ambele femei se gândiră în tăcere, în acea clipă, că Ruth ar fi fost o alegere mult mai demnă de acest prețios bilet în plus.

În timp ce Fen se chinuia să iasă din mulțime, se gândi la flori și la grădinărit și la toată pompa aia festivă.

Mie poți să-mi dai oricând o pajiște cu flori de câmp, în loc de o grădină cultivată; un stufăriș și iarbă-neagră pe marginea unei mlaștini, în loc de arbuști decorativi tunși în diverse forme și straturi cu flori. Nu m-am dat niciodată în vânt după buchete. Sunt mai degrabă genul de fată căreia îi plac colierele din margarete. Am făcut odată unul cu Pip, din margarete și piciorul-cocoșului, care era lung de aproape doi metri. Django l-a pus la presat, pentru câteva săptămâni, între volumele din Enciclopedia Britanică, *înșirate de-a lungul holului. I-a contactat chiar și pe cei de la* Cartea Recordurilor. *Pun pariu că încă îl mai are.*

Un timp, Matt și cu mine nu ne-am putut hotărî între Daisy[1] *și Cosima, ca nume pentru copil.*

Nu vreau să mă gândesc la familie astăzi.

Fen avea de gând să-i pară lui Al natural de imperturbabilă, chiar rece de-a dreptul, atunci când i-a telefonat de pe marginea străzii și a spus da, o vinărie, cafenea, ce-o fi. Cu toate acestea, stomacul i-a tresărit, conștiința a îmboldit-o și scrisul ei de mână era plin de mâzgăleli din cauza adrenalinei, în timp ce se chinuia să noteze adresa barului propus de Al. Și apoi a rămas acolo, cu palmele umezite, cu inima bubuind, întrebându-se cum să-și omoare timpul în ora care urma.

Ești pe King's Road, Fen. Să te uiți la vitrine? Să cumperi ceva ce-ți place? Terapie prin cumpărături?

1. Margaretă.

Uite, un Daisy & Tom – lucrurile pentru copii de la ei sunt adorabile.

Însă ziua aceea nu avea nimic de-a face cu bebelușii.

La început a fost nehotărâtă; a intrat și a ieșit din L.K. Bennet ca și cum ar fi fost urmărită de CCTV într-o transmisiune în direct pentru toți cei care o cunoșteau. S-a potolit un pic, trecând pe modul de căutare, după ce a făcut turul colecției de la Jigsaw, iar în Karen Millen s-a relaxat și mai mult, trecându-și cu gingășie degetele de-a lungul rastelurilor cu îmbrăcăminte, ca un pianist de la un capăt la altul al claviaturii. Deși aproape totul îi atingea coarda sensibilă, nu a probat totuși nimic. Nu din cauza etichetelor cu prețul, nici din cauza faptului că toate articolele care-i plăceau erau în nuanțe deloc avantajoase de alb, ci pentru că era împiedicată de sentimentul caracterului decadent al situației.

Nu ar trebui să probez rochii mulate, din organza crem cu mărgeluțe sub bust; ar trebui să mă grăbesc acasă, să pasez cartofi dulci cu crème fraîche *organică.*

Cu toate acestea, Whistles i-a schimbat toate ideile astea casnice, seducând-o și ademenind-o într-o lume plină până la refuz cu valuri de șifon și mătase, pe aripi de fluturași brodați din discuri metalice și populată de o imagistică retro țesută cu umor și imaginație în minunate fuste, topuri foarte șic, tricotaje dumnezeiești și desuuri divine. A fost atât de absorbită de toată această splendoare, încât a realizat oarecum surprinsă că timpul zburase, că mai avea cinci minute pentru a găsi barul și că nu mai avea când să probeze nimic.

Se simțea de parcă un roi de fluturi, din discuri metalice sau altceva, își luaseră deodată zborul în stomacul ei, tulburându-i violent capacitatea de a merge fără să se

împiedice și interferând cu zâmbetul timid, dar provocator pe care-l plănuise. Și astfel, cu o fizionomie ușor crispată din cauza nervozității, a intrat grăbită în bar. Primul lucru pe care l-a observat a fost mirosul. Era copleșitor. Mai întâi nostalgic și apoi, într-o măsură abia perceptibilă, intimidant. Când Dumnezeu simțise ea ultima dată mirosul ăla de vinărie: alcool, țigări, măsline în sos marinat cu usturoi, canapele moi din piele? Când? *Când?* Era grăitor – și groaznic – să-și dea seama că asta fusese înainte de a rămâne însărcinată. Zdrențărosul și Scaietele, cu aroma lui de bere stătută și țigări de foi, parțial absorbită de mochetă și de suporturile pentru bere, avea un miros oarecum mai cald, mai primitor. În mod similar, zgomotele de la Zdrențărosul și Scaietele erau mai afabile, ca și cum mocheta și suporturile pentru bere estompau ceva din volum și dădeau interiorului o rezonanță amicală, un zumzet difuz de veselie. În barul ăsta, însă, cu pardoseala de rigoare din scânduri simple, volumul nu era moderat, iar zăngănitul paharelor și pălăvrăgeala clientelei erau *stacatto*, puternice și ușor timorante.

Fen era disperată să dea de Al fără să fie nevoită să-l caute; nu voia să stea acolo, holbându-se de la un grup la altul, la niște necunoscuți care să se uite la ea fără urmă de interes. Își închipuise că o să plutească pur și simplu înăuntru, calmă, sigură de sine și atrăgând privirile, pentru ca ochii lui Al să se lumineze de plăcere înainte ca ea să-l zărească. Cu toate astea, se părea că el nu ajunsese încă. Fen s-a mai uitat o dată rapid prin mulțime. Nu. Nici urmă de Al. Poate că nu-și mai aducea ea aminte exact cum arăta, dar era foarte sigură că nici unul dintre tipii prezenți acolo nu era el.

— Fen? Bună!

Oh, iată-l. Desigur. Acum îmi amintesc.

— Scuze că am întârziat. Ceva de băut?

Nu spusese „Uau" sau ceva. Ce să comand? Cât e ceasul?

— Doar un pahar cu vin alb pentru mine, zise Fen.

— Vrei să ocupi masa aia de-acolo – cu taburetele alea două din piele? o rugă Al.

Fen s-a așezat un pic timidă pe un taburet din piele, care părea mai stabil decât era, dar era probabil mai stabil decât credea ea. S-a întrebat câți oameni căzuseră de pe ele în fiecare seară, odată ce echilibrul le era compromis de câteva pahare cu băutură. O să bea doar un pahar, nu o să se clatine deloc. Nici măcar nu o să fie nesigură pe picioare. Avea o imagine de păstrat. Și un bebeluș la care să se întoarcă.

A privit spre bar. L-ar fi catalogat pe Al drept „frumușel" – un temen pe care bărbații îl detestau, dar femeile îl înțelegeau. Nu reținuse cât era de înalt și deșirat, cât de puști. Blugii îi atârnau un pic, părul îi era într-o dezordine care-i stătea bine, pielea, catifelată și tânără. Un chip proaspăt și frumușel. În ansamblu, era atrăgător, iar ea chiar nu trebuia, *zău așa*, să-l analizeze atâta.

— Sauvignon, doamnă, anunță el în timp ce se așeza, cu berea curgându-i peste degete din paharul luat pentru el. Fen văzu că purta inele mexicane din argint, cu mici protuberanțe, la două degete și pe unul din degetele mari. Nu-i plăceau bijuteriile la bărbați. Iar inelele nu-i plăceau deloc.

— Noroc, zise Fen, uitându-se aiurea în timp ce bea.

Groaznic vin. Nu îndeajuns de rece. Nu contează. Menține contactul vizual, aruncă-i o privire prefăcut timidă și întreabă-l ce a mai făcut.

— A, una-alta, replică el. Ocupat la serviciu. Schimbare de locuință.

— Unde locuiești?

— Acum? În Camden. Tocmai am închiriat o casă cu alți patru amici, plus ocazionalul surplus de o persoană pe canapea. E bine – e amuzant.

Lui Fen asta îi sună un pic a prost-gust și își închipui priveliștea unor carpete de perete din pânză, postere șifonate cu Jim Morrison, un frigider haotic, rufe spălate, lăsate alandala și muzică total diferită reverberând din fiecare cameră. Se cutremură când se gândi cum o fi arătând baia.

— Nu e ceva studențesc, zicea Al, de parcă ar fi simțit rezervele lui Fen. Suntem cu toții un pic cam obsedați de curățenie, de fapt. E o casă splendidă – numai podele ceruite și tavane înalte. E a părinților lui Jed. Ei sunt colecționari. Ei, da' tu ce-ai mai făcut? Ce-ți face copilașul?

Fen detesta să li se spună copiilor „copilași".

— E minunată, zâmbi ea, făcându-i-se dintr-odată un dor nemaipomenit de Cosima.

Ce să mai spună acum? Ce mai făcuse? Oare chiar era Al câtuși de puțin interesat de rutina ei zilnică, grea și monotonă, de făcut curat și ordine, de șters fundulețe și de îndesat piure organic într-o guriță, de aprovizionat frigiderul și de socializat cu oameni ca să nu o ia razna? Se îndoia de asta. Și era puțin probabil ca ea să-i povestească despre Mamă, Unchi, Aventura lor și Sora ei Vitregă. Într-o secundă, Fen își dădu seama că, pentru ca acea după-amiază să fie o reușită, să aibă funcția pe care ea o dorise, adevărul și sinceritatea nu erau esențiale.

— Am fost al naibii de ocupată, se trezi spunând. Am de gând să mă întorc înapoi la lucru.

Chiar ai?

Nu.

— La lucru? întrebă Al. Cu ce te ocupi?

Fen consideră că „arhivar" suna banal, iar „istoric al artei" suna pompos, așa că înflori puțin și îi zise:

— Țin prelegeri despre artă.

— Uau! Unde?

— A, de obicei la Tate, la Courtauld, răspunse ea cu nonșalanță. Era parțial adevărat. Studiase la Courtauld, iar când era studentă făcuse adesea pe ghidul pentru oamenii care vizitau colecția Institutului.

— Și despre ce ții prelegeri?

Al părea impresionat și sincer interesat.

— Mișcarea europeană *Rappel à l'Ordre* a anilor postbelici, îl informă Fen cu emfază, pur și simplu redând titlul unuia dintre cursurile ei din anii de colegiu. Și despre Fetherstone.

— Cine e Fetherstone? întrebă Al, cu o sfială drăgălașă.

— Un student al lui Rodin. Sfârșit de secol nouăsprezece, început de secol douăzeci, turui Fen. Faimos – sau cunoscut – pentru extraordinarul simț al formei, pentru subiectele sale intens erotice.

— Super! se minună Al, pupilele sale dilatându-se în timp ce urmărea cu atenție spusele lui Fen și îi privea buzele. Atunci, va trebui să vin și eu la o prelegere.

Fen scutură din cap și râse și își spuse în sinea ei să o ia mai ușor cu exagerările și înfloriturile. În loc de asta, începu să-l ia la întrebări, flatându-l, exprimând un mare interes față de tot ceea ce-i zicea. Și se apucă să-l atingă pe braț atunci când o făcea să râdă. Și atunci când se întâmpla asta, râdea în exces. Și își linse

buzele, atrăgător, de fiecare dată când sorbi din vin. Și își lăsă ochii în jos la momentele potrivite. Și din când în când țuguia din buze.

— Trebuie să te întorci? o întrebă Al la un moment dat. La copilașul tău?

— Da, zise Fen, cu o ridicare din umeri.

— Cine are grijă de ea? Ai o bonă?

— Nu, sora mea are grijă de ea.

Al își goli paharul.

— E greu? Să fii mamă singură?

Ceva de care Fen nu reuși să-și dea seama imediat, și nici nu avu timp să analizeze, o făcu să nu sară în apărarea lui Matt. Abia atunci realiză că Al nu o întrebase deloc despre tatăl copilului ei. Dar cum ea nu purta verighetă și nici nu-l menționase vreodată pe tatăl Cosimei... De ce n-ar fi bănuit el că era o mamă singură? Până la urmă, de ce o mamă implicată într-o relație ar accepta o invitație la un pahar de vin după-amiaza, flirtând și făcând complimente într-un bar? Se întrebă ce să facă. Față de cine avea cea mai mare datorie să spună lucrurilor pe nume – Al? Matt? Ea însăși? Cosima?

Dar nu pot să mă mai joc un picuț? Nu sunt pregătită să merg acasă. Este distractiv, e o eliberare. E o prefăcătorie nevinovată. Nu e ca și cum aș spune minciuni. Sau aș face ceva greșit.

— Nu, nu e foarte greu, îi răspunse ea, într-un târziu. Sunt foarte apropiată de surorile mele. Am două.

Al dădu din cap.

— Ne mai întâlnim? zise el.

Fen se uită la el. Totul era ademenitor și un pic periculos – și cu atât mai tentant.

— Dar sunt o mămică demodată și bătrână! protestă ea cu un bosumflat fermecător, ca de copil, și o fluturare din gene. Am aproape treizeci și patru de ani!

Al ridică din umeri. Ochii lui străluceau:

— Eu cred că ești super, zise el. Cred că e sexy faptul că ești mamă.

— Te sun eu – când nu o să mai fiu atât de al naibii de ocupată, aproape că toarse Fen, ridicându-se, aplecându-se să-l sărute pe obraz și făcând în așa fel încât buzele ei să atingă în treacăt colțul gurii lui.

Al nu răspunse nimic. Însă privirea lui o urmări în timp ce ea ieșea din bar.

Se uită la fundul meu, se gândi ea, întrebându-se dacă să și-l legene mai tare sau să-l acopere cu poșeta. El îi zâmbi strâmb, plin de dorință, atunci când ea se întoarse să-i facă semn cu mâna înainte de a ieși triumfal.

Nimeni n-a mai spus că sunt sexy de secole. Nici măcar nu-mi dau dacă îmi place cu adevărat Al – dar mă înfierbântă faptul că lui îi place de mine.

A îndrăznit?

Da, a îndrăznit.

Nu trebuia să cheltuiască bani ca să irosească timp sau să cheltuiască timp ca să irosească bani. Putea să probeze ceva, să ducă privitul la vitrine un pas mai departe, într-o progresie logică. Emoționată și nerăbdătoare, Fen s-a îndreptat spre cabinele de probă.

Era dezamăgită. Cât de proastă putuse să fie? Era ca și cum escapada ei departe de casă, într-o altă zonă decât ograda ei, și sustragerea de la responsabilități investiseră imaginea ei de sine, în mod eronat, cu câțiva centimetri în plus și câteva kilograme în minus.

Nimic nu-i venea, fir-ar al naibii.

S-a apostrofat singură pentru că avea o siluetă prea rotundă și o imagine prea pătrată. I se părea că arată ridicol. Strânsoarea hainelor o făcea să se simtă demoralizată și lipicioasă și deloc rafinată. Așa că a stat acolo, în cabină, împietrită de oroare, umedă de transpirație și deprimată, confruntându-se cu toate rotunjimile pe care le putea vedea și cu destul de multe pe care doar și le imagina.

— Sunt bine! aproape că țipă ea la vânzătoarea care zăbovea în preajma cabinei.

Ce nu pricepea Fen era că, dacă ar fi încercat o mărime mai mare – doar cu un număr –, ar fi arătat minunat. Nu-și dădea seama că rochia avantaja, oricum, pe cineva cu o siluetă mai plină. Creatorii de modă nu vor ca o rochie de cocteil în stilul anilor '40 să stea ca pe gard; croiala tânjea după rotunjimi și materialul avea nevoie de linii ondulate pentru a ajunge la potențialul său maxim. Însă Fen era cu încăpățânare convinsă că, odată ce-ai avut mărimea 10 cândva, întotdeauna trebuie să ai mărimea 10. Și dacă nu o încăpea mărimea 10, pur și simplu nu putea să aibă afurisita de rochie.

Dacă a purta un prunc necesita îngroșarea șoldurilor, cu siguranță că a te ține după un bebeluș ar trebui să le micșoreze la loc, nu? Dacă hormonii îi încurajaseră cutia toracică să se mărească în timpul sarcinii, atunci de ce nu o micșorau la loc după ce aceasta avusese loc? La zece luni și jumătate după naștere. Stătea acolo, încruntându-se cu dezgust la reflecția ei, umflându-și umerii și relaxându-și abdomenul ca să mai adauge ceva temerilor ei și să se depreciască și mai mult pe ea însăși. Se simțea indignată, nemulțumită și nu-i

venea să plece din cabina de probă, urând strălucirea magazinului, lumina clară a zilei.

Nu sunt sigură că felul în care-ți vin hainele ar trebui să fie cel care te face să te disprețuiești pe tine însăți, Fen.

Sămânță neplantată

— Dă-ne o îmbrățișare, ceru Pip cu voce caldă, plină de duioșie.

O ridică în brațe pe nepoțica ei și se prefăcu a-i mânca obrăjorii. Bebelușul chicoti. Pip se prefăcu și mai tare.

— Ești tare gustoasă, zise ea, dar mai bine ne-am gândi să facem ceva, până nu te mănânc de tot.

Pip și bebelușul se priviră, de parcă ar fi cântărit diverse opțiuni.

— Știu, zise Pip, ce-ar fi să ne înființăm la mătușica June și să o scutim de drumul până aici?

Cosima păru să nu aibă nimic de obiectat.

— A lăsat un mesaj să spună că Tom și-a uitat acolo echipamentul de crichet și o să-i trebuiască mâine.

Pentru Pip și June, Zac încetase rapid să fie o parte din ecuația lor. June nu o considera pe Pip drept soția prietenului ei, care era și tatăl copilului ei; Pip nu avea nici o problemă cu faptul că June era femeia cu care Zac avea un copil. O simplă despărțire cordială când și-l pasau pe Tom nu era de Pip și June. Să-l

împartă pe Tom era ușor, deoarece se plăceau una pe alta; într-o oarecare măsură, Tom era atât esențial, cât și, în mod ciudat, irelevant pentru prietenia dintre ele.

June o drăgăli pe Cosima, uimită de cât crescuse bebelușul, cam în aceeași manieră în care Pip se minună de sarcina lui June:

— Nu e deloc o umflătură, zise Pip, e o minge medicinală perfectă. Ce mișto!

— Sunt enormă, o contrazise June, și mai am încă opt săptămâni până la termen.

— Ești superbă, zise Pip cu jind.

— Practic, cred că o să nasc în ziua când împlinește Cosima un an, spuse June.

— Ei bine, o să contramandăm clovnul, dacă va fi nevoie, și o să mutăm petrecerea în sala de așteptare a salonului de nașteri.

— Sau aș putea pur și simplu să-mi instalez bazinul pentru naștere în dormitorul din spate al lui Fen, zise June.

— Vrei să mergi pe ideea unei nașteri în apă? o întrebă Pip.

— Glumești, desigur, făcu June. De data asta mă duc într-o clinică particulară, ca să pot căpăta toate medicamentele simandicoase disponibile. Nu mai vreau durere.

— I-auzi la ea, o dojeni Pip în glumă.

— Crede-mă, nașterea lui Tom a fost un coșmar. De data asta nu vreau muzică ambientală, nu vreau cântece de balenă și yoga – nu vreau decât medicamente.

Pip se uită de la umflătura lui June la Cosima și înapoi.

Mă întreb ce fel de naștere aș alege eu?

— Tu te gândești vreodată la asta? întrebă June.

— La ce? trase Pip de timp, agitându-se pe lângă Cosima.

— La a avea un copil.

— Lui Zac îi place să-l aibă doar pe Tom.

— Dar eu nu asta am vrut să spun, insistă June.

Pip nu era sigură dacă voia să răspundă pe șleau sau nu.

— Uneori, spuse ea.

June nu zise nimic.

— De curând..., admise Pip.

June bătu din palme și rânji larg:

— Și?

— Lui Zac îi place să-l aibă doar pe Tom, repetă Pip.

— L-ai întrebat pe Zac?

Pip înălță din umeri:

— Oarecum. June păru nedumerită și Pip îi explică: Cred că el a avut impresia că glumeam. Și apoi am impresia că el a crezut că eram beată. Și, până la urmă, cred că el crede că eu doar cârcotesc.

— Ei bine, pare mulțumit, zise June. Ar trebui să mențiii presiunea – o să fii o mămică grozavă.

— Urăsc cearta, zise Pip. Și, oricum, probabil că e doar o chestie hormonală.

— Știi ceva, ai dreptate, exact asta e, o chestie hormonală, dar eu, una, cred că ar fi păcat să o lași să treacă.

Lui Pip îi venea să plângă. Asta era prima oară când dădea pe față chestia asta, și faptul că fusese întâmpinată cu o asemenea tandrețe și sprijin fățiș era copleșitor.

— Faza e, zise ea ezitând ușor, că de când a dat buzna peste noi femeia care îmi este mamă, am un soi de criză de încredere. Sunt bună de mamă? Dacă e vreo parte stricată din ADN-ul nostru care dictează altceva?

— Prostii, Pip, zise June, fără să vrea să pară atât de dură, dar începând să se simtă un pic obosită. Uită-te la Fen – e o mămică nemaipomenită. Mama ta – literal vorbind – nu are nimic de-a face cu tine. Eu cred c-ar trebui să încerci. Şi mai cred că, atunci când contabilul ăla bătrân şi lipsit de imaginaţie vine acasă diseară, cu capu' mare de la serviciu, tu aşteaptă-l într-un neglijeu scandalos şi pretinde-i să te impregneze cu ce are el mai bun.

Pip păru evident confuză.

— Crede-mă, continuă June. Şi asta nu pentru că sunt o femeie gravidă care dă pe dinafară de prea mulţi hormoni. Adică poate că aşa e – dar ăsta nu e un lucru rău. Însă ceea ce voiam eu să-ţi spun e asta: nevoia de a procrea este una căreia trebuie să-i acorzi atenţie. Procearea este raţiunea ta de a fi, Pip, este dreptul tău.

Pip împingea căruciorul Cosimei de-a lungul lui Hampstead High Street. Era o zi splendidă şi cochetase cu ideea de a face un picnic pe pătură şi de a hoinări pe Heath. Dar ceea ce o făcuse să se răzgândească şi să aleagă High Street erau magazinele. Magazinele ofereau un lucru pe care Heath nu îl avea. Vitrine. Şi imaginile reflectate în ele. Iar fiecare magazin pe lângă care trecea îi trimitea înapoi, ostentativ, o imagine cu ea împingând un cărucior. Era o dovadă vizibilă, dacă mai era nevoie, că era ceva care i se potrivea. I-a spus cu mândrie primului admirator că micuţa Cosima era nepoţica ei. Însă când vânzătoarea din BabyGap s-a aplecat să o alinte pe Cosima şi a întrebat-o pe Pip cât are fiica ei, Pip i-a răspuns că zece luni şi a fost de acord cu vânzătoarea că era cel mai frumos bebeluş din lume.

Şi Cosima a mâncat tot ce i-a dat Pip, chiar dacă nu era portocaliu.

Iar Pip a fost în stare să-i aline plânsul foarte repede.

Şi Cosima a avut nevoie de o repriză foarte scurtă de legănat ca să alunece într-un minunat somn de după-amiază. Nu i-a trebuit nici CD-ul ei cu *Elvis pentru bebeluşi*, pe care Fen i-l adusese, nici iepuraşul. Nu a fost nevoie decât de o interpretare în manieră personală a lui *Am avut un nuc micuţ*.

Pip lăsă robotul să preia apelul, deoarece ea şi Cosima erau adâncite în *Teletubbies* şi lui Po tocmai urma să i se întâmple ceva extraordinar cu maşina Tubby Custard.

— Să răspund eu? întrebă Tom, ridicându-şi privirea din tema la mate.

— Nu-i nevoie, zise Pip. Tu vezi-ţi de treaba ta, tinere.

Era Fen, care lăsa un mesaj ca să spună că întârzia şi că îi părea rău pentru asta, dar că avusese o zi minunată şi o să ajungă acolo în curând.

— Nici o problemă, îi zise Pip Cosimei, poţi să iei ceaiul cu Tom.

— Eu sunt vărul ei mai mare? întrebă Tom, căci se împotmolise la mate, dar ştia că Pip nu-i putea fi de nici un ajutor, cât de mic. Sunt, oficial, vărul ei mai mare? Sau sunt un văr vitreg îndepărtat, de-al doilea sau ceva de genu' ăsta?

Pip făcu o pauză şi apoi zise:

— Păi, hai să vedem. Cred că tu eşti vărul ei primar vitreg.

— Fratele sau sora mea vor fi veri vitregi de gradul doi cu ea, atunci? întrebă Tom.

— Nu, cred că nu vor fi veri deloc.

Tom rămase perplex. Chestia asta devenea mult mai complicată decât tema la mate.

— Ba bineînțeles că vor fi! declară el. Totul e legat de familie.

— Dacă eu aș avea un copil, atunci acesta și Cosima ar fi veri primari. Te am pe tine, ceea ce înseamnă jumătate de văr primar. Vitreg. Pip și Tom se uitară unul la altul, cu sprâncenele unite de atâta gândit. Sau ceva de genu' ăsta! exclamă Pip și amândoi începură să râdă.

— De ce mănâncă bebelușii chestii atât de ciudate? întrebă Tom.

Pip se uită spre Cosima, care sugea telecomanda.

— Rahat, e o telecomandă Bang & Olufsen.

— Ai zis „rahat"! șopti Tom, impresionat.

— Să nu cumva să mă spui tatălui tău, îl avertiză Pip.

— Dacă ai avea un copil, eu aș avea doi frați vitregi pe jumătate, nu-i așa? socoti Tom. Aș avea frați și surori din toate direcțiile. Asta ar fi amuzant.

Pip nu reuși să-și dea seama cum să-i răspundă.

— De ce nu faci unul, atunci? Cu tati, întrebă Tom.

Pip nu reuși să-și dea seama cum să-i răspundă, dar Tom părea bucuros să aștepte.

— Păi, pentru că nu m-a rugat.

— De ce nu-l rogi tu pe el? întrebă Tom.

— Am făcut asta, pe jumătate, recunoscu Pip și se întrebă dacă acum ar trebui să retracteze.

— Încep să mă încurc din cauza tuturor jumătăților ăstora, râse Tom.

— Și eu, îi dădu dreptate Pip.

Fen părea ușor tulburată când veni să o ia pe Cosima, mormăind ceva despre faptul că își dorise să moară în Whistles.

— Dar cum a fost la flori? o întrebă Pip. Acum poți să deosebești și tu nemțișorul de *delphinium*[1]?

— Ce? Aaa, expoziția. A fost grozavă, îi zise Fen. Imensă. Nemaipomenită.

— Ți-e bine? Vrei un ceiuț?

— Sunt doar un pic stresată, zise Fen, care nu părea deloc în largul ei. Știi tu – metroul și ora de vârf și scările rulante care nu funcționează.

— Bine ai revenit în lumea reală, râse Pip.

— Când mă gândesc că aveam parte de ora de vârf în fiecare zi, își aminti Fen. Ce nebunie!

— Vrei ceiuțul ăla?

— Am face bine să plecăm – Cosima trebuie să mănânce de seară.

— I-am dat noi de mâncare! o anunță Tom, triumfător. A mâncat exact ca mine, ouă jumări!

— Ouă jumări? făcu Fen uitându-se la Pip.

— E în regulă? Ouăle sunt un aliment natural.

— Păi, da. Dar a mâncat?

— Cu nemiluita! zise Pip.

Pe moment, Fen simți că rămâne fără aer, căci ea avusese un succes limitat cu ouăle jumări.

— Lapte organic? întrebă ea timid.

— Sigur că da, confirmă Pip.

— Ești o vedetă, zise Fen, privindu-și sora cu drag și bebelușul cu mândrie.

— Oricând ai nevoie, zise Pip.

— Ești o vedetă, spuse Fen, întrebându-se dacă Pip vorbise serios atunci când spusese „oricând".

1. O glumă, căci *delphinium* este denumirea latinească a plantei numite, popular, nemțișor.

Când Zac ajunse acasă, își găsi fiul și soția prinși într-o partidă de table; un morman de penny în partea lui Tom și o expresie tensionată pe chipul lui Pip.

— Bună, zise el, aruncând o privire rapidă la apărarea impresionantă a fiului său și la cele două încercări disperate de pătrundere ale lui Pip.

— Șase, doi, bombăni Pip când aruncă zarul. Fir-ar, de două ori fir-ar! Nu mă pot mișca naibii deloc!

— Ăsta este al patrulea „naibii" al ei, tati! îl informă Tom pe Zac, limbajul lui Pip oferindu-i de departe mai multă plăcere decât victoriile sale la joc sau câștigurile bănești.

— Aș zice că un „naibii" valorează 10 penny, Tom, îi zise Zac, dându-și jos jacheta, lărgindu-și nodul de la cravată, deschizându-și corespondența. Ce mai face mama ta?

— Seamănă cu o imensă balenă eșuată! zise Tom, foarte mândru.

— Tom! îl admonestară Pip și Zac.

— Da' așa zice ea! protestă Tom, de parcă asta era descrierea standard a acelei etape a sarcinii ei.

— June arată minunat! îi spuse Pip lui Zac. Am stat eu cu Cosima azi, pe post de bonă, și ne-am întâlnit. Este absolut înfloritoare.

Zac se uită la Pip:

— Dumnezeule mare, zise el, cu o consternare prefăcut ironică, doar n-o să-mi cazi cloșcă, nu-i așa?

Îi făcu cu ochiul lui Tom, depuse un sărut afectuos pe fruntea lui Pip, trecând peste expresia ei rănită, înainte de a se îndrepta spre bucătărie să pună de cafea.

— Ce înseamnă „a cădea cloșcă", mai exact? întrebă Tom, iar Pip își dori ca el să nu o fi făcut, căci ea, una, nu voia să audă replica lui Zac.

— A cădea cloșcă? cugetă Zac. Înseamnă atunci când hormonii și BabyGap transformă femeile în creaturi nebune.

— Ce sunt hormonii, mai precis? întrebă Tom, care știa prea bine unde se află BabyGap, dar nu și hormonii.

— O să înveți despre ei la biologie, foarte curând, îl asigură Zac.

— Și-atunci, vrei să cazi cloșcă cu tati? o întrebă Tom pe Pip, deși tot nu era sigur la ce anume se referea, mai exact.

Pip vru să țipe în gura mare Da! Da, am fost chiar dornică să cad cloșcă, să fac un copil. Dar se abținu. Consideră că împrejurările nu erau prielnice. Și, deși o parte din ea era nemulțumită de prezența lui Tom, simți că asta împiedica o ceartă a ei cu Zac, așa că puse pe primul plan interesele copilului.

Ce vreau eu să spun e „Ce mama dracu', Zac". Am treizeci și cinci de ani și poate că hormonii mei afurisiți mă bântuie și mă dau peste cap. Mai toți cei pe care-i cunosc au copii. Aș vrea să ne mărim familia – un frate sau o soră pentru Tom, un bebe pentru noi. Ce dracu' e rău în asta? De ce nu mă iei în serios? Nu spui decât „O, Dumnezeule mare, doar n-oi fi vrând să-mi cazi cloșcă?"

Dar de ce nu stai de vorbă cu el, Pip? Tu, care ești într-atâta adepta soluției de a fi un umăr, o ureche, o îmbrățișare pentru nevoile celorlalți; tu, care poți să asculți atât de bine, să mediezi atât de constructiv atunci când vine vorba de conflictele din viețile altora. Ți-ai petrecut viața arbitrând discordiile celorlalți, descurcând țițele situațiilor lor de criză, oferind înțelepciune, sfaturi, sprijin și afecțiune. Poți să-i convingi cu

binișorul pe alții să renunțe la convingerile lor greșite susținute cu încăpățânare, le dai posibilitatea să vadă limpede fără ochelarii lor vopsiți în roz. Însă nu ai nici un pic de încredere în capacitatea ta de a lua atitudine în apărarea a ceea ce simți. Ești conștientă de ceea ce vrei, și asta e bine, dar îți lipsește încrederea în tine ca să te exprimi.

Nu se poate concentra la joc. Crede că lucrul cel mai potrivit e să-și ascundă supărarea față de Tom. Este mult mai ușor să-l pună pe Tom în centrul atenției, decât pe ea însăși.

— Am câștigat! proclamă Tom. Pip e așa de ușor de bătut, îi zice el tatălui său și dispar amândoi să se joace la PlayStation, lăsând-o pe Pip singură.

Sămânță pusă la păstrare

— Ești fierbinte și mirosi a – pâine prăjită? remarcă Ben cu plăcere, în pat, strângându-se lângă Cat, frecându-și nasul de gâtul ei.

— Da' n-am mâncat pâine prăjită, zise ea.

Ben îi luă mâna și și-o duse la nas:

— Pâine prăjită, declară el.

Îi sărută podul palmei și își trecu vârful limbii pe mijloc. Apoi îi sărută vârfurile degetelor și îi supse ușor degetul mijlociu.

— Am un sac plin cu sămânță, murmură el, lipindu-se de ea. O păstrez de *săptămâna* trecută, Dumnezeule.

Cat chicoti. Își plimbă mâna în jos, spre penisul tare al lui Ben, simțind un fior de excitare între picioare, care o făcu să se răsucească spre el și să-i găsească imediat gura. Mâinile lui îi mângâiară sânii și ea începu să geamă încet, în timp ce degetul lui îi apăsa clitorisul, ungând-o cu propria-i umezeală dornică.

— Ce zici, iubito, îi șopti el, vrei să te împerechezi? O sărută apăsat de mai multe ori pe gât, își lăsă apoi

capul în jos ca să-i tachineze sfârcul cu vârful limbii. Vrei să te împerechezi?

Însă Cat nu se mișcă în întâmpinarea lui. Nu scoase o șoaptă drept răspuns afirmativ. Cuvintele lui o făcură să devină rigidă, iar acțiunile lui încetară să mai ceară un răspuns.

Și atunci ea oftă:

— Zău că mă simt înfierbântată, îi șopti înapoi, dar nu vreau să mă *împerechez*. Aș prefera doar să mi-o trag.

— Încerci să-mi spui că vrei să ți-o trag zdravăn? Nu vrei să faci dragoste – vrei doar să te tăvălesc până nu mai știi de tine?

Ben râse sugestiv, mâinile sale reluându-și cu dexteritate explorarea zonelor ei erogene. Se rostogoli deasupra ei, mișcându-se până ce penisul său își făcu loc între buzele sexului ei.

— Deci vrei să ți-o trag?

Da, exact asta voia Cat, și atunci când Ben îi vorbea porcos, o voia și mai mult. Și mai tare.

— Să ți-o trag? întrebă Ben, cu vocea gâtuită de dorință, făcând exact asta cu mișcări lacome, pline de energie.

— Cu legăturile[1] de rigoare, șopti ea, cu răsuflarea întretăiată, în timp ce el o pătrundea cu putere. Se împinse instinctiv în el.

— Legături, hmm? zise el. Să te leg? Niteluș sado-maso blând, într-o seară caldă de iunie?

Ea nu se referise deloc la asta.

Am vrut să spun da, trage-mi-o – dar cu anumite condiții. Însă sunt atât de aproape. Sunt foarte al dracu'

1. Joc de cuvinte: *strings* înseamnă „legături", dar are și sensul figurat de „condiții, limitări".

de aproape și trupul meu freamătă de anticiparea orgasmului. Se umple. Fir-ar. Dumnezeule. Ben. O, Doamne.

Ben simți sexul lui Cat strâns în jurul penisului său, fiecare pulsare trăgându-l mai adânc în ea, ademenindu-i sperma, făcându-l să se apropie de punctul de unde nu mai exista întoarcere.

— Iisuse, Cat, gâfâi el, în timp ce opintelile lui își măreau automat ritmul.

Însă atunci Cat făcu ceva cu șoldurile. Și cu genunchii. Nu mai făcuse asta niciodată și îl luă pe Ben prin surprindere, slăbit cum era de faptul că se afla sub controlul orgasmului său iminent. Ea îl împinse într-o parte și el își dădu drumul brusc afară, departe de păsărica ei minunată, umedă și întunecată. Își descărca sămânța Dumnezeu știe unde, în spațiul dintre el și ea. Instantaneu, orgasmul deveni o pură formalitate. Nici măcar la fel de plăcut ca o masturbare. La fel de fiziologic ca un vis umed. O irosire. Aprinse lumina, clipind, supărat la culme. Trase învelitoarea la o parte și privi la chestia lipicioasă din părul pubian al lui Cat, prinsă, de asememea, în firele de păr de pe abdomenul lui.

— Ce-a fost asta? întrebă, îmbujorat și supărat.

— Nu e sigur să-ți dai drumul în mine, zise Cat, nedumerită de faptul că Ben părea atât de nemulțumit.

Simți un crâmpei de vină cu privire la lăcomia pe care o arătase când fusese vorba de calitatea propriului ei orgasm, în detrimentul orgasmului lui, și asta strică momentul postcoital.

— Ce dracu' vrei să zici, Cat? obiectă Ben. Ce tot vorbești acolo? Viața noastră sexuală e condusă de graficele și temperatura ta.

— Nu sunt pregătită, zise Cat ridicând glasul. Nu mai sunt. Nu fără prezervativ.

Ridicându-se în capul oaselor, întinzându-se după șervețele și ștergându-și abdomenul, Ben îi spuse:

— Cat, credeam că *noi* voiam să ne extindem familia. Planul *nostru* de bătaie. Noi luăm deciziile *împreună*.

— Fir-ar a dracu' de treabă, Ben, protestă ea, ești greu de cap? În lumina ultimelor evenimente, de ce-aș mai vrea să rămân însărcinată? El o privi, șocat de agresivitatea ei. Să fii părinte este un lucru periculos. Nu pricepi asta? țipă ea. Crede-mă. Nu merită. Dacă nici eu nu știu...

Ben așteptă un moment și apoi vorbi calm:

— Cat, asta nu e o părere obiectivă – ești foarte obosită și prea emoțională.

— Nemernic fără inimă ce ești! șuieră Cat. Nu poți să pricepi prin ce trec?

— Ba cum dracu' să nu pricep, zise calm Ben, dar acum ești melodramatică. Iisuse, dacă a existat vreodată o ocazie în care „păcatele părinților" să fie transformate în ceva bun, acum este momentul.

— Du-te dracu'. Îi întoarse brusc spatele. Nu înțelegi.

Ultimul comentariu îl răni pe Ben cel mai mult. Nu avu deloc dorința de a se lipi de ea sau de a-și mai afunda nasul în gâtul ei, ca să vadă dacă încă mai mirosea a pâine prăjită. Ce bine era dacă amărâtul ăsta de apartament închiriat ar fi avut o cameră în plus. Stinse lumina, își bătu perna și trase enervat de plapumă. Și când totul se scufundă în nemișcare și liniște, scoase un oftat exagerat.

— Fir-ar al dracu', zise el ca pentru sine, dar suficient de tare ca să-l audă Cat.

Simțea că ea doar se prefăcea că doarme.

Nu-și vorbiră a doua zi dimineața. Ben nu o întâmpină pe Cat cu obișnuitul său „Trezește-te și strălucește, somnorici!". Se duse să facă un duș și nu îi turnă și ei cafea, lăsând în schimb pe masă cafetiera cu conținutul ei călduț. Pune-ți singură în cană.

— Pa, zise el, deja în drum spre ieșire.

Cat nu-și ridică privirea din ziar. Citi mai departe și continuă să ia câte o gură din cafeaua călâie mult timp după ce Ben plecase. Literele erau ilizibile din cauza lacrimilor care-i încețoșau vederea, iar cafeaua îi aluneca greu pe gât. Se luptă cu lacrimile în timp ce mergea la lucru, mușcându-se tare de interiorul buzei în timpul ședinței managerilor. Nu voia să fie la biroul de informații. Nu ar fi putut, în loc de asta, să despacheteze în spate coletele primite? Că doar nu era sub demnitatea unui *assistant manager* să facă asta. Însă Jeremy voia ca ea să stea în față, iar clienții își doreau același lucru. Cat își petrecu dimineața într-o stare de confuzie, afișând cu greutate un zâmbet slab pe chip și dispărând în pauză la toaletă, ca să plângă în liniște.

Pip ar ști ce e de făcut. Ea ar ști ce trebuie să spun. Ar putea să-mi zică dacă greșesc sau dacă am dreptate un pic. Ea e sora mea cea mare. O s-o ascult. E cea mai înțeleaptă persoană pe care o cunosc. Ea îmi poate spune ce să fac.

În pauza de prânz, Cat îi dădu telefon lui Pip. În sinea ei, pe Pip o amărî să audă de soți iubitori care vor, la modul activ, să facă copii. Însă trebui să asculte, pentru că era datoria ei și pentru că sora ei cea mică plângea în hohote la celălalt capăt al firului, implorând-o să-i spună ce să facă. De-a lungul anilor, se obișnuise să se

oprească din ceea ce făcea, să-şi lase deoparte propriile gânduri ori de câte ori primea acele telefoane de la surorile ei care spuneau: Pip? Pip? Am nevoie de tine. Poţi să mă ajuţi?

— Am crezut că sunt pregătită, plânse Cat, dar nu sunt. Nici măcar nu mă mai simt dornică să am un copil. Nu pot să înţeleg toată povestea asta mamă-tată. Sunt speriată, Pip, şi confuză.

Pip se gândi în tăcere la situaţia problematică a surorii ei.

— Eu înţeleg, înţeleg, căută ea s-o liniştească, pentru că teoretic chiar înţelegea, însă eu văd lucrurile aşa – ai fost foarte grav dezamăgită de o totală lipsă de comunicare în cadrul familiei tale, iar singura poveste pe cale să se repete este tocmai aceasta. Făcu o pauză. De ce nu putea şi ea să practice, cu îndrăzneală, ceea ce le predica altora cu atâta uşurinţă?

Acum nu e vorba de mine. E vorba de Cat.

— Nu lăsa să se întâmple asta din nou, Cat. Fără secrete. Noi am fost ţinute în întuneric – nici măcar nu am fost minţite. Am fost prost informate şi induse în eroare. Dar, Cat, nu lua asta cu tine în viaţa ta. Nu lăsa ca aceeaşi lipsă de comunicare să distrugă ceea ce ai cu Ben. Sună a clişeu, dar *stai de vorbă* cu el. Făcu din nou o pauză.

Asta este ceea ce mi-a spus şi June mie.

— Spune-i ce simţi. E bărbatul tău, Cat. El e viitorul tău. Poţi să apelezi la el. *Trebuie.*

— Dar el nu vorbeşte cu mine, zise Cat, îndurerată de lipsa cafelei în dimineaţa aceea. E supărat pe mine rău de tot. Noi niciodată nu ne certăm. A fost groaznic. Mă simt rău. Dintr-odată, eu şi Ben vrem lucruri diferite, Pip. Suntem total incompatibili.

— Aici nu e vorba despre cât sunteţi de compatibili, Cat – ci despre cum vă descurcaţi cu incompatibilitatea, zise Pip. Când i-ai spus ultima oară că-l iubeşti?

Când mi-a spus Zac asta mie?

— Zău că nu ştiu, zicea Cat, dar cum să încep să-i vorbesc? Şi ce crezi că ar trebui să spun?

La celălalt capăt al firului, Pip îşi strângea baza nasului şi încerca să şi-l izgonească pe Zac din minte, ca să poată fi atentă la Cat.

— Fă ceea ce trebuie, se auzi spunând. Trebuie să-ţi deschizi inima şi să te dezvălui – dacă nu poţi să faci asta în faţa soţului tău, atunci nu dai dovadă de încrederea şi sinceritatea pe care i le-ai promis când te-ai căsătorit cu el.

Ceea ce face din mine o ipocrită nenorocită.

— Să-i dau telefon la serviciu? insistă Cat. Să-i cer managerului meu o pauză?

— Da, Cat.

— Şi să-i spun lui Ben ce simt – chiar dacă unele lucruri sună prostesc?

— Da, Cat, trebuie să faci asta.

— Şi dacă, să zicem, nu e de acord? Dacă obiectează?

— Şi dacă nu face asta?

— Şi dacă e supărat?

— Şi dacă nu e?

Cat făcu o pauză. Ideea că iubirea lui Ben e chiar la celălalt capăt al firului, gândul că sprijinul şi înţelegerea lui erau la doar un apel telefonic distanţă, ideea că ea se găsea la doar câteva clipe depărtare de alinarea lui, toate astea erau încântătoare. Brusc, dori să încheie convorbirea cu Pip.

— Mersi, zise Cat cu veselie. Îl sun chiar acum. Pot să te sun după aia, totuşi?

— Ştii bine că poţi, îi răspunse Pip.

Pip se urî pentru faptul că spera că nu o va mai suna din nou. Nu voia să asculte cum mersese discuţia de la inimă la inimă şi nu avea energia să mai dea sfaturi. Însă Pip se urî mai mult pentru neputinţa ei intrinsecă de a-şi urma propriile sfaturi bune. Cât de uşor era să vezi care era lucrul potrivit de făcut. Limpede ca cristalul, fir-ar al dracu'. Să discuţi. Să te dezvălui complet. Să-ţi pui sufletul în palmă şi să-ţi deschizi inima faţă de persoana cea mai apropiată ţie, persoana care transcende legăturile de sânge pentru a crea o comuniune profundă. Cât de patetic era, simţi ea, să fie incapabilă să facă ea însăşi asta.

În spatele biroului de informaţii, Cat încerca să pară importantă şi ocupată. Nu era. Era complet absorbită de plăcerea de a pune la cale împăcarea. Nu ceruse o pauză deoarece era prematur. Trebuia să ştie exact ce să-i spună lui Ben înainte de a-l suna. Trebuia să se folosească de expresiile cele mai potrivite şi cuvintele ei trebuiau să fie pline de intensitate ca să aibă un impact poetic şi plin de semnificaţie. El era la chirurgie după-amiaza. Nu-i putea da telefon acum, avea nevoie de cel mai bun cadru şi de nici un fel de limitări de timp pentru ca monologul ei să aibă răsunet. Dar dacă el era încă foarte supărat şi se ducea la bar, în loc să vină acasă? Şi dacă era supărat când venea apoi acasă? Nu putea să mai îndure încă o noapte în care să se ignore unul pe altul. Trebuia să-l anunţe că îi părea rău, şi asta repede. Că exista o explicaţie. Un sms ar fi bun – ceva dulce şi siropos. Însă sms-urile erau,

cumva, prea uşor de trimis. Cine n-a trimis un sms ca să evite o discuţie cu cineva?

În timp ce punea receptorul în furcă după ce lăsase un mesaj pe robotul telefonic al unui client ca să-l anunţe că-i sosiseră cărţile şi putea să vină să le ia, Cat se gândi la serviciile de mesagerie. La telegrame şi mesageri şi curieri. Telefonă la spitalul lui Ben şi ceru la Secţia de Medicină Sportivă, iar când o voce de femeie îi răspunse, Cat îşi luă tonul ei cel mai prietenos, mai convingător:

— Alo? Eşti Marjorie?

— Da? Clinica de Medicină Sportivă – cu ce vă pot ajuta?

— Sunt Cat – soţia lui Ben. Nu ne-am cunoscut, dar Ben vorbeşte foarte frumos de tine.

— Oh!

— Poţi să mă ajuţi, Marjorie? Am făcut unul dintre lucrurile alea prosteşti – de vacă proastă care exagerează cu emoţiile.

— Aha, zise Marjorie, care nu fusese nici ea străină de aşa ceva, în tinereţile sale.

— Ben are speaker la telefon, nu? Aşa îi anunţi pacienţii?

— Da, aşa e, drăguţă.

— Înainte de următorul pacient poţi să-i spui că soţia lui îl iubeşte, că-i pare rău că s-a purtat ca o nebună şi că de-abia aşteaptă să-l vadă diseară?

— Pot, zise Marjorie cu o uşoară rezervă.

— O, e ceva legat de politica spitalului? zise Cat, deznădăjduită.

— Nu, drăguţă, dar pot să reformulez? Cred că aş spune... De fapt, tocmai o să consulte următorul pacient. Poţi să asculţi şi tu.

Cat își lipi receptorul de ureche, aruncându-i lui Jeremy, care se învârtea pe acolo, un „Ssstttt!" iritat înainte de a-i întoarce spatele.

— Dr. York, o auzi pe Marjorie spunând, înainte de a o trimite înăuntru pe domnișoara Drew, mi s-a încredințat următorul anunț.

Inima lui Cat o luă la galop. Tonalitatea lui Marjorie se schimbă, de parcă ar fi trebuit să se facă auzită pe un teren de fotbal:

— Soția dumneavoastră dorește să știți că vă iubește sincer și că îi pare extrem de rău pentru purtarea ei. Ar vrea să vă spună că așteaptă cu nerăbdare să mergeți acasă diseară – și că i-ar face plăcere să stați de vorbă ca să limpeziți lucrurile.

Cat nu putu să audă răspunsul lui Ben, dar aprobă pe de-a-ntregul felul în care Marjorie se ocupase de situație.

— Ești un geniu, Marjorie, zise ea și plănui să-i trimită niște cărți drept mulțumire.

— Cat!

Cat se întoarse și-l văzu pe Jeremy, cu un aer deranjat:

— De regulă, nu primim telefoane în interes personal – darămite să le dăm.

— Știu, zâmbi radios Cat. Îmi pare rău – a fost o problemă serioasă de familie. S-a rezolvat. N-o să se mai întâmple.

Managerul crezu că ea vorbea de telefoanele în interes personal.

Cat încetă să mai zâmbească în drum spre casă. Îi trecu brusc prin minte că de fapt nu se rezolvase nimic. Tot ce făcuse era să-i ofere lui Ben o motivație ca să

vină acasă, spera ea, să-i domolească supărarea și să deschidă o ușă pentru comunicare. Dar tot trebuiau să stea de vorbă. Și să ajungă la o înțelegere, la un acord.

Însă el nu era acasă și încrederea ei se spulberă pe loc. Începu să-și dea voie să se simtă ea partea vătămată în situația creată. De ce nu se prinsese și el de ce ar putea fi ea rezervată acum în dorința de a avea un copil? De ce nu fusese din instinct de partea ei? Mobilul ei sună să anunțe primirea unui mesaj.

Esti ok? Sunt aici pentru tine. P xx.

Draga de Pip, sare în ajutor. Măcar cineva mă cunoaște și pe dinăuntru, și pe dinafară și înțelege.

— Nu a ajuns încă acasă, îi spuse Cat în șoaptă lui Pip, în caz că Ben tocmai se pregătea să intre.

Îi povesti de Marjorie. Simți zâmbetul de aprobare al surorii ei.

— Numai că, dintr-odată, nu mai știu ce să zic când vine acasă. Dacă e încă supărat? Dacă nu i-a plăcut mesajul meu? Dacă nu putem să rezolvăm problema asta?

— Dacă privești afară pe fereastră, o să-l vezi când vine pe stradă?

— Da, răspunse Cat.

— Păi, vederea lui o să-ți declanșeze o reacție emoțională. Acționează în baza ei.

Vorbesc din experiență. Nici nu m-am putut uita la Zac când a venit acasă acum o jumătate de oră. Așa că am inventat niște cumpărături urgente. Și acum îi dau sfaturi soră-mii de pe culoarul cu conserve din Sainsbury's.

— Ești un geniu, îi spuse Cat. Mulțumesc. Doamne, mulțumesc, Pip.

— Sună dacă ai nevoie de mine, îi zise Pip, din obişnuinţă.

Însă Cat deja închisese.

Cat se tot uita afară pe fereastra de la etaj de aproape o jumătate de oră. A decis, după o matură chibzuinţă că dacă trec trei maşini roşii una după alta, Bill va fi următorul pieton care va merge pe stradă. Însă tot apar maşini albastre şi dube albe şi din când în când câte un scuter colorat şi nici urmă de Ben. Ce seară splendidă! Cât de minunat e să vezi nişte copii jucând şotronul pe caldarâm! Clapham nu mai pare atât de neatrăgător azi şi Boulder nu mai pare atât de departe. Lumea arată mai mică, mai prietenoasă, mai uşor de controlat. Ascultă! Melodia aia nostalgică – o maşină cu îngheţată! Când mâncase ultima oară un delicios cornet cu frişcă sintetică şi fulgi de ciocolată? Nu-şi poate aduce aminte. Însă iese din apartament şi coboară în stradă. E a doua la rând. Prima. Acum e servită.

— Una medie 99, vă rog, zice ea.

Şi Cat îl vede pe Ben.

Tocmai a trecut de colţ.

Se află la doar o sută de metri depărtare.

— Două! zice Cat. Daţi-mi două!

Ben mă vede? M-a văzut deja?

A văzut-o.

Dar zâmbeşte?

Zâmbeşte.

Cat păşeşte repede spre Ben, care merge agale pe stradă, cu mânecile de la cămaşă suflecate şi cu jacheta atârnată pe umăr. Toate cuvintele i-au zburat, din memoria ei s-a şters întregul monolog pe care l-a perfecţionat toată ziua. Tot ce poate să facă, la doar câţiva

paşi de Ben, e să-i întindă îngheţata pe care a cumpărat-o pentru el.

— Uite! declară ea ţinând îngheţata în sus. Ben se gândeşte că seamănă cu statuia Libertăţii în blugi şi tricou. Nu am luat nici măcar un pic din fulgii tăi de ciocolată.

— Păi, dacă nici ăsta nu e un semn al iubirii tale sincere, atunci care e? zice Ben.

Cat roşeşte şi nu ştie ce să spună şi Ben se gândeşte că e amuzant, aşa că atinge uşor vârful îngheţatei lui de nasul ei. Şi apoi i-l şterge cu un sărut.

— Mulţumesc pentru mesaj, îi spune el. Eşti nebună. Însă am promovat-o pe Marjorie.

Stau aşezaţi pe gardul din faţa apartamentului, ocupaţi să lingă îngheţata. Cat muşcă partea de jos a cornetului ei, se uită la Ben şi apoi suge până când i se strâng obrajii şi îngheţata alunecă în jos şi iese din cornet. Faţa ei ridicolă îl face pe Ben să râdă.

— Nu pot să cred că păstrezi fulgii pentru la sfârşit, zice Cat, ştiind că ea n-ar avea în veci răbdarea necesară pentru a împinge ciocolata în mijlocul cornetului şi a mânca de jur împrejurul ei, cu mare atenţie.

— Nu cred că am o metodă specială, zice Ben, dar fac asta pentru că ştiu că te scoate din sărite.

— Nesuferitule! zice Cat duios. Şi-a terminat îngheţata şi îşi aşază capul pe umărul lui Ben. Îmi pare rău, îi spune.

— Şi mie. Urăsc să fiu supărat pe tine.

— Şi eu.

— Nu asta vrem, zice Ben.

Îi oferă cornetul lui, ciugulit în aşa fel încât ciocolata, cu un aspect oarecum falic, se iţeşte mândră. Cat ia o gură. E o seară frumoasă. Dacă vor intra înăuntru, o să

fie de butonat televizorul, de pregătit cina, de deschis corespondența. Dacă se vor plimba, vor prinde peticul ăla lung de umbră, când strada o cotește la dreapta. Așa că se hotărăsc să stea liniștiți, așezați pe gard, și să se întrebe ce să spună și care dintre ei va fi primul care o să vorbească.

— Nu vrei să ai un copil? întreabă Ben fără ocolișuri, pentru că, de fapt, asta e întrebarea de bază la care el are nevoie de un răspuns.

Cat pare a nu fi în largul ei.

— Nu, nu vreau, recunoaște ea încet. Nu acum.

— Nu acum sau nu, *niciodată*? investighează Ben cu delicatețe.

Cat își dă seama pe loc că încă nu s-a gândit atât de departe.

— Sunt atât de prinsă în toată nebunia asta a momentului, că nu pot să văd dincolo de viitorul foarte apropiat, admite ea.

Ben dă din cap.

— Știu cât de groaznice au fost pentru tine toate dezvăluirile astea – de fapt, nu știu, pot doar să încerc să-mi imaginez.

— Toate planurile mele, toate credințele mele au devenit un haos, îi explică ea.

Ben înclină din cap.

— Nu sunt pregătită să fiu mamă, zice Cat cu tristețe.

— Pentru că nu ești pregătită să îi accepți pe propriii tăi părinți? sugerează Ben. Privind retrospectiv, copilăria ta se poate să nu fi fost perfectă, dar s-a terminat.

Cat înalță din umeri:

— Totul a fost atât de... șocant.

— Știu. Dar trebuie să te confrunți cu asta într-un fel, o sfătuiește Ben. Stacey ți-a spus același lucru, nu-i

așa? Nu știu dacă asta se face prin introspecție sau prin confruntare directă. Tu trebuie să decizi. Însă nu e bine să fii în vârtejul ăsta de confuzie, Cat. Când ești prins într-o spirală descendentă, e logic că nu poți merge înainte.

Cat dă aprobator din cap. Ben se întreabă dacă să-i povestească de telefonul lui Django. Dar nu poate, chiar nu poate, telefonul a fost confidențial.

— Ai toate firele astea din viața ta înșirate peste tot în jur, zice el. Trebuie fie să le pui cap la cap, fie să le tai și gata.

— Știu, dar asta este înspăimântător.

— Trebuie să înfrunți realitatea – literal vorbind. Ar trebui să mergi să-l vezi pe Django – doar tu. Fără mine. Fără surori în spatele cărora să te ascunzi. Vorbește. Țipă. Plângi. Nu știu. Dar cu siguranță ai un milion de lucruri de întrebat și el are probabil un milion de lucruri de spus.

— Nu-mi vine să cred că tatăl meu este în viață. Nu pot să cred că sunt fiica lui Django. Nu vreau să-l văd, Ben. Ar fi trebuit să știu? Nu ar fi trebuit ca măcar să bănuiesc? Ben ridică din umeri și își pune mâna peste mâinile ei. Acum, că știu de unde vin, nu prea știu încotro mă îndrept. Face o pauză și își pune capul pe umărul lui: De-asta am îndoieli în legătură cu făcutul unui copil.

— Înțeleg că poate simți că nu e momentul potrivit pentru a avea un copil acum, oftează Ben, căci lui chiar i-ar plăcea la nebunie ca asta să se întâmple cât mai curând. Are treizeci și patru de ani, simte că așa e bine, că e logic să fie dornic să aibă un copil. Însă am și eu nevoie să știu că ești deschisă la schimbare. Și, mai mult decât orice, am nevoie să știu că, teoretic, sunt încă tipul cu care ai vrea să ai un copil.

Cat își smucește capul de pe umărul lui și se uită la el, uluită. Cum s-ar putea îndoi de asta marele și puternicul Ben?

Ben ridică din umeri:

— Știi, câteodată trebuie să mă mai îmbrățișezi și tu, îi explică el.

Ea îl privește din nou și, în ciuda fizicului său puternic, a feței chipeșe, a părului care încărunțește, în clipa asta arată ca un băiețel. Cat își privește lung genunchii, rușinată. Se uită la o pată de înghețată de pe blugi.

— Bineînțeles că ești, îi șoptește ea. Familia mea începe cu tine.

Stau pe gard și le plac cuvintele astea.

— Da' ascultă, urăsc prezervativele. Și să mă retrag când termin e neplăcut – și deloc corect. Se mai face și mizerie.

— Sex oral? întreabă Cat cu o șiretenie umilă.

— Înghiți?

Ea chicotește.

— Pilula? întreabă Ben.

— Da' m-am îngrășat și am făcut coșuri data trecută.

— Da' eu tot te doream, zice Ben.

Și Cat știe că așa e.

— Poate, spune ea.

— Deocamdată, hmm? face Ben.

Cat înclină un pic din cap și își strecoară mâna într-a lui. Pentru Ben, ăsta este un răspuns îndeajuns de bun.

Sămânță rea

Și unde este *ea*? Mama care a fugit cu un cowboy din Denver când fiicele ei erau micuțe și care a reapărut ca să lanseze bombe treizeci de ani mai târziu s-a întors în Statele Unite. Acum e luna iunie, Penny e acasă de câteva săptămâni și, deși vremea e splendidă, nu s-a dus nici măcar o dată la înghețată. Nici măcar o mostră în linguriță roz. Deși i-ar plăcea o cupă de înghețată, doar de La Fântâni ar fi bună. Odată ce-ai gustat-o pe aia, nu o uiți niciodată. Și, cu toate astea, nu i-a venit să meargă acolo – a preferat să nu mănânce deloc decât să facă un compromis luând de la magazinul local. Și ar prefera să nu mai mănânce niciodată, decât să dea ochii cu drăgălașa Juliette și să aibă de înfruntat opinia ei că a pune punct este un lucru magic.

Casa strălucea de curățenie, frigiderul era plin, nu mai avea nimic de spălat și grădina era atât de aranjată încât, în afară de a descâlci firele de iarbă cu un pieptăn, Penny nu mai avea nimic de făcut. Tăcerea din casă era asurzitoare, însă o dimineață la cafea cu Marcia și Noni ar fi și mai rea. Așa că a plecat la o plimbare cu mașina. Până hăt, departe, la granița statului. Apoi

a venit înapoi și, stând pe alee, a muștruluit sever gazonul pentru că arăta încă la fel de impecabil, prin urmare nu trebuia tuns. A stat în mașină cu motorul pornit, calculând orele nesfârșite care se întindeau în fața ei până când avea să fie vremea de culcare.

O casă frumoasă, curată lună, goală și lipsită de suflet. A sunat de pe mobil pe telefonul ei de-acasă și a ascultat vocea lui Bob pe robot. A sunat din nou și a blestemat tehnologia, considerând o înșelătorie faptul că putea auzi atât de limpede vocea lui Bob, deși acesta nu mai exista. Știa că ar fi trebuit să schimbe înregistrarea. Unii poate considerau că e macabru să audă vocea unui mort. Și era o informație nouă care trebuia înregistrată în mesajul de întâmpinare: nu mai exista un „noi". Însă cum ar fi putut să șteargă vocea lui Bob?

Penny a pornit mașina și a condus pe șoseaua care ieșea din oraș. A dat de o intersecție și a virat la dreapta cu un mic oftat, iar nu mult după aceea a cotit pe șoseaua spre munte. Nu se îndrepta spre înghețată sau spre Ridge, o să se oprească în primul sat, Hubbardton's Spring. Era acolo un traseu ușor care o va duce la una dintre cele mai spectaculoase panorame din apropiere. A trecut prin sat și de-a lungul unui drum închis, parcând puțin mai încolo de locul în care șoseaua se transforma într-un drum neasfaltat. Ochii i s-au umplut de luxuriația începutului de vară; oțetari și arțari înveștimântați în asemenea nuanțe de verde că era dificil să ți-i imaginezi învăpăiați de auriu și ruginiu și chihlimbar peste doar câteva luni. Sandalele ei comode de vară s-au umplut curând de praf și pietricele foarte ascuțite, în ciuda dimensiunii lor. A luat-o spre punctul de belvedere aflat mult deasupra râului, pe

pământul care apoi se înălța rapid și se arcuia spre munți. Era una dintre potecile preferate ale lui Bob. Poate că el avea s-o întâmpine acolo. Pășea cu speranță, deși se certa singură, spunându-și că e o proastă pentru că făcea asta. Nu terminase cu călcatul pe urmele vechilor pași? La urma urmei, indiferent unde mergea ea acum, se putea uita înapoi ca să vadă adevărul care nu lăsa loc pentru nimic altceva: nu va exista decât un singur șir de urme.

Nu era nimeni acolo. Bineînțeles că nu era nimeni acolo.

Penny s-a cățărat pe grupul de stânci netede și s-a așezat. Puritatea aerului, priveliștea plină de viață, realitatea răcelii stâncii pe care stătea îi aduseră limpezimea de care avea nevoie.

Bănuiesc că nu are nici un sens să-l mai jelesc, căci nu se mai întoarce. Nu există decât fotografiile și amintirile. Pot să închid ochii și să încerc să-mi aduc aminte cum arăta, cum mirosea, ce voce avea, dar nu pot spera să-l aduc aici ca prin farmec.

Trebuie să trag proverbiala linie sub toate astea. Să înregistrez alt mesaj pe robot. Să găsesc alte cărări pe care să mă plimb. Trebuie să merg mai departe. Bănuiesc că ăsta e un lucru pozitiv – chiar dacă, în prezent, el pare să aibă o inutilitate și o finalitate care par a fi negative. Dacă nu pot spera – dacă admit că e mort –, asta o să-l omoare oarecum pe de-a-ntregul? S-ar putea ca moartea să fie până la urmă cel mai simplu, cel mai adevărat lucru pe care-l vom cunoaște vreodată – numai că e mult prea complicat pentru cei aflați în viață.

Se apropie oameni. Îi aud. Vreau să-i blestem pentru că-mi fură momentul. Vreau să le spun că încalcă o

proprietate. Aici e locul meu – luați-vă picnicul și râsetele și duceți-vă în altă parte! Dar Bob și eu împărțeam adesea astfel de drumeții cu alți oameni – prieteni sau necunoscuți –, așa că nu mă pot aștepta ca moartea lui Bob să facă acest pământ privat, sacru. O să plec eu. O să înclin ușor spre acești oameni. Poate că o le spun chiar „Bună, bucurați-vă de priveliște, că tare frumoasă mai e azi". Poate că o să le și zâmbesc.

Penny ar fi putut să se ducă acasă. Hubbardton's Spring era cam la aceeași distanță de Ridge, unde era La Fântâni, și Lester Falls, unde locuia ea. Însă era o după-amiază frumoasă. Și nu avea nimic de făcut acasă. Mai erau încă multe ore până să se culce. Și, oricum, poate că Juliette nu lucra duminica. Și cum toate traseele montane erau acum deschise, localul era cu siguranță mai aglomerat. Deși erau mai multe mașini parcate de-a lungul străzii, era clar că oamenii cutreierau potecile, căci La Fântâni nu era deloc mai aglomerat decât ultima oară când Penny intrase acolo.

— Ei, uite cine-i aici, zise Juliette, dând fuga la tejghea să o roage pe Gloria să umple o linguriță de mostră cu Cafebanafea. Ce mă bucur să te văd! îi spuse lui Penny. Ia loc! Cum a fost călătoria?

Chipul micuț de șoricel al lui Juliette, cu un zâmbet generos și ochi negri ca tăciunii, era plin de așteptare și afecțiune. Penny afișă un zâmbet de beatitudine care, spera ea, îi va spune fetei tot ce-ar fi vrut să știe. Și o să-i închidă gura. Se așeză la masă și se dojeni în sinea ei că nu comandase înghețata la pachet; și că venise aici, din capul locului.

Juliette reveni cu înghețata la cupă și zăbovi, așteptând ca Penny să deschidă vorba sau chiar să o invite să ia loc. Însă Penny părea să n-o observe, atât de

adâncită era într-un fluturaș pe care-l luase din fața galeriei de artă din Hubbardton's Spring. Când observă că Gloria era ocupată cu servitul la tejghea și că Juliette se dusese să ia comenzile de pe la mese, Penny plecă, lăsându-și înghețata neatinsă.

— Hei, Penny? Așteaptă un pic.

Penny se întoarce și o vede pe Juliette venind grăbită pe stradă, cu zâmbetu-i drăgălaș și o fluturare de mână plină de căldură, ținând ceva ridicat în mâna cealaltă.

— Uite, Penny, zice Juliette abia trăgându-și sufletul, ia aici. N-ai mâncat nici măcar o gură. Îi întinde lui Penny o caserolă, în care a pus ce-a mai rămas din înghețata ei. Juliette o privește, își lasă capul într-o parte, se încruntă un pic în timp ce zâmbește. O contradicție în termeni, se gândește Penny, așa cum e și viața.

Viața care înflorește dintr-o sămânță rea.

— Plângi?

Juliette pare tulburată.

Penny își șterge lacrimile.

— Nu știu dacă relația noastră a fost binecuvântată sau blestemată, zice Penny, și este incapabilă să oprească șuvoiul de cuvinte care-i iese din gură. Încerc să-mi motivez acțiunile, încerc să mă justific că eram tânără, că erau anii '60, că eram un copil zăpăcit și confuz, că oricum nu eram îndrăgostită de Nicholas. Dar, de fapt, ceea ce am făcut eu și Bob a fost greșit. Dragostea noastră a înflorit dintr-o sămânță rea – a nenorocit viețile altora.

Se oprește brusc, cu răsuflarea ușor întretăiată.

— Cred că te înșeli, Penny, zice Juliette, înclinându-și capul într-o parte în semn de compasiune. Nu e vina ta că Bob a murit – și nu e vina ta că voi v-ați îndrăgostit, îi atinge ea cu duioșie brațul lui Penny.

Penny se simte surprinzător de iritată. Ce bizar să simtă nevoia de a apăra răul din ea însăşi!

— Dar, draga mea, tu nu mă cunoşti cu adevărat, protestează ea cu un accent mai britanic ca oricând altcândva în ultimele trei decenii.

— Sigur că nu cunosc toate detaliile – cine le cunoaşte? Dar sunt un bun cunoscător al caracterelor, zice Juliette, un pic defensivă, iar eu simt că tu şi Bob aţi împărtăşit ceva minunat.

— Aşa e, zice Penny pe un ton lipsit de orice inflexiune, însă cu un preţ foarte mare. Şi îmi pare rău, Juliette, dar tu *nu* eşti deloc un bun cunoscător al caracterelor – pe mine nu m-ai citit aşa cum trebuie.

— Marea iubire nu le este dăruită celor care nu o merită, zice Juliette. Apoi îşi lasă repede privirea în pământ, cu timiditate. Ăsta e un vers dintr-un cântec al trupei mele preferate, de fapt. Da' redă ceea ce cred eu. Voi *aţi fost* norocoşi, tu şi Bob. Aţi fost binecuvântaţi.

Îşi ridică privirea spre Penny, a cărei privire aruncă flăcări, şi îi zâmbeşte scurt.

— Însă cei din preajma noastră nu au fost, spune Penny deloc mişcată. Juliette, scumpo, sunt obosită şi vreau doar să merg acasă.

— Sigur, sigur, zice Juliette, dar încă zăboveşte. Doar că nu mi-a plăcut să te aud spunând că eşti o sămânţă rea – nu eşti, tu eşti ceea ce eu şi mama numim un *ou bun*.

Deodată, Penny e surprinsă şi nedumerită de faptul că vorbele ei au fost ascultate cu atâta interes sincer, dar că impresia pe care au lăsat-o e eronată. Şi că această copilă dulce, tulburată de moartea unui tată alcoolic şi bun de nimic, şi-a făcut o părere atât de greşită despre Penny. Poate că odată ar fi amuzat-o în

mod ironic să fie glorificată, însă în clipa de faţă asta pare imoral.

— Ai conturat o imagine numai din ceea ce ai auzit, îi spune Penny lui Juliette. Crede-mă, sunt o grămadă de lucruri pe care nici n-ai vrea să le ştii.

Juliette pare un pic uluită.

— Da' îmi place de tine.

— Juliette, zice Penny, strângând din ochi din cauza durerii de cap pe care i-o dă toată situaţia asta, dacă ţi-aş spune că am trei fiice pe care le-am ***abandonat*** când cea mai mică era doar un bebeluş, m-ai crede? Atunci ţi-ar mai plăcea de mine?

Juliette refuză să creadă. Ce întrebare ciudată!

— Bineînţeles că nu te-aş crede.

— Ei bine, aşa am făcut, declară Penny cu vocea gâtuită. Am făcut incredibilul, OK? Am părăsit trei fetiţe. Şi ştii ceva – de fapt nu am regretat asta niciodată. Acum vino şi spune-mi că iubirea pe care eu şi Bob am împărtăşit-o a fost un lucru bun. Acum să-mi spui că nu sunt o sămânţă rea. Spune-mi şi acum că mă placi.

— Dar...

— Nu sunt cu nimic mai bună decât tatăl tău – de fapt, sunt chiar mai rea. El se purta rău cu tine când era beat şi, într-un anume fel, nu era răspunzător de purtarea sa. Eu mi-am părăsit copiii când eram cât se poate de trează.

Juliette se holbează la ea, cu incredulitatea, durerea şi oroarea zugrăvite pe chip. Penny întâmpină cu o bucurie perversă ruşinea arzătoare care o pârjoleşte.

— Ştii ceva, mormăie Penny, trebuie să plec.

Şi, deşi Juliette stă acolo ca o stană de piatră, uluită şi lovită de suferinţă, Penny parcurge distanţa scurtă până la maşină, aruncă din mers caserola de polistiren

într-un coș de gunoi și pornește mașina, îndepărtându-se fără să mai arunce o privire înapoi.

Ce mai contează o persoană în plus care s-o urască? Ce mai contează o persoană în plus pe care s-o fi dezamăgit? Stai la coadă, Juliette, stai la coadă.

Penny e încă trează în primele ore ale dimineții următoare. Stă pe întuneric, pe scaunul lui Bob, întrebându-se de ce. În ultimele douăsprezece ore, și-a luat rămas-bun de la Bob de pe punctul de panoramă din apropiere de Hubbardton's, i-a dezvăluit lui Juliette urâtul adevăr al vieții sale și a înregistrat pe robotul telefonic alt mesaj de întâmpinare. Atunci de ce se simte atât de neliniștită și zgândărită? De ce nu există nici o senzație de pace, de ușurare, de împăcare, în acel atât de des invocat termen de *încheiere*?

Penny știe de ce. Nu poate să încheie deoarece ușa încă nu poate fi închisă. E blocată de probleme pe care trebuie să le înfrunte și să le rezolve, să le vadă în alb și negru la lumina clară a zilei, să ia cunoștință de ele cu voce tare. Unde s-a dus în după-amiaza anterioară, ce i-a spus lui Juliette, ce a înregistrat pe robot erau doar fire izolate într-un nod cu capete disparate, care trebuia descâlcit.

Cat e tristă

Ben nu o întrebase pe Cat ce avea de gând să facă în ziua ei liberă care, în această săptămână, avea să cadă miercuri. Nu o întrebase și nici ea nu menționase nimic, deoarece el părea oricum un pic absorbit de gânduri, oarecum stresat. Stătea la masa din bucătărie, frunzărind ziarul de parcă fiecare știre l-ar fi enervat.

— E totul OK, doctore? întrebă ea, dându-i o cană cu cafea și apoi masându-i un pic gâtul.

— Ce? A, da, toate bune, zice Ben. Probabil că azi o să fie o zi cam plină, iubito. S-ar putea să ajung târziu acasă.

— O să te aștept cu pipa și papucii, râse ea, mângâindu-l pe părul tuns scurt; în timp ce făcea asta, șuvițele cărunte căpătau scânteieri de argint.

— Ce fată bună!

— Deși s-ar putea să trebuiască să-ți iei singur papucii – e posibil ca și eu să ajung târziu acasă, îi zise Cat.

— A, da? Vreo ședință de personal sau ceva?

Cat scutură din cap:

— E ziua mea liberă.

Se așeză lângă el, trăgând scaunul aproape, astfel încât genunchii să li se atingă. El o privi: obrajii îi erau un pic îmbujorați, ochii îi scânteiau de ceea ce era pe punctul de a-i spune. Ridică un pic din umeri:

— Mă duc în Derbyshire. Doar o excursie de-o zi.

Ben se holbă la ea, luptându-se din greu să-și ascundă groaza de pe chip. Nu trebuie să-și arate surprinderea. Nu trebuie să spună nimic. Trebuie să-i zâmbească și s-o aprobe din cap și să zică „Uau, iubito, uau". Trebuie să lupte cu nevoia imperioasă pe care o simte de a-i spune „Nu! Nu poți! Nu azi, Cat!" Nu o poate preveni că nu e o zi bună pentru o fugă până în Derbyshire și înapoi. Pentru că după aceea ea o să întrebe de ce. Și el n-ar putea să-i spună „Pentru că Django vine să mă vadă pe mine". Pentru că, în calitate de medic, era legat de jurământul lui Hipocrate. Și, oricum, uită-te numai la ea, e toată îmbujorată de efortul suprem de a ajunge la o decizie atât de pro-activă și, probabil, greu de luat. Câte nopți se gândise până ajunsese să ia o asemenea hotărâre? Cât de mult își cercetase sufletul pentru a fi pregătită să se ducă acasă și să dea ochii cu tatăl ei? Ben o iubea atât de mult pentru curajul ei de a rezolva problema, dar în aceeași măsură în care inima lui era plină de ea, îi și sângera pentru ea. Ben fusese foarte îngrijorat de posibilitatea ca Django să nu vină – dar brusc spera ca tocmai așa să se întâmple. Ben se simțea sfâșiat și compromis. Îi făcuse o programare lui Django, fără știrea lui Cat, pentru că își făcea griji pentru Django. Pentru că așa crezuse că trebuia să facă. În clipa de față, însă, se întreba ce drept avusese să facă asta. Îi era rău de-a binelea.

— Ce? zise Cat, cu ochii întunecându-i-se, în timp ce sprâncenele i se încruntau și se uita neliniștită la Ben. Crezi că nu e o idee bună?

Părea uluită și-și bosumflă buzele fără să-și dea seama.

— E o idee nemaipomnită, o liniști el, deși instinctele îi spuneau altceva. Sunt foarte mândru de tine. Scuze – doar că am multe chestii în minte. Afurisitele de politici ale consiliului de administrație și Ministerului Sănătății. Bugete. Finanțări. Termene limită. Scuze.

— Nu-i nimic, zise Cat. Dar chiar crezi că ar trebui să mă duc, da? Nu acționez pe baza instinctului – deși am un nod în stomac în clipa asta –, ci e o decizie bine cântărită. Mi se pare momentul potrivit. Pare să fie lucrul cel mai bun.

— Le-ai spus surorilor tale? întrebă Ben. Te duci singură?

— Mă duc singură, zise Cat, dând de mai multe ori încet din cap. Nu le-am rugat să vină cu mine. De fapt, nici nu le-am spus că merg. Părea un pic descurajată, încerca să găsească șuvițe de păr pe care să și le răsucească în jurul degetului, deși majoritatea erau încă prea scurte și îi scăpau repede. Crezi că ar fi trebuit să le zic? Sau să le chem și pe ele?

— Nu, dacă nu vrei asta, îi spuse Ben în timp ce mintea sa cântărea în viteză o varietate de sugestii plauzibile care s-o facă să se răzgândească. Însă era mult prea complicat. Avea nevoie de timp ca să dea de capăt la tot. Iar Cat avea nevoie de sfatul său. Acum. Continuă: Această parte a poveștii vă aparține. Trebuie să acționați cum simțiți de cuviință.

— E un lucru foarte rar pentru mine să nu simt că trebuie să analizez o astfel de decizie importantă cu Pip și Fen, mai întâi. Am fost mândră de mine pentru faptul că am luat singură această hotărâre.

— Și eu sunt foarte mândru de tine, repetă Ben. Vei fi încă și mai mândră de tine când vei coborî din tren în gara Chesterfield.

Se întrebă dacă să-l sune pe Django ca să-l prevină. Simțul datoriei, întotdeauna admirat la el ca una dintre cele mai mari calități ale sale, îi dădea dureri de cap în ziua aceea. Se frecă la ochi. Nu era deloc un semn bun să fie atât de terminat încă de la micul dejun. Simți deodată că-și iubește propria familie pentru faptul că era foarte convențională și obișnuită. Trebuie să-i dea telefon mamei sale, trecuseră mai bine de două săptămâni de când făcuse asta. Nu o să-l sune pe Django. Nu putea. Până la urmă, n-ar fi fost corect față de Cat. Își găsi rapid justificarea că datoria lui față de Cat era, parțial, aceea de a se asigura că Django venea la consultația pe care i-o programase.

— Nu știu ce-o să spun, îi zicea Cat, dar mă simt pregătită să stau de vorbă. Să ascult. Am nevoie să găsesc un sens trecutului meu, Ben. Mă simt legată de mâini și de picioare până nu fac asta.

Ben își puse mâna pe după ceafa ei și o trase mai aproape ca să o sărute.

— Sper să ai o zi bună, iubito, îi ură el. Sper să te simți bine că te duci acolo, indiferent ce vei auzi sau nu.

— Mersi. Dacă aștepți un pic, merg și eu cu tine până la metrou.

Noi știm că Django nu va fi acolo. Dar Cat își petrecu tot drumul cu trenul când zâmbind, când încruntându-se, pe măsură ce derula în minte diverse scenarii. Ba chiar râse zgomotos la o scenă imaginată derulată cu încetinitorul, cu ea și Django alergând pe peron unul în

brațele celuilalt. Ce prostie! Nici măcar nu încercase să sune la Farleymoor de pe mobil, darămite să-și anunțe vizita dinainte. Nu voia să-i facă o surpriză șocantă, deși știa că el va fi luat pe nepregătite. Prevăzu că grija sa inițială va fi că nu gătise nimic special pentru prânz. Ce o să-l întrebe? Ce spera să afle? Privi afară pe geam și urmări peisajul gonind cu repeziciune, transformându-se pe nesimțite: întinderea plată a sud-estului, uniformitatea din Midlands, destul de curând promisiunea dealurilor din Derbyshire Dales.

Se gândi să-i dea telefon din gară. Apoi se gândi să sune din taxi. Însă se afla la zece minute de casă și dacă ar fi telefonat acum, adrenalina care-i gonea prin vene cu siguranță că i-ar fi dat vocii ei puterea unei șoapte. Casa i se înfățișă vederii, solidă și joasă, aparținând locului la fel de mult ca și poneii din ținuturile cu turbă și iarbă-neagră sau oițele învățate cu greul.

— Chiar aici e bine, îi zise șoferului.

Avea nevoie de mersul pe jos pe alee ca să respire adânc, trăgând de iedera care se îngrămădea de-a lungul zidului din bucăți de piatră fără mortar. Dacă Django nu se uita pe fereastră, ar fi avut prilejul să stea un timp în prag și să-și adune gândurile. În timp ce mergea pe alee spre ușa din față a casei, nu putea decât să-și privească țintă picioarle. Îi clănțăneau dinții. *E iunie!* își spuse în sinea ei. *Și nu e decât Django!*

Django nu era.

Nu era nimeni acasă.

Stătea de ceva vreme pe pragul imens din piatră cenușie, cu brațele strânse în jurul ei. Își închipuise o îmbrățișare de urs din partea lui Django. Era unul

dintre gândurile care o mânaseră să vină aici. Crezuse că, indiferent ce i-ar fi zis ea sau ar fi auzit de la el, îmbrățișarea era ceva sigur. Numai că nu era. Pentru că Django nu era aici.

Curajul pe care și-l adunase Cat ca să facă această călătorie, mândria și avântul pe care le simțise într-un uriaș elan pozitiv atunci când coborâse din tren în gara Chesterfield și-au pierdut acum consistența, transformându-se în incredulitate și singurătate adâncă și mâhnire deznădăjduită. Unde putea să fie? Cat făcu înconjurul casei, trăgând cu ochiul prin toate ferestrele de la parter. Nu era nici măcar un indiciu? Un borcan cu gem deasupra ziarului *Racing Post*, pe masa din bucătărie. Nu cine știe ce indiciu. Livingul este extrem de ordonat. Șlapii pe care îi purta Fen de ziua lui Django, dintre care unul rupt, sunt pe băncuța din camera de serviciu, alături de o grămadă de alte încălțări de diferite mărimi, așezate ordonat de o parte și de alta. Geamul opac de la toaleta de la parter este întredeschis, dar deși Cat încearcă să vadă înăuntru, nu poate zări nimic, în mod sigur nu indicii cu privire la unde se află stăpânul casei.

Nu-mi vine să cred. Unde poate fi? Unde se duce miercurea? Dominoul e joia după-amiaza și, de obicei, face cumpărăturile marțea și vinerea.

Bate în toate ferestrele în timp ce ocolește casa, la ușa de la intrare. Ciocăne violent în ea și strigă prin deschizătura cutiei de scrisori. Se uită prin ea în casă, lung, dar holul e pustiu și mut.

— Django! strigă ea. Django! Așteaptă și ascultă. Unde dracu' ești? mormăie printre dinți, căci știe că Django nu e aici ca să o mustruluiască pentru un astfel de limbaj. Ce-o să mă fac? plânge ea cu suspine, lăsându-se cu toată greutatea pe prag.

Ai putea să mergi la Zdrențărosul și Scaietele.

Dar îl voiam pe Django doar pentru mine. Și dacă nu e acolo, se va răspândi rapid vorba că am venit să l caut. Dar că nu am stat. Prost mai e omu' ăsta că nu are un telefon mobil!

Nu stai să mai aștepți nițel? Să scrii un bilețel?

Și ce să zic? Bună, tati, mi-am adunat toate fărâmele de curaj ca să vin să te văd. Ei, nu-i nimic, o să încerc din nou mâine... Nu. Mai bine aș suna să chem un taxi ca să merg înapoi la gară. Gestul meu se voia ceva de o importanță covârșitoare. Numai că s-a întâmplat ca momentul să treacă. S-a dus totul. Nu are nici un rost. Nu vreau decât să merg acasă, la Ben.

De-ar fi acceptat Django robotul telefonic pe care Pip a vrut să i-l cumpere, hmm?

Asta e. Probabil că oricum a fost o idee tâmpită. Poate că ar fi trebuit s-o discut mai întâi cu Pip.

Un peşte pe uscat

Lui Django îi plăcuseră întotdeauna trenurile, dar în ultima vreme le îndrăgea şi mai mult din cauza obsesiei fanatice şi pline de drăgălăşenie pe care Tom o avea pentru ele. În timp ce lua trenul dis-de-dimineaţă de la gara Chesterfield, Django se gândi la Tom, se gândi cât de mult i-ar fi plăcut să-l vadă în ziua aceea, să-i povestească despre trenul Virgin[1] care-l transporta până la Londra şi înapoi. N-ar fi fost drăguţ dacă Pip l-ar fi adus pe Tom să se întâlnească la gara St Pancras? Se prea poate că ea să fi făcut asta, dacă el n-ar fi fost Derek, tatăl surorii ei mai mici. Soră vitregă. Pe jumătate. Oricum, ei nu ştiau că el venea în oraş. Numai Ben ştia asta. Îi trimisese lui Django biletul. Django nu se simţea în largul lui din cauza asta. O să-i înapoieze lui Ben contravaloarea biletului. Avea bani la el. Şi cel mai mult, se gândi el, se simţea aiurea din cauza călătoriei înseşi. Nu-i plăcea Londra, nu-i plăceau spitalele şi nu-i plăcea faptul că Ben considerase că e

1. Operator feroviar din Marea Britanie, parte a holdingului Virgin Group.

necesar să-i trimită biletul de tren ca să fie sigur că o să-şi respecte programarea.

În timp ce se instala pe locul lui şi îşi aranja în faţa ziarul *Telegraph* şi termosul, încercă să se gândească la trenuri, şine, nord şi sud, şi nu la faptul că nu mai vorbise cu fetele lui de când îl sunase Pip, cu mai bine de două săptămâni în urmă. Îndepărtă din minte gândul că nu le mai văzuse de o lună. În mod obişnuit, vizitele lor acasă aveau loc cam o dată la două luni. Însă, în lipsa oricărui contact, luna asta păruse cea mai lungă despărţire de până acum. Django se gândi la Cosima, se întrebă dacă mergea deja de-a bușilea, şi-o închipui pe Fen îmbrăcând-o în hăinuţele ei drăgălaşe, din bumbac roz. Avea Cosima mai mulţi dinţişori? Îi făceau aceştia zâmbetul să arate altfel? Surâse cu tristeţe, dar se uită afară pe geam ca şi cum ar fi fost cu adevărat interesat de pasagerii care soseau în gara Derby. Şi poate Cat era însărcinată, se gândi Django, turnându-şi fără grabă o ceaşcă de ceai din termos, încercând să contracareze legănatul trenului. Ce minunat ar fi fost – deşi, bineînţeles, nu mai minunat decât faptul că Fen o avea pe Cosima, iar Pip îl avea pe Tom –, doar o situaţie binecuvântată pentru toate trei fetele.

— Continuarea familiei, zise Django încetişor, despre asta e vorba.

Şi se simţi înspăimântat că familia lui continua fără el. Şi se simţi înspăimântat că scopul acestei călătorii nu era să-şi viziteze familia, ci să-l vadă pe dl. Pisani. Şi se simţi extrem de deconcertat că emoţia pe care acest fapt i-o stârnea era frica.

Am şaptezeci şi cinci de ani. Sunt înspăimântat.

La Leicester, o tânără veni şi se aşeză pe locul din faţa lui Django, zâmbind politicos înainte de a-şi băga nasul într-un roman cu copertă viu colorată, împodobită

cu desene de poşete, tocuri înalte şi scris de mână, cu înfloriturі. Atât de plin de înfloriturі, că Django trebui să-şi mijească ochii ca să poată citi cuvintele, întrebându-se care era numele autorului şi care era titlul.

— Sandviciuri, gustări, băuturi reci, ceai şi cafea.

Căruciorul cu mâncare era anunţat pe un ton monoton, de robot, de însoţitoarea de tren, care era mai puţin o păpuşică şi mai mult o vânjoasă bucătăreasă de cantină. Django studie cu atenţie oferta, căci nu-i venea să creadă că mâncarea poate să arate atât de puţin apetisant. Fata care stătea în faţa lui cumpără o cutie de ceva acidulat, bătu bine inelul pentru deschidere, apoi trase puternic de el şi desfăcu sucul.

— Asta ca să nu dea pe dinafară, îi spuse fata şi Django îşi dădu seama că trebuie să se fi holbat la ea.

Se simţi un pic aiurea. Aluminiul are sănătate mintală, ca să şi-o piardă? O fi o tehnică de care ştie toată lumea, insuflată tuturor adolescenţilor, laolaltă cu importanţa prezervativelor şi cu spune-nu-drogurilor? De ce nu fac producătorii ceva în privinţa designului, dacă băuturile o iau razna când nu sunt bătute puternic pe capac? Django ştia că gândurile sale erau excesiv de întortocheate pentru ca astfel mintea lui să poată fi îndreptată oriunde în altă parte, numai la dl. dr. Pisani nu. Scotoci prin traista lui veche de pânză, cea pe care Pip, Fen şi Cat se certau care să o folosească la un moment dat sau altul în timpul perioadei adolescentine de înfloritoare aderare la tendinţele modei. Scoase de acolo o caserolă Tupperware şi se uită la gama variată de sandviciuri pe care le împachetase. Fata cu băutura acidulată se uita şi ea.

— Morcovi, brânză şi *Marmite,* îi zise el, sau ton, salată de murături şi roşii.

Fata se uita la el de parcă ar fi fost unul dintre ţicniţii ăia care par să populeze toate vagoanele din toate călătoriile cu trenul pe care le face cineva vreodată. Django îi întise sandviciurile.

— Vrei unul? îi oferi el. Sunt organice, în cea mai mare parte.

Ea scutură din cap, deşi privirea îi rămase la sandviciuri, intrigată.

— Haide, ia, au puţine calorii şi alte chestii interzise, zise Django.

Fata zâmbi timid şi ridică din umeri, trăgând cu ochiul în caserolă şi întrebându-l care erau cu morcovi şi brânză. Django încercă un sentiment de triumf când ea luă unul şi, deşi la început doar ciuguli din el, îl termină curând pe tot, cu tot cu coaja groasă de câţiva centimetri. Îi oferi lui Django un Malteser, dar el o refuză, zicându-i pe un ton vrednic de milă că e atent la siluetă, ceea ce o făcu să chicotească.

— Mă duc s-o văd pe bunica mea, îi spuse ea lui Django, neîntrebată. Locuieşte lângă Luton.

— Eu merg să-mi văd fetele şi nepoţii, zise Django.

— Sunteţi bunic, aşadar? îl întrebă fata.

Django dădu cu mândrie din cap.

— Bunicul meu a murit când eram mică şi nu-l ţin minte, spuse fata cu regret, deşi îi spun bunicii că mi-aduc aminte de el, desigur.

Django nu voia să intre în mai multe detalii pe tema asta. Acum îşi făcea griji că ispitise Soarta şi se jucase cu Norocul, cu minciunile nevinovate turnate fetei. Dar ce era să-i spună? Că se ducea singur la spitalul St. John's pentru ca domnul doctor Pisani să-şi bage un deget în fundul lui?

— Mărgelele dumneavoastră sunt mişto, zicea fata.

Django îşi atinse pietricelele de ochiul-tigrului şi turcoaz înşirate pe un şnur de piele.

— Există o poveste în spatele lor, zise el. Începe în New Mexico.

Şi se porni să relateze o variantă extravagant împănată a adevărului, fapt care-l salvă de la a se tot gândi dacă o să-şi mai vadă sau nu vreodată fetele şi pe copiii lor.

— Mersi de sandvici şi distracţie plăcută cu familia, îi zise fata când coborî la Luton.

— Îţi mulţumesc, asemenea şi ţie, răspunse Django.

Trenul ajunse târându-se în gara St. Pancras cu un sfert de oră întârziere. Django era agitat, sentiment exacerbat de noutatea acestei emoţii. Îi observa pe oamenii din compartimentul său, care dădeau telefoane de pe mobile pentru a anunţa pe câte cineva de întârzierea trenului. Lui Django i-ar fi plăcut să-l prevină pe Ben, dar nu avea mobil. Se gândi cum Pip dorise să-i ofere unul în dar de ziua lui şi îşi aminti cum le criticase ca fiind nepractice, indiscrete şi deloc necesare. Cum râseseră fetele de el. Cat zisese: „Prostii, Django, nu vrei unul pentru că ştii că nu-i vei da de capăt". Iar Fen zisese „Da, da, apogeul comunicaţiilor mobile a fost prin semnale de fum în rezervaţia din Dakota de Nord, aşa că hai, spune-ne povestea cu tine şi cu Şoimul Singuratic, şeful de trib, pentru a enşpea oară". Şi Pip zisese: „Django, dar de ce să nu ai unul doar pentru situaţii urgente?". Iar el se înfuriase în glumă, în vreme ce ele îl tachinau neîncetat şi râdeau. Râdeau cu toţii. Cum mai râdeau. Erau mereu râsete când fetele lui se aflau prin preajmă.

Acum se simţea neliniştit. La coborârea din tren, pasageri stresaţi se înghesuiau şi se îmbrânceau. Lui

Django nu-i plăcea Londra, ritmul ei îl intimida. Îl îngrijora să ia metroul până la spital, să schimbe linia de două ori – şi scări rulante, şi oameni care se năpusteau grăbiţi să ajungă sub pământ. Şi era deja în întârziere cu cel puţin cinsprezece minute, deşi biletul de tren al lui Ben fusese luat în aşa fel încât să aibă timp suficient. Îşi păstră mersul său obişnuit şi încercă să arboreze o expresie care spunea „Ştiu unde mă aflu, ştiu încotro merg, ştiu ce fac, nu mă împingeţi – şi nu e nevoie să vă holbaţi".

Când au devenit cântăreţii ambulanţi cerşetori? Am cântat pe stradă cu Flint Maystone la Paris şi oamenii se ţineau după noi. Am făcut muzică. Eram respectaţi. Aş merge până acolo încât aş zice că am fost precursorii skiffle-*ului. Dar ăsta nu e cântat pe stradă, e cerşetorie şi e ameninţătoare şi cum poate cineva atât de neîngrijit şi neplăcut vederii să îndrăznească să se holbeze la mine?*

Însă cerşetorul care se milogea bombastic, cântând pe un ton monoton, nu era singurul care se uita chiorâş la Django. Toţi cei care treceau pe lângă el îi aruncau mai mult decât o privire fugară, indiferentă. Ai fi crezut că Django ar fi fost mai mult subiectul de discuţie al tuturor, chiar un pai în ochi, în apele liniştite din Derbyshire, decât în viermuiala Londrei, unde excentricităţile sale fizice nu ar fi trebuit să facă nici o sprânceană să se ridice, nu ar fi trebuit să provoace nici o clipire din ochi. Cu toate acestea, chiar de la început, când se mutase în Derbyshire în 1969, pletos şi îmbrăcat în caftan, cu mărgele care zdrăngăneau şi coada legănându-se, ei îl întâmpinaseră bucuroşi pentru că adusese în vâlceaua lor dintre dealuri mocasini şi cravate Pucci, veste de astrahan şi pantaloni denim, largi şi evazaţi, brodaţi.

Cu toate astea, pe linia de metrou Victoria, câteva decenii mai târziu, oamenii îl ocoleau pe Django, de parcă ar fi mirosit urât. Spre consternarea lui, își dădu seama că îi tratau la fel ca pe cerșetorul gălăgios și împuțit de pe peron. Nu i se părea deloc că o cămașă Liberty, vesta din piele de căprioară și pantalonii care se strângeau cu șnur în jurul taliei, confecționați dintr-o țesătură verde, erau motive suficiente pentru o asemenea suspiciune. Și totuși asta îl făcu brusc să se agite, neliniștit că poate protocolul impunea purtarea unui costum când te duceai la un specialist consultant. Destul de repede începu să se simtă jenat, rușinat chiar, de ținuta sa, zicându-și că era un prostănac și simțindu-se groaznic. Oare Ben va fi dezamăgit? Va trebui să se scuze pentru el? Dacă ar avea un mobil, l-ar fi putut preveni pe Ben de gafa sa vestimentară. Poate că domnul doctor Pisani va refuza să-l vadă. Și pe urmă se va putea duce direct acasă.

Însă Ben este încântat să-l vadă pe Django, mai ales pentru că era foarte convins că acesta nu-și va face apariția. S-a tot învârtit pe lângă intrarea principală a spitalului și laudă în tăcere opțiunile vestimentare ale lui Django, care-l evidențiază în mulțime; o pată de culoare pășind stingheră prin vânzoleala ternă a tuturor celorlalți.

— Cum a fost drumul? întreabă Ben, conducându-l pe Django pe holuri și coridoare până la biroul său. Vrei ceva de băut?

— Scotch? întreabă Django plin de speranță. Ben râde. Ceaiul e de plastic? întreabă Django. Apeși pe un buton pentru el?

— Nu, îl liniștește Ben. Marjorie îl pregătește într-un ceainic. Chiar ea insistă să facă așa. Ăsta e și motivul pentru care i-am dat slujba – acest perfecționism.

— Aș vrea o ceașcă de ceai, zice Django și Ben o sună pe Marjorie.

— Cum te simți? întreabă Ben.

— Ei, știi tu – un pic cam ca un pește pe uscat, se confesează Django. Nu-mi place deloc orașul ăsta.

— Și altfel cum te simți, pe dinăuntru?

— O, știi tu – spune Django pe un ton nonșalant – binișor pentru un tip de șaptezeci și cinci de ani. Nu mă pot plânge de un șold înțepenit, genunchi care dor și jeturi îndărătnice.

Ben dă din cap și zâmbește:

— Nu știam că te dor genunchii și îți înțepenește șoldul, zice el în treacăt, deși în sinea sa asta îl îngrijorează.

— De la cât mi-am dat cu palma peste coapse pe muzica lui Lonnie Donegan și de la cât am bătut cu vârful piciorului pe muzica fratelui meu Reinhardt, zice Django.

— Aha, face Ben. Am făcut programarea pe numele Django McCabe.

— Fii binecuvântat, zice încetișor Django.

— Dar știi sub ce nume te are înregistrat medicul tău de familie? întreabă Ben.

— Păi, dr. Sutton îmi zicea întotdeauna *domnul* McCabe la cabinet și Django la Zdrențărosul și Scaietele, da' fata aia nouă mi-a zis D. McCabe. Așa că poate fi ori una, ori alta.

— OK, zice Ben. Nu-ți face griji, mă ocup eu. Ben se uită la ceas. Ai vreo întrebare? În legătură cu programarea? O să fiu cu tine – pe tot parcursul consultației, dacă vrei.

— Da, mulţumesc, Ben, zice Django cu un râs nepăsător, dezmințit de abia perceptibilul tremur al mâinii când îşi duce ceaşca de ceai la gură. Îi spui tu domnului doctor Pisani că eşti medicul meu personal şi că tot ce îmi zice mie îţi poate zice şi ţie? Nu mă pricep deloc la jargonul medical.

Ben dă din cap.

— Mulţumesc, zice Django, dând şi el din cap.

— Cat e bine, îi spune Ben, dar nu ştie că eşti aici.

— Mulţumesc, spune Django.

— Iar Fen şi Pip sunt bine şi ele.

— Mulţumesc, zice Django.

Ben aruncă o privire la ceas şi spune:

— Ei, cred că acum o s-o luăm încet din loc.

Django se simte foarte recunoscător că îl are pe Ben cu el azi.

Înfăţişarea domnului Pisani îl suprinde pe Django, care-şi închipuia un Frankie Dettori longilin. Specialistul consultant are spre şaizeci de ani, e scund şi rotofei, cu o chelie foarte lucioasă, împodobită cu un semicerc de cârlionţi cărunţi, îngrijit daţi cu ulei de păr. Poartă un costum cu cravată portocalie, are verighetă pe degetul grăsuţ şi seamănă cu un director de bancă. Are accent scoţian şi vorba domoală. Django îl place imediat, deşi iminenţa examinării îl face să transpire din cauza încercării la care va fi supus.

Se iau notiţe. Se dau informaţii. Django îi spune domnului Pisani că Ben este medicul său personal. Ben dă din cap, dar se oferă să părăsească încăperea, anticipând că s-ar putea ca Django să minimizeze simptomele dacă se află el acolo. Numai că Django îl roagă să rămână şi îi furnizează domnului Pisani o

grămadă de detalii – cerându-şi scuze din când în când cu privire la relevanţa sau lipsa lor de relevanţă. Recunoaşte că poate şoldurile şi genunchii nu sunt doar uşor înţepenite, ci de-a dreptul foarte dureroase. La fel şi şalele. Şi adaugă că nu a mai pus sfeclă roşie în gură, aşa că da, este foarte sigur că în urina lui e sânge.

— Problemele de prostată sunt ceva obişnuit, zâmbeşte domnul Pisani, de parcă Django are ceva asemănător unui guturai. Astăzi o să determin dacă prostata dumneavoastră este mărită. Şi, dacă este – aşa cum mă aştept să fie –, care ar putea să fie cauza. Majoritatea tipilor peste vârsta de cincizeci de ani o au mărită, ştiţi, şi în cea mai mare parte e vorba de afecţiuni benigne. O să vă iau şi sânge. În urma acestor rezultate – şi ceea ce va evidenţia examinarea – vom putea să vedem ce şi cum şi e de făcut.

— Bine, zice Django, uitându-se la Ben, pentru aprobarea din cap şi zâmbetul pe care acesta i le oferă.

— Cred că Ben v-a pus la curent cu procedura, spune domnul Pisani cu o ridicare din sprâncene plină de compasiune. Brusc, Django e îngrijorat de rotunjimea degetelor grăsuţe ale domnului Pisani şi îşi doreşte un Frankie Dettori înalt şi slab. S-ar putea să fie neplăcut – dar nu ar trebui să fie dureros.

— Django? întreabă Ben, observând cum s-a scurs culoarea de pe faţa lui Django.

— O să rămâi, da? zice Django.

Ben îi povesteşte lui Django anecdote fascinante de pe vremea când era la echipa profesionistă de ciclism. Vorbeşte repede, pe un ton vesel şi cu multe detalii, păstrând contactul vizual cu Django, care e întins pe o parte. Şi, fără să-l întrebe, Ben îi ia mâna la momentul

oportun, ținându-i-o cu fermitate și totuși cu delicatețe, vorbindu-i lui Django tot timpul.

— Vă mulțumesc, domnule McCabe, zice domnul Pisani în cele din urmă. Am terminat. Îmbrăcați-vă. Sunt șervețele acolo. Nu vă grăbiți.

— Pot să te ajut? îl întreabă Ben pe Django.

— Nu, e în regulă, răspunde Django.

Ben vede o lacrimă care-și croiește drum în jos pe nas.

— Te-ai descurcat minunat, îi zice Ben și trage draperia pentru a-i permite lui Django să aibă parte de intimitate. Nu te grăbi, adaugă el.

Ben se așază și se uită la domnul Pisani, care ridică o sprânceană și continuă cu însemnările lui.

O, Doamne, se gândește Ben.

Când Django reapare și se așază, domnul Pisani spune volubil:

— Acum, în general vorbind – *în general* vorbind –, o prostată mărită ar trebui să se simtă tare și netedă. A dumneavoastră se simte mai degrabă tare și cu protuberanțe.

— Înțeleg, zice Django, deși nu prea știe cam ce-a înțeles sau ce-a vrut domnul Pisani să sugereze.

— Asta ar putea implica ceva un pic mai grav decât probleme de prostată, continuă domnul Pisani, și de aceea analiza de sânge este importantă.

— OK, zice Django. Puteți să luați tot ce am în brat, dacă doriți.

Domnul Pisani zâmbește și dă din cap și zice că o eprubetă va fi mai mult decât suficient.

— Acum, vedeți dumneavoastră, simptomele, atât ale măririi benigne, cât și ale unei tumori maligne, sunt

similare. Și dumneavoastră prezentați acele simptome. Însă o tumoare malignă *se simte* foarte diferit față de o mărire benignă.

— O tumoare malignă?

— Majoritatea cancerelor de prostată se dezvoltă extrem de încet, domnule McCabe.

— *Cancer*? Django se ridică în picioare și se uită la Ben fără să priceapă. Cine a zis ceva de cancer? E vorba de jeturile mele. Sunt doar bătrân.

Al și fata din Purley

În ciuda tuturor încercărilor de a raționa distorsionat, Fen nu se simțea deloc în largul ei și nu știa ce să facă. În trecut, în asemenea momente, putea întotdeauna să evadeze la Derbyshire – chiar și când o făcea numai pe tărâmul imaginației – însă acum nici măcar asta nu părea o opțiune. Nu era deloc probabil să-l sune pe Django, și nici nu considera cauza disconfortului ei ca fiind potrivită pentru o discuție între surori. Ce voia să spună cu asta? Își spunea în sinea ei că surorile ei nu ar înțelege – ar începe să-i țină predici despre cărări primejdioase și nu avea nici un chef să fie judecată sau dădăcită.

Fen avea de multă vreme obiceiul să se uite de la o mână la alta pentru a face o alegere, atunci când punea în balanță chestiuni care-i dădeau bătaie de cap. Unii considerau asta un moft, însă pentru ea se dovedise a fi o metodă fără greș. Pentru a doua oară în viața lui, fără ca el s-o știe, Matt se afla în palma

stângă a lui Fen. Cu patru ani în urmă, în palma ei dreaptă se afla un bărbat pe nume James Caulfield. S-a luptat o vreme împotriva necesității de a alege, a criticat vehement acuzația de imoralitate adusă de surorile ei, a contrazis învinuirea de duplicitate pe care i-au adresat-o. A făcut alegerea numai atunci când și-a dat seama că dragostea pe care o simțea pentru Matt era mai obișnuită, și astfel mai profundă și mai adevărată. Și nu s-a uitat niciodată înapoi, nu s-a întrebat niciodată *Și dacă...*, nu și-a pus niciodată la îndoială decizia. Însă acum Matt se află din nou, neștiutor, în palma ei, și de această dată Al – al cărui nume de familie nici măcar nu-l știa – se găsește în cealaltă; totuși, de data asta, ei nu erau niște pioni care concurau fără să știe pentru iubirea lui Fen. Dragostea nu avea nimic de-a face cu toată povestea asta. Pe de o parte, Fen se temea că din relația ei dispăruse dragostea. Pe de altă parte, se temea de ispita dorinței. Stânga, dreapta. Iubire, dorință. Bine, rău. Balanța valorilor era dezechilibrată și înclina periculos în favoarea lui Al.

Cel mai ușor mod de a ține la distanță sentimentul de vinovăție și de a conferi credibilitate simțămintelor ei pentru Al era să dea vina pe Matt pentru iritarea pe care o simțea din ce în ce mai mult față de el. Îi invidia libertatea de a merge la serviciu, dar îi și purta pică pentru că nu era mai mult prin preajmă, că nu o ajuta îndeajuns, că nu petrecea timpul și cu Cosima. Și totuși, atunci când o făcea, ea nu avea încredere în el că face lucrurile exact așa cum trebuie, așa că-l gonea, făcea ea însăși ce era de făcut, se simțea supărată pe chestia asta, apoi îl dușmănea. În ochii lui Fen, Matt nu putea să câștige, și ea simțea că asta era din vina lui. Ei nu-i plăcea sunetul pe care îl scotea el când mânca, deși

nu-l băgase de seamă înainte. Noaptea, dormea cu perna pe cap pentru că sforăitul continuu al lui Matt o ţinea trează. Nu-i plăcea monotonia comunicării dintre ei; întrebarea lui de fiecare zi „Ce fac fetele mele?" o făcea să strângă din dinţi – lui Fen nu-i plăcea că el le punea în aceeaşi oală pe ea şi pe Cosima, că asculta, oricum, doar pe jumătate răspunsul ei în timp ce deschidea corespondenţa sau studia în ziar programul TV. El nu părea să observe dacă părul lui Fen trebuia spălat sau dacă avea pe ea ceva pătat şi nici dacă se dăduse cu rimel şi se schimbase de haine înainte ca el să sosească acasă. Era conştientă că prietenele şi surorile ei ar considera-o cu adevărat norocoasă să aibă un bărbat care nu o judeca niciodată după înfăţişare, însă Fen interpreta în sensul că Matt nici nu o mai băga în seamă, absolut deloc.

Mâna stângă, mâna dreaptă. Bine, rău. Corect, greşit. Inofensiv, periculos. În cel mai bun caz, cântarul lui Fen părea a fi calibrat într-un mod neobişnuit; în cel mai rău caz, era defect de-a dreptul. Într-o mână, greutăţile pe care Fen le puse pe taler împotriva lui Matt deveniră mai întunecate, în cealaltă mână semnele de avertisment pe care le văzuse în Al deveniră mai şterse. Luate împreună, alăturarea lor era periculoasă şi deloc onestă, exacerbată de faptul că trecuse mai bine de o săptămână de când se văzuse cu Al şi nu mai primise nici o veste de la el. Cu cât se prelungea timpul cât căsuţa de mesaje de pe mobilul ei rămânea goală, cu atât îi creştea interesul pentru Al. Cu cât părea ca el s-o dorească mai puţin, cu atât mai mult voia ea să-l întâlnească. În aceste ultime zile, în timpul cărora îşi verifica telefonul cu o frustrare şi nesiguranţă crescânde şi în care îşi analiza palmele din ce în ce

mai des, Fen îl reinventă pe Al şi îl învesti cu maniere mult mai elegante decât autentica lui lipsă de graţie. Reevaluă aranjamentele sale de locuit într-un apartament pe care-l împărţea cu alţii la mama naibii, în Camden, ca fiind de bonton şi demne de interes, iar în mintea ei el deveni cu mult mai atrăgător şi mai frumos. Transformă imaginea anterioară despre el, aceea a unui tânăr pe care nu-l prea putea descrie, într-o răpitoare viziune enigmatică. Când Matt încercase, cu o noapte înainte, să-şi plimbe mâinile pe corpul ei, iniţial ea se scuturase, dar pe urmă îi apăruse în faţa ochilor o imagine cu mâinile lui Al şi deodată chiar şi inelele acelea de argint părură dureros de sexy. Aşa că şi-o trase cu Al, în timp ce Matt făcea dragoste cu ea. Se dăduse apoi la o parte din îmbrăţişarea postcoitală a lui Matt şi îşi pusese perna pe cap pentru a bloca atât clopoţeii de alarmă, cât şi sforăitul.

Fen se autoconvinse că respectul ei de sine depindea în întregime de gradul de dorinţă al lui Al pentru ea, că dacă îl putea seduce pe el, îşi va regăsi sentimentul propriei feminităţi şi valori. Şi, cu capul sub perna care înăbuşea orice sunet de reproş sau luare în derâdere, ea socoti, fără nici o dificultate, că asta îi va face un mare bine relaţiei ei cu Matt, care se dezintegra. Citise adesea despre relaţii muribunde care reîntinereau după aventurile secrete, fără obligaţii, ale unuia dintre parteneri; relatări care te ungeau la inimă despre cum oamenii se îndrăgosteau din nou de jumătatea lor ca rezultat al aventurilor. Dacă ar avea o aventură cu Al, şi ea şi-ar băga minţile în cap, nu? O aventură cu Al i-ar dovedi ce înseamnă cu adevărat Matt pentru ea, nu-i aşa? O aventură cu Al ar avea un impact pozitiv asupra libidoului ei, şi acest lucru, la rândul său, ar

avea un efect pozitiv asupra lui Matt. Fen era convinsă că o aventură cu Al le-ar face tuturor o favoare.

Însă trecuseră trei zile de când îl văzuse. Şi pentru că trecuseră trei zile întregi şi nu primise nici o veste, lui Fen i-a fost uşor să-l transforme pe Al dintr-o idee proastă, pe care cel mai bine era s-o uite, într-o provocare incitantă. Se convinse pe sine însăşi că, de fapt, *ea* fusese cea care-i spusese *lui* că vor ţine legătura.

1.12 p.m.

`buna, Al, mersi de bautura. Ne vedem curand?`

7.56 p.m.

Dacă Matt mi-ar fi trimis şi mie măcar un mesaj că o să vină târziu acasă, nu aş sta aşa aici, simţindu-mă neglijată.

8.00 p.m.

— Ă, bună. Al?

— Da?

— Fen la telefon.

— A... Bună, Fen.

— M-am gândit să-ţi dau aşa, un telefon scurt – ţi-am trimis un mesaj mai devreme, dar cred că am uitat să-mi trec numele.

— Aha.

— Oricum, voiam doar să-ţi dau un telefon scurt. Ce mai faci?

— Da – bine. Tu?

— Ei, ştii tu, ocupată.

— Super. Super.

— Ei, trebuie să te las, cred. Mă gândeam doar – poate ne mai întâlnim la o băutură sau ceva de genul ăsta.

— Super. O să te sun eu.

— Grozav.

— OK, Fen. Atunci... pa.

— Pa. O! Când? Cam pe când?

— Poftim?

— Noi, mămicile astea de modă veche, avem nevoie de timp ca să facem rost de o bonă – aşa că mă întrebam şi eu, aşa, dacă ai idee cam când? Ştii, când o să suni şi când o să ne întâlnim?

— Oh. Curând. Peste vreo două-trei zile?

— Grozav. Pa, Al.

— Pe curând, Fen.

Telefonul ăsta a fost de rahat. Ar trebui să-i trimit un sms ca să rectific? Să compun unul, doar aşa, ca să văd cum arată pe ecran? Sau să stau potolită şi să mă uit la Grand Designs *şi să-mi ţin gura?*

Pe cine întrebi, Fen?

Şi, apropo, unde e Matt?

Matt a ieşit după serviciu, aşa, ad-hoc, la un pahar cu un vechi amic, Jake, cu care a împărţit un apartament şi un anumit nivel de indisciplină aventuroasă când aveau douăzeci şi ceva de ani. Deşi după ce au împlinit treizeci de ani cărările li s-au despărţit, prietenia lor continuă şi le place să se întâlnească din când în când, pentru câte o seară. Jake s-a apucat să-i zică lui Matt

„tati", iar Matt îi zice lui Jake „prostănacule". Sunt în Soho și zona e plină de lume. Lui Matt nu-i place deloc să recunoască, nici măcar față de el însuși, cât a trecut de când a ieșit în oraș ultima oară; nu s-ar fi gândit că-i lipsește asta, nu era conștient că tânjește după așa ceva, dar era înviorător să fie din nou aici, îndreptându-se spre un bar prin mulțimea colorată care se învârte de colo colo, pe lângă magazine specializate în de toate, de la whisky la lumânări, de la articole pentru homosexuali la treninguri scumpe, de la sushi la sex. Barul e nou pentru Matt, deși Jake îl informează că s-a deschis de ceva vreme și că ăsta e *Locul* în care să mergi la un pahar și „Unde dracu' ai fost, tati – aici e locul despre care se scrie adesea, cu tot felul de scandaluri mediatice și petreceri deocheate cu celebrități". „Ia mai taci, prostănacule, și fă-mi cinste c-o bere".

În timp ce Jake comandă, Matt se întreabă în tăcere dacă se potrivește cu peisajul, dacă e evident că e mai obișnuit să stea în fața televizorului cu o cină semipreparată în față și să fie în pat la miezul nopții. Studiază hainele și încălțămintea altora și se simte oarecum șters și demodat în comparație cu ei; își propune să petreacă o pauză de prânz și să cheltuie un salariu întreg în Paul Smith a doua zi. Se simte nelalocul lui? Un pic, doar pentru moment. Însă berea îl va ajuta și-l va face să se simtă egal cu ceilalți.

— Nu au decât bere ciudată în nuanțe deschise de pișat, din locuri precum Letonia, se scuză Jake, punând pe masă în fața lor două sticle cu un design prea sofisticat. Ei, noroc.

— Noroc, amice, zice Matt. Cum îți merge?

— Nebunie la serviciu, se plânge trist Jake, și la fel de complicat ca întotdeauna la joacă.

Matt râde. Jake își aprinde o țigară și îi oferă una și lui Matt, care ezită o clipă și apoi o ia. A fost întotdeauna un fumător ocazional, însă de când cu Cosima apartamentul a fost decretat zonă fără nicotină și acum amețeala pe care o simte după primele câteva fumuri e ușor deconcertantă, totuși nostalgică și ciudat de eliberatoare.

— E o tipă, zice Jake, ținând țigara între buze, în timp ce cu mâinile desenează vulgar punctele ei forte. E o scumpă – Suze o cheamă – și foarte tânără, dar al naibii de deșteaptă. Ei, am crezut că nu urmărește decât să se distreze, știi?

Matt dă din cap cu un aer înțelept.

— Mie-mi convenea – absolut. Știi tu, în sfârșit o femeie după inima mea – sau, mai degrabă, nu după inima mea, ci numai după corpul meu. Sex fără obligații și tot restu'. Numai că faza ciudată e, continuă Jake cu glas scăzut, că mă trezesc dorindu-mi, pe nesimțite, un pic mai mult. Jake lovește masa cu palma și râde zgomotos. Ce dracu' înseamnă toate astea, atunci? De obicei, ele se țin de capu' meu cu minivacanțe și cunoaște-mi părinții și alte prostii, și acum uită-te la mine, cochetând cu ideea de a-i propune să ne mutăm amândoi. Uite-mă *pe mine*, supărat că *ea* nu mi-a dat un telefon toată ziua!

— Dar-ar dracii! se minunează Matt, luând o înghițitură de băutură și ținând-o în gură.

— Chiar așa – dar-ar dracii! zice Jake posomorât. Clopote de nuntă și bebeluși.

— Ai vorbit cu ea? întreabă Matt.

Jake îi răspunde cu o privire disprețuitoare.

— Cum ziceam, nu mi-a dat un telefon toată ziua, zice Jake morocănos, da' să fiu al dracu' dacă o sun eu.

— Am vrut să zic – ai vorbit cu ea despre, știi tu, ce simți? O relație pe termen lung? Cuvântul care începe cu O.

— Ouțe? face Jake.

— Obligații, prostănacule.

— Păi... Aproape. Vezi tu, ceea ce complică treaba e faptul că Ellie e încă în peisaj – când și când. Matt își acoperă ochii, cu un dezgust prefăcut. Jake continuă: Adică eu nu o sun niciodată, de fapt. Nu tocmai. Uneori o fac – dacă mă plictisesc sau dacă sunt beat sau amândouă. Și când mă sună ea – ei bine, e un pic aiurea să refuz, nu?

Pentru Matt, viața lui Jake sună exact ca definiția din dicționar a cuvântului „nebun". Pe moment, totul i se pare un pic imoral, inutil de complicat și muuuult prea obositor. Ceea ce simte Matt nu e o luare în derâdere de genul „am trecut și eu prin asta", căci el niciodată nu a subscris la lipsa de etică a lui Jake, ci e mai mult un sentiment de disconfort legat de ce anume l-o mai fi putând atrage pe Jake la o asemenea viață. Nu s-a plictisit după mai bine de un deceniu de trai indecent? Nu ar fi trebuit să se maturizeze și el, să depășească zburatul din floare în floare? Nu aspiră și el la un mod de viață mai matur? O parte tăcută din Matt este ușor jignită că propriul lui stil de viață, cu schimbările, realizările, diferențele lui, pare să fie atât de puțin atrăgător pentru Jake. Deși de obicei Jake întreabă de Fen, de copil, de ipotecă și de cele obișnuite ale vieții, Matt sesizează nuanța de formalism, înainte ca Jake să devieze conversația spre relatările pline de umor despre hedonismul propriei existențe. Jake este un povestitor grozav – și ăsta e și scopul unor

asemenea seri. Însă Matt trebuie să recunoască: faptul că viețile lor sunt acum atât de diferite este și motivul pentru care se întâlnesc atât de rar.

Cu toate astea, alcoolul este un egalizator nemaipomenit. Odată ce a atins un anumit nivel de ebrietate, Matt consideră că el și Jake sunt tipi egali în charismă, la fel de spirituali și cu nevroze foarte amuzante. Așa că beau, fumează și se tachinează cu lejeritate. Pun țara la cale, antrenează echipa de fotbal a Angliei și recită pasaje lungi din *The Office*. Jake mărturisește că a trebuit să se trateze de *chlamydia* după o săptămână nebună la Aya Napa, iar Matt îi dezvăluie că bebelușii și viața sexuală sunt o contradicție în termeni.

— Nu te mai atrage Fen ca pe vremuri? întreabă Jake, cu un interes complet lipsit de considerație. Am auzit de asta – e un sindrom, bătrâne. Odată ce ai văzut pentru ce e vaginul ăla, de fapt, nu mai poți să-l privești niciodată după aia ca pe un țarc de joacă.

Dar Matt clatină din cap.

— O! șoptește Jake. O! Dă din cap cu convingere: Am auzit și de asta. E un alt sindrom – că nașterea alterează, hmm, felul cum se simte acțiunea. Ca o cameră familiară în care toată mobila a fost aranjată altfel. Sau, mai rău, *a dispărut.*

Matt râde, dar scutură din cap. Jake pare un pic surprins că s-a înșelat din nou.

— Prea obosită? încearcă el.

— Parțial, zice Matt.

— O, Doamne! Nu e din nou gravidă, nu?

— Nici pomeneală! pufnește Matt. Contemplă coconul de cenușă de un alb imaculat, care zace pe genunchiul său. Îi dă un bobârnac. Nu am parte de acțiune pentru că Fen pare să se fi îndepărtat de mine.

— Poate că încă, știi tu, o mai doare?

— Poftim? După zece luni? îl contrazice Matt. Bătrâne, e ca și cum imaginea ei despre sine s-a modificat. Are o identitate cu totul nouă. Îi place la nebunie să fie mămică, dar nu prea-i mai place să fie iubita mea.

— Te refuză?

Jake este uluit.

— Cam așa ceva. Și chiar când facem sex, simt că e mai mult ca și cum ar vrea o simplă tăvăleală și atât. Un orgasm – și repede.

— Măiculiță, oftează Jake. Toată viața mea am căutat o simplă tăvăleală.

Matt dă din umeri:

— Știi ce vreau să zic.

Jake nu știe, însă dă din cap oricum, căci nu prea e interesat să dezvolte acest subiect.

— Știi ceva, zice Matt, mă întreb... dacă ne-am fi despărțit până acum în cazul în care n-am fi avut-o pe Cosima. Își face de lucru cu eticheta de la sticla de bere. Însă mă întreb și dacă relația noastră ar fi fost mai bună fără să avem un copil. E groaznic să te gândești la așa ceva, zău.

— Ca și cum nu poți avea una fără alta – sau nu le poți avea pe amândouă? Sau ceva de genu' ăsta? întreabă Jake, cu ochii atrași de trei fete care comandă ceva la bar.

— Ceva de genu' ăsta.

— Fantastic, face Jake.

Matt se încruntă nedumerit, până când își dă seama că Jake se referă la fetele care trimit priviri lascive în direcția lor.

În mod obișnuit, momentul în care Jake începe să facă pe pasărea de pradă este acela în care Matt decide

să plece acasă. Când are tendința să se uite la ceas și să calculeze maximum de somn de care are nevoie față de orele de somn de care o să aibă parte, de fapt. Când Matt îl bate pe Jake pe umăr și îi spune fetei sau fetelor să aibă grijă de prietenul lui. Și acesta e momentul în care Jake zice „Noapte bună, tati" cu un sentiment de ușurare că el e liber să-și continue seara de unul singur, în modul său inimitabil. Atunci e momentul când Matt pleacă acasă. Așa cum te-ai aștepta. La urma urmei, e tătic. Nu poate să bea până dimineața, e ceva iresponsabil. Așa că du-te acasă, Matt.

Numai că Matt nu vede ce rost are să meargă acasă. Fen o să-i spună doar că pute a băutură și țigări și îi va interzice să se apropie de copil, apoi o să-i reproșeze faptul că totul se reduce la a fi ea cea care se trezește mereu când crapă de ziuă, în ciuda oboselii ei fără seamăn. Așa că Matt nu se duce acasă, deoarece în clipa asta nu-i place cine se află acolo; ceea ce îi place mai mult este atmosfera de veselie din imediata lui apropiere. Și îi plac fetele care au venit, pline de fițe, la el și la Jake. Îi place felul în care una dintre ele își linge buzele în timp ce el vorbește. Se agață de vorbele și de brațul lui, pentru că e un pic nesigură pe picioare; deloc surprinzător, având în vedere combinația de cocteil și tocuri amețitor de înalte, care strigă trage-mi-o. Matt nu prea știe despre ce vorbește, dar ea pare să-l găsească spiritual și amuzant până la isterie. Când își aruncă așa capul pe spate, gâtul ei arată numai bun de lins. Lui îi place cercelul care îi atârnă sclipind din buric. Și uită-te numai la legănatul incitant al sânilor ei fermi, nubili și – o, Dumnezeule – fără sutien.

Cum ziceai că o cheamă, Matt?

— Eşti însurat? îl întreabă ea.

— Nu, zice Matt.

— Prietenul tău e? întreabă ea, încercând să-şi concentreze atenţia asupra lui Jake, care are câte un braţ pus în jurul fiecăreia dintre prietenele ei.

— Doamne, nu, râde Matt.

— Sunt foarte necăjită, se plânge ea, odihnindu-se în braţele lui Matt.

— Şi eu, consimte Matt, folosind asta ca pretext pentru a-şi pune braţul în jurul ei şi a-şi lăsa brusc mâna în jos, spre mijlocul spatelui ei. Dacă ea o să-şi ridice faţa, ştie că or să se sărute pasional. De fapt, el chiar vrea ca ea să facă asta, aşa că o mângâie pe spate şi îşi întinde degetele până la locul unde i se despart fesele. Faţa fetei se ridică spre el şi Matt îşi strecoară limba în gura ei. Simte gust de Bailey's şi Marlboro Lights. Pentru prima oară în cinci ani, gura lui o atinge pe a altei femei decât Fen.

— Hei, tati! zice Jake. Hai să mergem la Eddie.

Matt îşi îndepărtează gura de cea a fetei, deşi braţul lui o ţine strâns lipită de el.

— Cine e Eddie? zice el, întrebându-se de ce Jake nu ridică din sprâncene şi nici nu se uită foarte şocat sau măcar amuzat.

— E un bar ascuns în care se bea până noaptea târziu, pe Dean Street, zice Jake aruncând o privire în jur, de parcă s-ar simţi jenat că se găseşte în compania cuiva care nu a auzit niciodată de Eddie.

— De ce ţi-a zis „tati"? îl întreabă fata pe Matt, care o ignoră.

— Nu! îi răspunde Matt lui Jake. O să mă îndrept spre casă.

Fetele de lângă Jake se uită la prietena lor:

— Tu vii la Eddie? o întreabă ele.

— Nu, răspunde şi ea, la fel ca Matt.

Jake şi fetele lui dau din umeri, spun un la revedere scurt şi o iau din loc.

Deci, Matt, o să te îndrepţi spre casă?

Da, dar înainte o să mai iau una pentru drum.

Una – ce?

Când e foarte târziu şi eşti beat şi excitat într-un bar din Soho, unde te duci? În timp ce Matt se sărută îndelung cu fata, îşi pune şi el această întrebare. Sunt încă în bar, dar au găsit un separeu cu o banchetă din piele, curbată. El a cumpărat băuturi de care nu s-au atins încă. Se pipăie unul pe altul, în timp ce se sărută lung; în ceea ce fac există o senzualitate dezinhibată, haotică, adolescentină, care pe Matt îl face să se simtă foarte bine. Stă aşezat cu picioarele desfăcute, cu o umflătură tare care se ghiceşte cu neruşinare în pantaloni. Din când în când, fata îşi trece mâna peste ea ca într-un soi de verificare de rutină a funcţionării. Matt îi pipăie sânii prin bluză şi, pentru că aceasta este atât de subţire şi pentru că ea nu poartă nimic pe dedesubt, e ca şi dezbrăcată sub atingerea lui.

— Hai să mergem la tine, sugerează ea.

Matt se uită la ea ca la o nebună. Dar de unde să ştie ea că acolo sunt copilul lui şi mama copilului lui? I-a spus că Jake îi zice „tati" pentru că el este cel mai în vârstă dintre ei doi. I-a spus că el îi zice lui Jake „prostănacule" pentru că aşa şi este.

— Nu se poate, e lume acolo, îi răspunde el.

Ea dă din umeri la asta, admițând că ar fi imposibil.

— Da' tu unde stai? întreabă el.

— Purley, zice ea.

Chiar și în starea de beție în care se află și în ciuda penisului zvâcnind dureros, Matt consideră că Purley nici nu intră în discuție. Taxiul ar costa o avere.

— Purley, repetă el. Aha.

— Mai sunt și toaletele de aici, spune ea. Sunt mari și elegante, iar personalul închide ochii dacă lumea merge acolo în perechi. Se lovește ușurel într-o parte a nasului, de parcă ar ști un secret, iar lui Matt îi ia ceva vreme până să-și dea seama că ea face aluzie la cocaină.

— Ai ceva la tine? întreabă el, simțind că de fapt dorința lui pentru droguri e și mai infamă decât dorința adulterină care împunge prin pantalonii săi.

— Ruby avea marfa, zise ea cu regret, dar presupun că amicul tău a halit-o aproape pe toată, oricum.

Matt se gândește că ar trebui să se simtă ușurat. În același timp, e ușor nedumerit că nu și-a dat seama că Jake a consumat droguri în seara asta. Că Jake nu i-a oferit și lui un pic. Deși, foarte probabil, Matt l-ar fi refuzat. Dacă fata asta ar fi avut ceva la ea, ar fi refuzat? E prea beat ca să mai dezbată chestiunea. Ea îi face cu ochiul, dând din cap în direcția toaletelor.

Și iată-i îndreptându-se într-acolo, mână în mână, fără ca vreunul dintre ei să fie în frunte.

Cabina e spațioasă. Lambriuri false, o lumină ciudat de scăzută. Pe jos e hârtie igienică și un ventilator bâzâie mai încolo, asigurând un fel contradictoriu de izolare fonică. De cum au intrat, chicotind și zăvorând repede ușa, se sărută nebunește și se pipăie orbește și

se luptă și se pipăie din nou. Matt i-a tras bluza într-o parte, ca să-i poată vedea sânii dezgoliți. Sunt fabuloși: mărișori, dar obraznici, cu sfârcuri întunecate și pronunțate care tânjesc după atingerea lui. În timp ce i le suge, ea îi răvășește părul cu degetele, se lipește cu spatele de perete și își desface picioarele, conducându-i mâna între ele. El își freacă mâna cu lăcomie de întăritura de material de la tanga ei. Ea se rotește spre el, iar degetul lui mare cercetează, pe sub țesătură, buzele sexului ei. E rasă. El simte că nu mai poate, e tot un săcotei de spermă care a fost încorsetat în compartimentul de depozitare parcă de ore în șir.

— Ai prezervativ? îl întreabă ea. Matt se încruntă. Atunci va trebui să ți-o scoți, bine?

În ciuda băuturii, vocea interioară a lui Matt devine dintr-odată lucidă. Cu cât e mai dură realitatea iminentei infidelități, cu atât penisul lui devine mai moale. Cel mai bun prieten al bărbatului. Biluțe de avertizare. E mai mult recunoscător pentru înmuierea sa decât rușinat din cauza ei.

— Nu-i nimic, îi zice ea blând, aruncând o privire la penisul flasc al lui Matt, și se așază pe vasul de toaletă să facă pipi. Cu altă ocazie, poate? Mergem la Eddie? zice ea apoi pe un ton de conversație, în timp ce se șterge cu hârtie igienică și își îndreaptă chilotul tanga. Să vedem dacă prostănacul și fetele sunt acolo?

— Eu o să mă îndrept spre casă, spune Matt.

— Mă conduci, atunci, la un taxi? îl roagă ea.

Și el așa face. Și îi zice că bineînțeles că o s-o sune, deși e conștient că ea nu-și dă seama că nu i-a dat numărul ei, și nici nu l-a cerut pe al lui. Oprește un taxi pentru ea și îl privește plecând. Descoperă că acum e cât se poate de treaz. Atât de treaz, că prin

minte îi aleargă teorii nebuloase despre ceea ce constituie o infidelitate. Nu vrea un taxi, vrea să meargă pe jos și să se gândească, și asta repede. În timp ce înaintează cu pași mari pe Wardour Street, făcându-și loc printre oameni, se întreabă dacă tocmai a înșelat-o pe Fen. Motivează că era beat. Socotește că nu a fost sex, oricum, nu în sensul de penetrare. Când a venit momentul să împingă, nu a mai vrut, indiferent de starea penisului său. Oare ceea ce făcuse era egal cu a fi infidel? Era posibil să stabilești grade de infidelitate și, dacă da, cât de jos se oprise? El s-a sărutat cu o altă femeie, a pipăit-o și a mângâiat-o. Bine, inima lui nu s-a implicat în asta, mintea nu i-a fost acolo, penisul nu i-a fost supt și conștiința i-a rămas cu fermitate fidelă lui Fen. Însă dorința imperioasă a fost prezentă, și a cui vină era asta? Putea să dea vina pe Fen? Sau trebuia să ia toată vina asupra lui? Sau să se minuneze că dragostea pentru ea i-a făcut vocea interioară să strige stop? Traversă spre Oxford Street și păși rapid de-a lungul lui Tottenham Court Road, simțindu-se ușor ostil față de grupurile mici de oameni beți criță pentru care noaptea în oraș era încă abia la început și plină de promisiuni. În ciuda mulțimii de oameni, nimeni în afară de el nu se gândea să meargă acasă, așa că găsi cu ușurință un taxi.

— Ai avut o noapte plăcută în oraș? îl întreabă șoferul de taxi vesel, după ce a terminat cu comentariile despre vreme, condițiile de trafic și Ken Livingstone.

— De rahat, zice Matt, aruncând flăcări din priviri spre propria reflecție din geam.

— Ne ducem acasă cu mâna goală, hmm? chicotește taximetristul. Te-a părăsit puterea de convingere în seara asta?

Matt se uită în sus, drept în ochii taximetristului care se chiorăște înapoi la el în oglinda retrovizoare.

— Din contră, zice Matt. Ea a vrut. N-am vrut eu.

— Nu ți-a atins coarda inimii, deci?

Iisuse, nu tace și el pur și simplu din gură?

— Inima mea e acasă, zice Matt, în timp ce se întreabă de ce nu tace și el din gură.

— A, oftează taximetristul, așadar ai atins zdravăn ispita, ca s-o izgonești. Bravo ție, bătrâne.

— Am atins-o, dar nu a fost deloc plăcut, mormăie Matt.

— Exact, zice taximetristul, deci a fost bine pentru tine.

Vestea iese la lumină

Peste două zile, ultimul lucru pe care Matt avea chef să-l facă era să iasă din nou în oraș. Totuși, apăsarea vinovăției, părerile de rău care-i dădeau o senzație de greață deveniră mult mai severe în prezența lui Fen. Când era la serviciu, tânjea să fie acasă, de parcă și le-ar fi închipuit dintr-odată pe Fen și, într-o oarecare măsură, pe Cosima neprotejate în lipsa lui. Când era departe de ea, avea cu disperare nevoie s-o aibă sub ochi, chiar dacă asta însemna să-și ceară scuze în fața fotografiei cu ea, pe care o ținea în portofel. Mângâia imaginea cu vârful degetului mic, declarându-i că n-o să mai bea niciodată, că n-o să-l mai vadă pe Jake în veci, că o să-și țină ochii numai pe Fen. Ce se întâmplase nu fusese nimic, doar o prostie; nu fusese bine, se simțise rău, i-a fost învățătură de minte. Sau, cel puțin, asta își tot repeta în sinea lui. Cu toate astea, în compania lui Fen, nu era în stare nici măcar să-i întâlnească privirea, atât era de convins

că păcatul îi era scris cu litere mari pe frunte. Tot ce putea să facă era să simuleze că oboseala era cauza lipsei lui de comunicativitate, să se închidă în sine uitându-se la *The West Wing* pe DVD, timp în care Fen făcea mare caz din curățenie, gătit și spălatul rufelor. Atunci când chiar se uita la ea, sperând să zărească un zâmbet tandru, se trezea întorcându-și imediat privirea, ca și cum pe bluza ei era imprimat „Fir-ai al dracu' de nenorocit afurisit, cum ai putut?". Drept urmare, deși o parte din Matt simțea că ar trebui să se ducă direct acasă, ca să-i ceară tăcut iertare și să-i declare fidelitatea lui neabătută și loialitatea de neclintit, atunci când l-a sunat Ben și i-a propus să se întâlnească la Marinarii, Matt îmbrățișă ocazia de a fi distras deopotrivă de la ispășirea și vina sa.

Ben îi aștepta cu berea.

— Care mai e viața ta? întrebă Zac. Pip mi-a povestit despre excursia ratată a lui Cat în nord. Se simte bine?

Ben respiră adânc:

— O să fie bine, zise el, însă trebuie să vă spun amândurora ceva despre Django. Ben se uită de la Matt la Zac și zări aceeași expresie surprinsă și întrebătoare. El mi-a zis să vă spun. Nu e ceva plăcut. Ca să n-o mai lungesc, a venit la mine la spital pentru niște analize și are cancer la prostată.

— Fir-ar a dracu' de treabă, făcu Matt, punându-și mâna peste ochi.

— Cancer? zise Zac. Iisuse!

Ben îi lăsă un moment să se obișnuiască cu vestea.

— Ia stai puțin, zise Zac, a fost *aici*? La Londra? Când?

— În ziua în care Cat s-a dus în Derbyshire, clătină Ben din cap. Miercurea trecută. I-am făcut eu programare și i-am trimis biletul de tren. Era singurul mod în care mă puteam asigura că o să se ocupe de treaba asta – nu voia să meargă la medicul lui. Și am observat niște semne cu ceva vreme în urmă – înainte de tot rahatul Derek-Mama.

— Cat știe?

— Nu. El n-a vrut să afle nimeni. Iar acum vrea ca eu să vă spun vouă. Și noi să le spunem lor.

— Doamne Dumnezeule! exclamară la unison Zac și Matt.

— Sărmanul nefericit, zise Matt cu tristețe. Care e prognoza?

— Greu de spus în această fază, zise Ben. Nu e ceva neobișnuit și de regulă evoluează foarte încet – uneori efectele tratamentului sunt mult mai rele decât simptomele cancerului în sine. Adesea, bolnavii pot trăi o viață relativ normală. Totuși, pe el îl dor șoldurile, picioarele și mijlocul, ceea ce indică o posibilă metastază osoasă. Nu a făcut decât o examinare fizică și analize de sânge. Acum trebuie să facă ultrasunete, apoi vom intra pe teritoriul biopsiilor și tomografiilor. Va dura ceva până vom avea rezultatele, dar ele vor arăta stadiul cancerului.

Matt și Zac erau tăcuți, șocați.

— Nu-mi vine să cred așa ceva, zise Matt, cu o îngrijorare evidentă în glas.

— Ce tratament o să facă? întrebă Zac.

— Depinde de ce indică analizele, răspunse Ben. Nu e domeniul meu. Însă știu că aproximativ unul din doisprezece bărbați este diagnosticat cu această afecțiune. S-ar putea să-l aibă de ani de zile – boala trece

de regulă neobservată, nu există simptome manifeste în fazele incipiente.

— Nu-mi vine să cred, zise Matt din nou, trist. Ce ne facem cu fetele?

— N-am nici cea mai vagă idee, oftă Ben, și de asta m-am gândit să ne întâlnim. Cat e dată peste cap în clipa de față, e când așa, când așa.

— Și Fen, zise Matt.

— Și Pip la fel, completă Zac.

— El e OK? întrebă Zac. Știi tu, din punct de vedere psihologic?

Ben zâmbi cu tristețe:

— Sub cravata și pantalonii ciudați, se află un bătrân bolnav în vârstă de șaptezeci și cinci de ani. Și, din nefericire, analizele sunt foarte proaste.

— Mai vine încoace pentru analize? întrebă Zac. Poate am putea aranja să le vadă pe fete atunci.

— Are trimitere la secția de oncologie de la el de-acolo, zise Ben.

— Are nevoie de sprijin, spuse Matt, are nevoie de fetele lui.

— Deci, ce-o să facem în privința lor? întrebă Zac. Eu i-aș putea spune lui Pip, se oferi el, și apoi ea să le spună celorlalte. Oricum le-a propus să meargă toate trei în Derbyshire în curând.

Matt aprobă tăcut, însă Ben se împotrivi scuturând din cap:

— Nu prea cred... Știu că tendința lor tradițională e să se îndrepte spre Pip după sfaturi – însă această dinamică a fost răsturnată cu susul în jos de apariția mamei lor și de treaba cu Derek și toată chestia cu paternitatea. Vorbesc în numele lui Cat, desigur, zise Ben, pentru că eu cred că undeva, în adâncul sufletului,

nu se poate împiedica să nu se teamă că e mai puțin soră cu ele două, decât sunt ele două între ele.

— Ceea ce e o foarte mare prostie, îl asigură Matt, susținut de Zac, care-și ridică paharul.

— Eu știu asta, zise Ben. E o tâmpenie, știu, dar asta e în mintea ei în momentul de față.

— Ar trebui să afle toate în același timp, zise Zac. Aș putea pune la cale o cină împreună și atunci le-am putea spune la toate odată.

— Știu și eu... făcu Matt. O să fie o chestie atât de importantă – nu știm cum o să reacționeze fiecare. Și mai e și Cosima – dacă venim la voi, Fen o să fie cu mintea pe jumătate la ce face copilul.

— Bună remarcă, zise Ben. Și cred că s-ar putea ca, în ce o privește pe Cat, să se simtă un pic la mijloc – ca și cum noi am fi regizat o chestie. Ține foarte mult la zona ei de confort în clipa de față – chiar dacă asta se află în spatele ușilor închise ale apartamentului nostru închiriat din Clapham.

— Faza e că noi chiar *vom avea nevoie de o chestie regizată*, zise Zac.

— Și încă la modul minuțios, aprobă Matt.

Cei trei bărbați băură meditativ din berile lor, cu gândurile îndreptate pe jumătate la Django, pe jumătate la fetele lor.

— Eu zic să le spunem separat, dar în același timp, zise Ben. Ne punem de acord cu privire la o oră și la informația exactă – poate chiar cuvânt cu cuvânt.

Matt și Zac își exprimară acordul dând din cap.

— Eu zic să le anunțăm și că ne-am întâlnit să discutăm despre asta, spuse Matt, să știe că asta este ceea ce vrea Django. Și că fiecare din ele aude vestea în același timp, în aceeași formă.

— OK, zise Zac, așa e bine. Mai trebuie să decidem și în ce ordine să se sune una pe alta. Știu că seamănă a manipulare, dar fetele noastre McCabe au tendința de a sări calul cu emoțiile. Nu se poate să le avem pe toate într-o stare de tulburare necontrolată – vor avea nevoie una de alta.

— De acord, consimțiră Matt și Ben.

— În situațiile traumatizante, cei implicați au nevoie de ajutor în luarea deciziilor cu privire la ce să facă și cum să facă, spuse Ben. Cat este încă nesigură pe undeva, în legătură cu situația relației dintre ea și surorile ei. Poate că ea ar trebui să fie cea care să dea prima telefon. O pun s-o sune pe Pip – și apoi Pip o poate suna pe Fen?

Matt și Zac înclinară aprobator din cap. Nu îi mai atrăgea berea.

— Asta e o veste de rahat, zise Matt cu jale în glas. Cu adevărat groaznică.

— Asta fie o să le întărească, fie o să le zdrobească, aprobă și Zac.

— Atât ca familie, precizează Ben, cât și pe plan individual.

Se temeau ca nu cumva să fie luați la întrebări de fete când ajungeau acasă, deoarece rămăsese stabilit să nu le spună nimic până la ora 9 în seara următoare, când situația avea să le fie dezvăluită în conformitate cu informațiile dezvăluite de Ben, în cuvintele stabilite cu precizie de către ei trei.

Când Zac ajunse acasă, Pip se uita la o emisiune despre fertilitate de pe un canal de sănătate difuzat prin cablu, dar îl schimbă pe E4 în mare grabă.

— Cum a fost? îl întrebă ea pe un ton nonșalant, dând sonorul mai încet.

— A fost bine, zise Zac, dar poți să te uiți mai departe. Am puțin de lucru.

Și dispăru cu laptopul, doar ca să se așeze pe marginea patului, simțindu-se răscolit și trist.

Matt veni acasă și o găsi pe Fen deja adormită. Se lipi ușor de spatele ei și repetă întruna pe tăcute „Iartă-mă".

— Miroși a băutură, mormăi ea somnoroasă, ridicând un pic din umăr ca să-l îndepărteze.

Cat era plină de o energie debordantă când Ben se întoarse acasă, pentru că Jeremy pleca să conducă filiala Dovidels din Basingstoke și îi dăduse lui Cat de înțeles că ar trebui să-și depună candidatura pentru postul lui.

— Totul merge strună, exclamă Cat, îmbrățișându-l.

Știrile de la ora 10

Dimineața lui Fen începu chiar foarte bine. Era îndeajuns de cald ca să o îmbrace pe Cosima într-o rochiță de vară cu broderie englezească, cu pantofiori asortați și pălărioara cloș pe care i-o adusese mama lui Matt. Bebelușa arăta adorabil, iar frumusețea ei, fără egal în ochii mamei, făcu ziua să pară și mai plăcută. Apăruseră niște gângureli noi, din care Fen putu să deducă un fel de limbaj personal, și conversă entuziast cu fiica ei, fără să-i pese cât de aiurea ar fi putut să sune. De asemenea, Cosima încercă un pre-mers de-a bușilea, târâș, ca la trupele de comando, și Fen n-ar fi fost mai mândră nici dacă bebelușul ei s-ar fi ridicat în picioare ca să danseze un dans folcloric. Plimbându-se acompaniată de *Micuții muzicanți*, râzând ușor spre Cosima în timp ce-i vorbea într-un limbaj de neînțeles, arătându-i cutia poștală roșie, pe domnul poștaș cel de treabă și marele camion galben, Fen simți vibrația mobilului, care-i anunța primirea unui mesaj. Scoase telefonul din buzunarul de la spate al blugilor, perechea în care în sfârșit reușise să încapă azi, pentru prima dată – o, ce zi plină de bucurie –

fără să o deranjeze câtuși de puțin faptul că îi simțea un pic cam ficși, deși confortabili.

Buna f - un pahar diseara? Al

Simțindu-se foarte mulțumită de ea însăși, Fen își petrecu jumătatea de oră care urmă compunând diferite variante de răspuns, în timp ce cânta din obișnuință melodiile de la *Micuții muzicanți*. Se întoarse spre casă cântărind ce ordine era mai bună – să-i dea telefon lui Pip ca să vadă dacă poate să stea cu copilul sau să-i trimită mai întâi un sms lui Al ca să accepte, și mai apoi să rezolve alternativele de babysitter. Simțul datoriei materne era de departe mai puternic decât spiritul de aventură, așa că mai întâi o sună pe Pip.

— N-ar trebui să fie deloc o problemă, zise Pip.

— Dar ești sigură că nu te deranjează să vii la mine? mai verifică o dată Fen. O să pot să-i dau Cosimei cina, dar tu te vei ocupa de baie, biberon, culcare.

— Nici o problemă, spuse Pip, o să inundăm casa, o să bem tot ce e prin frigider și o să ne batem cu pernele. Cine e cunoștința asta?

— O, Al – ne întâlnim din când în când.

— Eu o cunosc? întrebă Pip.

Fen își dădu seama că dacă îi nega lui Al un gen, putea și pe mai departe să evite să-și dezvăluie planurile față de Pip.

— Probabil, zise ea cu nonșalanță. Mersi, ești cea mai bună mătușică din lume.

— Vrei să zici cea mai bună mătușică de la nord de fluviu, râse Pip. Cu mătușica Cat ai mai vorbit?

— Da, am stat la taifas ieri când erau băieții în oraș.

— Eu zic că pare mai veselă, după voce.

— Sunt de acord cu tine, zise Fen.

— Chiar ar trebui să ne gândim să facem un drum până acasă, toate trei, spuse Pip.

— Ai dreptate. Să ne spui când.

Dimineața lui Matt nu fusese prea bună, și chiar înainte de prânz deveni și mai proastă. Rețeaua de la serviciu era tot căzută, editorul artistic vomitase pe coridor, tipografii îi suflau lui Matt în ceafă și vestea despre Django i se tot plimba prin minte. Așa că atunci când văzu că Fen îi trimite un mesaj, speră sincer că era vorba de tonicul oferit de nimicurile dulci. La urma urmei, fusese specialitatea ei în vremurile lor de început, când se curtau – e-mailuri prostești și sms-uri drăguțe și din când în când o felicitare siropoasă trimisă prin poștă la serviciu. De modă veche și romantică mai era fata de care se îndrăgostise! Trebuia să admită cu tristețe că, de când o aveau pe Cosima, dacă primea cumva vreun sms de la Fen era de obicei ca să-l întrebe la ce oră vine acasă și dacă poate să facă un ocol pe la Marks & Sparks. Matt avea nevoie, de fapt, de un ma gandesc la tine F xxx. Ce citi, însă, era cu totul altceva.

ies la un pahar cu o veche cunostinta Al in seara asta - nu o sa intirzii. Pip e bona - nu te grabi! F x

Matt se fâțâi pe scaun și își scotoci memoria după o veche cunoștință pe nume Al. Apoi mai citi o dată mesajul și se întrebă de ce conținea un singur sărut. Apoi se gândi „Rahat! nu poate – nu în seara asta, îmi pare rău, Al" – și îi dădu imediat telefon lui Zac.

— Avem o mică problemă, îi zise lui Zac. Fen și-a aranjat o ieșire la un pahar cu o veche cunoștință și a vrăjit-o pe Pip să stea cu copilul până mă întorc eu.

— Fir-ar, făcu Zac. Cum împiedicăm asta fără să stârnim bănuieli?

— Nu știu, zise Matt. Fen iese oricum atât de rar... Ai vreo idee?

— Aș putea s-o sun pe Pip, să mă gândesc la ceva care să facă imposibil statul cu copilul – să o fac s-o lase baltă pe Fen?

— Grozav, zise Matt, apoi făcu o pauză: Ba nu, nu e. Nu putem lăsa nimic să intervină între surori astăzi – și doar știi ce potențial au să se stropșească una la alta și să se îmbufneze.

— Doamne, ai dreptate, zise Zac, care în sinea sa nu voia nici ca între el și soția sa să intervină ceva în momentul ăla. În ultima vreme era nu atât distrată, cât rece.

— Îi dau un telefon lui Ben, zise Matt, și apoi te sun pe tine din nou.

— Tocmai voiam să te sun, răspunse Ben calm la îngrijorarea lui Matt. Nu intra în panică – și Cat a sunat să-mi spună că lucrează peste program, ca să impresioneze nu știu ce mahăr din biroul de conducere, așa că hai să schimbăm pur și simplu ora misiunii la 10!

— Ora douăzeci și două, am înțeles, să trăiți, zise Matt în pumn, ca să sune precum un pilot de vânătoare într-un film de război.

— Fen o să ajungă înapoi până atunci? Trează? întrebă Ben.

— Practic, la ora 9.30 doarme dusă și susține că mai mult de două pahare de șpriț sunt o anatemă pentru maternitate, zise Matt. Las' că o să vezi și tu pe pielea ta – Cat o să fie la fel.

În sinea lui, Ben speră doar ca ea să nu-l facă să aștepte prea mult în această privință.

— Hei, făcu Ben, sper să-ți meargă bine.

— Da, și ție de asemenea, răspunse Matt.

— Hai că ne auzim mai târziu, zise Ben.

— Ne auzim, întări Matt.

Apoi Matt îi dădu telefon lui Zac:

— S-a aranjat. Avem o amânare, stabilită pentru ora 10.

— Bine. Mersi pentru asta, zise Zac.

— Ciudat, nu, spuse Matt posomorât, o zic cu atâta ușurință de parcă de-abia aștept să se întâmple. Când, de fapt, mi-e al dracu' de groază de clipa aia.

— Și mie îmi e, recunoscu Zac. Dumnezeule, și mie.

— Vorbim mai târziu, zise Matt. Baftă!

Matt, Zac și Ben au stat în birourile lor, făcând ca ziua de lucru să se concentreze pe problemele altora. Ben a avut la ușă o coadă de glezne sucite și ligamente rupte, care se băteau pentru atenția sa; Zac a primit clienți babani, firme mari, care i-au pus în cârcă milioane de lire impozabile; Matt a avut parte de tipografi mânioși și de valuri groaznice de vomă de la editorul artistic, de care a trebuit să se ocupe. Însă toate astea păreau o joacă de copil în comparație cu misiunea traumatizantă a serii care avea să vină.

— A mâncat o grămadă, zise Fen mândră, făcându-i plăcere evidenta admirație a surorii ei pentru fiica sa.

Pip o luă pe Cosima de la Fen și se strâmbă la ea cu ceea ce familia numea „față de peștișor". Cosima se uită la mama ei, ca pentru a verifica dacă această cucoană care se strâmba în toate felurile era într-adevăr caraghioasă, de parcă ar fi căutat acordul parental pentru a râde de această mătușică cu moacă de pește.

Totul o făcea pe Fen să râdă în ziua aceea, iar ea și bebelușul chicotiră de încântare în timp ce Pip trecu prin întregu-i repertoriu de imitații ale animalelor, de la cameleon la țestoasă și leneș.

— Este foarte frumoasă, declară Pip topită, mângâind părul mătăsos al Cosimei.

— Știu, gânguri Fen, și este cea mai cuminte fetiță din lume.

— Ești *foarte* norocoasă, zise Pip, strângând-o pe Cosima cu drag.

— Am făcut o listă, spuse Fen cu vinovăție în glas, aruncând o privire colii de hârtie de pe masa din bucătărie. Pip ridică dintr-o sprânceană. Putea să vadă de acolo că era scrisă mărunt și des și plină de asteriscuri. Fă-mi pe plac, bine? o imploră Fen.

— Dacă scrie „verifică temperatura laptelui", o să mă simt jignită, zise Pip.

— Bineînțeles că scrie „verifică temperatura laptelui", spuse Fen, ca și temperatura apei de baie...

— Folosește partea interioară a încheieturii mâinii pentru prima, partea exterioară a cotului pentru a doua, zise Pip pe un ton zeflemitor, înainte ca Fen să apuce să spună exact asta. Tu du-te și pregătește-te, o dojeni Pip, că altfel o să întârzii. Cred că știu cine e Al.

— Da? făcu Fen evaziv. Nu suntem cunoștințe foarte apropiate – doar că e distractiv să ne întâlnim când și când să bem ceva. Nu suntem ceea ce se numește prieteni la cataramă.

Brusc, o imagine a lui Al care se apuca să facă mai de-aproape cunoștință cu catarama de la cureaua ei o îngrozi și în același timp o incită, așa că se duse zorită să se schimbe.

Pip nu se putea hotărî dacă s-o alinte pe Cosima mai departe sau să o pună pe covor și să se joace cu

ea. Era 5.30, avea la dispoziție doar o prețioasă oră și jumătate în care să facă loc pentru joacă, baie, biberon și îmbrățișările de culcare. Fen chiar că se răsfăța cu un duș prelungit.

— Sper să nu consume toată apa caldă, îi zise Pip Cosimei, că am de gând să-ți fac o băiță cu multă spumă.

Trebui însă să admită că micuța Cosima nu părea nici pe departe supărată și că oricum mirosea numai bine ca s-o mănânci.

Când Fen își făcu din nou apariția, Pip rămase surprinsă. Nu-și mai văzuse sora arătând așa de foarte multă vreme. Și arăta super. Părul îi era lucios, căci fusese uscat la perfecție, și renunțase la obișnuita ei coadă ca să-și lase liber părul minunat. Machiajul era subtil, dar meticulos realizat. Purta o rochie pe care Pip era sigură că nu o mai văzuse, deși nu știa ca Fen să fi fost la cumpărături. Și nu cu doar o săptămână în urmă se văitase de excursia aia lipsită de succes la Whistles?

— Arăți splendid, zise Pip. Se încruntă. Ciudat să facă un asemenea efort pentru cineva cu care era doar o veche cunoștință. E o rochie nouă?

Fen dădu din cap cu un sentiment de vinovăție:

— Poți să o împrumuți, dacă vrei.

— Ei, arăți deosebit de splendid – zise Pip și, deși intenționase să încheie propoziția aici, teama dintr-un colțișor al minții ei o făcu să continue – ca să ieși doar să bei ceva cu o veche cunoștință, pe care o vezi când și când.

În clipa aceea, Pip nu reuși să-și dea seama dacă Fen se preface că nu a auzit-o sau dacă pur și simplu nu a catadicsit să comenteze, însă observă că sora ei nu voia pupăturile umede de salivă și degetele lipicioase ale Cosimei în apropierea rochiei sale.

— Nu-i așa că mămicuța ta arată bine? îi spuse cu duioșie Pip Cosimei, încercând să-i dea copilul lui Fen, dar aceasta era ocupată cu un pahar cu apă. Unde vă întâlniți? întrebă ea, căci era o întrebare logică.

O așeză pe Cosima jos, la picioarele lui Fen.

— Într-un bar din Camden, răspunse Fen, aplecându-se să-și mângâie bebelușul pe cap, într-o poziție ciudată, incomodă, astfel încât să țină departe de atingerea ei materialul rochiei.

— De ce în Camden?

— A, Al l-a propus, zise Fen cu lejeritate, e în cartierul lui.

— Ei, cred că ți-a sosit taxiul, spuse Pip pe un ton vesel, deși era copleșită de informația care-i confirma că Al e bărbat. Distracție plăcută – și nu-ți face griji în legătură cu Cosima.

— Mersi, zise Fen, privind gânditoare și un pic vinovată la bebelușul din brațele surorii ei. Mersi. Noapte bună, fetiță frumoasă.

Pip se minună de Cosima, care-i făcu singură cu mânuța mamei ei. Parcă mai ieri brațul ei micuț și rotofei trebuia să fie ținut de altcineva, ca să facă asta. I se părea atât de plăcut să țină copilul în brațe! După ce închise ușa, se duse la oglindă, încântată că ceea ce vedea arăta la fel de natural pe cât simțea că este.

— Deci Al este un „el", zise Pip, ducând copilul la etaj. Dacă mămica ta a încercat să ascundă asta de mine, ce i-o fi spus tăticului tău?

Pip avea încredere în intuiția ei la fel cum Fen avea încredere în palmele sale, iar intuiția lui Pip îi dădea un semnal de alarmă chiar în clipa aia. Instinctul de a proteja dădu năvală, însă nu era sigură cine avea nevoie de cea mai mare protecție. Cosima? Matt? Sau

chiar Fen, de fapt? Dacă era să o protejeze pe Cosima de o mamă care călca strâmb, dacă era să-l protejeze pe Matt de abandon, și atât pe Cosima, cât și pe Matt de o inimă frântă, ar trebui ca mai întâi să o protejeze pe Fen. Însă Fen era evazivă, Fen era vicleană, Fen n-a vrut să o privească în ochi și să-i dea un răspuns sincer. Fen trebuia să ascundă totul și nu avea nimic de confesat. Deși Pip era foarte supărată pe sora ei, se simți în același timp neputincioasă; dacă sora ei se credea dincolo de orice reproș, era din cauză că se ducea departe de ochii și urechile lor, în Camden, la un rendez-vous secret cu un tip pe nume Al.

— M-a făcut complice la mârșăvia ei – convingându-mă să stau cu copilul, zise Pip cu o voce cântată. Puse clăbuc pe căpșorul Cosimei. Sărăcuța de Cosi! Fac eu posibilă chestia asta, indiferent ce-ar putea să fie? Dădu cu buretele pe trupul copilului, cu delicatețe. E destul de rău că mămica ta se folosește de mine – dar mai rău e că mă și induce intenționat în eroare. Dar m-aș fi simțit altfel dacă m-ar fi rugat fără ocolișuri, dacă mi-ar fi spus „Acoperă-mă, Pip"? Atunci aș fi acoperit-o?

Pip îi zâmbi bebelușului. Unul dintre multiplele talente ale unui clovn e să facă mai multe lucruri în același timp, să execute jonglerii în timp ce cântă, să monologheze solemn în timp ce membrele i se scălâmbăie într-o pantomimă plină de energie, să stea de vorbă cu publicul în timp ce se concentrează pe gesturile mâinilor, să spună glume păstrându-și fața serioasă, să pară că face un lucru, când de fapt pune la cale cu totul altceva. Așa că în timp ce-i făcea baie copilului și cânta *AllyAllyOh*, Pip se gândi la Fen. Și la

Al. Oricât de mult voia să o condamne, trebuia să admită cât de drăguț arătase Fen. Era cu mult mai mult decât rezultatul unei rochii superbe, al părului curat și machiajului realizat cu grijă. Strălucea datorită înfățișării și atitudinii ei. Pip trebui să admită că Fen părea însuflețită, voioasă într-un mod plăcut.

— Mi-aduc aminte de acea Fen, zise Pip cu nostalgie, însă îmi fac griji în legătură cu aceasta.

Fen a fost punctuală și pe moment s-a întrebat dacă să-i spună taximetristului să mai meargă puțin, ca să poată veni pe jos înapoi și să nu riște să ajungă înaintea lui Al pentru a doua oară. Dar pe urmă s-a gândit că, dacă Al era deja acolo, și-ar refuza compania lui. Așa că a intrat. Și bineînțeles că Al nu era încă acolo.

Și-a cumpărat o apă tonică, deoarece voia să se liniștească și, oricum, putea să pretindă că e votcă tonică. Barul era zugrăvit în purpuriu și, cu separeuri din pluș roșu închis și lumânările peste tot, interiorul părea mult mai potrivit pentru un decor de iarnă, decât pentru o după-amiază superbă de iunie. Fen și-a zis în sinea ei că poate c-ar trebui să-i propună cu îndrăzneală să ia un pahar acolo și apoi să meargă în altă parte.

Nu vreau decât puțină distracție; sper să plec acasă cu ceva de care să-mi pot aminti atunci când mă simt șleampătă sau dărâmată de greutățile monotone ale zilei – ceva care să-mi pună un zâmbet pe buze atunci când am cea mai mare nevoie. Nu are toată lumea dreptul la o escapadă micuță, lipsită de riscuri? Nu țin mult micile secrete? Pot să-mi hrănesc sufletul fără să rănesc pe nimeni.

Și-a verificat telefonul. Nici un mesaj. Al întârziase zece minute. Iar apa ei tonică era pe terminate.

Iată-l.

— Fir-ar să fie, îmi pare rău, Fen, îmi cer scuze, se agită Al. Pur și simplu am, ei, asta e, scuze. Ce mai faci? Pot să-ți iau ceva de băut? Ce ai acolo?

— Nu-ți face griji, stai liniștit! îl rugă Fen, refuzându-i scuzele ca nefiind necesare. Nu-i nimic! Și eu am întârziat! Aș vrea ceva de băut, cu plăcere – votcă tonică, te rog.

Ea îi aruncă o privire furișă, cât el comandă. Arăta diferit față de săptămâna trecută. Mai scund, mai tânăr, mai comun. Bijuterile alea groaznice, ieftine. Pe moment, Fen se simți dezamăgită, ca și cum toate eforturile ei fuseseră oarecum nejustificate. Dar când el îi aduse băutura, se așeză și o sărută pe obraz, comentând ce frumos miroase, își zise în sinea ei că e o vacă proastă și își porunci să se distreze, căci avea totul sub control.

Și chiar se distră. Se distră, pentru că nu-și permitea ca seara să fie altfel decât plăcută. Se strădui să dea impresia că e cât se poate de vioaie și de spirituală, și nu după multă vreme chiar crezu că așa se și simțea. Nu luă în seamă când Al spuse chestii care erau ușor puerile sau mai degrabă plictisitoare și încercă să nu iroseasc timpul enervându-se pentru că el bătea tactul în ritmul muzicii pe care ea nu o cunoștea, cu degetele arătătoare lovind marginea mesei, mușcându-se cu dinții de sus de buza inferioară de parcă se afla în cine știe ce chinuri groaznice. Nu era treaba ei să-l judece pe Al, treaba ei era să dea ea cât mai bine. Așa că își dădu părul la o parte, își lăsă capul în jos într-un mod ademenitor, își linse buzele lasciv și flutură atrăgător

din gene. Chiar nu conta ce credea despre el, atâta vreme cât putea să țeasă un fel de vrajă prin care să-l facă să moară după ea. Știu să-l flateze, să stea cu buzele un pic țuguiate în timp ce el vorbea, să râdă în exces. Și să-l atingă. Când și când, își punea mâna pe brațul sau încheietura mâinii lui, îl atingea pe genunchi. Când el o tachina că nu știa vreo trupă sau alta, ea îi lovea ușor bărbia cu degetul. Și el îi prinse mâna și, cât i-o ținu, doar un moment, ea avu prezența de spirit să ridice cu aroganță dintr-o sprânceană și să ascundă adrenalina care-i făcea stomacul să se strângă de emoție.

— Mergem undeva? îl întrebă ea, pentru că acum pe ecranul cu plasmă se difuza un meci de fotbal și privirea lui Al era atrasă de el. El îi aruncă o privire. E un joc prostesc, îi zise ea.

— Mergem la mine? sugeră el, un pic pilit de-acum. Stau chiar după colț.

Fen se ridică drept răspuns, își netezi rochia și își scoase bustul înainte doar o idee, cât să nu treacă neobservat.

După obscuritatea interiorului purpuriu, seara luminoasă era orbitoare. O voce micuță îi sugeră să propună o plimbare de-a lungul canalului, o gustare la o masă afară, o înghețată de la Marine Ices, însă mâna lui Al pe talia ei alungă astfel de gânduri.

Nu rămân dacă sunt cuverturi de pat atârnate pe pereți.

Nu sunt.

Nu rămân dacă se învârt tipi pe-aici.

Se învârt niște tipi pe-aici, care se uită la televizor, însă par să nici nu observe că a intrat Al. Sau tu.

Plec dacă bucătăria e împuțită.

E surprinzător de curată.

O să zic Nu, mulțumesc, dacă-mi oferă ceva de băut.

Îți întinde un pahar cu vin, chiar dacă nu l-ai cerut.

Ei bine, n-o să-l beau.

Al rulează o țigară cu marijuana.

Și n-o să fumez așa ceva.

— Vino, hai să mergem sus.

Nu, dacă asta înseamnă în dormitorul tău.

Ei bine, n-ai de unde să știi, Fen, poate casa are o minunată terasă pe acoperiș și te duce acolo.

Dar nu o duce acolo, pentru că nu există așa ceva.

Și ține minte, fără cuverturi – o să plec imediat dacă are una pe pat, darămite pe perete. Asta e valabil și pentru bețișoarele parfumate. Și afișele cu Jim Morrison. Sau Che Guevara. Sau banana aia de Andy Warhol.

Ce părere ai despre saltele puse direct pe podea?

Le urăsc.

Al are una. Însă e acoperită cu o cuvertură Conran.

Asta e altceva.

Fii atentă, Fen.

Se învârte printre lucrurile lui, trage cu ochiul la fotografii cu necunoscuți pe care nu-i va întâlni niciodată, dar care zâmbesc larg alături de bărbatul ăsta în al cărui dormitor se plimbă alene. Al stă pe un buștean de pin, nereușind să aprindă țigara. Ea plănuiește să tragă un fum fără să-l inhaleze. Nu i-a plăcut niciodată iarba, o făcea mereu să se simtă dezorientată și îngrețoșată. Are de gând să spună ceva amuzant, cum ar fi „Nu iau decât droguri de clasa A". Însă apoi își face griji că s-ar putea să se expună riscului ca el sau prietenii lui să se înfățișeze cu pliculețe de cocaină sau pumni plini de ecstasy.

— Fen?

Al se uită la ea ameţit de drog, oferindu-i ţigara să tragă un fum. Ea vine mai aproape, dar îşi dă seama curând că să tragă fără să inhaleze e mai greu decât s-ar părea. Ei, asta e, un fum n-o să fie mare lucru. Unu şi gata. Doamne, ce tare e.

Ea zâmbeşte şi merge să se uite la o imagine abstractă. Mare greşeală, căci desenul în *trompe l'oeil* în culori spectrale îi amplifică ameţeala. Se preface că se uită la nişte bilete vechi de concert, lipite cu Blu-Tack pe perete, dar de fapt se holbează la vopseaua albă dintre ele. Simte un pic de greaţă. Îşi jură în minte că „Nu o să mă mai ating în veci de iarbă, dar te rog, greaţă, să te potoleşti".

Al e în spatele ei. Şi-a strecurat mâinile de o parte şi de alta a taliei ei. Surpriza faptului că el se află acolo, cu buzele lângă ceafa ei, i-au făcut capul să stea drept şi descoperă că poate să-şi închidă ochii şi să se concentreze asupra atingerii lui fără să se simţă ameţită. El îşi plimbă mâinile în jos, pe şoldurile ei, în jurul părţii din faţă a coapselor, pe partea interioară a acestora şi o, Doamne, chiar mai în interior. A sărit peste abdomen şi s-a dus direct la sânii ei. Acum îi suge şi îi sărută gâtul, şi o întoarce cu faţa spre el. Brusc, Fen e îngrozită. Chiar vrea să-l sărute? Nu are timp să-şi dea seama, pentru că limba lui e deja în gura ei şi ea îşi ţine ochii închişi şi pe moment şi-l închipuie pe Brad Pitt, pentru că nu e sigură că are chef de realitatea sărutatului cu un tip pe nume Al pe care de-abia dacă-l cunoaşte. Din fericire, iarba i-a aprins imaginaţia şi Fen descoperă că Brad sărută foarte bine. Îi dă fiori să-i simtă mâinile mângâind, pipăind, conduse de excitarea pe care ea i-o provoacă. Cu ochii închişi, ea îi suge lobul urechii şi îi muşcă uşor gâtul în timp ce el îi descheie fermoarul

de la rochie. Rochia cade şi Fen îşi ţine ochii închişi pentru că şi-a închipuit cu ochii minţii o imagine idealizată a siluetei ei şi nu îndrăzneşte să-şi deschidă ochii şi să descopere că fizicul ei provoacă altceva decât admiraţie şi încântare. Dar Brad îi sărută lacom sânii şi bâjbâie pe sub chiloţii ei, aşa că nu trebuie să-şi facă griji. Fen e umedă şi, deodată, vrea să fie mângâiată şi suptă şi să şi-o tragă şi e atât de aţâţată şi uşor ameţită că nu-i mai pasă dacă e Brad Pitt sau Al.

Şi apoi sună un mobil şi ştie că e al ei. O să-l lase să sune până se va opri. Se opreşte. O să-i lase un mesaj. Nu, nu-i va lăsa un mesaj – sună din nou. Fir-ar să fie. Sună din nou.

— Rahat, scuze, mai bine aş vedea cine e, zice Fen, deschizându-şi ochii, localizând poşeta, zărind o imagine a lui Al în oglindă şi simţindu-se imediat timidă. Se duce să răspundă la telefon, ţinându-şi rochia şifonată pe lângă ea.

— Alo?

— Fen – bună, scuză-mă, eu sunt.

E Pip.

Şi iată-l pe Al, strecurându-şi mâna în partea din faţă a chiloţilor ei şi trăgând-o obraznic de părul pubian. Fen se uită urât la el în oglindă, dar el închide ochii, o muşcă de umăr şi îşi trece un deget printre buzele sexului ei.

— Mă auzi, Fen?

— Da.

Fen e excitată de priveliştea oferită de trupul ei răvăşit de persoana asta. Nu mai contează că nu e Brad Pitt. Ce contează e că nu este Matt. Este secret. Îşi desface picioarele, permiţându-i un acces mai uşor.

— E totul în ordine, Pip?

— Păi... zice Pip, n-aș fi sunat, dar se pare că nu pot să o potolesc pe Cosima.

Fen încearcă să oprească mâna lui Al, îl prinde de încheietură. Nu vrea să fie pipăită în același timp în care vorbește despre fiica ei. Se dă într-o parte și e vag conștientă că el își deschide acum nasturii de la pantaloni.

— Cum adică? o întreabă pe Pip.

— Păi, pare să nu aibă astâmpăr, e un pic agitată.

— Are temperatură?

— Un pic.

— Fir-ar! OK. Vin imediat.

Fen dă din umeri a scuză spre Al, care stă acolo cu o erecție impresionantă, despre care ea crede că arată mai mare deoarece corpul lui e atât de subțire și fără păr. Nu seamănă nici pe departe cu Brad Pitt. Sau cu Matt Holden.

— Copilașul meu, ridică Fen din umeri, și instantaneu se detestă pentru faptul că se referă astfel la Cosima, se detestă pentru toate, în afară de a da vina pe bebelușul ei pentru că i-a întrerupt partida. Al își mângâie absent penisul și Fen se întreabă, un pic patetic, dacă el se va masturba în onoarea ei după ce va pleca. Îmi pare rău, îi zice, chiar trebuie să plec.

Se îmbracă și, în timp ce face asta, se uită la o poză înrămată a unei tinere.

— Aia e Kay, îi spune el.

Al e încă dezbrăcat, cu penisul acum pe jumătate flasc. Pare o lipsă de respect, zău așa.

Fen se uită la fotografie. Era drăguță sora lui. Și în timp ce iese singură, se gândește cum distorsionează moartea lucrurile. Știe că a fost pe jumătate înamorată

de ideea de Al, deoarece el era acest băiat curajos care privise tragedia în față. A iubit imaginea lui așezând flori în jurul trunchiului de copac; povestea lui. Dar acum știe că el este foarte imatur, un pic plictisitor, de fapt, și cam prea slăbuț pentru gustul ei.

Iese în stradă, găsește ușor un taxi, din fericire, și o sună pe Pip să-i spună că ajunge în cincisprezece minute. Fen privește afară, capul i se sprijină ușor de geam și este scuturat violent de vibrația acestuia; ca și cum ar avea nevoie de disconfort fizic ca să-i vină mintea la cap. Da, se simte vinovată pentru plăcerea de care tocmai a avut parte, pentru ilicitul acesteia, pentru excitare și atenție. Se simte prost gândindu-se la Matt și se teme că starea Cosimei este direct legată de comportamentul ei. Însă neliniștea lui Fen se adâncește și ea și își dă seama că are rădăcini în ceva și mai amenințător, prevestitor de rele.

Se repetă istoria? Prin așa ceva a trecut mama mea? Cowboy-ul ei a sosit călare exact când ea s-a săturat de corvoada monotonă a vieții de zi cu zi?

Dar a ademenit-o el ca să plece sau ea i-a ieșit în întâmpinare?

Pip se lovea ușor cu telefonul peste buze. Era dificil de știut cum să procedeze.

Să o trezesc pe Cosima peste vreo zece minute? Sau asta e o cruzime prea mare?

Pentru că, în realitate, Cosima dormea dusă de când o pusese Pip în pătuțul ei, după ce-i dăduse biberonul cu două ore în urmă.

Matt sosi la o jumătate de oră după Fen. Se dăduse jos din autobuz mai devreme decât trebuia ca să facă o lungă plimbare pe jos, pentru a-şi linişti nervii şi a se asigura că ştia perfect cuvintele. Îi era groază să fie el vestitorul şi îi era groază să o vadă pe Fen supărată, şi totuşi spera că asta ar putea să dea naştere ocaziei de a-şi pune braţele în jurul ei şi de a o ţine strâns. Astfel încât ea să se simtă în siguranţă. Protejată. Dacă o să-l lase să facă asta.

— Te-ai întors mai devreme, zise el.

Fen dădu din cap:

— Pip nu a putut s-o potolească pe Cosima.

— E bine?

— E bine – s-a liniştit până să mă întorc eu. Probabil a avut probleme cu burtica sau ceva.

— Te-ai distrat cu cunoştinţa aia a ta?

Fen se uită la Matt şi se întrebă dacă distracţia poate fi distracţie numai dacă este încă distractiv când priveşti în urmă. Dădu din cap, pentru că nu voia să spună da cu voce tare. Pentru că, dacă ar fi făcut-o, echivala cu a-i spune în faţă partenerului ei „Da, a fost distractiv ca un tip cu care m-am văzut de trei ori să-mi pipăie vaginul şi să-mi mângâie sânii".

Matt se uită la ceas, de parcă răspunsul lui Fen întârzia prea mult.

— Zece fără zece, zise el. Vrei o ceaşcă de ceai?

— Da, te rog, răspunse ea. Mulţumesc. O să trag o fugă până sus ca să dau jos machiajul ăsta stupid.

— Arăţi bine. Îmi place rochia ta.

Rahat – cât timp durează să te demachiezi? Mai mult de zece minute? Matt habar n-avea.

— Lasă-l! exclamă el. Arăţi bine.

Asta i se păru lui Fen emoţionant. Însă era disperată să-şi dea jos chiloţii uşor lipicioşi de la esenţa infidelităţii ei.

— Mă duc doar până la toaletă, îi spuse ea.

— Te simţi bine? o întrebă Matt. Sincronizarea era totul, dar nu voia nici să o întrebe direct „Treaba mică sau treaba mare?".

— Sunt doar un pic obosită.

Când se întoarse jos, o aşteptau o ceaşcă de ceai şi un biscuit. Şi Matt.

Când Pip se întoarse acasă de la Fen, Zac era deja acolo, adâncit în nişte tabele colorate la laptopul lui.

— Te-ai întors mai devreme, comentă el, ridicând privirea.

— Fen s-a întors mai devreme, zise ea monoton.

— Cum a fost Cosima? întrebă Zac, mijindu-şi ochii în timp ce muta cursorul pe monitor.

— Drăgălaşă foc.

— Fără incidente?

— Bineînţeles, zise Pip defensiv.

— E o păpuşă, zise Zac, o adevărată minune.

Pip se uită în pământ:

— Vreau şi eu unul, zise ea încetişor.

Zac râse un pic:

— O, Doamne, ai fost şi tu o seară babysitter şi acum iar îmi eşti dornică să faci copii! spuse el, concentrându-şi din nou atenţia la treaba sa.

— O, ia mai lasă-mă dracu'! se înfurie Pip.

Zac privi în sus, mirat. El glumise – nu fusese limpede? Pentru că şi ea glumise, nu? Era un fel de glumă a lor, nu-i aşa?

— Pip! începu el s-o dojenească.

— M-am săturat să nu mă iei în serios! Mi-a ajuns până peste cap să desconsideri ce *simt* eu, zise Pip și se îndreptă ostentativ spre dormitor, trântind ușa după ea.

Zac rămase stană de piatră. Era uluit. Era îngrijorat – nu se înțelesese cu Ben și Matt să le țină pe fete calme și învăluite în dragoste și sprijin? Mai mult de atât, era nedumerit; cuvintele lui Pip erau cumva irelevante față de violența cu care le exprimase. Pip rareori ridica tonul. Disprețuia cearta; până și ciondănelile obișnuite o supărau. Evita confruntarea și era persoana la care ceilalți cereau ajutor ca să detensioneze o situație. Pip era persoana cea mai puțin certăreață, cea mai puțin agresivă, cea mai sociabilă, cea mai tolerantă, pe care o cunoscuse vreodată. De-aia se și însurase cu ea. Și, în ochii lui, era atât de minunat de ușor de citit! De-aia o iubea. Dar așa ceva nu prevăzuse. Și, oricât ar fi încercat, asta i se părea imposibil de citit. Dar era zece fără zece și Django era pe primul plan. Alte discuții și țipete sau orice altceva vor trebui pur și simplu să mai aștepte.

Cat sosi acasă, parcă plutind, la zece fără un sfert.

— Am avut cea mai minunată zi cu putință, radie ea.

— Ți-e foame? o întrebă Ben.

— Nu.

— Ai mâncat?

— Nu – sunt prea entuziasmată ca să pot mânca.

— Trebuie să mănânci, iubito.

— O, mai taci, doctor bătrân și grijuliu ce ești.

— O ceașcă de ceai, atunci?

— Asta ar fi bună.

— Și apoi poți să-mi povestești totul, zise Ben, aruncând o privire la ceas și sperând ca ea să reușească să facă asta în zece minute.

La 10 seara, pe 15 iunie, Ben își puse degetul peste buzele lui Cat și zise:

— Astea sunt niște vești minunate, dar trebuie să stai jos. Iubito, trebuie să-ți spun ceva.

La 10 seara, pe 15 iunie, Matt închise televizorul, se întoarse spre Fen și îi zise:

— Fen, trebuie să-ți spun ceva.

La 10 seara, pe 15 iunie, Zac trebui să îi încalce lui Pip intimitatea de după ceartă. Intră în dormitor și se așeză lângă ea. Cu tandrețe și cu o arzătoare părere de rău, își puse ușor brațul în jurul ei.

— Trebuie să-ți spun ceva, doamnă, îi zise el.

Unde erai atunci când ai aflat că Django McCabe are cancer?

În toată splendoarea-i purpurie, cu zâmbetul său veşnic optimist fixat pe chipu-i de plastic, Tinky Winky se uita cu drag în sus la Fen. El stătea la picioarele ei, ea stătea pe canapea, cu mâinile încleştate într-o rugă inconştientă. Matt era alături de ea, mângâindu-i mâna, piciorul. Era zece şi zece. Fen se aplecă şi-l luă de jos pe Tinky Winky, personajul Teletubby preferat al Cosimei, şi-l strânse tare la piept. Îşi lipi nasul de capul lui. Mirosea ca bebeluşul ei. În clipa aceea, găsi mai multă alinare la el decât la Matt.

E vina mea? Într-o schemă groaznic de întortocheată a lucrurilor, cred că probabil este. Mi-e greaţă. Nu ar trebui să mă gândesc la Django şi la Al în acelaşi context, dar totul capătă sens dacă o fac. Nu asta e ceea ce se numeşte karma? Sau, altfel, justiţie divină? Bineînţeles că trebuie să am parte de pedeapsa

mea pentru toată chestia aia stupidă, stupidă cu Al – dar chiar trebuie să fie prin intermediul lui Django?

— Cancerul la prostată e mortal? Unde e prostata, mai exact? Fen se întoarse către Matt, cu ochii fixaţi cu îngrijorare spre vintrele lui. Ce face – se poate trăi fără ea? Cum e cu apendicele sau bila? Asta vor face – or să i-o scoată? Dar vor putea să-l facă bine, nu-i aşa?

Dacă eu mă simt pedepsită, cum o fi trebuind să se simtă Django?

— E singur, continuă Fen, cu vocea gâtuită de emoţie. Urăşte doctorii şi spitalele. Se uită la Matt, văzu întipărite pe faţa lui îngrijorare şi tandreţe. O să pună un nume nou cancerului, o să-l redefinească drept „o boală, acolo", zise ea cu un râs trist. O să ne zică să nu ne facem griji. Ce-a făcut el să merite asta? Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, strângându-l la piept pe Tinky Winky ca pe o carte de rugăciuni. Cred că ştiu că nu a intenţionat niciodată să rănească pe nimeni, zise ea. Ei, şi ce, şi-a schimbat numele din Derek în Django şi a avut o aventură cu soţia fratelui său. Însă este un părinte minunat – n-ar fi putut să ne fie un tată mai bun nouă, lui Cat. Dragostea lui a fost perfect egală.

— Ştiu, zise Matt. Ştiu. Pare foarte nedrept, Fen. A avut mereu grijă de el, cu gătitul lui şi cu iubirea lui pentru aerul din Derbyshire. E unul dintre băieţii buni.

— Te rog, nu-l lăsa să moară, se rugă Fen, izbucnind în lacrimi. Nu vreau să se întâmple asta. Vreau ca micuţa Cosima să-l cunoască de-adevăratelea pe bunicuţu' Django. Nu-mi vine să cred că am fost atât de groaznice cu el. Trebuie să mergem acolo imediat. E rândul nostru să avem grijă de el.

Matt se duse la ea şi o prinse în îmbrăţişarea lui. Ea plânse în hohote, lovindu-se întruna cu fruntea de

pieptul lui. Trăgându-şi nasul şi cu faţa pătată de lacrimi, respiră adânc de mai multe ori.

— Dacă m-ar vedea acum, mi-ar zice „Termină cu bocitul, c-o să strici covorul". Fir-ar, Matt, sunt îngrozită.

Matt îi oferi braţele sale, dar de data asta Fen se dădu înapoi şi se întoarse cu spatele, îngropându-şi faţa în burtica lui Tinky Winky şi punându-se din nou pe plâns.

Mă simt ca şi cum n-aş merita alinarea braţelor lui Matt, ca şi cum mi-aş fi pierdut dreptul la îmbrăţişare deoarece am abuzat de încrederea lui şi am pângărit iubirea noastră pentru nişte mângâieri patetice cu prostul ăla de Al. Ce fel de mamă am fost eu pentru Cosima ceva mai devreme, în seara asta? Trebuie să mă schimb, de dragul ei. Dar, de fapt, nu e vorba de mine. E vorba de Django. Şi Django trebuie să scape cu viaţă din asta, tot de dragul ei.

— O să te sune Pip, peste puţin timp, îi zicea Matt, după ce Cat o va suna pe ea. A trebuit să aranjăm aşa lucrurile – de-asta m-am întâlnit cu Ben şi Zac ieri. Şi îi povesti despre cum a venit Django la Londra, ceea ce o făcu să plângă; despre cum a aranjat Ben cu programarea şi că Django a vrut ca băieţii să le spună fetelor lui.

— Urăşte oraşul, plângea ea. Trebuie să fi fost foarte agitat. Trebuie să se fi simţit foarte singur.

Nu-mi vine să cred că se întâmplă aşa ceva. Nu-mi vine să cred că asta este aceeaşi seară în care mi-am făcut de cap cu Al. Toată chestia aia pare atât de ireală acum; îndepărtată şi trecută. Mi-a trecut cu totul. Slavă Domnului că m-a sunat Pip atunci când

m-a sunat. Într-un fel, ea e mereu acolo ca să ne tragă pe mine şi pe Cat din calea pericolului, să ne scoată din necaz.

— Pip o să sune în curând, zise Matt, şi Fen se cutremură de cât de aproape părea să fie Matt de gândurile ei. Apoi o să puteţi decide ce să faceţi.

— Dar chiar dacă ne unim, îl putem ajuta pe Django? Putem să învingem cancerul? şopti Fen. Cancerul li se întâmplă altor familii, Matt. Nu familiei noastre.

Pip se încrunta atât de tare încât o durea capul şi colţurile pleopelor ei tresăriră.

Zac tocmai mi-a spus ceva de genu' „Django are cancer". Cred că l-am auzit bine. Dar Django nu poate să aibă cancer, pentru că l-am văzut acu' o lună şi arăta la fel de bine cum arată de nu ştiu câţi ani. Şi Django nu poate avea cancer pentru că nu e genul. Este fantastic de zdravăn. Nici n-ai crede că are şaptezeci şi cinci de ani.

— Da' cea mai gravă boală pe care a avut-o vreodată a fost o răceală, pe care a vindecat-o peste noapte cu invenţia lui din sos picant caraibian, brandy şi gălbenuş de ou, toate bătute spumă şi servite într-un pahar de Babycham, zise ea, cu o notă de protest în glas. Mi-a făcut-o şi mie odată – chiar înainte de examenul de bac. Pentru Dumnezeu, Zac, Django McCabe a descoperit leacul pentru răceala obişnuită. Nu se poate să aibă cancer.

Se uită la soţul ei, care stătea lângă ea pe pat, şi toată prudenţa şi enervarea pe care le simţise faţă de el în ultima lună se evaporară. Brusc, se îndoi că avea puterea fizică sau capacitatea mentală să-şi îndeplinească rolul de Mamă a Răniţilor şi ştiu că, fără să fie rugat,

soțul ei o să preia acest rol. Știu că de îndată ce o vor podidi lacrimile, Zac va fi acolo, puternic și aproape. Începu să plângă, își lăsă capul în jos și se ghemui în Zac, care veni imediat alături de ea. Plânse în hohote câteva minute, înainte de a-și reveni fizic.

— E în regulă. E în regulă, zise ea tare, trăgându-și nasul și alungându-și fragilitatea. Dacă Django are cancer sau ceva, atunci o să treacă peste asta și fără îndoială va descoperi între timp vreo poțiune care să intre în istorie și să-i aducă un premiu Nobel. Va fi noua penicilină. Totul o să fie bine.

— Ben zice că acest cancer la prostată nu e ceva neobișnuit, zise Zac.

— Atunci n-o să aibă nici o șansă cu cineva atât de special cum e Django, spuse Pip.

— Ben zicea că adesea se dezvoltă lent și omul poate să-și trăiască viața în ciuda lui.

Zac încuraja optimismul ei, deoarece simțea că de asta are ea nevoie.

— Și cu siguranță nu va tolera dezonoarea de a-și pierde coada, care e un fel de marcă a lui, în timpul tratamentului, continuă Pip, aproape veselă. Parcă-l și văd, în haine de spital, scoțând la iveală un termos cu supă făcută în casă, spunându-i doctorului „Orice poți să-mi faci, da' de păru' meu să nu care cumva să te atingi, fiule". Tu nu ți-l închipui tot așa?

Zac zise că da, și el și-l putea închipui așa, și chicoti ușor pentru că știa că râsul lui o să fie o ușurare pentru Pip.

— El o să fie bine, decretă Pip. Totul va fi bine. E un șoc foarte, foarte mare. E un mod groaznic de a ne reuni, dar o să ne reunească.

— Cat o să te sune pe tine, apoi tu o s-o suni pe Fen, îi explică Zac, pentru că deduse că faptele concrete

și ocazia de a fi activă erau exact ceea ce voia Pip să audă. Am discutat asta aseară, cu Ben și Matt.

La toate s-au gândit ei, băieții, fie binecuvântați.

— Django McCabe o să-i tragă cancerului un șut cât se poate de neceremonios, zise Pip. Haide, Cat, mă suni odată? Cred că o să fac o ceașcă de ceai. Tu vrei una?

— Fac eu, doamnă, spuse Zac, sărutându-și soția pe umăr.

— Vom merge la Farleymoor în weekend și vom lămuri totul, zise Pip.

— Iubito? Ben o privea pe Cat, care stătea la fel de nemișcată și lipsită de orice expresie ca o statuie de ceară. Îl auzea, dar i se părea că glasul lui sună de parcă s-ar fi aflat în altă cameră. Nu-i putea localiza vocea sau prezența și se simțea mai în siguranță să stea în continuare așa, nemișcată, privind în gol, drept înainte.

Am rămas fără cuvinte și fără gânduri. Nu pot decât să analizez fapte în clipa de față.

Am fost numită manager la serviciu.

Django are cancer.

— Iubito, cancerul la prostată nu e ceva neobișnuit. E posibil să nu aibă nici un efect asupra stilului sau a duratei de viață a lui Django.

Ben zice că e ceva obișnuit cancerul ăsta la prostată.

— Și îmi pare rău, Cat, că nu am putut să-ți spun de telefoanele lui, de venirea lui la St. John.

Django a venit la Londra cu trenul și s-a dus înapoi acasă.

Tatăl meu este Derek McCabe.

Bărbatul care este tatăl meu are cancer.

Nu l-am văzut pe Django de o lună.

Credeam că nu mai vreau să-l văd niciodată, dar cu numai o săptămână în urmă ardeam de nerăbdare să-l văd. Doar că el nu era acolo, pentru că se afla aici, cu soțul meu, care l-a ajutat să afle că are cancer.

— Mi s-a frânt inima să știu că te duci în Derbyshire și că el n-o să fie acolo. Că nu puteam să fac nimic în legătură cu asta.

Ben își puse mâinile pe umerii lui Cat și o sărută pe creștet. Ea deveni rigidă la atingerea lui.

— Iubito?

— Mâine trebuie să fiu la serviciu cu o oră mai devreme, zise Cat.

— Trebuie să o suni pe Pip, când ești pregătită. Apoi ea o să-i dea telefon lui Fen. Noi am aranjat așa, băieții și cu mine. Cu aprobarea lui Django.

— OK, zise ea, luându-și mobilul și apăsând pe apelare rapidă s-o sune pe Pip, al cărei număr, în clipa de față, Cat nu avea nici o șansă să și-l aducă aminte.

Vremuri de cumpănă

De obicei, când mergeau cu mașina în Derbyshire, fetele McCabe lăsau deschis radioul pe BBC 4, ca să treacă vremea mai repede. În acea sâmbătă dimineață, deși radioul era deschis și Ben era cel care conducea, emisiunea nu era decât sunetul de fundal al unei tăceri grave, de lungă durată. Ceea ce doreau ele cel mai mult să asculte erau datele exacte prezentate de Ben despre ceea ce înfrunta Django.

— Așadar s-ar putea să îl aibă de multă vreme? întrebă Pip de pe bancheta din spate.

— Da, e foarte posibil, răspunse Ben, dând din cap spre ea din oglinda retrovizoare. De fapt, un mare număr de bărbați peste optzeci de ani au o mică zonă afectată de cancer la prostată.

Pip dădu și ea din cap.

— Dar Django nu are decât șaptezeci și cinci de ani, zise Fen.

Ben se uită și la ea, dar, spre deosebire de Pip, lângă care stătea, Fen nu-i căută privirea. Se încrunta și își studia mâinile cu atenție.

— Mulți bărbați pot trăi fără ca asta să le cauzeze vreo problemă, zise Ben, deși imediat regretă oftatul de ușurare scos de Pip și Fen. Falsa speranță putea fi un lucru foarte crud. De asemenea, în ciuda faptului că era un om de știință cu capul pe umeri, Ben se temuse întotdeauna că Speranța Nefondată ispitea Soarta. Însă suntem încă nesiguri despre cum stau lucrurile în privința lui Django, continuă el. E nevoie de mai multe analize. Poate să dureze două săptămâni până ies rezultatele. Există tot felul de posibilități de tratament, uneori medicii optează chiar să *nu* trateze – și nu se întâmplă nimic grav.

Ben repetase toate acestea atât de des în ultimele câteva zile, încât spera că vocea lui încă mai suna convingător.

— Asta e bine, asta e ceva pozitiv, zise Pip, aplecându-se înainte și dând din cap spre el cu o convingere agresivă. Când poate să facă analizele astea? Putem să-l aducem la tine la spital? De fapt, cred că aș vrea să știu dacă poți aranja să beneficieze de anumite privilegii.

— Există secții de urologie și oncologie excelente în Chesterfield, zise el. Deja are trimitere și analizele au fost programate. E mai bine pentru pacient să fie mai aproape de casă.

— Le-a făcut? Analizele astea? întrebă Fen încetișor, tulburată de gândul la Django singur, luându-i-se sânge și fiind scanat.

— Nu știu – trebuia să facă unele ieri, zise Ben, încercând din nou s-o încurajeze prin contactul vizual, dar ea continua să privească în jos, cu pumnii strânși așezați în poală. Am încercat să-l sun de câteva ori, dar n-a răspuns.

— Poate că acum o să-și cumpere un telefon mobil, zise Pip, cu un râs trist.

Ben era cât se poate de conștient de faptul că Cat nu reacționase, darămite să vorbească, și că se găseau acum chiar la nord de Tronsonul 24, cele opt gigantice stații de răcire scoțând oftaturi de fum într-o mișcare foarte înceată. Privi spre soția lui, care stătea lângă el, și se întrebă cât ascultase din conversație. Deși părea să se uite pe geam, era limpede că nu admira priveliștea. Oricât de mult ținea Ben la surorile ei și spera ca ele să găsească alinare în răspunsurile lui sincere, își dorea totuși, de asemenea, să o fi avut pe Cat doar pentru el în timpul călătoriei. Mai presus de oricine, datoria lui era față de ea. Nu simțea asta ca pe o obligație a căsătoriei, ci ca pe un temei al ei. În Cat, găsise o altă persoană decât el însuși sau decât oricine altcineva cunoscuse vreodată pe care dorea să o pună mereu pe primul loc. Pentru Fen și Pip, cancerul se putea să rezolve problemele dintre ele și Django, și Ben înțelegea că informându-se cu detalii și prognoze ele se simțeau probabil mai bine echipate să-l reîntâlnească, să facă din nou cunoștință cu el. Ce putea fi mai șocant decât cancerul cuiva drag? În schema generală a lucrurilor, nu anula cancerul toate celelalte rele?

Totuși, pentru Cat, cancerul intrase într-un amestec în care se înghesuiau deja temeri complexe, neîncredere, durere, șoc și frustrare. Ben se întreba dacă, pentru Pip și Fen, cancerul lui Django nu se dovedea, într-un fel, o ieșire ușoară din încurcătură, un pretext de a trece peste dezvăluirile tulburătoare din luna precedentă; cancerul redefinea toți parametrii de gravitate. Cancerul lui Django putea, de asemenea, să le redistribuie în rolul de infirmiere, și nu de acuzatori. Printr-o bizară întorsătură de situație, cancerul putea chiar să îmbunătățească

lucrurile. Dar, în ce o privea pe Cat, Ben simţea că pentru ea cancerul crea o confuzie şi mai mare în sentimentele contradictorii pe care avea dreptul să le simtă. Dacă nu era pregătită să accepte şocul aflării identităţii adevăratului ei tată, neadevărurile cu care crescuse, durerea şi decepţia, atunci cu siguranţă nu avea să fie pregătită pentru realitatea dură a cancerului.

Dintr-odată, Ben le purtă pică surorilor ei pentru că nu-şi dădeau seama de asta. Apoi se întrebă în sinea sa dacă ar mai simţi că era mai rău pentru Cat decât pentru surorile ei dacă ea n-ar fi fost soţia lui. Adevărul era că nu voia să mai vorbească despre cancer pentru că îngrijorarea sa în ce-l privea pe Django era mai serioasă decât era pregătit să dezvăluie înainte ca analizele să se fi încheiat. Începea să se simtă obosit şi iritat de la condus. De ce nu putea Cat să treacă la volan?

Pentru că nu o făcea niciodată.

Când ei doi se aflau în maşină, întotdeauna Ben era cel care conducea. O mică ciudăţenie prostească a căsătoriei, a relaţiei dintre ei, la care nu se gândise până în clipa de faţă. Nu îl deranja cu adevărat. Era bucuros să poată face ceva.

— O să moară, nu-i aşa? izbucni pe neaşteptate Fen, plângând în hohote. O, Doamne, o să moară.

— Fen, taci din gură şi încetează cu plânsul, se răţoi Ben. Eşti isterică şi acest tip de gândire nu face nici un bine nimănui.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău, rosti Fen cu glasul întretăiat şi apoi se întoarse spre Pip. Crezi că totul o să fie OK? Pip?

Pip trebui să-şi adune gândurile. Îşi dădu seama brusc de faptul că Fen reacţiona cam în felul în care s-ar fi aşteptat din partea lui Cat. Cu toate astea Cat, care stătea în faţă, se ocupa atunci cu privitul pe geam, adâncită în meditaţie, ceea ce era mai obişnuit pentru Fen. Era ca şi cum evenimentele ultimei luni făcuseră ca obiceiurile surorilor ei să se schimbe între ele. Acum Cat era cea care-şi ţinea în frâu emoţiile şi Fen cea care le dădea frâu liber.

— O să fie bine, îi zise Pip, cu tonul pe care îl folosise adesea sora ei mai mică. E un şoc groaznic. Poţi să ţi-l imaginezi pe Django bolnav de cancer? Aşteptă ca Fen să clatine din cap. Nici eu nu pot. Asta nu li se întâmplă unora ca el.

— Eram şi noi o familie obişnuită şi în numai câteva săptămâni totul s-a dus de râpă, spuse Fen cu voce spartă. Se gândi la Matt şi la Cosima, care erau acasă, şi dintr-odată se rugă stăruitor ca cealaltă mică familie a ei să nu se dezbine niciodată, cutremurându-se cât de aproape fusese ea însăşi să o destrame.

— Trebuie să ne păstrăm cumpătul, zise Pip, interpretând greşit fiorii lui Fen. Ăsta e rostul familiei – fiecare are datoria de a-şi păstra cumpătul pentru a o împiedica să se ducă de râpă.

Am datoria de a-mi păstra cumpătul ca să o împiedic să se ducă de râpă, îşi zise Fen în sinea ei.

Privi la ceafa lui Cat, la ţepii moi din părul ei, la fluturaşii din aur de pe partea din spate a lobilor urechilor, care-i fixau cerceii.

— E mai greu pentru tine, Cat? o întrebă Fen cu duioşie, aplecându-se în faţă în spaţiul dintre cele două scaune. Ştii tu, din cauza... Făcu o pauză şi apoi continuă: din cauza a ceea ce am aflat.

— El este doar tatăl meu biologic, zise Cat încet, glasul ei sunând nou și plin de emfază după două ore de tăcere, și asta nu poate să însemne prea mult, pentru că, Iisuse Hristoase, nici măcar n-am bănuit, darămite să știm, până acum câteva săptămâni.

— Oprire, anunță Ben, hotărându-se în ultima clipă să oprească în spațiul destinat serviciilor.

Prea mult stres, prea multă emoție și anticipare în mașină, care făceau dificil șofatul. Cumva avea oroare de weekendul ăsta, voia să o ducă pe Cat înapoi la Boulder pentru totdeauna, departe de prima ei familie, ca să poată și ei să se liniștească, să se așeze la casa lor și să-și întemeieze o nouă familie, a lor. Se simțea ușor împovărat, deși decizia de a le însoți pe fete îi aparținea, el îi sfătuise pe Zac și Matt să rămână acasă cu copiii lor, el se oferise să fie însoțitorul lor, doctorul de gardă. Zăbovi în spatele surorilor în timp ce se îndreptau spre intrare. Observă că Pip își pusese un braț în jurul umerilor lui Cat, iar brațul lui Fen era în jurul mijlocului soției lui. Și această priveliște îl făcu să scoată un oftat de ușurare.

Ea o să fie bine. Toate vor fi bine. Indiferent ce se întâmplă, pot conta una pe cealaltă. Întotdeauna pot conta una pe cealaltă.

— Oprește! zise brusc Cat, cu mare neliniște în glas, în timp ce mașina rula leneș de-a lungul ultimului kilometru până la Farleymoor.

Ben opri pe margine. Fetele ieșiră clătinându-se din mașină, lăsând ca priveliștea cu văi și dealuri a vâlcelelor străvechi și familiare să le calmeze nervii, ca aerul dulce să le umple plămânii și să le liniștească mintea; în timp ce iarba gâștei, scânteind cu străfulgerări argintii

când soarele și vântul se jucau prin ea, șoptea liniștitor mângâindu-le picioarele.

— De ce nu mergeți voi trei pe jos de aici, sugeră Ben. Eu o iau înainte cu mașina. Să vă deschid drumul.

Django trase cu curiozitate și îndelung cu ochiul în mașina lui Ben. Se mângâie pe inexistenta-i bărbuță de țap și se încruntă.

— Ele sunt la cură de slăbire?

Ben râse:

— Au vrut să vină pe jos cât a mai rămas din drum.

— Ca să tragă de timp? întrebă Django.

— Ca să-și liniștească nervii, zise Ben cu tact.

— Mă bucur să te văd, îi zise Django, dar mă întreb dacă te afli aici ca intermediar sau ca medic?

— Am multe șepci de purtat weekendul ăsta, Django, răspunse Ben. În clipa de față – cea de șofer.

— Ai multe calificări și, desigur, ești bine-venit, fii binecuvântat. Însă serviciile tale ca intermediar și ca medic nu vor fi necesare. Vezi tu, mă simt binișor. Mai mult, am făcut păstrăv cu curry pentru cină. Și *Eton Mess*[1]. E preferata lor. Garantat sparge gheața și topește inimile împietrite.

Din grădină, vedeau curba șoselei care-și începea coborârea lungă, sinuoasă, spre Two Dales. Și exact atunci surorile apărură în raza privirii lor, apropiindu-se cu pași înceți.

1. Desert britanic constând dintr-o combinație de căpșuni, bezea și frișcă, servit în mod tradițional la picnicul dat la sărbătoarea anuală prilejuită de decernarea premiilor de la Colegiul Eton, celebrată pe 4 iunie (de fapt, în ultima miercuri din mai).

— E amuzant cum nu se schimbă nimic, zise Django. Indiferent de vârsta lor, oriunde s-au dus, întotdeauna Pip este cea care merge înainte, Fen e la coadă, iar Cat se află între ele, protejată.

— Cat este extrem de neliniștită, îi spuse Ben lui Django, binele soției lui fiind pentru el pe primul loc.

— Sunt sigur că e, zise Django, dar e atâta teren de acoperit, și cea mai mare parte a lui e deșert bun de nimic, că a-l vizita din nou pare lipsit de sens.

— Dar ele au nevoie să știe, îi spuse Ben, un pic iritat de capriciile lui Django.

— Dacă vor întreba, zise Django.

— S-ar putea să nu o facă, replică Ben politicos, dar ferm, însă au totuși nevoie să știe. În parte, ăsta e și rostul acestui weekend, doar îți dai seama de asta. Făcu o pauză și apoi îl întrebă: Cum au fost analizele?

— Analizele? Mă simt binișor, băiete – și uite, au ajus fetele.

Fetele veneau acum pe alee. Pip. Fen. Cat, ținându-se mai în spate. Perturbarea ordinii familiare îl tulbură pe Django. Mersul nu le era ca de obicei, rapid și apăsat, ci mai degrabă unul șovăielnic, și asta îl supără de asemenea. În timp ce le urmărea pe fete cum se apropie în această ordine ciudată, nenaturală, cu pași ezitanți, simți că de el ținea, în cea mai mare măsură, să le alinieze din nou. De-ar fi putut și viața să fie ca jazzul. De-ar fi putut să adune laolaltă acele componente disparate. De-ar fi putut să facă un acord dulce din discordanță, o melodie nouă din disonanță. Poate că putea.

Fetele stăteau în fața lui.

— Bună, fetelor, zâmbi Django. O ceașcă de ceai?

Era nepotrivit în asemenea împrejurări: să bea ceai atât de politicos, într-o asemenea tăcere, când ceaiul era atât de tare și servit în cănile mari de ceramică arsă pe care Django le făcuse în perioada, din fericire scurtă, în care se ocupase de olărit, pe la sfârșitul anilor '70. Dar sorbeau mai departe din ceai și zâmbeau ciudat cu jumătăți de surâs, în timp ce așteptau să li se potolească fierbințeala de pe limbă.

— Ei, cred că o mă duc să depachetez, zise Ben, dar imediat se ridicară și fetele de la masă, ceea ce nu fusese deloc intenția lui.

Bănuise că va fi pur și simplu de gardă, în orice calitate, dar sperase ca asta să însemne că el o să aștepte pe margine, un pas mai încolo, în timp ce acțiunea avea loc în altă parte. Django luă ceainicul și turnă sedimentele de culoarea chihlimbarului în sosul de curry, enervat la culme de imboldurile vezicii lui. O ceașcă îi scăpă pe jos, dar nici măcar pardoseala de piatră nu putu să o spargă. Django se întrebă dacă avea voie să interpreteze asta – că o vechitură care arăta atât de ciudat să fie atât de puternică și rezistentă. Făcuse ceașca el însuși. Se uită la mâini, aruncă o privire prin bucătărie ca să verifice să nu aibă nici un spectator, și apoi se apăsă cu mâinile pe piept, pe frunte, pe vintre.

Cat îl privi pe Ben cum despachetează.

— Îmi doresc să nu fi venit, șopti ea.

Ben dădu din cap, scutură cutele de la o cămașă și o agăță de ușă.

— Sunt sigur, iubito, dar trebuie să rămâi deschisă. Nu te închide în tine, OK?

— Ziua lui și toate celelalte – par să se fi petrecut cu foarte mult timp în urmă.

La ușă se auzi un ciocănit ușor și apoi intră Fen:

— Ești OK? o întrebă pe Cat.

Cat dădu din umeri și întrebă:

— Tu?

Fen dădu și ea din umeri:

— Credeam c-o să fie mai ușor, credeam c-or să fie lacrimi și îmbrățișări și vom ști cu toții ce să spunem. Totul e atât de formal. Și de aiurea.

— Îmi doresc să nu fi venit, se confesă Cat. Am crezut că totul va părea, ca prin farmec, mai limpede, că totul va fi bine. Dar nu e.

— Trebuie să fim aici, zise Pip, apărută pe neașteptate în prag, cu voce răspicată și nițel enervată. Bineînțeles că e aiurea. Haideți. Trebuie să mergem jos și să ajutăm.

— Într-o secundă, zise Fen și se întoarse spre Ben: Mobilul tău are semnal? Vreau să sun acasă.

Ben îi întinse telefonul lui. Nu avea semnal și Fen păru confuză.

— Vino, îi zise Pip lui Fen, hai să mergem jos. Poți să dai telefon de pe fix. Însă vom pune masa mai întâi.

— Pe tine nu te îngrozește toată chestia asta? o întrebă Cat.

— Ba bine că nu, răspunse Pip, dar trebuie să facem ceva în legătură cu asta. De-asta ne aflăm aici, v-aduceți aminte.

După ce Pip și Fen ieșiră din cameră, Cat se duse la Ben și își puse capul pe pieptul lui:

— Nu știu nici măcar încotro să mă uit, darămite ce să spun, murmură ea. Parcă nici nu pot să-l privesc în ochi. S-ar putea ca asta să mă facă să plâng și nu vreau. Și s-ar putea să văd că am ochii lui și nu cred că vreau să văd nici asta.

— Și totuși... spuse Ben încet.

Tacâmurile asortate nu fuseseră niciodată cu adevărat o prioritate în gospodăria McCabe și nici nu fusese vreodată observat în mod deosebit rezultatul unui asemenea fapt. Mâncarea era singurul și cel mai important element al meselor la Farleymoor și, deși punerea mesei presupunea un anumit ritual, clinchetul vioi al farfuriilor și tacâmurilor era o anticipare a mâncărurilor în sine. Tacâmurile erau un mijloc în vederea unui scop, un mod de a duce mâncarea din farfurie la gură. Nu avea deloc relevanță dacă era oțel din Sheffield sau argint de la Harrods, dacă mânerele erau din fildeș sau os, atâta vreme cât puteau înțepa, apuca sau tăia.

În acea seară de sâmbătă, între tăceri la fel de dense precum sosul de Crăciun al lui Django, vesela asigură o coloană sonoră cacofonică și străină. Cum nu erau decât piese unicat, nu erau două clinchete sau zornăieli la fel. Nimeni nu mai băgase asta de seamă înainte, însă acum toți observară. Zgomotul era enervant, atât de deranjant încât toată lumea încerca să facă cea mai mare gălăgie cu tacâmurile proprii, pentru a ascunde sunetul celorlalte și poate și pentru a-și semnala propria neliniște.

— Și ce mai face micuța Cosima? o întrebă Django pe Fen, care dădu din cap drept răspuns, în timp ce mesteca de zor. Bravo! Splendid. Și tânărul Tom ce mai face? o întrebă pe Pip, care, nu se știe din ce motiv, îi zâmbi lui Ben drept răspuns. Super! făcu Django, îndreptându-și atenția spre Cat: Am auzit că meriți felicitări, Cat.

— Nu sunt însărcinată, fir-ar să fie, replică ea, cu gura plină, ceea ce în primul moment îl deranjă pe Django mult mai mult decât conținutul răspunsului ei sau sentimentul cu care-l exprimase.

— Mă refeream la promovarea ta, zise el.

Cat dădu din umeri, ca și cum nu era mare lucru, ca și cum el ar fi trebuit să se aștepte din partea ei să fie capabilă de o asemenea realizare.

Scârțâitul și zdrăngănitul tacâmurilor; anatema noncomunicării asupra acestei bucătării, acestei familii. Ben mai ceru o porție, dar nu pentru că i-ar mai fi fost încă foame, ci doar ca să spargă tăcerea ciudată. În cea mai aspră condamnare de care avusese vreodată parte Django, fiecare dintre fete lăsă mâncare în farfurie.

Django aduse *Eton Mess*-ul și îl puse cu mândrie justificată în mijlocul mesei. Pip se lovi cu mâna peste stomac, ca și cum ar fi fost sătulă, Fen râgâi politicos în șervet ca și cum nu ar fi atras-o, iar Cat nici măcar nu se chinui să privească la desertul care reprezenta triumful lui Django. El se lăsă greu în scaun și, cu un oftat adânc, își puse capul în mâini. Și rămaseră acolo cu toții așa, un răstimp care păru nesfârșit, de extremă stânjeneală. Tăcerea era gâtuitoare, dar, tușind ușor, Django își drese vocea și lăsă să-i scape o înjurătură așa cum fetele nu-l mai auziseră vreodată și nu și l-ar fi putut nicicând închipui.

— Gata ! lovi Django cu mâna suprafața tocită din lemn a mesei. Destul ! Numele meu este Derek McCabe – e un nume oribil și ar trebui să existe o lege împotriva lui. Am trei fiice, dintre care una este biologic a mea. Am cancer. Se ridică de pe scaun. Cu privire la legăturile voastre de sânge, pe piatra mea de mormânt vreau să scrie că am fost un tată bun pentru cele trei fete ale mele, aproape că urlă el. Puteți să mă pedepsiți și să mă condamnați pentru detaliile pe care le-am ținut ascunse; să mă puneți la proverbialul stâlp al infamiei și să aruncați în mine cu toate nemerniciile pe care considerați că le-am făcut. A fost naiv din partea mea

să cred că v-aș putea proteja – însă toți părinții își doresc să-și protejeze copiii, așa că înseamnă că suntem cu toții niște proști afurisiți. Își împinse scaunul în spate. Spuneți-mi voi – oricare dintre voi – că viața noastră până acum nu a fost mai bună pentru că am închis ochii la amănunte precum biologia și prenumele. Smuci de masă. Pip – spală tu vasele, eu am nevoie la toaletă. Fir-ar să fie de *Eton Mess* și fir-ar să fie de vezică nenorocită !

Când Djago reveni, după o excursie furioasă și lipsită de succes la toaletă, *Eton Mess*-ul era încă intact sau oricum atât de intact pe cât putea fi un desert care consta din bezele, bucăți de fructe și frișcă, amestecate la grămadă. Sărmanul Ben era îngrozit, la periferia zonei sale de confort. Fetele, cu fețe posomorâte, se uitau în poală. Pip se ridică încet și Fen ridică privirea, și Cat își ridică un pic capul. Pip îi zise lui Django cu umilință :

— Tu ești capul familiei noastre. E datoria ta.

Și îi întinse lingura pentru servit. Înainte ca Django să o ia, își îndreptă atenția spre Fen, care nu putu decât să spună din buze un „îmi pare rău", pentru că emoția care-i strângea gâtul o sufoca. Apoi privi spre Cat, ale cărei lacrimi începură să cadă în farfurie, săltând precum grindina.

— Nu face asta, o mustră Django duios, e porțelan din cel mai fin. Și rețeta nu prevede sare. Numai lucruri dulci.

O privire aruncată înapoi spre Pip și Fen îi arătă că și lor începuseră să le curgă lacrimile.

— Dumezeule mare, exclamă blând Django, o să fac un lucru groaznic, gen Hollywood, și o să vă zic

tuturor cât de mult vă iubesc, că nu am intenționat niciodată să vă rănesc.

O, Iisuse Hristoase – isterie colectivă, se gândi Ben. *Noi chiar nu facem așa ceva în familia mea.*

Django merse la Pip, luă de la ea din mână lingura pentru servit și o îmbrățișă tandru; apoi se duse în spatele scaunului lui Fen și se aplecă să o sărute întruna pe frunte, înainte de a o ridica în picioare pe Cat, drept în călduroasa lui îmbrățișare de urs.

Însă nici așa ceva nu facem, se gândi Ben cu invidie și se retrase în liniște din bucătărie, luându-și cu el desertul în grădină, lăsându-i pe cei din familia McCabe cu ale lor.

Încurajate de brandy și înmuiate de After Eight, fetele se adunară cu timiditate în jurul fotoliului lui Django din salonaș, de parcă ar fi fost pe cale să le citească o poveste, deși ele nu tânjeau decât după adevăr, iar el era, în sfârșit, pregătit să li-l ofere. Odată încheiate scuzele și declarațiile de iubire, ieșiră la suprafață o mulțime de întrebări, deși doar Fen și Pip erau în stare să le dea glas.

— A fost un șoc atunci când *ea* a venit înapoi? întrebă Pip.

— Da și nu, le spuse Django. Nu am avut nici un fel de contact, și totuși trebuie să recunosc că eram vag conștient că la un moment dat o să-și facă apariția.

— El a știut? întrebă Pip. Tatăl nostru?

Se uită spre Fen și, apoi, cerându-și scuze din priviri, la Cat.

— Nu, zise Django apăsat, nu a știut.

— Și atunci cum poți să fii sigur? întrebă Fen brusc, după ce-și strecură mâna în mâna lui Cat.

— Spre deosebire de mine, frate-miu nu era prea bun la mate, zise Django nostalgic. Poate că i-aș fi spus, după ce s-ar fi așezat praful. După ce ar mai fi trecut nițel timp. Dar viața era din nou pe un făgaș normal – Battersea fusese lăsată în urmă, eram cu toții aici, fericiți împreună. Și în doi ani, el s-a prăpădit.

— Este cu adevărat *adevărat* ce ne-ai spus mereu? întrebă Fen, cu un ușor ton acuzator.

— Este cu adevărat *adevărat*, zise Django.

— Totul? Depre voi toți? insistă Fen.

Django dădu din cap:

— Deși, acum că am înțeles cum au avut loc evenimentele, presupun că e de înțeles că ea își luase misiunea asta de a se găsi pe ea însăși și toate aiurelile alea transcedentale pe care, în anii '60, le acceptam ca fiind la modă și mișto. Astăzi, cred că ar fi numită o copilă sărită, zăpăcită și confuză.

Interveni o pauză, ca și cum fetele ar fi încercat să atașeze această descriere femeii puțin trecute de cincizeci de ani pe care o întâlniseră pentru prima dată cu o lună înainte.

— Chiar ai avut o aventură cu ea? întrebă Pip. O poveste de dragoste?

— Nu, recunoscu Django, nu propriu-zis.

— Doar o aventură, comentă Cat cu tristețe.

— Dar ai *iubit*-o? întrebă Fen, tulburată de gândul unei aventuri neglijente de o noapte.

— Într-un fel de spirit al epocii faceți-dragoste-nu-război, da, presupun că am iubit-o, zise Django și simți privirea lui Cat arzându-l. Se uită din nou la ea și dădu din cap, apoi continuă: Era foarte multă dragoste în jur, între toată lumea, pe vremea aia.

— Credeai c-o să vină înapoi? întrebă Pip. La vremea aia?

Django păru supărat:

— Bineînţeles că aşa credeam! declară el. Dumnezeule, avea trei bebeluşi minunaţi, *minunaţi.*

— Credeai că o să se întoarcă pentru noi *toate*? insistă Fen, strângând-o pe Cat de mână şi pe jumătate sperând ca sora ei să înţeleagă că pusese această întrebare atât din partea ei, cât şi pentru ea însăşi.

— Sigur că aşa am crezut! zise Django pierzându-şi un pic răbdarea. Făcu o pauză şi continuă pe un ton mai blând: Am fost îngrozit că a plecat. Însă foarte curând m-am temut de întoarcerea ei. Nu voiam să vă pierd pe voi trei. Mai ales nu după ce fratele meu a murit.

— A fost un şoc? Când ţi-ai dat seama despre mine? întrebă Cat.

Erau primele întrebări şi vocea ei sună tare. Django, Fen şi Pip se uitară la ea, deşi în clipa aia ea rămase incapabilă să stabilească un contact vizual cu vreunul dintre ei.

— Păi, da, a fost. Dumnezeule, a fost, le zise el tuturor. Deşi nu am ştiut decât după ce a plecat ea. Mi-a spus într-o scrisoare. O scrisoare care a rămas nedesfăcută zile în şir, pentru că eu eram prea ocupat să mă ţin după voi toate.

— Dar *de ce* a plecat? întrebă Cat insistent. De ce ne-a părăsit? A zis? Mai ai scrisoarea aia? De ce *nu* s-a întors pentru noi? Pentru noi toate?

Ce putea să facă Django decât să ridice din umeri? Ce putea spune decât:

— Nu ştiu, fetelor. Nu am acest răspuns. Ar trebui să o întrebaţi pe ea.

E timpul pentru analize

După un somn fără vise, în care gândurile despre mama lor şi gândurile despre cancer au fost alungate, familia s-a reunit la micul dejun, unde tacâmurile nu se mai auzeau, ci puteau fi văzute trebăluind de zor ca să-şi facă datoria cu grămada de ***clătivafle*** şi siropul de arţar. Cuvântul care începea cu litera C era acum anticipat cu groază, dar nici una dintre fete nu se încumeta să-l articuleze. Şi cu toate astea vestea despre cancerul lui Django era aceea care facilitase această revenire acasă şi ele aveau să plece mai târziu în acea zi.

Ben era foarte conştient de acest fapt. Şi era foarte dornic ca această chestiune să fie adusă în discuţie pentru a avea suficient timp la dispoziţie.

— Cum te simţi, Django? întrebă el aşa, ca pentru a face conversaţie, pe cât putea fi făcut acest lucru într-o manieră de conversaţie, dată fiind încărcătura acestei întrebări.

— Am făcut vineri cea mai groaznică procedură posibilă, cu adevărat groaznică, replică Django pe un ton similar, în timp ce-şi îndreptă cuţitul de friptură spre Ben. Voi, ăştia care vă ocupaţi de medicină, sunteţi nişte sadici plini de imaginaţie. Vreau şi eu siropul. Mersi, Fen. M-au pus în chingi, Ben, m-au pus în chingi.

— Chingi? întrebă Ben.

— Da, se uită Django la fete. Ele se opriră din mâncat. Păreau înspăimântate. După cum ştiţi, nu am încredere în tehnologie şi nu sunt genul care se dă în vânt după toate prostioarele astea de dispozitive ultimul răcnet. Era o *cameră de luat vederi*, mormăi el, clătinând din cap, la capătul unui furtun medical. Fen îşi puse mâna pe încheietura lui. El dădu uşor din umeri: Aşa ceva nu prea dă bine în albumul cu fotografii de familie, zise el energic.

— O să fii bine, zise Pip.

— Ce urmează? îl întrebă Ben.

— Pâine prăjită? Ceai proaspăt? oferi Django.

— Mă refeream la tine, la spital, ca analize, clarifică Ben.

— Să vedem – mâine e ceva legat de „iz", zise Django.

— Tomografie izotopică a oaselor? întrebă Ben.

— Asta e, zise Django binevoitor, de parcă l-ar fi testat pe Ben la recapitularea pentru un examen la facultatea de medicină. Pentru mine totul sună din ce în ce mai mult ca în filmele lui Ridley Scott.

Surorile se uitară intenţionat lung la Ben.

— OK, făcu el, OK. Eu sunt doctor, aşa că ia ascultaţi-mă cu toţii. Oasele sunt poate cel mai obişnuit loc în care se răspândeşte cancerul de prostată. Această scanare poate detecta zone anormale din oase. Un lichid uşor radioactiv este introdus într-o venă în braţ

şi deoarece osul anormal absoarbe mai mult decât cel normal, chestia aia radioactivă apare ca nişte puncte luminoase.

— Aş putea să-mi fac rost de un rol în *Doctor Who*, zise Django vesel, sau de o audiţie pentru noua imagine a puştiului de la Ready Brek[1]. Numai că Fen începuse de-acum să plângă. Sunetul neaşteptat al îngrijorării ei spuse adevărul despre situaţia alarmantă a lui Django. Păpuşă, încercă el să protesteze, dar când se uită la Pip după ajutor, văzu că ea îşi ascunde faţa în mâini, iar o privire spre Cat îi arătă lacrimile care-i curgeau necontenit, chiar dacă în tăcere.

— Tomografia este doar o metodă de diagnosticare, le spuse Ben, cu braţul în jurul lui Cat.

— Dar dacă diagnostichează lucruri groaznic de oribile? suspină Fen. De-abia ne-am regăsit. Vrem să ne reclădim familia, nu să ne fie luată.

— Întotdeauna m-a îngrijorat că, cu cât vor căuta mai mult, cu atât vor descoperi mai multe, zise Pip, chinuindu-se din greu să nu-şi lase vocea să se gâtuie.

— Fetelor, zise Django, probabil că nu e decât o boală, acolo. Sunt în formă, în deplinătatea facultăţilor. Doar că nu pot să fac un pipi mic.

Nu râse nimeni. Nimeni nu zise: Vezi ce spui, Django.

— Te-au prevenit că după injecţie trebuie să aştepţi vreo două-trei ore până să ţi se facă testul? îl întrebă Ben pe Django.

— Nu, zise Django, un pic tulburat. Nu mai ţin minte. Poate c-au făcut-o.

— Nu e nimic sinistru, îl asigură liniştitor Ben, doar un proces îndelungat, aşa că ia-ţi şi tu o carte la tine.

1. Marcă de cereale, produse de firma Weetabix Limited. E foarte populară printre elevi şi studenţi.

— O să rămân eu, anunță Cat cu hotărâre. Mâine am zi liberă. O să vin eu cu tine, Django.

Un pic mai târziu, cu mașina gata de drum, Fen și Pip zăboveau, învârtindu-se pe acolo, când ultimele pahare de apă și verificând încă o dată camerele de la etaj.

— Aș putea să rămân și eu, se oferi Pip.

— Și eu, completă Fen încet, deși acum era deja disperată să își vadă bebelușul.

— Vă mulțumesc, zise Django cu mâna la inimă, însă oricât de mult mi-ar plăcea să sosesc la spital cu anturajul meu alcătuit dintr-un alai de frumuseți, cred că voi două ar trebui să fiți cu familiile voastre diseară.

Pip îl întrebă întruna dacă era sigur și apoi o întrebă același lucru pe Cat. Fen nu voia să îi întrebe pe Cat și Django dacă erau siguri, pentru că de fapt îi era atât de dor de Cosima încât se simțea rău.

— O să vă sun imediat ce o să am pentru ce să vă sun, le spuse Cat, transformată în infirmieră capabilă, aflată momentan în brațele doctorului ei. O să vă sun oricum.

În timp ce Cat își îmbrățișa soțul, Fen și Pip își luară rămas-bun de la Django.

— O, Django, șopti Fen, lăsându-se alinată de brațele lui.

— Să te porți frumos, îi zise Pip, îmbrățișându-l strâns și sărutându-l repede pe fiecare obraz, așa cum făcea cu Tom când îl ducea la școală. Să faci ce zic doctorii.

— Măi, să fie, ce mai face pe șefa, îi spuse Django lui Fen.

Fen simți deodată o mare afecțiune pentru sora ei:

— Și noi de-asta o iubim, zise ea. Pip păru un pic jenată. Fen o luă de braț și o întrebă: Stai cu mine în spate? Chiar dacă nu e Cat în față.

— Diseară am jocul de domino, îi zice Django lui Cat, în timp ce amândoi le fac cu mâna celorlalți.

— Oricum e *Big Brother*, îi spune ea, și tu nu ai un video care să înregistreze. Oricum, nu mai pot de cât am vorbit azi.

— Și eu la fel, zice Django, și eu la fel.

Se simt ciudat, dar straniu de bucuroși să fie într-o proximitate imediată, să aibă ocazia de a petrece ceva timp împreună, singuri. Aproape că e ușor de uitat motivul pentru care Cat a rămas în continuare în Derbyshire.

A doua zi, când a dat pentru prima oară ochii cu spitalul, Cat a fost încântată că Django își făcea analizele acolo și nu la Londra. În contrast cu desfășurarea pe verticală a spitalelor londoneze și, în particular, cu aglomerația neprietenoasă a celui unde lucra Ben, acest loc era primitor. Așezate printre movile cu peluze atent îngrijite, o serie de clădiri joase construite din piatra extrasă din zonă, de culoare maro-gălbuie, se întindeau spațioase, liniștite, un pic cam ca oile care pășteau pe dealurile aflate imediat dincolo de gardurile care împrejmuiau perimetrul. Cat a vrut să spună cât de mult ura spitalele, cât ura mirosul lor, că o făceau să se simtă neliniștită, dar și-a schimbat cu înțelepciune gândul și a pălăvrăgit, în schimb, despre peisagistica și arhitectura locului.

— Prințul Charles l-a inaugurat, se minună ea, citind o plăcuță de bronz.

— Păi, e bine atunci! declară Django, dând de înțeles prin asta că familia regală nu și-ar irosi timpul inaugurând

spitale care nu sunt la cele mai înalte standarde de performanță medicală.

Și totuși mirosea a spital. Iar priveliștea și sunetele erau inconfundabile. Lipăitul de cauciuc al încălțămintei personalului pe linoleumul bine lustruit; zgomotul cărucioarelor și zăngănitul scaunelor cu rotile; fluieratul și veselia infirmierelor care îi transportau pe pacienți. Semnele universale, familiare, care indicau secțiile. Cat se întrebă dacă un pic de actorie făcea parte integrantă din pregătirea unei asistente medicale. Ca la avocații pledanți. Ca și cum datele exacte și procedurile ar putea să arate altfel sau să fie un pic mai puțin grave prin intemediul jocului lor actoricesc. Însă amabilitatea asistentei medicale cu aer de matroană care-l preluă pe Django, arătată într-un limbaj cât se poate de normal, presărat din belșug cu diminutive afectuoase, era sinceră în pragmatismul ei. La fel de bine ar fi putut să-i servească chipsuri într-o cafenea din Matlock, tot așa cum îi pregătea brațul pentru fluidul radioactiv. Și să fi avut Django șaptezeci și cinci de ani, șaptesprezece ani sau șapte ani, și tot i s-ar fi adresat cu „scumpete".

Și lui Django i se făcu injecția. Și așteptarea începu. Mai întâi, Cat a stat vigilentă cu ochii pe el, ca și cum ar fi fost capabilă să detecteze când avea să dea lichidul de ceva sinistru, însă destul de curând interveni plictiseala și subiecte disparate de conversație au fost trecute în revistă, mai mult sau mai puțin detaliat. După ce au stat o veșnicie ca să încerce să-și aducă aminte diverșii profesori de la școală ai fetelor, interveni o tăcere lungă, apăsătoare.

— Ai... Vreodată ai... O, lasă, nu contează, murmură Cat, dar își îndreptă încet ochii spre Django.

— Dacă am ce? o întrebă Django cu duioșie.

— Nu contează. Nimic. Ai simțit vreodată altceva pentru mine decât pentru Fen și Pip? șopti Cat. Django respiră scurt. Doar că... Fen zice că dragostea unui părinte pentru copilul său ar trebui să fie, prin definiție, supremă, explică ea, cu voce slabă, precaută.

Django își lăsă un timp de gândire și răspunse:

— Ei bine, trebuie să fiu o excepție de la regulă, căci eu nu am făcut niciodată vreo diferență între voi trei. Făcu o pauză: Ai zice că asta mă face un părinte rău?

Cat își frânse degetele și își dori să nu fi deviat de la pălăvrăgeala lor ușoară, cât se poate de obișnuită.

— Am făcut vreo diferență între voi? reformulă Django. Crezi că ar fi trebuit să fac?

— M-am simțit întotdeauna egală, spuse Cat, dar e dificil – mi-e greu să nu mă întreb dacă nu ar fi trebuit să nu mă simt. Dacă ar fi trebuit ca măcar să mă întreb.

Django se răsuci în scaun ca să fie cu fața la ea, tresărind în timp ce se mișca:

— Afurisite de oase bătrâne. Uneori m-am întrebat: dacă mama ta nu ar fi plecat, dacă ți-aș fi spus mai demult...

Cat se gândi.

— Mi-ai fi spus mai târziu, atunci, mi-ai fi spus *vreodată*, dacă ea nu s-ar fi întors acum o lună? Apoi făcu un gest arătând în jur: Cu toată chestia *asta* pe agendă?

— Eu... începu Django, apoi făcu o pauză, de fapt, nu – nu cred că ți-aș fi spus. Nu știu, Cat. Cu toată povestea asta cu cancerul, dacă ți-aș fi spus? Django clătină din cap: Nu știu. Ce e important în toate astea? Nu știu. Oscilez între a mă gândi ba că nu contează deloc, ba că, din contră, contează foarte mult.

Cad dădu din cap, dar nu înțelegea.

— Nu aș vrea cu nici un chip ca Fen și Pip să creadă că le-am iubit vreodată mai puțin, zise Django, părând,

după voce, foarte obosit, pentru că adevărul e că pur și simplu nu aș fi putut să vă iubesc pe nici una mai mult.

Cat așteptă ca informațiile să-i ajungă în creier, deși știa că s-ar fi putut să dureze ceva mai mult timp, săptămâni, luni chiar, până când ele s-ar fi instalat alinător în sufletul ei.

— Presupun că voi, fetele, trebuie să vă gândiți la asta ca și cum tu ești fiica mea, iar ele sunt fiicele mele adoptive. Django făcu o pauză. Uită-te la Tom, de exemplu – e pe cale să aibă un frățior sau o surioară, de la mama sa și noul ei soț, dar nu cred că el se va îndoi vreodată că nu e iubit la fel. Și dacă Pip și Zac vor avea vreodată un copil, nu pot să-mi imaginez că Tom ar simți că ei își iubesc mai mult propriul copil.

— Aud ce spui, zise Cat, frecându-se pe frunte.

În ultima lună descoperise că nu putea să petreacă decât un timp limitat gândindu-se la acest subiect fără să o apuce durerea de cap. Se simțea ca un burete îmbibat; absorbise atât de mult, că era saturată; dacă nu era atentă, multe din informațiile neprețuite or să înceapă să se scurgă, pentru că ea nu avea capacitatea necesară pentru a reține așa mult, deocamdată.

— Și Django Reinhardt ăsta cine era? întrebă ea, având nevoie să devieze discuția pe o altă pantă.

Django oftă, parțial de ușurare, parțial de plăcere și parțial alinat că acest subiect era unul pe care îl putea dezbate bucuros și în cunoștință de cauză pe durata excursiei sale radioactive.

— Django Reinhardt a fost o legendă, începu el ca și cum ar fi compus o biografie, cu glasul înviorat față de șoapta cu care vorbise mai înainte.

— Despre ce perioadă vorbim? întrebă Cat.

— Păi, s-a născut în 1910, într-o familie de țigani, zise Django. Era un virtuoz al banjoului la vârsta de nouă ani, iar la optsprezece s-a ales cu arsuri groaznice și o paralizie parțială într-un incendiu din rulota sa. Django verifică să se asigure că ea părea îndeajuns de atentă. Din cauza handicapului său, a trebuit să inventeze o tehnică pentru a putea cânta – folosea un suport special care să-i susțină gâtul, confecționat din oase de balenă, și o metodă la care folosea două degete, provocând explozii neașteptate de sunete pe strune. Django făcu în aer o scurtă demonstrație la chitară, care o facu pe Cat să râdă. Când a descoperit jazzul – și s-a împrietenit cu Stephane Grapelli, marele violonist, a rezultat un mariaj muzical care a dat naștere unui sunet nou. El nu cânta melodiile direct, așa cum erau ele. Muzica țigănească recurge la improvizație și înfloriturí, așa că Django și Stephane luau o melodie de dans sau un cântec ca punct de plecare – „Sweet Georgia Brown", sau „Jeepers Creepers" ori „Ain't Misbehavin"...

— Pe astea le știu! îl întrerupse Cat, simțindu-se mai degrabă mândră decât jenată că alți pacienți păreau să stea să asculte și ei acum. Casa obișnuia să răsune de ele.

— Chitara lui avea o voce aproape omenească, zise Django visător. Toată lumea voia să cânte cu el. De la trompetistul Bill Coleman la trombonistul Dicky Wells și cântărețul la armonică Larry Adler și, chiar înainte de război, marele Duke Ellington.

— Am auzit de el! zise Cat cu mândrie, conștientă că un bărbat mai în vârstă care stătea vizavi dădea din cap pentru el însuși.

— Sigur că ai auzit, zise Django, de parcă asta era cea mai elementară parte din educaţia cuiva. Şi după război, Dizzy Gillespie.

— Şi de el am auzit! exclamă Cat.

— Aşa sper şi eu, zise Django, împărtăşind o sprânceană ridicată cu pensionarul de vizavi. În timpul războiului, în Franţa ocupată, discurile cu jazz american au fost interzise, însă muzicienii au pus bazele unei Rezistenţe a lor – au scos sute de discuri cu jazz, dar cu titluri camuflate. Fraierii de huni nu s-au prins niciodată. După război, Django şi Stephane s-au reunit la Londra şi au realcătuit vechiul lor cvintet – la cererea BBC-ului. Apogeul a fost să reînregistreze *La Marseillasse* – care fusese interzisă pe calea undelor mulţi ani. Ultimul triumf al lui Django Reinhardt a fost să reconcilieze jazzul cu chitara electrică, în ultima sa înregistrare. Şi apoi a murit.

— Când? întrebă Cat, şocată de sfârşitul abrupt al poveştii, groaznic de conştientă că se aflau într-un spital, disperată ca atenţia să-i fie distrasă din nou.

— În 1953, pe 16 martie, îi răspunse Django.

— Asta e ziua ta de naştere, remarcă tristă Cat.

— Avea doar patruzeci şi trei de ani, zise Django, cu şi mai multă tristeţe.

— Săracu' Django, zise Cat. Tăcută, stătu şi se gândi în sinea ei că dacă Django al ei nu şi-ar fi văzut scurtată cariera de nevoile a trei fetiţe, probabil că încă ar trăi la Paris o viaţă la fel de plină de culoare şi de creativă ca şi idolul lui.

Se uită la el. Cunoştea fiecare fir din favoriţii lui extravaganţi, fiecare cârlionţ din coada lui, fiecare rid de pe frunte. Şi ştia că şi Fen le cunoaşte. Şi la fel şi Pip.

Ni s-a dăruit nouă, asta a făcut. În întregime. Nu cunosc pe nimeni la fel de bine cum îl cunosc pe el. Nici măcar pe Ben, presupun. Îl cunosc pe Django de-o viaţă.

Îşi încrucişă braţul cu al lui:

— Fredonează-mi melodia ta preferată de Django Reinhardt, îl rugă ea, punându-şi capul pe braţul lui, închizându-şi ochii în timp ce vibraţia melodiei „Georgia On My Mind", fredonată de el, îi ajungea la inimă.

Nu-mi vine să cred că tu eşti tatăl meu. Tatăl meu adevărat. Propriul meu tătic. Tăticuţul meu. Faza e că e plăcut să te împart. S-ar putea ca Pip şi Fen să nu fie niciodată în stare să spună „tatăl meu adevărat" despre tine – dar vor putea întotdeauna să spună „tatăl nostru".

Spune-o cu voce tare, Cat.

S-ar părea că nu pot.

— Ei, gata, floricică, e vremea să te tragi în poză. Îşi făcuse apariţia asistenta, însoţită de un infirmier cu un scaun cu rotile gol.

Pe moment, Cat a crezut că ei îi vorbise. Părea foarte ciudat să se refere la Django cu „floricică".

— Limuzina dumneavoastră vă aşteaptă, zise infirmierul, răsucind scaunul cu rotile.

— Pot să merg, obiectă Django.

— Am prefera să nu o faci, scumpete, îl dojeni asistenta împăciuitor.

— Mă mândresc cu un şofat lin, protestă infirmierul, făcându-i cu ochiul lui Cat. Nu găseşti altul mai bun în întregul Derbyshire.

— Pot să vin și eu? întrebă Cat cu insistență în glas, nedorind să-l părăsească sau să fie fără el.

— Nu e loc decât pentru unul, zise infirmierul, și nu iau pasageri în plus.

— Am vrut să zic...

— Știu, spuse asistenta.

— Poate să vină și ea? întrebă Django.

— Sigur că da, zise asistenta, poate veni până acolo unde putem și noi. Haide, scumpete. Cum te simți, domnule McCabe?

— Te rog, zise el, așezându-se în scaunul cu rotile, spune-mi Django.

Cat insistă să conducă ea mașina de 2CV pe drumul de întoarcere la Farleymoor, deși Django era un pasager enervant, care apăsa pe frâne imaginare și își ținea răsuflarea atunci când curbele nu erau luate în unghiul pe care el l-ar fi ales.

— Oglindă, semnal, manevră, bombănea el în bărbie la intervale regulate de timp.

— E o după-amiază minunată, zise Cat, după ce ajunseră la Farleymoor. Mergem la o plimbare?

— Sunt nițel cam obosit, zise Django.

— Te simți bine? îl întrebă Cat. Ești cam palid – deloc strălucirea de Cernobâl la care ne așteptam.

— Sunt doar un pic obosit.

— Așază-te în grădină, îi spuse Cat, repoziționând anticul scaun Lloyd Loom. O să fac niște ceai.

Până se întoarse ea, Django adormise buștean. Se așeză pe iarbă, ascultându-i respirația, sforăitul extravagant, răgușit, pe care-l scotea ocazional și care întotdeauna le făcea pe surori să râdă. Pip îl și înregistrase odată.

Cat îl privi. Gura îi era un pic deschisă, ridurile adânci din jurul ochilor lui alcătuiau o hartă a vieții sale.

— Tati, zise ea încetișor.

Tată.

Tati.

Tăticule.

Tăticuțule.

Taică.

Tăicuțule.

Nici unul dintre ele nu i se potrivea. Spunându-i-le, nici măcar nu-l trezeau.

— Derek, zise ea ușor.

Cu siguranță nu. Dormea în continuare.

— Django, șopti ea.

— Da?

Nu putea fi decât Django, pentru totdeauna, zău așa.

— Iartă-mă – te-am trezit?

— Doamne sfinte, cât e ora? Cât am dormit?

— Cam o oră, îi răspunse Cat. Pot să fac din ăsta un ceai cu gheață, zise ea, lovind ușor, ritmic, în ceainic. Trenul meu pleacă peste câteva ore.

Așa că băură ceai cu gheață.

— Am comandat un taxi, că nu vreau să conduci tu, îi spuse ea. Dar pot să rămân, Django, dacă vrei. Sunt sigură că îmi vor da liber de la serviciu.

— O să fiu bine. Ce mare lucru un pic de radioactivitate? Pot să te duc eu cu mașina.

— Nu, stărui Cat. Poți, dar n-o vei face.

El ridică din umeri.

— Pot să te întreb ceva? zise ea cu timiditate.

— Sigur că da, îi răspunse el, înăbușindu-și un căscat.

— Poate când nu vei fi obosit, ezită Cat, gândindu-se mai bine.

— Întreabă-mă acum, îi spuse el.

— Crezi că e cumva un semn rău că nu m-am născut cu adevărat din Dragoste? Că am fost, de fapt, rezultatul unui Adulter? Al unei scurte aventuri?

Django sorbi încet din ceai.

— Nu fi peste măsură de biblică și excesiv de pioasă, Catriona, zise el supărat.

Ea smulse câte un fir de iarbă și se gândi la asta. După un răstimp, spuse:

— Iartă-mă.

— Lasă-mă să te întreb și *eu* ceva, zise Django. Se simțea groaznic de obosit acum și îi era chiar și un pic de greață. N-ar trebui să mă aștept și eu ca *tu* să mă iubești *mai mult* decât mă iubesc Fen sau Pip? Lăsă ideea în aer. La urma urmei, tu ești fiica mea, nu? Tu ești fiica mea *adevărată*, tu chiar ești cu adevărat fiica mea *naturală*, o lovi el ușurel de mai multe ori pe umăr, destul de apăsat. Nu crezi că *tu* ești datoare să mă iubești cel mai mult?

Cat a fost în același timp surprinsă de provocarea lui și umilită de inteligența profundă a remarcii. Fusese foarte rar admonestată sever de către Django, la fel ca Fen și Pip. Dinamica relațiilor din familia lor nu prea necesitase așa ceva.

— Nici una dintre noi nu te-ar putea iubi mai mult, declară ea, bucurându-se de noua senzație de claritate. Zâmbetul îi crescu din adâncul sufletului și putu să vadă efectul pozitiv pe care acesta îl avu asupra lui Django. Mi-e rușine să recunosc că am încercat noi să te iubim mai puțin, luna trecută, dar nici asta nu am putut să facem, îi dezvălui ea.

VT 05154

Un simptom timpuriu al cancerului lui Django a fost acela că el a omorât, la propriu, mânia și supărarea pe care Pip și Fen le simțiseră față de el începând cu ziua lui de naștere. A fost ca și cum diagnosticul pusese trecutul într-un cufăr și așezase viața pe temelii noi, mai stabile. Cancerul avea să îi definească pe toți. Vor deveni oameni mai buni din cauza lui. Între timp, Fen și Pip au decretat că indiferent ce se întâmplase î.C. – înainte de cancer – era, în mare, irelevant. Își vor ține firea, se vor aduna; viața era prea scurtă, familia era totul. Cat voia, și chiar foarte mult, să se lase purtată de energia lor, însă iubirea necondiționată și încrederea erau încă în așteptare, păzite cu precauție din dorința de autoapărare. Se trezi că tot ciuntea din ea, dar că în același timp o tot reclădea la loc.

Pentru Ben, Matt și Zac era destul de simplu, de fapt. Bărbații sunt, în mare măsură, binecuvântați cu experiența finală cu privire la o situație. Spune mai puțin. Nu e Neanderthal, e geniu. O variantă a teoriei care afirmă că e nevoie de o multitudine de mușchi pentru a te încrunta și de doar trei pentru a zâmbi. Era, de

departe, mult mai ușor să fie drăguți decât să se certe, și era mult mai drăguț să simtă pur și simplu dragostea decât să se certe cu privire la schimbările ei. Dragostea nu era o chestiune de egalitate, până la urmă, ci de echilibru.

Totuși, deși Fen și Pip simțeau o senzație bine-venită de ușurare din cauza valurilor calde de armonie și sprijin, sentimentele lui Cat de disconfort și nemulțumire erau contagioase și nu după multă vreme s-a strecurat înțelegerea îngrijorătoare a faptului că fundamentele rămăseseră netratate, nefixate.

Așa că, deși Fen considera că prezentul ei dezinteres de a se gândi, măcar în treacăt, la Al sau la oricine altcineva ca el se datora îngrijorării ei nemărginite față de Django, faptul că ea curtase, indiscutabil, infidelitatea nu putea fi explicat de cancerul lui Django. În mod similar, deși Pip întâmpina acum bucuroasă îmbrățișarea lui Zac și găsea mare alinare în evaluarea lui calmă și echilibrată a bolii unchiului ei, știa că unirea forțelor în sprijinul lui Django nu făcea decât să amâne inteligent abordarea impasului în care se afla căsnicia lor. Cât despre Cat, se gândea că, dacă își va împărți timpul, la un nivel cât se poate de practic, între a fi infirmieră și manager de librărie, dacă se concentra asupra jazzului cu Django, asupra cancerului cu Ben și asupra ISBN-urilor cu cei din conducere, atunci nu ar avea deloc vreme să se preocupe de sine însăși.

Mame, fiice, iubite, mincinoase – ce erau ele? Și cum ar fi putut boala lui Django să modeleze ce-ar fi putut ele să devină? În lumina clară a fiecărei noi zile, întrebări care încă nu-și aflaseră răspunsul se ridicau din ce în ce mai mult la suprafață. Întrebări care trebuiau

înfruntate direct și răspunsuri la care nu trebuiau să tresară. Erau pregătite, în sfârșit, să-și pună singure întrebări. Și se simțeau pregătite, în sfârșit, să caute răspunsuri și de la altcineva.

— Cum o să fie la Denver în această perioadă a anului? o întreabă Pip pe Cat.

— Foarte cald, zice Cat, și nu e nevoie să întrebe *De ce?* Pentru ea, e o alinare neașteptată să constate că telepatia cu care sunt dăruite surorile se extinde, în mod evident, și la surorile vitrege. Descoperirea mai recentă a ADN-ului nu avea să altereze asta. Foarte frumos, dar foarte, foarte cald, zice ea.

Fen se uită de la dreapta la stânga, de la Cat la Pip, și își lasă privirea asupra fiicei ei, care se ține de covorul lui Pip într-o tentativă de a se ridica în genunchi.

— Nu mi-am lăsat copilul niciodată mai mult de câteva ore, zice Fen încet, setată acum pe aceeași lungime de undă cu ele.

— Ai putea să o lași câteva zile? întreabă Pip pe un ton ezitant, arzându-și sora cu o privire care spune că știe.

Fen se uită în ochii ei. Ridică din umeri. Dă din cap. Ridică iar din umeri.

Pip se întoarce spre Cat:

— Magazinul se poate lipsi de tine câteva zile? Ai dreptul la câteva zile de concediu?

Cat dă din umeri și apoi afirmativ din cap.

— Django trebuie să aibă o adresă, zice Pip. Cine-l sună?

— Tu, îi răspund Fen și Cat în același timp.

Django nu e surprins de cererea lor. Dar n-o să le spună că e ușurat decât după ce vor veni înapoi acasă.

— OK. Aşteaptă puţin. O am în agenda de telefon. Unde mi-e agenda?

Receptorul telefonului e pus jos cu zgomot şi el se învârte pe acolo ceva vreme. Pip ridică din sprâncene spre surorile ei, care ascultă şi ele şi zâmbesc.

— Uite-mi agenda, îl aud ele zicând în fundal, căci pe moment el a uitat să ridice din nou receptorul. O face acum: Alo? Alo? Mai eşti acolo? Ericsson. Aşa. Am găsit. Doamna P. Ericsson. Strada Emerson, nr. 84. Lester Falls.

— Mersi, zice Pip, pe cale să schimbe subiectul, ca şi cum plănuita călătorie nu e mare lucru.

— Vermont, adaugă Django. VT 05154.

Pixul lui Pip are o ezitare în aer, apoi rămâne nemişcat. Fen şopteşte: *Poftim? Ce?!*

Pip zice:

— Poftim?

— E un cod poştal. VT 0554.

— Ştiu şi eu că e un cod poştal, zice Pip. Da' de ce din *Vermont*?

Cat şi Fen se înghesuie lângă telefon, ceea ce o enervează. Încearcă să se concentreze şi să priceapă. Le împinge de-acolo ca pe nişte copii.

— Pentru că mama voastră locuieşte în Vermont, răspunde Django cât se poate de limpede, nu s-a mutat niciodată.

— Ai zis Denver, obiectează Pip şi Cat se îndepărtează acum, simţindu-se întristată de posibilitatea existenţei unor alte întorsături ale poveştii.

— Ba n-am spus, zice Django cu grijă. Mama voastră a fugit cu un cowboy din Denver când eraţi micuţe. Dar n-aţi întrebat niciodată unde locuiau. Şi locuiau în Vermont. Nu s-au mutat niciodată de acolo.

Lester Falls

Nu se aşteptau să plouă. Şi nici nu se aşteptau ca Lester Falls să fie atât de obişnuit. Pip ştia şi ea că nu trebuia să se aştepte ca arţarii să aibă frunzişul învăpăiat în culori de foc în luna iunie, dar sperase la case frumoase, căptuşite la exterior cu scânduri perfect bătute una lângă alta, scaune Adirondack pe verande, un pod ciudat, acoperit, sau o biserică albă din lemn. Astfel că era greu să nu se simtă aiurea din cauza acestei burniţe neîncetate într-un oraş la care nu era mai nimic de descris. Mai ales după o călătorie obositoare cu maşina, de trei ore, de la Boston. Pentru Fen, un peisaj perfect, ca de carte poştală, fusese o idee imperativă atunci când venise vorba să-şi facă bagajele şi să-şi lase bebeluşul de unsprezece luni; dorul de Cosima se manifesta acum în permanenta ameninţare a lacrimilor, care-i dădeau un gol în stomac şi îi puneau un nod în gât. Cat se trezi că le poartă pică surorilor ei pentru că au organizat această călătorie din capul locului şi rămase mai în spate, posomorâtă şi nemulţumită la gândul că în mod sigur lor le era mai uşor decât îi era ei. Cu Fen cât pe ce să plângă şi Cat prost

dispusă, mai rămânea doar Pip care să se lupte cu hărțile și bilețelele și să se gândească ce-ar trebui să facă și unde ar putea să stea. În sinea ei, o înjură pe mama sa că nu locuia într-un loc mai pitoresc și își bombăni surorile că stăteau ca niște momâi, lăsând totul în seama ei. Își aduse aminte de citatul de pe cana pe care Fen i-o luase de Crăciunul trecut și care zicea că o soră mai mare te ajută să rămâi pe jumătate copil, pe jumătate femeie; în momentul ăla, Pip își dori ca surorile ei mai mici să opteze pentru viața de adult.

— Trebuia să fi rămas în Boston, se plânse Cat. Un pic de terapie prin cumpărături ar fi probabil mult mai curativă decât o misiune de descoperire a faptelor de la o femeie pe care nici măcar n-o cunoaștem.

— Nici n-ar fi trebuit să venim, întâi de toate, bombăni Fen, holbându-se la niște țoale demodate aranjate cu mare pompă în vitrina unui magazin. Ce sperăm să obținem, la urma urmei? Nici măcar nu știm ce vrem să spunem. Era mai bine dacă ne petreceam timpul cu Django, în Derbyshire.

— Pentru Dumnezeu, încetați amândouă! îi sări țandăra lui Pip. Suntem obosite din cauza diferenței de fus orar și nervoase. Dar am ajuns. Suntem aici. Așa că hai să căutăm un loc unde să stăm – și ceva de mâncare. E ora prânzului.

O luă din loc, cu Cat și Fen târându-și picioarele în urma ei.

Puține lucruri nu poate alina o cană mare de cafea bună. Mai ales dacă e servită de un suflet prietenos în decorul confortabil al unui local adevărat. Luată în combinație cu o farfurie plină cu ouă și terci de porumb, ca să ridice nivelul zahărului din sânge și să alunge oboseala, Cat și Fen se simțiră reînviate și capabile să

cerceteze împrejurimile și să se gândească împreună cu Pip la ce opțiuni aveau.

— Nu știm unde locuiește exact, zise Cat, mijindu-și ochii la hartă.

— Sau dacă măcar este aici, spuse Fen.

— Te rog, Doamne, fă să fie plecată din oraș, exclamă Cat. Putem apoi justifica un weekend de cumpărături în Boston.

— Dacă nu e aici, s-ar putea să zbor înapoi acasă, zău așa, spuse Fen, luminându-se la această posibilitate.

— O s-o întreb pe chelneriță dacă știe unde e strada Emerson, zise Pip.

— Să nu menționezi numele ei! se repezi Cat.

Chelneriței, care avea „Betty" brodat pe o uniformă impecabilă din pânză cadrilată în nuanțe de albastru pal, îi păru foarte rău că nu le poate ajuta, dar îl întrebă pe bucatar, care le mâzgăli indicațiile pe un șervețel de hârtie.

— Se poate merge pe jos? întrebă Pip.

— Joe! Doamna vrea să știe dacă se poate merge pe jos.

Joe ieși imediat din bucătărie, păru să evalueze vârsta și condiția fizică a fetelor și dădu din cap:

— Eu așa zic. Cam jumătate de oră. Pe cine căutați?

Fetele făcură o pauză.

— A, pe nimeni, de fapt, zise Cat.

— Sunteți în vacanță? întrebă Joe. În Lester?

— Suntem doar în trecere, zise Pip vesel. O prietenă de-a prietenei unei prietene locuiește pe strada Emerson – ne gândeam să o căutăm.

— Cine? întrebă Joe.

— Ăăă... Doamna Ericsson?

Joe se gândi bine și zise:

— Nu. N-aș putea spune c-o știu. Tu o cunoști, Betty?

— La asta mă tot gândesc, dar nu, nu cred că o cunosc. Și ia spuneți, sunteți din Anglia? zise chelnerița cu respirația tăiată de uimire.

— Da, îi răspunseră fetele.

— Ce drăguț, se entuziasmă Betty. Aș putea sta toată ziulica să vă ascult cum vorbiți.

Automat, fetele se treziră că rotunjesc vocalele și folosesc adjective neobișnuite, spre marea ei încântare. După mai multă cafea și mai multe complimente, Lester Falls păru mai puțin șters și li se mai înmuie și lor supărarea.

— Ei, vă mulțumim foarte mult, zise Pip. A fost pur și simplu super.

— Într-adevăr! zise Cat. Splendidă cafea.

— O zi plăcută! le zise Betty.

— Sal'tare, făcu Cat.

O luară agale pe Strada Mare. Ploaia se oprise, dezvăluind un oraș mai puțin deprimant decât sugerase prima impresie. Magazinele erau demodate, dar izbitor de neconvenționale, fațadele erau caracteristice micilor orașe americane, așa cum apăreau ele în multe din filmele pe care fetele le văzuseră. Un peisaj promițător se zărea acum, impresionant, dincolo de oraș. Munții erau acoperiți de păduri atât de dese, încât păreau înveșmântați în pulovere groase cu bucle verzi.

— Ne aflăm la poalele Muntelui Verde, aici, ridică Pip privirea din ghidul de călătorie. *Vert Mont* – Vermont! V-ați prins?

— Păi, să mergem pe jos, atunci? întrebă Fen nesigură. Joe zicea că durează cam o jumătate de oră.

— Da' să presupunem că ea *este* acasă, zise Cat. Nici măcar nu știm ce-avem de gând să-i zicem.

— Haideți să găsim mai întâi unde să stăm, sugeră Pip.

Așezate foarte aproape una de alta pe marginea unuia dintre paturile din dormitorul matrimonial pe care-l găsiseră într-o casă decentă de oaspeți de pe o stradă drăguță nu departe de centrul orașului, surorile McCabe își îndreptară atenția asupra cărții de telefon a zonei. Inițial le scăpase numele, căci uitaseră că Bob era, cel mai probabil, un diminutiv de la Robert, dar apoi găsiseră un R. Ericsson. Adresa era aceeași pe care le-o dăduse Django și asta le oferi fetelor o bizară senzație de triumf, de parcă erau niște veritabili detectivi particulari. Pip notă numărul de telefon. Apoi se mai uitară o dată cu atenție la număr, de parcă o concentrare totală ar fi putut ca, dintr-odată, să le ofere puterea de a deveni invizibile, precum o muscă pe perete, sau un soi de telepatie ori mai multe indicii.

Pip își privi ceasul de la mână:

— Să mergem până acolo acum? sugeră ea ușor. Știți, așa, ca să ajungem la timp pentru ora ceaiului?

— Mai avem încă trei zile, nu uitați, zise Cat și Fen se simți gata să izbucnească în lacrimi la gândul celor patru zile câte mai erau, de fapt, până când o să fie acasă. Am putea să ne învârtim prin oraș și să ne familiarizăm cu locul.

— Să găsim un local unde să luăm cina mai târziu, aprobă Fen.

— Asta nu e o vacanță, zise Pip cu nerăbdare. Ne aflăm aici într-o chestiune de familie. Și acum haideți. Luă cheile de la mașină și le deschise drumul.

Pip rulă încet pe strada Emerson. Casele, moderne, dar nu ieşite din comun, se întindeau de-a lungul ei la oarecare distanţă, având în faţă grădini în pante abrupte, care făceau clădirile să pară mai joase decât erau de fapt în realitate. Cu voci scăzute, fetele spuneau numerele de la case, amuţind când ajuseră la cea a mamei lor. Deşi se potrivea bine cu stilul şi dimensiunea tuturor celorlalte case pe lângă care trecuseră, aspectul ei liniştit le luă prin surprindere. Fen se simţi jenată că se gândise la ceva mai în genul motelului Bates[1]. Îşi dădu seama că, făcându-şi iluzii, se aşteptase la cu totul altceva; presupusese că, într-un fel, va recunoaşte imediat casa în care locuia mama lor. Ceva mai sinistru. Ceva mult mai puţin obişnuit. Pip opri maşina la capătul aleii şi se uitară în sus.

— Nu pare să fie cineva acasă, zise Fen, deşi nu-şi putea baza această teorie pe nimic evident.

— Am putea foarte bine să venim mai târziu, zise Cat, sau mâine.

— Doamne sfinte, voi două... oftă Pip. *Haideţi.*

Înaintară pe alee.

Zăboviră în dreptul uşii de la intrare.

Pe urmă făcură stânga-mprejur şi o luară cu paşi rapizi înapoi la maşină.

De la o fereastră de la etaj, nevăzută, Penny le-a urmărit când au venit şi acum le urmăreşte plecând. Şi

1. Aluzie la celebrul film american *Psycho*, realizat în 1960 de Alfred Hitchcock, a cărui acţiune se petrece, în cea mai mare parte, în motelul care poartă numele de familie al proprietarului.

au plecat. Se duce jos şi se lasă cu toată greutatea în scaunul lui Bob. Ce-ar putea oare să însemne asta? A fost o privelişte pe care nu şi-a închipuit-o niciodată, la care nu s-a gândit nicicând, la care nu a sperat, de care nu i-a fost groază. Ce naiba ar trebui să înţeleagă din asta? Ce naiba ar trebui să facă? Ce naiba vor? De ce n-au sunat la sonerie? De ce nu le-a deschis uşa, chiar şi aşa? se întreabă ea cu voce tare, la nesfârşit. Însă nimeni nu răspunde.

— Am putea s-o tăiem la Boston, sugeră Cat, odată ajunse din nou înapoi la casa de oaspeţi.

— Sau am putea să mergem pur şi simplu acasă, zise Fen. Vă supăraţi dacă eu fac asta? Mergeţi voi două la Boston.

— Hai s-o sunăm, zise Pip şi Fen se uită cu ranchiună la cartea de telefon care zăcea încă în mijlocul patului lui Pip. Nu putem să plecăm fără să ne străduim un pic mai mult, îi spuse ea lui Fen cu duioşie. Am venit tocmai până aici. Şi am cheltuit o avere.

— Ce ziceţi să sunăm la 9 fix diseară, şi dacă nu răspunde nimeni, să ne înfiinţăm acolo mâine dimineaţă la 9, şi dacă ea tot nu e acasă, ne întoarcem înapoi la Boston şi Fen poate să prindă zborul de 9 seara? zise Cat.

— *Cat o'nine tales*[1], râse Pip.

1. Joc de cuvinte intraductibil, care pleacă de la denumirea în lb. engleză a cărţii semnate de Jeffrey Archer, cuprinzând douăsprezece povestiri, din care nouă sunt bazate pe fapte adevărate, petrecute în închisoare. Cuvântul *nine* desemnează cifra 9.

— Putem să-i trimitem o carte poştală sau ceva, zise Fen încet, privindu-şi când o palmă, când cealaltă.

— Ţi-e îngrozitor de dor de Cosima? o întrebă Cat.

Fen dădu din cap:

— Nici nu ştii cât de mult.

— Dar mama lui Matt a spus că totul e în ordine când ai sunat ultima dată acasă, nu? zise Pip.

Fen dădu din cap şi ridică din umeri.

— Ce ciudat când te gândeşti că cealaltă bunică a Cosimei se află la doar câţiva kilometri depărtare, constată Cat.

— E şi mai ciudat când te gândeşti că *mama* noastră e doar la câteva mile depărtare, zise Pip şi se uitară toate lung la cartea de telefon. Bine, o sun chiar acum.

— Şi dacă răspunde? zise Cat cu răsuflarea tăiată în timp ce Pip ridica receptorul. Ce-o să-i spui?

— Şi dacă e un robot telefonic? întrebă Fen. O să laşi un mesaj?

Pip deja forma numărul.

— Robotul telefonic, zise ea, închizând.

Se holbară la telefon.

— Ce zicea? întrebă Fen.

— Nu ştiu, răspunse Pip. Am închis după „Bună".

— Pot să ascult? întrebă Fen.

Pip dădu din umeri şi îi dădu receptorul lui Fen, care şi-l lipi de ureche şi încercă să detecteze indicii din felul în care era alcătuit mesajul, din timbrul mamei ei. Închise în mare grabă înainte de semnalul sonor.

— Presupun că aş vrea să fac şi eu asta, zise Cat, şi Pip formă din nou numărul.

Cat ascultă cu atenţie; deşi mai auzise doar o singură dată vocea aceea, îi suna straniu de familiară.

Bună. Aţi sunat la Penny Ericsson. Nu vă pot răspunde acum. Lăsaţi mesajul după semnalul sonor şi vă voi suna cât de repede voi putea.

— Alo? Cine e la telefon?

Vocea se auzi înainte de anticipatul semnal sonor. Cat era atât de surprinsă, că o mână îi rămase paralizată pe receptor, iar cealaltă înţepenită în aer, undeva deasupra furcii telefonului. Glasul se strecura afară din receptor, scăzut şi îndepărtat, şi totuşi umplând încăperea.

— Alo?

Fen se uita insistent la Cat, care făcuse ochii mari, în timp ce Pip îi zicea din buze: „Spune ceva. Spune ceva", întinzând în acelaşi timp mâna după receptor.

— Alo? Cine e la telefon?

Cat închise.

Rămaseră în tăcere, fixând telefonul cu privirea, temătoare, de parcă mama lor s-ar fi putut materializa brusc din el, ca un duh răutăcios.

— Ea era *acolo*, şopti Cat, e acolo chiar *acum*. Se uită la Pip. Te rog, nu ne obliga să mergem înapoi acolo în seara asta. Îşi ţinu mâna ridicată, pentru ca surorile ei să vadă cum îi tremura. Fen i-o luă şi i-o ţinu între mâinile ei. Pip se aşeză şi se întrebă ce-ar fi trebuit să facă în continuare.

Era ca o abordare distorsionată a jocului de-a poştaşul[1] – valul confuz de adrenalină cauzat de un „cât pe-aci". Fapta de bravură se combină cu oboseala provocată de diferenţa de fus orar şi berea foarte rece

1. Joc de copii în care scrisori imaginare sunt date destinatarului în schimbul unui sărut.

dintr-un bar din localitate, ca să le asigure fetelor McCabe o seară animată. Ciuguleau alune și ciupeau din etichetele de pe sticlele de bere și chicoteau amintindu-și amănunte de peste zi.

— Totul e cât se poate de în genu' lui Enid Blyton[1], zise Fen, ciocnindu-și sticla de ale surorilor ei.

— Woody Allen, mai degrabă, zise Cat, bând o înghițitură zdravănă.

— Să sperăm doar că n-o să se transforme în Stephen King, râse Pip și lăsă sticla jos, așezându-și apoi mâinile pe masă, ca și cum simbolizau faptele. Așa. Știm că ea e aici, dar ea nu știe că *noi* suntem aici. Dăm telefon mai întâi sau ne facem pur și simplu apariția?

— Mă întreb dacă a fost în casă tot timpul, în după-amiaza asta, spionându-ne *pe noi* pândind-o *pe ea*, medită Fen.

— N-am sunat la ușă, zise Cat, dar poate a depistat apelurile noastre. În America au 1471? se întrebă ea, sughițând ușor.

— Chestia e, zise Pip, ce vrem să spunem? Ce vrem să auzim?

Urmăriră dârele lăsate de condens pe sticlele lor de bere, urmăriră modelul texturii lemnului de pe masă, făcură modele din alune, dar nu reușiră să ajungă la nici o concluzie.

Dacă Pip căuta în mod inconștient vreun pretext pentru o confruntare cu sora ei mijlocie, în noaptea aia acesta i se oferi pe tavă sau mai degrabă într-o sticlă de bere,

1. Enid Mary Blyton (1897-1968) – faimoasă scritoare britanică, autoare de cărți pentru copii.

sub forma a patru puști de prin partea locului, cu aer de studenți, care se oferiră să le facă cinste cu ceva de băut. Nu era ca și cum puștii s-ar fi învârtit în jurul lor cu vreo intenție. Sau le-ar fi făcut avansuri. Sau ar fi flirtat nevinovat. Ei nu le ademeniră cu alcool, ci doar cu un pritenesc rând de beri. Nu erau sugestivi în conversație; cel mult, erau înviorător de neprefăcuți în întrebările lor. La urma urmei, trei englezoaice erau o noutate și a le face cinste cu o băutură asigura distracția serii. Le-au întrebat despre regină. Le-au rugat pe fete să spună „veveriță" și „baie" și „paste". Le-au întrebat cât de vechi erau casele în care locuiau. Deși zâmbetul lui Fen și pălăvrăgeala ei erau îndeajuns de nevinovate, lui Pip nu i se părură așa. Cu ochelari de bere, ea transformă simple fapte în semnale complexe de pericol. Ea alcătui din tonul râsului lui Fen, zâmbetul ei strâmb și sclipirea din ochi imaginea unei femei adulterine care merita să fie admonestată.

— Simpatici tipi, comentă Fen după ce puștii plecară din bar.

— Se vede cu cine semeni, mârâi Pip.

Dacă barul ar fi fost un *saloon* într-un *spaghetti western*, o tăcere apăsătoare ar fi întâmpinat mănușa aruncată verbal de Pip. Însă în acest bar din Lester Falls timpul nu s-a oprit în loc și zgomotele nu au încetat, iar expresia de superioritate arogantă a lui Pip a fost cumva diminuată de lumina scăzută. Atât Cat, cât și Fen și-au mijit ochii la ea și au întrebat Ce? pentru că berea și barul și ciudățenia a ceea ce credeau că auziseră erau foarte distorsionate.

Pip se uită la Cat:

— De ce n-o întrebi la ce folosesc bonele?

Cat o privi nedumerită pe Pip:

— La ce folosesc *bonele*? repetă ea şi Pip dădu din cap cu gravitate. Cat se întoarse spre Fen: La ce folosesc bonele? o întrebă ea cu naivitate, cu o contracţie conspirativă al feţei ca să arate că o credea pe Pip o ciudată.

Lui Fen îi luă mult să răspundă, timp în care aluzia lui Pip o lovi puternic.

— Spune-i că ele folosesc pentru a uşura plictisul opresiv de care o mămică trecută, şleampătă, se poate sufoca ocazional, îi zise Fen lui Cat, în timp ce privirea ei arunca flăcări spre Pip.

Cat se uită la Pip:

— Zice că folosesc la... O, la dracu', ai auzit toată chestia aia? Cu sufocatu', plictisul, şleampătă etc.

Pip îşi încrucişă braţele la piept şi se uită fix în ochii lui Fen, în timp ce vorbea cu Cat:

— Spune-i aşa: O! nu mai spune! Şi eu care credeam că ăsta e rolul unui tip pe care-l cheamă Al!

Era o lovitură sub centură, dar o răscoli pe Fen, un spasm adânc al diafragmei obligând-o să respire chinuit prin gâtul obstrucţionat.

— Du-te dracu', şopti Fen, ceea ce pentru toată lumea era îndeajuns de uşor de citit de pe buzele ei.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Cat, mutându-şi privirea când la o soră, când la cealaltă. V-aţi certat? Mi-a scăpat ceva? Cine e Al?

— Al este amorezu' lu' sor-ta, o informă Pip.

— Nu-i adevărat! protestă Fen.

— *Cine e Al?* repetă Cat. Ce s-a întâmplat?

Cu mâinile în poală, Fen privi adânc în sticla ei de bere, de parcă ar fi sperat ca un caleidoscop fermecat să o ia de acolo, dorindu-şi ca gâtul sticlei să se

lărgească şi să dezvăluie Narnia, Ţara Minunilor, orice. Dar nu se întâmplă nimic. Nici măcar nu zise *Bea-mă*. Fen împinse sticla la o parte şi îşi ridică încet privirea la surorile ei, cu un surâs dulce şi angelic, care spera să poată rezolva în mod miraculos problema şi să schimbe subiectul. Dar nu o rezolvă.

— Fen! se rugă Cat. Ce se întâmplă?

— Lăsaţi-mă în pace! zise Fen fără vlagă, se ridică de pe scaun şi dădu să iasă din bar.

Aproape de uşă, se opri. Ce rost avea? Să iasă valvârtej ar fi însemnat să apară într-o lumină şi mai proastă. Doar erau surorile ei. Zău aşa, avea nevoie de sprijinul, nu de animozitatea lor. La urma urmei, cum singurul sentiment pe care-l mai avea pentru Al era regretul, nu avea ce rău să fie în a da totul pe faţă. Prietenia surorilor ei era un imperativ; nu trecuse prin viaţă fără ea şi în clipa de faţă nu putea concepe să trăiască mai departe fără ea. În timp ce se îndrepta spre uşă, fusese lovită de amintirea unui citat de pe un şervet pentru ceai pe care i-l cumpărase cândva Pip, care decreta că oricine nu ştie cum se poate ca o femeie să-şi iubească sora şi, în acelaşi timp, să-i vină să o strângă de gât este, probabil, singur la părinţi.

— Îmi pare rău, zise Fen, căutându-le privirea când se întoarse la masă şi se aşeză înapoi, gata să-şi accepte pedeapsa.

— Ce s-a întâmplat? insistă Cat. Ce *ai făcut*?

Fen se uită de la o mână la alta şi apoi privi în sus:

— E tipu' ăsta pe care-l cheamă Al, îi zise Fen lui Cat pe un ton de scuză şi cu o ridicare clară din umeri, a confesiune, către Pip. Însă nu s-a întâmplat nimic de fapt, zău. Se opri la aceste cuvinte ale ei, revăzând în

memorie momentul din camera lui Al și întrebându-se cum anume se definea *ceva* și *nimic*, ce anume constituia, mai exact, o infidelitate. Penetrarea sau intenția? Mâinile care colindau un trup sau doar gândurile care hoinăreau aiurea? Își aduse aminte cum sperase, făcându-și iluzii, că o scurtă joacă sexuală cu Al îi va oferi amintiri pozitive care îi vor stârni plăcerea. Dar acolo, în barul dintr-un orășel din Vermont, gândul la ce făcuse, la ce fusese pe cale să facă dacă nu ar fi sunat-o Pip în acea seară decisivă, îi înfipse săgeata de plumb a rușinii drept în inimă. Își ridică privirea încet ca să o întâlnească pe cea a surorilor ei.

— Aproape că l-am înșelat pe Matt, se destăinui ea, cu o înclinare umilă a capului și o ridicare tristă din umeri.

— Ce înseamnă „aproape"? întrebă Cat împietrită de uimire.

— Am cunoscut un tip, recunoscu Fen, un tip pe nume Al și era tot un flirt, tânăr și opusul lui Matt. Și am fost flatată și ispitită. Mai mult decât ispitită. Și slavă Domnului că Pip m-a sunat atunci când m-a sunat, că dacă n-ar fi fost ea, probabil că aș fi făcut-o.

— Ce ai fi făcut? Ai fi sunat-o pe Pip? întrebă Cat.

— Aș fi făcut sex cu Al, recunoscu Fen. Realiză brusc că pe surorile ei le putea îmbrobodi cu această versiune rezumată, dar nu și pe ea însăși. Era timpul ca, în sfârșit, să schimbe macazul și să înfrunte realitatea. Trebuie să recunosc că, practic, am făcut-o, dezvălui ea sfâșiată de tristețe. Dacă ne referim la toate liniile, trecusem de linia a treia. Chiar treceam la punctat atunci când a sunat Pip.

— Glumești! râse Cat, deoarece terminologia lui Fen părea atât de adolescentină, iar ideea în sine părea atât de imorală.

Fen? Fen să se lase pipăită cu degetul *acolo* și să-i fie mângâiați sânii, în timp ce ea se juca alintând scula unui tip pe nume Al? Fen, care se devotase complet responsabilităților de a fi mamă, cu chiar prețul unei ieșiri la Zdrențărosul și Scaietele? Fen, mama convențională, care stătea acasă, care-l avea pe scumpul de Matt să le întrețină pe ea și pe fiica ei perfectă?

— Ba nu, zise Fen, cu ochii lăsați în jos, ascunzându-se după breton.

— Ba nu ce? făcu Cat.

— Nu glumesc, declară Fen.

— Dar nu ai voie să faci așa ceva! protestă Cat.

— Mi-a scăpat din vedere acest lucru, recunoscu Fen, dar îți jur că mă lovește drept în față de fiecare dată când mă uit în oglindă.

— Nu-l mai iubești pe Matt? întrebă Pip grijulie, cu tonul mai calm, cu privirea mai blândă.

— Ba bineînțeles că-l iubesc, zise Fen, dându-și brusc seama că nici măcar nu se putea gândi vreun pic să răspundă altfel la această întrebare.

— Da' cine e Al ăsta? insistă Cat.

— Nu prea știu, de fapt, admise Fen, e doar unu' care nu era Matt. Cineva cu care puteam să fiu mai mult decât doar eu.

În timp ce mergeau înapoi la casa de oaspeți, Cat și Pip se întrebau de ce sora lor trebuie să creadă că e ceva rău în a fi doar ea însăși. În vreme ce Fen se gândea doar că trebuie să fie ceva în neregulă cu ea. Nici una dintre celelalte tinere mămici pe care le cunoscuse nu hoinărea în căutare de plăceri cu amanți mult mai tineri care puneau flori. Singura mămică pe care o știa să se fi purtat așa era propria-i mamă. Iar Fen și surorile ei erau de acord că trebuia să fi fost

ceva foarte în neregulă cu ea. Ultimul gând al lui Fen cu privire la această problemă, înainte ca atenția să-i fie distrasă de butonul roșu luminos al telefonului din cameră, fu să se roage ca escapada ei să fi fost temporară și să-i mulțumească lui Dumnezeu că aceasta nu o luase de lângă bebelușul ei.

Oare femeia care plecase de lângă cei trei bebeluși ai ei cu decenii în urmă dăduse acum de urma lor?

Cat, Fen și Pip se uitară fix la lumina roșie care clipea.

— Ar putea să fie Ben, zise Cat.

— Sau Matt, spuse Fen.

— Sau Zac, zise Pip.

Dar nu era nici un mesaj. Doar o înregistrare a unei lungi tăceri.

Probabil vreunul dintre băieți.

Jucându-se prostește.

Cat își privi ceasul:

— Dacă aici e ora 10, trebuie să fie ora trei mâine dimineață în timpul normal.

— Timpul normal? râse Pip, punându-și cu afecțiune un braț în jurul lui Cat.

— Verifică-ți mesajele de pe mobil, îi zise Fen lui Pip, care avea singurul telefon cu trei benzi dintre ele. În caz că e pentru mine.

Pip își scoase telefonul din sertarul noptierei, unde-l pusese deasupra pașapoartelor și lângă Biblie, care era îmbrăcată în imitație de piele întoarsă de culoare violet.

Imaginea cu un pliculeț însemna un mesaj.

— E doar un sms de la Zac, le zise Pip, deschizând mesajul.

Sper ca totul e OK. Voiam doar sa-ti zic ca Tom are un fratior!!! Nathan Oliver, 7 lbs 13 oz[1]. Toata lumea face foarte bine!!! Z xx

— Ce zice? întrebă Cat.

— Pip? zise Fen, căci surorii ei îi picase fața.

— Ce? A, nimic important, răspunse Pip.

— Dulci nimicuri? zâmbi Cat.

— Ceva de genu' ăsta, zise Pip, închizând mobilul și punându-l la loc lângă Biblia violet.

Fetele erau moarte de oboseală. Trecuse de ora trei dimineața în timpul normal și avuseseră o zi asaltată de călătorie, diferența de fus orar, orașe ciudate, ușa de la intrare a mamei lor și vocea mamei lor. Cat și Fen împărțiră imensul pat matrimonial, adormind bușteau la câteva secunde una de alta, în doar câteva minute după ce se urcaseră în pat. Pip le întoarse spatele din patul de o persoană. Lacrimi fierbinți izvorâră tăcute din ochii obosiți care o dureau.

Toată lumea face foarte bine. Toată lumea face foarte bine. Bun venit, micuțule Nathan! Dar eu nu fac bine. Eu nu fac deloc bine.

Apelurile alea trei, tăcute. Penny bănui că erau ele, fiicele ei. Cele trei fete ale ei, tăcute de aproape trei decenii. O surprinse faptul că spera că așa era. Voiseră doar să asculte, așa-i? Care formase ultima? Care era cea care a închis după „Bună"? Localizase apelul, ca să pună un loc lângă număr. Brook Barn Inn. Știa exact unde e situat. Era un loc destul de decent. Își petrecu

1. Aprox. 3,2 kg și 56 cm.

restul după-amiezii și întreaga seară învârtindu-se prin casă, întrând și ieșind din camere care nu mai văzuseră pe nimeni altcineva în afară de ea de șapte luni. Merse la culcare devreme, dar nu reuși să doarmă. Aproape de miezul nopții, se îmbrăcă și merse cu mașina în oraș. Parcă, opri motorul și pur și simplu se uită întruna la Old Lester Inn, întrebându-se ce să facă.

Tubulatura de plastic

— Te-ai trezit?

— Da.

— Cat s-a trezit?

— Da, m-am trezit și eu.

— A naibii diferență de fus orar. Nu e nici șapte.

— Pun pariu că localul ăla s-a deschis.

— Ce zi e azi – sâmbătă?

— Da. Așa cred.

— Sâmbătă e. Am sosit la Boston joi noapte, apoi am venit aici ieri dimineață. Așa că da, azi trebuie să fie sâmbătă.

— Poate că localul nu se deschide atât de devreme sâmbăta.

— Nu e decât un mod de a afla asta.

Localul era deschis, iar Cat, Fen și Pip au fost salutate de chelnerița Betty, care, ciudat lucru, azi avea „DeeDee" brodat pe uniformă.

— S-au întors Trandafirii Englezești, Joe! a strigat ea în spate, înainte de a veni să se agite pe lângă ele, ștergând o masă care deja strălucea de curățenie și îndreptând suportul pentru șervețele și suportul pentru sticluțele cu condimente. Luați loc, fetelor, zise ea. Ce serviți? V-ați întâlnit cu prietena voastră?

Fetele făcură un schimb de priviri între ele; dacă nu se puteau referi la ea cu „mamă", cu siguranță nu se puteau referi la ea cu „prietenă".

— Nu era acasă, zise Pip, hotărând să poleiască ambiguitatea răspunsului lungind vocalele când vorbea. Un păcat îngrozitor de mare.

— Un păcat îngrozitor de mare! repetă chelnerița, minunându-se de cuvinte, nu de faptul în sine. Ei, păi dacă vă învârtiți azi pe aici, sunt multe locuri mișto în care puteți merge. Sunt Cascadele, mai întâi – dacă vă plac drumețiile, ăla e cu siguranță un loc frumos. Mai sunt și niște sătucuri pitorești prin apropiere – Hubbardton's Spring și Ridge – exact așa cum vezi pe ilustrate, deși majoritatea ilustratelor sunt făcute toamna, așa că să nu vă așteptați la culorile alea. Dacă vă place să faceți cumpărături, duceți-vă la Manchester – cel mai tare loc de desfacere. Face New York-ul de rușine, vă spun eu.

Privirea pe care Cat le-o aruncă surorilor ei era de-ajuns pentru a le spune că ea una spera ca mai degrabă casa de pe strada Emerson să fie goală și azi. Se trezi că se uită la sânul stâng al chelneriței, în timp ce-i mai punea cafea.

— Vreau să... zise ea cu voce voit afectată, sper că nu o să mă crezi nepoliticoasă, dar ieri erai Betty și azi ești DeeDee.

Chelnerița își privi pieptul, de parcă ar fi verificat cine era.

— Ai dreptate! spuse ea veselă și se grăbi să le aducă fetelor micul dejun de pe grătar, foarte fierbinte și delicios.

După un mic dejun relaxat, deși cafeaua fusese din belșug și schimbară și alte amabilități cu chelnerița, nu se găseau mai aproape de a afla dacă era DeeDee sau Betty. Fen și Cat îi spuseră la revedere lui Betty, Pip îi zise la revedere lui DeeDee și toate trei îi ziseră ne vedem mâine.

— Dă-l încolo de Boston, zise Cat în timp ce mergeau pe Strada Mare, haideți mai bine să facem o excursie de o zi la Manchester. Când Betty a zis „decni", credeți că s-a referit la „DKNY"[1]?

— Sau credeți că *noi* pronunțăm greșit marca? le puse la încercare Fen, iar ea și Cat râseră jenate.

— Ralph Law-rn, zise Cat.

— Ralph L'Ren, făcu Fen.

— Partea tristă e că eu nu am nici măcar un singur lucrușor de la Ralph sau de la Donna, zise Pip. Nu sunt ceea ce s-ar chema un clovn cu haine de designer.

— Așa că haideți să mergem la Manchester! spuse Cat.

— Sau am putea pur și simplu să prindem un...

— Bună.

Era Penny.

Chiar în fața lor.

Cu razele de soare jucând în sticla ochelarilor și presărându-i nuanțe platinate în părul scurt, care încărunțea; silueta ei zveltă, elastică, părea să umple trotuarul. Fen aruncă o privire iute în spate, ca și cum

1. În mod normal, pronunția în lb. engleză, pe litere, ar trebui să fie *di kei en uai*.

ar fi căutat o cale de scăpare. Cat se holbă în jos, la picioarele mamei ei cu zece degete și unghii îngrijite. Pip făcu un pas înainte, unul foarte mic, dar reuși să-și ridice privirea doar până la pandantivul din ochi-de-tigru al mamei ei.

— Bună, zice ea din nou, de data asta cu o ridicare stingheră din umeri.

Pip simte că Fen și Cat se uită la ea ca și cum i-ar fi cerut ajutorul.

— Bună, zice Pip.

— Mă bucur să vă văd aici, zice Penny, cu ceea ce se vrea un zâmbet ironic plin de umor, deși nervozitatea și lumina intensă a soarelui îl fac să pară mai mult o grimasă și o strângere din ochi.

— Tocmai am luat micul dejun, zice Pip, în sinea ei docilă.

De când au pus la cale această călătorie, și-a pregătit un monolog și a repetat diferite grade de spirit critic și adevăruri usturătoare. Nici măcar o dată nu a repetat replica „Tocmai am luat micul dejun."

— Aveți planuri pentru azi? întreabă Penny, deviind de la faptul indiscutabil că fetele nu se pot afla în Lester Falls decât pentru ea.

— Aveam de gând să mergem la Manchester, zice Cat cu timiditate, adresându-se picioarelor mamei ei. La cumpărături.

— Drăguț, spune Penny, ca și cum ăsta ar fi fost un motiv suficient de bun ca să-și stabilească tabăra în Lester Falls.

— Poate o plimbare până la Cascade, zice Fen, aruncând din nou o privire peste umăr, deși într-acolo e direcția opusă față de Cascade.

— Foarte drăguț, zice Penny, de parcă o drumeție până la Cascade ar putea fi, într-adevăr, singurul motiv pentru a traversa Atlanticul ca să vină până în acest orășel. Ați putea veni să luați prânzul la mine, dacă vă puteți face un pic de timp în programul de azi? întreabă ea.

Fetele se uită una la alta, consultându-se în tăcere.

— Am putea, răspunde Pip, observând încuviințarea din cap, făcută doar pe jumătate, din partea lui Cat și ușoara ridicare din umeri a lui Fen.

— Bine, zice Penny, întrebându-se ce le-o fi plăcând să mănânce. Nu a fost niciodată o mare bucătăreasă. N-a încercat niciodată bucătăria excentrică, bazată pe combinații, a lui Django McCabe. Sunteți vegetariene sau ceva?

— Poftim? Crescute de Django, cum am fost? zice Fen către sandalele lui Penny – își aduce perfect aminte că tot pe astea le purta și în dimineața aia în Derbyshire.

Penny se surprinde zâmbind ușor:

— Deci, să zicem la amiază? Locuiesc pe strada Emerson. Face o pauză și adaugă: Dar știți asta.

Fetele analizează aluzia ușor criptică a mamei lor.

— Hei, Penny!

O tânără cam de vârsta lor s-a apropiat și îi zâmbește mamei lor, uitându-se cercetător la ele.

— Oh, Juliette, se agită mama lor și Cat vede cum i se încovoaie ușor degetele de la picioare. Bună.

— Nu te-am mai văzut de ceva vreme, zice Juliette cu căldură. Ce mai faci?

— Bine, zice Penny, foarte conștientă că ultima dată când s-a văzut cu Juliette a fost atunci când a plecat valvârtej de lângă ea. Sunt bine. Foarte ocupată.

— O, super, zice Juliette.

Urmează o pauză atât de apăsătoare, că Penny se teme că e pe punctul să urle de disconfort. Juliette se uită de la fete la Penny și de la Penny la fete. Zâmbind dulce, sincer prietenos.

— Eu sunt Juliette, le zice surorilor, cu o mică fluturare din mână, copilărească. Bună.

Surorile îi răspund cu câte o ridicare de mână stingheră.

— Pip.

— Fen.

— Cat.

— Ei, trebuie s-o șterg, zice Juliette cu reținere politicoasă. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, le zâmbește ea fetelor. Mai treci pe la noi, îi zice lui Penny. Îți simțim lipsa.

Și iată-le rămase acolo, încă un minut sau două care par cât o veșnicie.

Penny, femeia care simte că nu are nici un drept să se prezinte ca fiind „mama".

Și cele trei surori, cărora nu le vine să fie cunoscute ca fiind fiicele ei.

Pip mergea fără țintă, pe o traiectorie de forma unei bucle largi. Fen și Cat o urmau.

— Iisuse Hristoase, suntem sigure de toată chestia asta? întrebă Fen, oprindu-se și rămânând nemișcată ca o piatră. Nu e prea bizar să luăm prânzul cu ea? Nu e prea repede? Prea – nu știu – normal? Prea prietenește, prea ca o acceptare? Pip oftează, gândindu-se, deși Fen nu aștepta un răspuns. Nu știu de voi, da' eu nu mă simt pregătită. Mi-am răsucit în minte atâtea scenarii în aceste ultime zile și în toate eu sunt femeia asta puternică, plină de declamații erudite și condamnare. Dar acum mă simt foarte, foarte mică.

Pip privea în față.

— Uite, toate ne simțim aiurea – și la fel se simte și ea, fără îndoială – dar suntem aici și asta e o ocazie și trebuie să profităm de ea, indiferent ce iese din asta. Făcu o pauză, legându-și și desfăcându-și de mai multe ori coada, în timp ce se gândea. Dacă n-o facem, dacă nu ne ducem la ea, imaginați-vă cum o să vă simțiți odată întoarse acasă. Iisuse – v-am mai zis, asta nu e o vacanță. Nu e o întâlnire de societate. E ceva necesar. E un summit.

— Și ce facem în legătură cu Django? Dacă ne întreabă? O să-i spunem? întrebă Fen.

Se uită la Cat, care părea căzută pe gânduri.

— Mă gândesc să evităm minciunile, zise Pip, după ce reflectă la asta. După atâta lipsă de onestitate, simplul adevăr va fi de-ajuns. Dar haideți să nu-i dăm mai multe informații decât ne cere. Dacă ne întreabă direct ce face, atunci îi vom răspunde direct. De acord? Fen acceptă. Pip se uită la Cat care încă evita contactul vizual. Cat?

— Nu contează, bombăni Cat. Nu mi-e foame, zise ea, gândindu-se repede că putea să se intereseze dacă era vreun zbor de undeva care să o ducă la Boulder.

— Asta e complet irelevant și o știi prea bine, se răți Pip.

— Da' n-o cunoaștem deloc, zise Cat, supărată pe Pip pentru reacția sa.

— Ce știm e că a fugit cu un cowboy din Denver când eram mici, zise Pip. Acum e șansa noastră să aflăm de ce.

În închipuirile lor de-a lungul anilor, ele creaseră o imagine a mamei lor câtuși de puțin măgulitoare. Niciodată nu-i dăduseră cu adevărat o formă – un

stereotip de vrăjitoare rea părea ceva prea artificial de formal – însă inventaseră lumea în care ea trăia. Drept cea mai mare condamnare, îi dăduseră o lume complet lipsită de stil. Cu gândul mereu la treaba cu cowboy-ul din Denver, ele îşi plasaseră mama într-o versiune mai săracă şi lipsită de bun-gust a serialului *Dinastia.* O alee pentru maşini pe un pământ plictisitor de plat. O fântână oribilă flancată de figuri disparate ale antichităţii, imitaţii proaste făcute din răşină. Coloane corintice false şi frontoane disproporţionate. Canapele din piele albă. Reproduceri de mobilă cu picioare şlefuite în forma omniprezentelor gheare. O grămadă de auriu. Personal în uniformă, care în secret o ura, adresându-i-se cu „cucoană". Cowboy-ul însuşi, respingător de tot râsul, cu o ditamai pălăria încrustată cu strasuri; corpolent, porcin şi cu mersul aflat la cheremul atacurilor de gută.

Dar cum mai poate realitatea să dezamăgească un vis cu ochii deschişi! Mai întâi, ele trebuiseră să îşi relocalizeze fantezia dintr-un peisaj banal şi indescriptibil în statul cel mai mic al Americii, luxuriant şi deluros. Apoi, când au intrat în casa lui Penny, fetele au fost imediat şocate şi umilite de contrastul total faţă de închipurea lor. Senzaţia lor de control asupra situaţiei a fost compromisă. Realitatea le privea fix în faţă şi au trebuit să o înghită cu greu şi să o privească şi ele drept în ochi. Nici urmă de trofee de bizon. Nici urmă de puşti agăţate cruciş deasupra unui şemineu vulgar placat cu piatră. Nici urmă de piele albă. Nici urmă de personal. Şi, în cel mai evident mod, nici urmă de cowboy. Dar ce-i mai puteau simţi prezenţa, cât de perceptibil era bărbatul acesta prin absenţa sa! Casa

era ordonată şi curată, mobila simplă, cu un uşor aer demodat, scandinav. Însă nici o cantitate de murdărie sau de lucruri nu putea schimba sentimentul copleşitor că asta era o casă pustie; un loc, un spaţiu fundamental conceput şi destinat pentru doi.

— Să vă arăt pe aici? se oferi Penny. Erau toate patru strânse în hol de ceva timp, arătând fiecare un interes tăcut pentru încălţămintea celorlalte, în timp ce exersau ce să spună. Am construit casa asta în '74.

Era exact la fel în fiecare cameră. Casa şi conţinutul ei păreau să fi afişat un zâmbet curajos, de paradă. Rufărie perfect călcată, perdele frumoase, feţe de pernă cusute de mână şi carpete uzate cât să inspire căldură bucurau ochiul într-o încercare nereuşită de a ascunde tristeţea solitară. Peste tot părea aerisit şi vesel, dar o senzaţie insinuantă de melancolie arunca metaforic umbre lungi peste tot. Ţinându-se după Penny, Pip se întreba dacă ăsta era căminul sau purgatoriul mamei lor. Fen se gândea la copilăria lor la Faleymoor; la vânzoleala şi căldura plină de intimitate de acolo, la dezordinea binevenită, la mulţimea de vizitatori; la sunetul de acasă. Ultima cameră în care le duse Penny era salonaşul, cu ferestrele lui mari dând spre priveliştea fără cusur, numa' bună de pictat, a grădinii frumos întreţinute care cobora uşor spre un pâlc de copaci ce înveleau apoi poalele dealurilor de mai încolo.

— Luaţi loc, zise Penny. Vă fac o cafea? O băutură răcoritoare? Şi se grăbi spre bucătărie, pentru a-şi veni în fire şi a privi în linişte pe fereastră la maşina închiriată a fiicelor ei, care în clipa aia se făceau comode în salonaşul de care o despărţea doar holul.

Cat se uita lung la scaun. Era cu adevărat monstruos, cu lemnul lăcuit până când ajunsese să pară plastifiat, mumificat chiar. Nu se putea împiedica să nu recunoască în sinea ei că era genul de obiect pe care Django l-ar fi declarat absolut superb. Își îndreptă atenția spre alte lucruri: măsuța joasă din stejar nefinisat, încărcată cu trei teancuri ordonate de cărți în format mare, destinate pentru măsuțele de cafea; fotografii înrămate pe etajeră, pe care le putea vedea mai îndeaproape; o gamă largă de jocuri pe rafturile cele mai de jos de o parte și de alta a șemineului; o tablă de șah pe o măsuță, cu piesele aranjate, ca și cum jocul era iminent. Lui Cat i-ar fi plăcut să treacă pozele în revistă, dar o dorință perversă de a părea în ochii lui Penny total dezinteresată de viața ei o țintui de canapea, cu ochii la scaun.

— Ei, zise Penny ușor, intrând în cameră cu o tavă, iată și sucul vostru. Am amestecat zmeură cu măr. Și niște prăjiturele.

Toată lumea bău stingherită și ciuguli atentă.

— Ne uitam la scaun, zise Fen după un răstimp. E... neobișnuit.

Penny îl privi un moment.

— E revoltător, i se alătură ea, dar a fost obiectul preferat al lui Bob. Și deși mi s-a părut ușor să-i dau toate hainele la biserică fără ca măcar să miros o singură dată, sentimental, gulerele de la cămăși, scaunul... ei, pur și simplu n-am putut s-o fac. Se uitară toate la scaun, de parcă ar fi vrut să-l facă să vorbească. Încearcă-l, îi zise Penny lui Fen, hai, du-te. Fen le aruncă o privire surorilor ei, apoi își puse fursecul în echilibru pe marginea paharului și se duse să se așeze pe scaun. Ei? întrebă Penny.

— Nu e proiectat pe forma mea, zise Fen, diplomată.

— Eu sunt mai degrabă amatoare de fotolii Eames, zise Pip, când Penny o îndemnă cu un gest să-l încerce și ea.

Cat evită contactul vizual.

— Mama mea obișnuia să spună că fiecare sac își are peticul său, așa că, poate, fiecare spinare își are scaunul ei.

Pip se gândi la asta. Apoi se gândi la bunica lor maternă și întrebă:

— Când a murit? Mama ta?

— Când aveam paisprezece ani.

— Și tatăl tău? întrebă Pip.

— Când eram foarte tânără.

— Ai frați sau surori? continuă Pip cu întrebările.

— Nu, n-am.

— Alți copii? întrebă Fen.

— Nu, zise Penny, nu am.

— Copii vitregi? întrebă Pip.

— Nu, răspunse Penny, părând foarte ocupată să-și maseze cuticulele. Pe nimeni. Atât. Nu mi-a mai rămas nimeni din familie.

Pip se gândi în sinea ei că dacă ăsta ar fi fost un film de la Hollywood, s-ar fi auzit plângând viorile și îmbrățișările de grup ar fi fost însoțite de exclamațiile lor: *Hei, noi suntem familia ta! Nu am încetat niciodată să te iubim! Dragostea înseamnă să nu trebuiască niciodată să spui că îți pare rău! O, mami, parcă am fi acasă!* Însă gândul nu exercita nici o atracție și îi puse și ei în vedere că asta nu era o călătorie de împăcare, ci o misiune de culegere de informații.

— Nu știu dacă eu am fost sacul sau peticul, zicea Penny, trecându-și fără astâmpăr degetul mare peste

vârfurile degetelor, dar indiferent ce am fost, Bob a fost sigur celălalt lucru.

— Noi credeam că locuiești în Denver, zise Cat, deschizând gura pentru prima dată. Eu am stat în Denver trei ani. Credeam că trăiești cu un cowboy.

— Bob? Lui Penny părea a nu-i veni să creadă. Un *cowboy*? Se gândi la asta. Adică, așa arăta, când l-am cunoscut prima oară, în blugi, cu cizme și curea cu cataramă lată și cravată-șnur. Dar n-ar fi știut să deosebească la un cal botul de coadă. Nici măcar nu s-a apropiat vreodată de unul din cauza astmului său.

— Oh! făcu Cat.

— Toți anii ăștia voi ați crezut că trăiesc cu John Wayne într-o fermă din Vestul sălbatic? Penny începu să chicotească. Era chicotitul lui Fen – Cat și Pip își dădură imediat seama de asta și amândouă se uitară automat de la mama la sora lor; intrigate, tulburate. O, vai de mine! continuă Penny. Ce i-ar mai fi plăcut asta!

— A avut legătură cu astmul lui? întrebă Pip. De ce-a murit?

— Nu, draga mea, a avut cancer, zise Penny.

Surorile își lăsară privirea în poală și ziseră că le pare rău. Și apoi, în sinea lor, sperară că Penny nu va întreba de Django, pentru că nu voiau să spună cuvântul cancer cu voce tare. Urau să-l zică. Era imposibil de spus fără să șoptească. Și asta părea să dea forță groaznicei boli. Și, oricum, încă nu-i ieșiseră rezultatele. Nu voiau să-i poarte ghinion lui Django.

Penny traversă camera până la etajera șemineului și selectă un mănunchi de fotografii. Le dădu să se uite. Ele studiară pozele, se uitară bine la Bob. Nu arăta deloc așa cum își închipuiseră. Fotografiile înfățișau un

bărbat înalt și zvelt, cu pulovere practice cu guler în V, cu o barbă îngrijită, sură, ochelari rotunzi, păr cu strălucire argintie tuns scurt, pe un cap bronzat ușor. Zâmbind. Un zâmbet deloc forțat, deschis, plăcut. În majoritatea pozelor, brațul lui strângea cu căldură talia lui Penny. Părea normal și de treabă și Pip era surprinsă cât de ușor îi spuse asta lui Penny. Cat vru să spună că nu semăna deloc cu Django, dar n-o făcu. Se simțea ușor jignită că nu exista nici o asemănare, cât de mică. Se concentră, în schimb, asupra unei fotografii vechi, probabil din anii '70, în care Penny putea prea bine să treacă drept Pip: aceeași înclinare într-o parte a capului, același zâmbet plin de viață.

— Dacă nu era cowboy, cu ce se ocupa, atunci? întrebă Fen.

— Avea o afacere, răspunse Penny. Era foarte bun. Tubulatură.

— Tubulatură? Fen părea dezamăgită.

— Da, confirmă Penny, tubulatură din plastic. Bob Ericsson era, cu siguranță, regele tuburilor și componentelor din plastic! Vai, ia uite cât s-a făcut ceasul! Mă duc să pregătesc prânzul.

Pentru prima oară în viața lor, Pip, Fen și Cat nu s-au purtat ca niște surori; nu s-au strâns laolaltă pentru a sta la taifas și a găsi sprijin. Nici măcar nu s-au uitat una la alta. Stătea fiecare în propria-i sferă apăsătoare, cu gândurile învălmășite, aproape scăpate de sub control. Era ca și cum nu ar mai fi avut nimic de care să se agațe, după ce o viață întreagă se agățaseră de fire de paie care, atunci când erau privite în jos, se deschideau spre o lume fantastică, de exagerare plină de imaginație și detalii elaborate. Care toate fuseseră

alinătoare în negativitatea lor. Şi iată că, în decurs de o oră, surorile McCabe trebuiseră să se despartă de cowboy-ul vulgar şi de ferma nasoală şi de personalul linguşitor şi de toate detaliile fanteziei. Tuburile din plastic au înlocuit acum paiele lor. Aveau un chip pe care să-l lege de nume şi era un chip prietenos. Şi, oricât de bine se uitaseră la mama lor, observând toate detaliile chipului ei, numărându-i toate ticurile, tot ce au reuşit să vadă desluşit era, în cea mai mare parte, tristeţea şi singurătatea ei. Totul era un pic cam deconcertant. Pierduse o mare iubire şi această iubire era ceea ce o definea pe femeia asta – nu ele. Era limpede că ele niciodată nu făcuseră asta. Evidenţa acestui fapt durea. Însă faptul că existase o mare iubire le dădea, de asemenea, protagoniştilor calităţi pe care Pip, Fen, Cat şi chiar şi Django îşi petrecuseră viaţa negând că le-ar fi avut.

Penny începuse să cânte. O puteau auzi. Nu ştiau melodia. Însă sunetul rupse izolarea ermetică a uneia faţă de cealaltă.

— Tocmai mi-am dat seama – probabil că noi nu l-am întrebat niciodată pe Django despre ea sau despre cowboy-ul ei deoarece folclorul familiei cu „Mama voastră a fugit cu un cowboy din Denver când voi eraţi foarte mici" servea drept un răspuns prin el însuşi, remarcă Pip. Şi bănuiesc că întotdeauna i-am considerat pe ea şi pe cowboy-ul ei cel rău responsabili, într-un fel, de moartea tatălui nostru – ca şi cum ei i-ar fi provocat infarctul.

— Numai că nu a existat niciodată un cowboy, zise Fen cu vocea lipsită de orice inflexiune, a existat doar tubulatură din plastic, iar acum există doar o văduvă

singură. Care în momentul de faţă găteşte prânzul pentru noi.

— Mie nu mi-e foame, zise Cat şi vocea îi era răguşită. Nu vreau să mai stau aici.

— O să plecăm după ce luăm prânzul, zise Pip.

— Da, cum să nu, bombăni Cat. Eu vreau să plec acum. Nu după ce luăm prânzul.

— Ei bine, nu putem, şuieră ea la Pip.

— Şi de ce dracu' nu? şopti înapoi Cat.

— Nu putem, zise Pip.

— Nu-mi spune tu mie ce pot şi ce nu pot să fac, obiectă Cat. Voi două n-aveţi decât să staţi dracu' aici, atunci – eu nu stau.

— Cat! făcu Pip.

— Fir-ar a dracu' să fie de treabă, Pip, zise Cat. Pur şi simplu nu sunt în stare să fiu *mare* ca tine sau să reacţionez în maniera ta controlată.

— Calmează-te, pentru Dumnezeu, zise Pip.

— E şi aşa destul de greu să fac faţă la ceea ce ştiu, zise Cat. E ca şi cu Django – voi două vreţi să ştiţi totul despre analize şi tratament şi pronosticuri. Eu nu vreau. OK?

— Ştiu că e dificil, începu Pip.

— Ia nu mă lua de sus, spuse Cat, îndreptându-şi degetul spre ea. O să mă duc să mă plimb. O să aştept în maşină. Sau o să mă întorc la hotel. Nu ştiu. Dar nu stau *aici*.

Şi plecă.

Iar atunci când Penny auzi închizându-se uşa de la intrare, se întrebă dacă plecaseră toate. Se simţi aproape în culmea fericirii când descoperi că două dintre ele voiau să stea cu ea la masă.

— Cat e doar... Pip făcu o pauză.

— E în regulă, scumpo, zise Penny, nu trebuie să dai explicații în locul ei.

Însă Pip simți că era datoare să facă asta:

— Într-un fel, povestea asta a lovit-o cel mai tare pe ea, poate, zise Pip, din cauză că nu știa despre... ăăă... tatăl ei.

Fen se sperie deodată că Penny va zice: A, și Django ce mai face? Și nu voia ca ea să facă asta, așa că schimbă urgent subiectul:

— Grozavă pâine! exclamă ea.

— Preferata lui Bob, dezvălui Penny și din acel moment nu mai vorbi decât despre el.

Le spuse că însemnase pe hartă, pentru ele, traseul lui Bob spre Cascade. Le întrebă cum era casa de oaspeți – deoarece Bob întotdeauna zicea că orașul ducea lipsă de un hotel cu adevărat bun.

— Zicea „dacă-l construiești, vor veni", își depănă ea din amintiri.

Era mai mult obositor decât neinteresant – Pip se simțea obligată să dea compătimitor din cap la fiecare menționare a răposatului soț al femeii ăsteia. Terminaseră de mult de mâncat, dar rămaseră la masă, pe care Bob o trimisese cu vaporul din Danemarca, unde se ducea să facă multe afaceri, așa zicea Penny.

— Păi, noi ar cam trebui să plecăm, zise Fen după o privire codificată schimbată cu Pip.

— Poate că o să urmăm traseul lui Bob spre Cascade mâine, zise Pip, ridicându-se, dacă ne hotărâm să nu plecăm mai devreme spre casă. Îi zâmbi ușor lui Fen.

— Când aveți avionul? întrebă Penny.

— Pentru moment, luni seară, oftă Fen.

— Cu un zbor de noapte? Știți, Bob jura că melatonina combate oboseala provocată de diferența de fus

orar. Ia stați un pic – sunt sigură că mai am câteva pilule.

Penny dispăru la etaj, lăsându-le pe Pip și Fen să se zgâiască una la alta, dând din umeri.

— Vă mulțumesc că ați venit, zise Penny, dându-i lui Pip o cutie cu pastile. E plăcut să pot vorbi despre Bob. Parcă așa, amintindu-mi de amănunte lipsite de importanță, simt că îi pot cinsti memoria – ca și cum l-aș aduce înapoi la viață descriindu-l unor oameni care nu l-au cunoscut niciodată. Făcu o pauză, măcinată de vreun gând tainic. Păcat că nu l-ați cunoscut.

— Condoleanțe, se trezi Pip spunând, în timp ce trecea prin hol îndreptându-se spre ușă.

— Mulțumesc, zise Penny, deschizând ușa și tremurând un pic, deși pe ușă se strecură o adiere caldă, plăcută.

Fen se opri în prag:

— Câți ani avea? întrebă ea. Și era bolnav de multă vreme?

— Avea șaptezeci de ani, răspunse Penny. A fost bolnav cinci luni.

— Cinci *luni*! exclamă Fen. Asta e *îngrozitor*. Se gândi la Django și o cuprinse panica.

Dragoste la distanță

— Marjorie? Sunt soția doctorului York – Cat. Îmi pare rău că sun cu taxă inversă. Sunt într-o cabină telefonică și vreau să vorbesc cu soțul meu. Începu să plângă: Vreau să vorbesc cu Ben.

— Draga mea, în clipa de față e într-o consultație. Sâmbăta seara e mare nebunie la clinică.

— Dar sun de la mare depărtare.

— Ești bine? E totul OK? E o urgență?

Cat plânse în tăcere, în timp ce Marjorie zise „Alo? Alo?" în telefon.

— Cât îi mai ia lui Ben? Cât timp crezi că mai durează consultația doctorului York?

— E o urgență, draga mea? Pot să-l întrerup dacă e o ugență.

Cat se gândi la asta. Și se gândi la soțul ei, cu tendonul vreunui jucător premiat de rugbi în mâini.

— Nu e o urgență, trebui ea să recunoască, tristă. Doar că sunt singură. Mi-e dor de el.

— Poți să-mi dai un număr de telefon?

— Ăsta e un telefon public din Vermont, zise Cat. Nu mai țin minte numele afurisitului de hotel în care stau.

— Și când te întorci? o întrebă Marjorie, cu cea mai liniștitoare voce a ei.

— Avem avion luni noaptea.

— Asta e minunat și curând, se entuziasmă Marjorie.

— Da' mie acum mi-e dor de el, bălmăji Cat, plângând din nou. Mai are mult până termină? Ce crezi?

— Mă tem că nu, zise Marjorie. Toți sportivii ăștia, cu durerile de la accidentările din partidele de azi. De ce nu i-aș transmite eu un mesaj drăguț din partea ta – ca data trecută?

Cat se lumină un pic.

— Aș putea să-i zic: „Domnule doctor, soția dumneavoastră vă transmite că i se perpelește inima de dor" sau ceva de genu' ăsta.

Cat se gândi și spuse:

— Te rog, îi spui tu că am sunat, Marjorie? Spune-i că mi-e dor de el. Spune-i că-l iubesc. Spune-i că aici e nasol. Da' să-i spui că sunt bine. Spune-i că de-abia aștept să-l văd.

— Mi-am notat cuvânt cu cuvânt, zise Marjorie.

— Și spune-i că, pentru mine, familia înseamnă el. Spune-i că-l iubesc.

Când ieși din cabina telefonică și se întoarse ca să vadă pe unde e la marginea orașului, Cat zări mașina închiriată, cu surorile ei pe locurile din față, oprită și așteptând-o pe ea. În timp ce le privea, cu obrajii încă umezi de lacrimi, Pip lăsă în jos geamul de pe partea șoferului:

— Bună, frumoaso, zise ea imitând vocea lui Bill Sykes. Vrei să vii să-mi vezi pisicuțele și cățelușii?

Pe loc, Cat nu se putu abține să nu râdă.

— Urcă naibii în maşină! se aplecă Fen peste Pip, cu un puternic accent american, de parcă se pregăteau să înceapă o urmărire ca într-un film poliţist. Urcă naibii în maşina asta a naibii, fir-ar al naibii să fie!

Aşa că se urcă în maşină ştergându-se la ochi între timp.

Căci nu există prietenă ca o soră,
pe vreme bună sau vreme rea,
să te încurajeze pe drumul obositor,
să te aducă pe calea cea bună când o iei razna,
să te ridice când ai căzut la pământ,
să-ţi dea putere când eziţi.

Clar ca bună ziua

A doua zi dimineaţă, traseul lui Bob a fost, într-adevăr, pitoresc, iar privelişte de la Cascade era de o frumuseţe ca de carte poştală. Fen stătea cu ochii închişi, cu mâinile încrucişate la ceafă, respirând adânc un aer pe care-l simţea mai tare, mai curat decât jos în oraş. Cat a murmurat că lui Ben i-ar fi plăcut la nebunie.

Pip s-a gândit în sinea ei că şi lui Tom i-ar fi plăcut.

— Arată ca nişte dealuri de la trenuleţele Hornby, ca nişte bureţi mari înmuiaţi în vopsea verde, zise privind întinderea de dealuri acoperite cu copaci. În vocea ei se simţi o ezitare.

— Te simţi bine? o întrebă Fen, cu ochii încă închişi.

— Da, răspunse Pip, clipind repede, sunt doar obosită. Ziua de ieri pare din ce în ce mai ciudată. Sunt bine. Fir-ar al dracu'.

Dar apoi se ghemui la pământ şi îşi duse mâinile la faţă, umerii scuturându-i-se de greutatea lacrimilor cu mult înainte ca ea să scoată vreun sunet.

— Pip!

Fen se lăsă lângă ea şi o îmbrăţişă cu o mână.

— Pip, nu *plânge*, o imploră Cat, ghemuindu-se de cealaltă parte a lui Pip.

Era groaznic să o vadă pe Pip plângând, pentru că ea rareori făcea asta. La urma urmei, era Mama Răniților, marea Ștergătoare de Lacrimi; un rol pe care nici una dintre surorile ei nu se simțea în stare să-l îndeplinească nici pe departe atât de bine ca ea. Pip avea pielea de găină pe antebrațe. Era vreme de tricou jos, la începutul drumeției, dar vântul din vârf era insistent în răcoarea lui. Fen îi frecă brațele surorii ei.

— Nu plânge, continuă Cat să o roage atât de dragul surorii ei, ca și pentru ea. Ce s-a întâmplat?

Pip își trase nasul cu putere, apoi respiră adânc de mai multe ori, așa cum îi învăța întotdeauna pe alții. Inspiră pe nas, expiră pe gură, inspiră pe nas, expiră pe gură, inspiră pe nas, expiră pe gură. Își drese vocea, se ridică, își duse mâinile spre mijlocul spatelui și se întinse bine.

— Fir-ar al dracu', zise ea, acum cu vocea puternică și surprinzător de indignată. Fir-ar al dracu' să fie!

Cat și Fen se uitară una la alta, un pic surprinse. Se întâmpla ceva și ele nu puteau anticipa ce anume.

— Cred că ea e cu adevărat convinsă că noi am bătut atâta drum ca să-i oferim condoleanțele noastre pentru moartea soțului ei, râse Pip caustic. Nu mai ții minte, Fen? Când ne-a mulțumit că ne-am dus la ea și a zis ce plăcut e când poate să vorbească despre Bob cu oameni care nu l-au cunoscut niciodată? Îți dai seama că nu ne-a întrebat nici măcar o singură dată ceva despre noi? Își puse mâinile în șolduri și se uită cu privirea încărcată de flăcări la surorile ei. E o babă egocentrică! Pip vorbea rareori de rău pe cineva, cu atât mai puțin cu astfel de insulte vulgare, și să o audă

vorbind astfel, într-o manieră atât de puțin caracteristică ei, o făcu pe Fen să izbucnească în râs. Nu e deloc amuzant, fir-ar al dracu', șuieră Pip, e al dracu' de trist. Toată povestea asta. Toată istoria asta a noastră. Faptul că am cheltuit o avere ca să venim aici. Care-i premiul? Se uită de la Cat la Fen. Vă simțiți mai bine? Vreuna din voi? Credeți că a fost o idee bună? Ai avut dreptate ieri, Cat. Ar fi trebuit să te urmez și să plec de-acolo, în loc să stau politicos și să fiu Miss Maturitatea, Miss Al Dracu' De Cu Capu' Pe Umeri, Miss Fraiera care Acordă Prezumția De Nevinovăție.

Și cu asta, o luă din loc.

— Dar-ar dracii, Fen, zise Cat încet, în barbă. Ce ne facem?

— Vino, murmură Fen, luând automat locul de următoarea soră mai mare și deschizând drumul după Pip.

Pip făcea cale-ntoarsă, coborând pe drumul de la Cascade.

— Mi-e foame, strigă ea peste umăr și acesta rămase singurul ei comentariu.

Fen și Cat se priviră îngrijorate, în timp ce încercau să țină pasul cu ea. Pip se îndreptă direct către localul, care le oferise micul dejun hrănitor și abundent înainte de drumeție, cu câteva ore mai devreme, și se așezară la masa pe care o transformaseă în „masa lor" în ultimele trei zile. DeeDee, din nou cu numele Betty brodat pe uniformă, fu încântată să le vadă atât de curând, fermecată de îmbujorarea din obrajii lor.

— Joe – s-au întors excursionistele! strigă ea. Măi, măi, da' repede trebuie să fi mers voi, fetelor, până la Cascade, se minună ea, în timp ce le ștergea inutil masa, îndreptând apoi tacâmurile și dându-le meniul,

deși acesta se afla deja proptit în fața lor, laminat și prins între două stinghii de oțel. Nu avem specialități astăzi, pentru că e duminică, dar dacă aveți nevoie de realimentare, vreți în mod sigur burgeri. Îi facem chiar noi și carnea de vită e de la cireada de Holstein de la Ferma Brook.

— Sună super, zise Fen, cu o privire neliniștită către Pip.

— Super beton, adăugă Cat, pentru plăcerea lui Betty.

— O să luăm trei, atunci, zise Fen. Și un ibric cu ceai tare, te rog.

Cat și Fen se așezară una lângă alta. Apoi se aplecară peste masă și o luară de mâini pe Pip.

— E OK, îi zise Fen.

— Pip, se rugă din nou de ea Cat.

— Fir-ar al dracu să fie, mormăi Pip în barbă. Faza e că nu am traversat afurisitul de Atlantic în căutarea unor scuze și ar fi fost poate prea mult să sper măcar în niște explicații. Dar, pentru Dumnezeu, chiar să nu fiu întrebată *nimic*?

Fen se întrebă ce să zică. Să încerce să o liniștească pe Pip sau să o încurajeze?

— Știu, zise ea, știu. Înțeleg exact ce vrei să spui. Știu acum totul despre tubulatură – dar ea habar n-are că eu am o afurisită de diplomă de master de la Institutul Courtauld.

— I-am spus că am stat trei ani în Denver, zise Cat, da' nu m-a întrebat nimic în legătură cu asta.

Pip își îngropă fața în palme și se trase tare de păr:

— Este uimitor că suntem atât de normale, zise ea cu glas răgușit, izbucnind într-un râs spart. Sosiră burgerii și începu să mănânce cu înghițituri repezi.

Dumnezeule, ăștia sunt al dracu' de delicioși, zise ea. Scuze pentru limbaj.

— N-ai decât să înjuri cât de al dracu' de mult vrei, o încurajă Fen, orice pentru a-și vedea sora din nou în apele ei.

Cu nivelul de zahăr din sânge ridicat, stomacurile pline și nervii calmați, mai evaluară o dată situația.

— Zici că n-am venit aici pentru scuze, îi spuse Fen lui Pip, dar știi ceva, eu cred că *avem* dreptul la o explicație.

— Eu îmi cam doresc să nu fi venit deloc, zise Cat încetișor, dar presupun că sunt mulțumită că suntem aici. Chestia e că nu știu pentru ce am venit – și nu sunt sigură ce anume o să duc cu mine înapoi acasă.

Se uită la Pip atentă, forțând-o să răspundă:

— Adică, îmi pare rău pentru pierderea pe care a sufeit-o, zise Pip cu vocea ei obișnuită, trebuie să fie îngrozitor – dar pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu știu dacă era interesată ca măcar să ne deosebească una de alta. Să vă spun ceva – nu plecăm acasă până nu zicem ce avem de zis.

— Ne ducem înapoi? șopti Cat. La casa de pe strada Emerson?

— Da, declară Pip. Doamne, nu mai părea atât de speriată, Cat – vii și tu de data asta, până la capăt. E și ea doar un om ca oricare. Ar trebui să folosim călătoria asta ca să îngropăm, pentru totdeauna, miturile legate de ea.

De afară, casa de pe strada Emerson părea la fel de goală ca și la prima lor vizită. Dar surorile simțeau că ea dădea pe dinafară de informații. Sunară și ciocăniră la ușă, iar Penny păru foarte încântată să le vadă la ea în prag.

— Bună! Cum a fost la Cascade? le întâmpină ea. Aţi mers pe traseul lui Bob?

Toată puterea de confruntare a lui Pip, dreptul arzător de a se simţi supărată şi înşelată se topiră într-o clipă în prezenţa acestei femei. Pentru prima oară în viaţa ei, stătea pe un teren precar, dorindu-şi ca surorile ei mai mici să se fi aflat în faţa, nu în spatele ei.

— Haideţi, nu intraţi? le invită Penny.

Însă ochii lui Pip priviră uşa cu suspiciune. Înăuntru era Bob. Bărbatul ăsta nemaipomenit, care părea foarte de treabă şi care o iubise pe mama lor din toată inima lui mare. Instinctiv, ştia că dacă intrau şi se aşezau în bucătărie şi acceptau un ceai sau o cafea, sau zmeură şi măr, se vor afla din nou în spaţiul lui Bob, unde durerea şi mânia pe care le simţeau în mod justificat vor fi alungate din casa acestei văduve. Pip îşi reaminti de bunele ei maniere, de bunul ei simţ, ambele insuflate ei cu migală de către Django.

— Te simţi bine? o întrebă Penny, uitându-se spre Fen şi Cat, care îi evitară privirea. Sunteţi bine toate?

Pip era supărată la culme pe mintea ei golită, pe tăcerea ei stupidă. Însă, pe neaşteptate, Fen veni alături:

— Am o fiică, enunţă Fen cu un calm tăios. Cosima are unsprezece luni. Fen se uită în ochii lui Penny: Am ales să plec de lângă ea pentru patru zile şi cinci nopţi. Tu ai ales să pleci de lângă noi şi atât.

Fen observă că Penny se crispează şi, deşi rămase nemişcată, Fen o simţi cum se dă înapoi.

— Aşa trebuie să fi părut, zise Penny, în glas strecurându-i-se o ostilitate reţinută.

— Cum de ai făcut asta? o întrebă Fen, sincer nedumerită, uşor incredulă. Pur şi simplu nu ştiu cum e posibil aşa ceva, cu toţi hormonii ăia şi *dragostea*. Dumnezeule – dragostea! N-am mai cunoscut niciodată o

astfel de dragoste! Este atât de minunată că aproape că doare. Sentimentul pe care-l simt pentru partenerul meu e puternic şi aşa mai departe, dar sentimentul pe care-l simt pentru copilul meu este... este... Dumnezeule... este *primar*.

— Înseamnă că trebuie să fii o mamă foarte bună, zise Penny, având în voce o nuanţă imposibil de identificat.

— Este, sări Cat în apărarea surorii ei. Este nemaipomenită.

Fen dădu din umeri:

— Sunt cum trebuie, socoti ea, dar nu sunt cu nimic specială şi asta e şi ideea. Sunt doar o mămică normală – uşor nevrotică, un pic prostuţă, mai mult obosită. Însă vezi tu, nici nu-mi pasă, de fapt, de ce ai plecat – asta e irelevant. Că ai fugit cu nu ştiu ce cowboy din Denver sau cu tipul cu tubulatura din Vermont – restul e istorie. Dar am venit aici – mi-am lăsat bebeluşul la mii de kilometri depărtare – pentru că aş vrea să ştiu *cum*. Cum ai făcut asta?

Penny nu părea tulburată şi asta o deranjă pe Fen. De fapt, se părea că mama ei se gândea pentru prima oară la aceste întrebări.

— Cum am făcut-o? Bănuiesc că am simţit că nu aveam de ales, răspunse în cele din urmă Penny. Acest bărbat era destinul meu. A fi mamă – în mod foarte limpede – nu. Un bărbat aflat în locul meu poate că s-ar fi îndoit că el e adevăratul tătă, de vreme ce nu are sentimente paterne. În locul meu, un bărbat poate că ar fi pus la îndoială ADN-ul, poate c-ar fi întrebat: Eşti sigură că eu sunt tatăl? Dar eu nu puteam să fac asta, nu prea puteam să spun: Eşti sigur că eu sunt mama – deşi, de fapt, asta simţeam. Corpul meu a

conspirat împotriva mea. Copii născuți de cine nu trebuia.

Surorile erau prea rănite ca să răspundă.

— Te-ai gândit *vreodată* la noi? vorbi Pip în cele din urmă. Nu ți-a fost *niciodată* dor de noi? Nu ai ezitat niciodată? Sau te-ai întrebat?

— Nu m-a provocat niciodată nimeni, le spuse Penny. Voi trei nu ați fost niciodată o provocare – ați fost, toate, niște bebeluși perfecți. Bune ca aurul. Mâncați, dormeați, nu erați niciodată agitate sau bolnave. Nu erați o corvoadă, nu aveați nevoie de mine. A fost ușor. Nicholas nu a încercat deloc să mă oprească. Derek nu a încercat deloc să mă oprească. Nu m-a implorat nimeni să rămân. Pentru nici una dintre voi nu părea să conteze dacă rămân sau dacă plec; nu era nevoie de mine. Nu am simțit niciodată că aveam un impact prea mare asupra vieților voastre. Însă am schimbat-o pe a lui Bob din clipa în care m-a văzut. Și asta m-a schimbat. Mi-am descoperit chemarea. Are sens ce spun?

— Deci, dacă am fi fost niște bebeluși care să aibă colici noaptea și să nu mănânce, poate că lucrurile ar fi stat altfel? zise Fen, gândindu-se la apetitul ciudat al fetiței ei pentru toate alimentele portocalii. Își aduse aminte cât de mult îi plăcea Cosimei să stea întisă, cu burtica în jos, peste leagănul alcătuit de brațele mamei ei, ca un leopard micuț într-un copac. Își aminti panica pe care o simțise când temperatura Cosimei urcase vertiginos la 40°C. Se gândi cum, chiar în clipa aia, de cealaltă parte a Atlanticului și de cealaltă parte a zilei, Cosima, delicios de moale și de parfumată, era ghemuită în pijămăluța ei, gata de culcare. Nu am nevoie să simt că e nevoie de mine, își descrise Fen sentimentele. Sunt mamă și, prin definiție, asta e uneori o sarcină

pentru care nu ți se mulțumește formal. Făcu o pauză, apoi zise: Dar nu am nevoie să mă gândesc la nivelul de dragoste pe care o am pentru copilul meu. Întrece orice altceva.

— Dragostea primară de care vorbești tu – am simțit-o și eu, continuă Penny, insistând cu delicatețe, dar am simțit-o pentru Bob. Asta a fost nașterea în cel mai adevărat sens pentru mine – m-am născut din nou atunci când el mi-a atins sufletul.

— O, ia mai taci cu toate rahaturile astea siropoase de Hollywood, se răți Pip. Nu poți să-ți dai seama că n-am bătut atâta cale ca să auzim despre Bob? Am venit pentru răspunsuri simple, sincere.

Penny, vizibil jignită de veninul lui Pip, arătă spre casă:

— Nu intrați, vă rog?

— Nu! răspunse Pip.

Penny oftă. Se părea că fiicelor ei nu le plăcuse explicația ei inițială și foarte onestă. De fapt, nu o crezuseră.

— Erau anii '60, încercă ea. Aveam optsprezece ani și v-am făcut așa, 1, 2, 3. S-a întâmplat foarte repede, foarte ușor. Nu știu. Nu știu. Oare s-ar numi depresie postnatală acum? Nu știu.

— A fost vreuna dintre noi concepută din dragoste? întrebă Cat. Ai făcut-o pe vreuna dintre noi intenționat – sau am fost doar consecințele incomode ale unei neglijențe caracteristice anilor '60?

— Păi...

Însă Cat simțea nevoia să continue:

— Doamne, zise ea, majoritatea părinților prietenelor mele au trecut prin anii '60 bine-mersi, cu nimic altceva drept dovadă decât niște fotografii demonstrând un stil vestimentar țipător.

— Nu am avut timp să mă gândesc la asta, zise Penny rar, sau poate că am blocat amintirile astea. Cine știe. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Eram tânără. Atât de prinsă de șocul noului. Nu plecasem niciodată din Anglia, darămite cu avionul. Mi-am umplut toate orele cu Bob.

— Nu ți-a fost dor de noi? Ți-a fost *vreodată* dor de noi? o provocă Fen, dar pe chipul lui Penny nu se citea nici o emoție. Dumnezeule, da' măcar te-ai *gândit* la noi? insistă ea.

Penny se gândi la asta:

— Din când în când, răspunse ea încet, dând din cap.

— Și?

— Pur și simplu m-am gândit din când în când la voi.

Vocea ei era scăzută.

— Știi că tatăl nostru a murit din cauza unui atac de cord destul de curând după ce ai plecat? spuse Pip.

— Un atac de cord?

Penny părea nedumerită.

— Ai regretat vreodată? o întrebă Cat. Ai avut vreo părere de rău?

Voia să o întrebe dacă își regreta aventura cu Django. Dar dacă dădea iar repede din cap? Ar fi însemnat o condamnare usturătoare a lui Django. Și nu ar fi însemnat că regretă și nașterea lui Cat? Și nu ar fi trebuit ca atunci Cat să fie nevoită să trăiască cu gândul că ea nu trebuia să existe? O privi fix pe mama ei, sperând să o determine pe femeie să se uite direct în ochii ei, care erau exact ca ai lui Django.

Penny se uită de la Cat la Fen și la Pip. Se uită undeva în stațiul dintre ele și fața i se strânse un pic în timp ce clătina din cap, a scuză:

— Nici un regret – nu sub forma asta. Deși îmi pare rău – dar cred că asta nu ajută. Surorile stăteau nemișcate. Cum pot să explic? gesticulă violent Penny. Nu o

văd ca pe un sacrificiu, pentru că niciodată nu mi s-a părut că am avut de făcut o alegere. Copiii de pe aici au o expresie pe care o folosesc atunci când ceva este absolut evident. Și pentru mine, atunci, era clar ca bună ziua. A apărut Bob și totul a avut sens. Sigur, pe hârtie, acțiunile mele apar ca impardonabil de rele, dar, nu știu, atunci, pentru mine ele aveau o logică perfectă. Chiar și acum au. Nu pot să explic. Nu mă aștept să înțelegeți.

Penny se dădu un pas în spate.

— Dacă am fost rea, zise ea cu glas răgușit, dacă am făcut rău, atunci cu siguranță un echilibru natural al lumii s-ar fi asigurat să nu am dreptul la nici o fărâmă din fericirea cu care am fost binecuvântată. Se simțea foarte obosită. Voia să închidă ușa și să se așeze și să fie singură. Poate că nu toate femeile sunt făcute să fie mame. Poate că eu nu sunt, pur și simplu, genul matern, zise Penny, începând să închidă ușa. Poate că am niște gene defecte; poate-mi lipsește ceva. Dar, oricum, se pare că voi trei nu ați moștenit asta. Așa că iată. Voi sunteți norocoase. Nu aveți decât să mă urâți, dacă asta vă ajută să vă îngropați trecutul și să vă vedeți de viețile voastre. Bănuiesc că suntem niște străine, voi și cu mine. Întotdeauna am fost.

Cele trei surori stau una lângă alta. Mama lor le-a închis ușa în nas. Deși membrele li se ating, stau distincte una de alta, singure; fiecare împresurată de o ermetică autocompătimire.

Mama mea nu m-a iubit niciodată.

Mama mea nu m-a iubit niciodată.

Mama mea nu m-a iubit niciodată.

Drumul Libertății

Faptul că în dimineața următoare trebuiau să plece acasă părea să fie tot ce conta. Conta mai mult decât să-și întârzie plecarea din Vermont cu un ultim mic dejun în micuțul lor local. În loc de așa ceva, se îmbarcară înfometate în primul auzobuz spre Boston, disperate să plece, să lase în urmă Lester Falls și strada Emerson. Să se îndrepte spre casă. Însă au ajuns la Boston având în față o zi întreagă de omorât și nici măcar pentru Cat cumpărăturile nu prezentau nici o atracție. În cele din urmă, Pip a sugerat să meargă pe Drumul Libertății[1] și nu pentru că ar fi fost deosebit de interesată de Paul Revere și John Hancock, ci pentru că le oferea o linie roșie pe care să o urmeze și ea nu mai trebuia să gândească. Au hoinărit alene și nu prea s-au pătruns, de fapt, de cultură sau de

1. Parte componentă a Parcului Istoric Național din Boston, este un drum foarte îngust, de aprox. 4 km, destinat pietonilor, pavat cu cărămizi roșii, care leagă 16 puncte cu semnificație istorică importantă.

priveliști. Iroseau o zi, dar simțeau că nu puteau să facă nimic altceva cu ea. Au colindat prin Rowes Wharf[1] înainte de a lua vaporașul ca să traverseze spre aeroportul Logan, reușind cu toate astea să ajungă la aeroport cu trei ore înainte.

Penny, însă, ajunsese cu două ore înainte de asta. Fetele nu au zărit-o, dar ea le-a urmărit cu privirea, a așteptat până s-au întors de la biroul de check-in înainte să se apropie de ele. O putea auzi pe Pip propunându-le celorlalte două să meargă și la controlul pașapoartelor imediat. Penny s-a gândit în sinea ei cât de ușor ar fi să se întoarcă și să plece; ele nu ar fi cu nimic mai înțelepte. Poate cel mai bine ar fi fost să plece, căci, dintr-odată, nu mai era oricum foarte sigură ce-i venise să facă acest drum, la urma urmei. Nu era ca și cum ar fi avut ceva nou să le spună. Dacă pleca acum, putea să prindă autobuzul care mergea direct la Lester Falls. Și ar fi acasă la doar puțin peste ora ei obișnuită de cină. Avea logică. Nu-i plăceau orașele și aeroporturile deloc. Oricum, a venit din impuls și poate că era o dovadă de bună judecată să se răsucească pe călcâie și să plece. Le-a observat pe Cat, Fen și Pip din spate, s-a gândit ce drăguț erau tunse. Al lui Pip îngrijit împletit într-o coadă, al lui Fen lăsat liber pe spate, al lui Cat tuns scurt. Și apoi a izbit-o gândul că, indiferent dacă acum aveau sau nu culoarea naturală, ea nu-și putea aduce aminte ce nuanțe aveau pletele lor în copilărie. Practic, Cat nici nu avea păr atunci când ea plecase. Dar oare Pip întotdeauna a

1. Cartier modern din centrul orașului Boston, care cuprinde un port, un mare hotel, o piață publică, o scenă plutitoare destinată concertelor gratuite în aer liber etc.

avut reflexe așa frumoase de caramel? Părul lui Fen a fost de la început presărat cu fire de aur?

Lui Penny i s-a pus ceva în gât. Și, indiferent ce o fi, acum i s-a transferat în ochi și i-a încărcat glandele lacrimale. Biroul de control al pașapoartelor e la doar câțiva metri mai încolo. Și dacă nu pleacă acum, va trebui să spună ceva. Dar dacă pleacă acum, nu o să le mai vadă niciodată. Poate că așa e cel mai bine. Ele se agită cu biletele și pașapoartele. Dacă o să le cadă ceva pe jos, o vor zări. Dacă nu, se vor face nevăzute într-un minut sau două.

Pip se mișcă.

— Așteptați! strigă Penny.

Surorile se întorc. Se întorc și se holbează. Nu se așteptau să o mai vadă pe Penny. Nu la aeroport. Și, cu siguranță, nu cu lacrimi curgându-i pe față.

— Bună, le salută ea, bună.

Își lasă capul în jos și plânge cu suspine, își îngroapă fața în palme și speră, pe jumătate, ca atunci când va privi din nou în sus fetele astea trei să fi plecat.

Dar ele stau acolo nemișcate.

— Eu..., ezită Penny. Eu am luat autobuzul. Nu înseamnă de fapt mare lucru, dar e o propoziție suficient de scurtă ca să o înțeleagă toată lumea. Nu știam ce zbor luați. Asta era adevărat. British Airways! se minunează ea, ca și cum compania aeriană ar fi un semn al prosperității fetelor. Foarte drăguț.

— Am ajuns mai devreme, zice Cat, dar, deși i-a aruncat o privire fugară lui Pip, se pare că surorii ei mai mari nu i-a revenit încă glasul.

— O, se entuziasmează Penny, e foarte bine să ajungi mai devreme. E o idee grozavă. Apucați să luați

locuri bune, ca să vă întindeți ca lumea picioarele. Apucați să faceți cumpărături și să vă relaxați. Bravo vouă. Bravo vouă.

— De fapt, zice Pip, nu am vrut decât să pornim la drum. Nu vrem decât să mergem acasă.

Penny se oprește, un pic neliniștită:

— Sunt convinsă, spune ea. Sunt convinsă că vreți să ajungeți acasă. La familiile și copiii voștri.

— Eu n-am copii, zice Cat.

— Eu am un copil vitreg, spune Pip. Îl cheamă Tom. Are aproape zece ani.

— E un băiat foarte, foarte norocos, zice Penny, cu o asemenea emoție că o parte din ea i se transmite lui Pip.

— Mulțumesc, bâiguie Pip. Însă *eu* mă simt norocoasă.

Penny tremură vizibil:

— Ei, cred c-ar fi mai bine să plec, zice ea. Am vrut doar să vă doresc călătorie plăcută.

Și se întoarce și începe să se îndepărteze.

— Așteaptă! o strigă Fen, atunci când Penny este foarte aproape de punctul din care nu le mai poate auzi.

Penny se oprește și se întoarce cu fața la ele; de data asta, merg ele spre ea. Bagajul de mână al lui Fen pare greu, dificil de cărat; motiv suficient ca să meargă încet.

— De ce ai venit azi? întreabă Fen, ocupată cu curelele de la geantă.

Penny își șterge lacrimile, de parcă ar fi la fel de enervante ca niște insecte, se freacă la nas, de parcă i-ar fi intrat ceva în el.

— O, așa, știți, flutură ea din mână prin aer.

Însă expresia de pe chipul lui Fen îi spune că nu, nu știe. Penny se gândește să inventeze vreo cunoștință care lucrează la aeroport – dar ce penibil și prostește ar fi să spună așa ceva. Ezită, apoi ridică din umeri și dă energic din cap:

— Bănuiesc că am vrut doar să zic că mă bucur că voi, fetelor, ați avut o viață bună.

— Ținând cont de toate împrejurările, da, am avut, zice Pip fără ocolișuri.

— Ați foste crescute atât de bine, le complimentează Penny.

— Ăsta e meritul lui Django, zice Fen tăios, ținând cont că inima tatălui nostru a cedat la scurt timp după ce ai plecat tu.

Penny se încruntă. Face o scurtă pauză, apoi dă din cap:

— Da, sigur, inima, zice ea. Se leagănă încet pe călcâie, începând să vorbească cu mâinile, în loc de cuvinte. Am venit să vă caut ca să vă spun că am mințit, zice ea, cu vocea frângându-i-se. Am mințit. Voiam să știți că, de fapt, m-am gândit la voi. M-am gândit la voi de-a lungul anilor, dar adânc, foarte adânc în sinea mea, în străfundurile mele întunecate.

Fiicele ei se uită una la alta și apoi o privesc fără să-și arate adeziunea la spusele ei.

— Nu eram făcută să fiu mamă și nu i-am spus niciodată lui Bob că eram, se confesează ea și lasă acest fapt uimitor să atârne în aer, să răsune în sala de la plecări, să fie declarat cu voce tare pentru a nu mai fi negat niciodată. Nu i-am spus niciodată lui Bob, clatină ea din cap cu tristețe. N-a știut niciodată că am trei fiice. Poate vedea cum cele trei fiice ale ei resping

asta. L-am cunoscut când încă locuiam în Battersea – pun pariu că nu mai țineți minte casa aia, nu? Tapetul din camera voastră? Cu flori bej-gălbui? Nu prea mergeam eu mai încolo de Battersea, dar a trebuit să mă duc la gara Victoria – era acolo o clinică de care auzisem, cred că acum le zice cabinete de planificare familială. Voiam pilule contraceptive. Dar când am ajuns acolo, pur și simplu nu am avut curaj să intru. Și m-am plimbat prin împrejurimi, și mi-era cald, și eram supărată, și am intrat într-un hotel, și am comandat un ceai Earl Grey. Și Bob era acolo. Dă din umeri, ca și cum ar fi fost cel mai simplu curs al evenimentelor, ca și cum el ar fi așteptat-o acolo de la început. Bob era acolo. Și asta a fost.

Pip, Fen și Cat o privesc. Nu au cuvinte în clipa asta.

Penny oftează.

— Viața voastră e mai bogată pentru că nu m-ați avut – vă asigur, le zice ea, cu o nuanță de sfidare tăcută. Dar viața mea, viața mea a fost mai săracă. Vocea îi este acum gâtuită, ca și cum sinceritatea i-ar fi luat toată energia. Face o scurtă pauză și continuă cu veselie, cu bravură: Uitați-vă la voi! se minunează ea într-o șoaptă care e și glaspapir, și mătase. Uitați-vă la voi! Niște femei atât de minunate. Fete frumoase, frumoase.

Sunt atât de mândră de voi. Doar articulează în minte cuvintele. *Foarte, foarte mândră.*

Din nou, fetele stau una lângă alta, dar în spațiile lor închise, separate. Penny nu mai are voce acum. Își apasă pumnii de inimă. Deschide gura, dar nu iese nici un sunet. I se mișcă buzele și fiicele ei citesc de pe ele ceea ce zice.

Fetele mele frumoase, fetele mele frumoase.

Apoi dă din umeri și începe să se îndepărteze cu spatele. Își ridică mâna într-o fluturare mică, nemișcată, și își forțează buzele tremurânde să schițeze ceva ce aduce a surâs, în timp ce o privește pe Cat cum își ridică și ea mâna, precaută. Fen se uită lung la ea, în timp ce lacrimile i se preling pe obraji. Capul lui Pip e lăsat în jos, dar își ridică brusc ochii în sus pentru a-i întâlni pe ai mamei ei și, deși există prevedere, acum nu mai există ostilitate.

Până la urmă, Penny trebuie să se întoarcă. Trebuie să plece. Aglomerația și agitația caracteristice unui aeroport internațional o iau de acolo. Pleacă fără să le spună că, de fapt, tatăl lor a murit din cauza ficatului, pentru că era un bețiv, și nu din cauza unui atac de cord, cum credeau ele. A fost darul ei pentru ele. Și pentru Django. Și ar putea, de asemenea, să fie o parte din penitența ei. Pleacă fără să le spună că le iubește, pentru că e convinsă că ele nu ar crede-o și pentru că nu a știut nici ea însăși acest lucru până în dimineața asta când s-a grăbit să prindă autobuzul de Boston.

Zbor de noapte

Zborurile de noapte care părăsesc seara Coasta de Est a Statelor Unite ca să ajungă în Anglia la revărsatul zorilor oferă un straniu fenomen de călătorie în timp. Zborul nu e lung, dar cu fiecare oră pe care o câștigă, în timp ce gonește ca să ajungă din urmă GMT-ul, o altă oră se pierde din viețile celor care se află la bord. Toți ceilalți pasageri din jurul lui Fen, Cat și Pip erau disperați să doarmă, evitând distracția din timpul zborului, neluând mesele, ocupați să-și pună șosete flaușate și măști de ochi și dopuri fluorescente din spumă care, în ciuda faptului că erau bine îndesate, păreau să le iasă foarte repede din urechi, dovedindu-se nefolositoare. Scaunele erau date pe spate la maximum, dar tot nu permiteau decât un anumit grad de înclinare, iar pernele mici, care abia dacă-și meritau numele, erau îndesate în jurul gâturilor deja înțepenite. Cu păturile subțiri, electrice și care deși ofereau un pic de intimitate, nu țineau de cald cine știe cât, pasagerii se rugau pentru somn și încercau să nu se gândească la faptul că, dincolo de draperiile alea închise cu tupeu în fața cabinei, cei care nu zburau niciodată la

clasa pentru vite erau întinși comod sub cuverturi din bumbac și deja dormeau buștean.

Deși fusese o întârzire de două ore exasperante și deși acum era miezul nopții în Vermont, sau 5 dimineața după GMT, surorile McCabe nu puteau să doarmă. În clipa aia, nu mai era ora unei coaste sau a alteia, timpul nu trecea în minute sau ore, nu era nici zi, nici noapte, nici măcar ieri sau mâine în acest tărâm din cer. Într-un fel de zonă crepusculară, viața părea suspendată la 12 000 de metri deasupra Oceanului Atalntic. Un pic cam ca senzația zborului cu avionul, în sine. Se știe că viteza la sol a avionului este de peste 900 de kilometri pe oră și cu toate astea totul pare nemișcat. La fel e și cu sunetul zborului; e ca un mârâit de câine, nici zgomotos, nici neauzit, dar prezent, inconfundabil, tot timpul.

Într-o cabină semiobscură, iluminată puternic doar din loc în loc de luminile pentru citit de deasupra capului, surorile McCabe stăteau. După ce se sucise și se răsucise cu pătura și perna și articolele oferite gratuit în avion destinate să o ajute în experiența zborului, Cat citea acum revista lui Fen, cu masca pentru ochi ridicată în vârful capului, făcând un dezastru în părul ei. Pip și Fen completau rebusul din *Times*, după ce împărțiseră ziarul și citiseră fiecare pagină, de parcă reprezenta legătura cu o țară în care nu mai fuseseră de multă vreme.

— *Face pământul să se învârtească*, se gândi adânc Fen, patru litere[1].

1. Din cauza neconcordanței numărului de litere dintre cuvintele utilizate în rebus în limba engleză în original și corespondentele lor din limba română, am ales să păstrăm varianta lor în engleză, pentru a nu denatura sensul.

— AXIS[1]? sugeră Pip.

— A X I S, zise Fen pe litere, oarecum deloc necesar, cu voce tare. Se potrivește.

Dar nu se potrivea. Pentru că la 4 vertical trebuia să fie „pompos" din cauză că la 13 orizontal era „Israel".

— Rahat, făcu Fen, ceva cu O ceva cu O *Face pământul să se învârtească.*

— POLE[2]? zise Pip, cu gura ocupată cu un Murray Mint care, alături de cutia rotundă din tablă cu dulciuri pătrate, prăfuite de la zahărul pudră, erau bomboane pe care nu le alegea niciodată în mod normal, dar pe care totuși le cumpărase pentru drum.

— POLE, se gândi Fen, da, înțeleg. Ca nord și sud. Păi, merge. O să-l scriu fără să apăs. Guma ei șterse A I X și ea scrise P L E cu litere mici, ordonate.

— Polii nu fac pământul să se învârtească, sări Cat. Gravitația face asta, nu? Ce cuvânt cu patru litere mai e pentru gravitație?

Se gândiră bine, dar nu găsiră nici un răspuns.

— Faptul că pământul se rotește nu are cumva legătură cu MOON[3]? întrebă Fen cu naivitate, căci nu fusese niciodată mare om de știință sau astronom. Sunt patru litere, a doua O.

— Stai un pic, interveni Pip, e vreun semn de întrebare la sfârșit? Fen confirmă din cap. A, făcu Pip, atunci e o capcană. Adică, știi, nu un răspuns direct.

Meditară îndelung la ce ar fi putut să facă pământul să se învârtească din doar patru litere, a doua literă fiind O, culmea.

1. Axă
2. Pol
3. Luna

— M-am prins, știu! zise Cat. Banii fac lumea să se învârtească! MONEY.

— Nu fi proastă, zise Pip, în vreme ce creionul cu gumă al lui Fen era pe poziție, gata să șteargă și să scrie din nou.

— Hai mai bine să facem 17 vertical, zise Fen, și ne întoarcem după aia la ăsta.

După câteva definiții, nu erau deloc mai luminate. Ceva cu O ceva cu O. Se dădură bătute și făcură, în schimb, un test din *Cosmo*: „Bretele de șorț sau cătușe cu blăniță – o *dominatrix* casnică sau doar o casnică șterasă?" Poate că era doar o ciudățenie a altitudinii să scoată la iveală mai multe la 60 000 de kilometri decât la nivelul solului, însă, spre surpriza tuturor, Cat se dovedi a fi cea mai aventuroasă dintre ele, chiar și după standardele *Cosmo*.

Pip împărți cu ele din bombonelele ei pudrate.

— LOVE[1]! exclamă ea deodată. L O V E. Iubirea face pământul să se învârtească. A doua literă O.

— Ești un geniu, declară Cat, iubirea face pământul să se învârtească.

— Iubirea facă pământul să se învârtească, dădu Fen din cap, scriind literele care lipseau ca să completeze rebusul. Ar fi frumos dacă ar fi așa, zise ea gânditoare.

Se uită când la o soră, când la alta și dădu din umeri cu tristețe.

Probabil că de vină era tot acea ciudățenie a altitudinii, faptul că nu se aflau nici aici, nici acolo în timp sau spațiu, ori poate de vină era oportunitatea acestui ciudat moment non-newtonian.

1. Iubire

— Știi ce cred eu? zise Cat, aplecându-se în scaunul ei de la geam ca să o privească pe Fen. Cred că tu ești îndrăgostită nițel cam mult de fantezia de a fi îndrăgostită. Fen păru surprinsă. Mai ții minte sonetul ăla din Shakespeare pe care l-ai citit la nunta mea? Despre dragostea care nu se schimbă?

— „Nu-s stavili două firi când se cunună"[1], cită Fen încet.

— Ei, vezi tu, bătrânul Will o fi el un geniu în unele privințe – toate chestiile alea cu pentametrul iambic și zecile de piese de teatru – dar, de fapt, cred că s-a înșelat la partea asta privind „Nu-s stavili două firi când se cunună". Cat făcu o pauză, ca și cum era vinovată de cea mai groaznică blasfemie. Oamenii chiar se schimbă, iar iubirea trebuie să se schimbe odată cu ei. E logic că procesul de iubire trece și el prin schimbări și că noi trebuie să ne adaptăm. Se opri ca să dea ușor din umeri. Cred că tu ești, probabil, frustrată că nu mai simți fiorii ăia amețitori față de Matt, că fluturașii nu-ți mai zboară prin stomac de fiecare dată când te uiți la el sau când te atinge. Că, în loc să plutești în jurul punctului fix al lumii care se învârtește, acum te împiedici de jucării împrăștiate pe jos și te ciondănești cu el la miezul nopții în legătură cu al cui e rândul să pună farfuriile în mașina de spălat vase.

Ochii lăsați în jos ai lui Fen indicau limpede că așa era.

— Însă cred că ai interpretat greșit situația cum că nu l-ai mai iubi pe Matt, continuă Cat. Trebuie doar

1. Sonet CXVI, în trad. lui Gheorghe Tomozei, în *Shakespeare*, Opere complete, vol. 9, Editura Univers, București, 1995, p. 416.

să-ți pui ochelarii și să te uiți un pic mai atent. Am citit undeva că a fi îndrăgostit e doar un cocktail de substanțe chimice care se găsesc în corp în primele douăsprezece luni – amfetamine naturale. Ăsta este motivul pentru care senzația creează dependență.

În tăcere, Pip se întrebă, minunându-se, când a devenit sora ei atât de înțeleaptă, dar apoi trebui să aibă în vedere că avea treizeci și doi de ani și era măritată cu Ben. Și trăise în străinătate fără să cunoască un suflet, vreme de patru ani, descurcându-se pe un teritoriu străin, găsindu-și prieteni și făcându-și o viață fericită. Îi zâmbi cu drag.

— Matt mă calcă pe nervi, recunoscu Fen cu tristețe, atrăgându-i din nou atenția lui Pip. Mă enervează. În genu' ăla stupid, care e deja un clișeu, că uită să pună la loc capacul tubului cu pastă de dinți. Cred că întotdeauna am știut că Matt e alesul, numai că, pentru o vreme, alesul nu a fost suficient.

— Te-ai plictisit, conchise Pip.

— Viața noastră e plictisitoare, îi dădu dreptate Fen. Cred că eu sunt plictisitoare. Sunt o femeie lipsită de substanță. Și ai dreptate cu mașina de spălat vase, Cat.

I se părea că poate vorbi fără să se teamă, de parcă tot ceea ce vorbea ar fi rămas acolo, în țara nimănui, în nici un timp, sigilat într-o bulă de altitudine. Fen privi de la o palmă la alta. Să vorbească despre asta cu voce tare adeverea situația; însă o făcea să se simtă un pic neloială față de Matt, și totuși foarte dornică de sprijin.

— Nu îmi mai place să fac sex cu el, recunoscu ea, e atât de previzibil. Trebuie să-mi închid ochii și să fantazez. Însă chestia aia stupidă cu Al – nu a fost legată de sex, ci de mine, care eram plictisită și mă simțeam incorect tratată din cauza asta.

— Cred că avem așteptări prea mari de la sex, sugeră Pip. Societatea noastră este supra-sexualizată. Ceva esențialmente intim, privat, a devenit foarte public – toate scandalurile alea sexuale peste tot, de la tabloide la ziarele serioase, de la revista *Heat* la *Marie Claire*. Ceea ce era degradat din punct de vedere moral și de contrabandă a devenit ceva obișnuit, de zi cu zi. Sex-shop-uri pe strada principală. Dans la bară și Pilates în aceleași săli de sport. Pornografia devenită acum un mijloc de petrecere a timpului liber pentru clasa de mijloc. *Neveste disperate. Neveste de fotbaliști.* Dădu din umeri: E ușor să te gândești că toată lumea are parte de sex mai mult și mai bun decât tine.

— Ei, uite, eu încă îl doresc pe Ben, se confesă Cat, aducând discuția în plan personal, dar fantazez în mod constant. Doamne, dacă deschid ochii când facem sex sunt foarte uimită să-l văd pe *el, soțul* meu, și nu pe Johnny Depp. Sau un viking. Foarte dezamăgită, de fapt.

— Un viking? țipă Fen.

— Uneori, sar înainte câteva secole și îi permit lui Henry al VIII-lea să mă posede în labirintul de la Hampton Court, cu tot cu săculețul special de la pantalonii de epocă, servitoarele prostituate și tot tacâmul, admise ea și era cât se poate de serioasă.

— Măi, să fie al dracu', Cat! se minună Pip.

— Să nu-i spuneți lui Ben.

— Deci tu mă sfătuiești să nu-mi închid ochii și să mă gândesc la Anglia, ci la jefuitori nordici și monarhi grași decedați? reflectă Fen.

— Orice îți aprinde imaginația, dădu Cat din cap, făcând cu ochiul. De fapt, ceea ce vreau să spun este că ai puterea de a-ți îmbunătăți viața sexuală.

— Ăsta e vreun citat din *Cosmo*? întrebă Pip. Cat scoase limba la ea. Pip ridică din sprâncene şi se întoarse din nou spre Fen: Şi la un nivel pur practic, viaţa ta pur şi simplu nu poate fi cum era odată, nu acum când s-a adăugat un copil în ecuaţie. Fen o privi tăios. Pentru că tu eşti o perfecţionistă, Fen, în consecinţă nu eşti foarte tolerantă, explică Pip cu tact. Adică, în unele privinţe este grozav să ai asemenea standarde înalte, dar în altele ăsta este cel mai mare minus al tău.

Cat dădu din cap:

— Eşti o mamă nemaipomenită şi Cosima este cel mai bun exemplu, însă dacă Pip sau eu sau Matt nu o îmbrăcăm, nu o hrănim sau nu ne jucăm cu ea ori nu o punem jos exact aşa cum o faci tu, nu înseamnă că noi o facem *greşit* – ci doar altfel. Şi probabil că felul în care faci tu lucrurile este mai bun – dar asta nu înseamnă că noi le facem *prost*...

— Iar pe Cosima nu pare să o deranjeze, adăugă Pip, atâta timp cât e uscată, hrănită şi alintată.

Fen, care stătea între ele, se simţi pentru moment persecutată. Însă nu putea să plece pur şi simplu în semn de protest, deoarece nu era loc pentru picioare. Şi nu-şi putea astupa urechile cu dopurile, căci le scăpase deja pe jos. N-avea decât să stea potolită şi să descopere o metodă de a-şi micşora disconfortul. O mică mutare ici şi colo. După un răstimp îndelungat, zise:

— În sinea mea, ştiu asta. În sinea mea, cred că este o chestiune de identitate şi de cât de mult s-a schimbat a mea – mai mult decât aş fi putut să cred şi dincolo de controlul meu. O criză de identitate, dacă vreţi. Dintr-odată, sunt o mamă care stă acasă. Se

întrerupse brusc şi se uită lung la cârligul de la tava rabatabilă. Nu cred că mi se potriveşte, zise ea încet. Sinceritatea ei neaşteptată, claritatea viziunii ei asupra situaţiei sale le surprinse pe Cat şi Pip. Nu am fost niciodată o femeie ahtiată după carieră, zise Fen un pic nostalgică, dar îmi iubeam cu adevărat munca, şi rolul, şi lumea în care excelam. Dumnezeule, eram rugată să ţin prelegeri la afurisita de Galerie Tate! Am avut lucrări publicate! Am două diplome de master de la Institutul Courtauld! Se opri brusc: Cum pot să spun toate astea cu un asemenea dor? şopti ea uimită. E o insultă groaznică faţă de bebeluşul meu.

— Ba nu, *nu este*, zise Pip prevenitor, e vorba *de tine* – nu de Cosima. Nu de Matt. Crezi că Matt e plictisitor doar din cauză că, de fapt, tu îţi consideri acum viaţa un pic prea şteară în comparaţie cu felul în care era. Şi pentru că ţie ţi se pare groaznic să recunoşti asta, dai vina pe alţii. Pip îşi dădu seama după tresărirea de pe chipul lui Fen că momeala fusese aruncată la fix. Dar o aventură nu constituie răspunsul, continuă ea pe un ton serios. Te va face doar să te simţi şi mai rău. Ai nevoie de o îmbrăţişare mai profundă – şi ca să o simţi, trebuie să îmbrăţişezi ceea ce chiar ai.

— Ştiu, ştiu. Doamne, nu pot să cred că am încercat să adaug un pic de sare şi piper făcându-mi de cap cu idiotul ăla de Al, zise Fen necăjită.

— Nu-l face idiot pe Al – nu e vina lui, interveni şi Cat. El nu a ştiut. A fost ceva care are legătură *cu tine*. El nu a fost decât antiteza lui Matt. În asta a constat atracţia iniţială pe care ai simţit-o faţă de el – şi, în cele din urmă, şi căderea lui. Slavă Domnului.

Fen își lăsă capul în jos sub greutatea adevărului. Dădu din cap cu tristețe:

— Nu era vorba de faptul că mă simțeam prost în legătură cu mine însămi, cât mai degrabă că mi-a scăpat din vedere cine sunt. Am vrut să mă simt mai mult decât doar mama Cosimei. Nimeni nu se mai uită la mine – când vă deschid vouă ușa sau lui Matt – oricui – nici măcar nu vă mai uitați la mine; atenția este concentrată în jos, unde e Cosima. Nu vreau ca ea să nu aibă parte de atenție, Dumnezeule, e atât de nemaipomenită că merită să te minunezi de ea cât e ziua de lungă, dar simt că eu am încetat să mai exist dincolo de a fi mama ei. Și după asta, sunt partenera de viață a lui Matt. Și atunci, unde s-a dus Fen? Se opri, de parcă s-ar fi pregătit să o caute la propriu. Nu poate să fie și ea de sine stătătoare? Presupun că asta m-am dus să caut în preajma lui Al. Un pic de fior care nu venea de la Matt, nici de la Cosima. Ceva obraznic, dar nevinovat în esență, care să mă facă să mă simt bine.

— Ciocolata te face să te simți bine, reflectă Pip, dar asta nu înseamnă neapărat că îți și face bine.

— Știați că hormonii ăia secretați de iubire despre care vorbeam sunt la fel ca aceia eliberați în timpul sporturilor extreme și al consumului de ciocolată? le dezvălui Cat. De aia creează dependență.

— Cat, făcu Pip o digresiune, cum de *știi* toate chestiile astea?

— Soțul meu e doctor, răspunse ea. Rânji: Și am abonament la *Marie Claire* și *Cosmo*!

— Știți cum e când te simți ca o grăsană proastă după ce ai mâncat ciocolată în prostie? zise Fen. Ei bine, după Al m-am simțit o muiere ușuratică și proastă. Păru nefericită. S-ar putea spune că mi-a pierit de tot

cheful de ciocolată. Părea în continuare nefericită: S-ar putea spune că m-am învățat minte. Privi spre surorile ei, pentru aprobare. Chair m-am învățat minte, să știți.

— De ce nu te întorci la serviciu? sugeră Cat veselă. Îți dă un imbold și îți place la nebunie. E lumea ta și ești nemaipomenită la asta.

— Da' ce fel de mamă o să mai fiu atunci? protestă Fen, în defensivă și neliniștită.

— O mamă care lucrează? zise Pip. Fen clătină vehement din cap. Cosima e meritul tău, zise Pip cu blândețe. Bebelușul ăla e un omuleț dulce, sociabil, superb și rezistent, nu o să se simtă abandonat.

— De fapt, probabil c-o să-i placă la nebunie să socializeze, spuse Cat. Nici n-o să bage de seamă c-ai plecat. Privirea fioroasă a lui Fen o atenționă că, la 12 000 de metri înălțime, ăsta nu era deloc un lucru pe care să-l spui unei femei care nu-și mai văzuse copilul de patru zile și cinci nopți.

— Poate că doar trebuie să învăț să mă îndrăgostesc din nou de Matt, zise Fen cu tristețe, dar asta pare un plan foarte artificial. Și nu știu sigur cum să o fac.

— Nu e decât un pic mai bătrân, un pic mai maleabil decât atunci când v-ați cunoscut, atâta tot, spuse Cat. Nu doar Shakespeare a văzut lucrurile greșit, ci și Alli McGraw, și încă rău de tot – toată chestia aia de rahat cu *dragostea înseamnă să nu trebuiască niciodată să spui că-ți pare rău*, zise Cat, făcându-se ecoul sentimentelor mamei ei legate de acest film, deși fără să fie conștientă de acest fapt. Este o premisă a dragostei să fim umili când greșim, când am fost răutăcioși, să spunem îmi pare rău acelora pe care-i iubim – pentru că, adesea, cei pe care-i iubim cel mai mult

sunt aceia pe care-i rănim cu cea mai mare ușurință. În mod bizar.

Surorile rămaseră pe gânduri.

— Să vă zic ceva, spuse Fen, și nu-mi vine-a crede că simt asta – dar, pe undeva, o invidiez un pic pe mama noastră. Cat și Pip părură tulburate. Nu! Nu că și-a luat picioarele la spinare și și-a părăsit copiii, lămuri Fen grăbită. O invidiez pentru iubirea de care a avut parte. A fost omnipotentă. N-aveți decât să spuneți că sunt o romantică sau o visătoare plină de iluzii fanteziste, sau cum o fi, dar îmi doresc să pot avea așa ceva.

— Știu ce vrei să spui, zise Cat încetișor. Vreau să o detest, însă trebuie să recunosc că povestea ei de dragoste a fost una uimitoare și tragică. Și nu pot să cred că mi-e milă de ea, dar îmi e.

— Nu are parte de fericire până la adânci bătrânețe, zise Pip gânditoare. Iubirea nu înseamnă nimic fără sinceritate, or ea nu i-a spus niciodată lui Bob despre noi. Fir-ar al dracu' – vă vine să credeți așa ceva? Încă nu îmi revin. Ea nu era cine credea el că este. Dumnezeule, toate avem mici secrete față de partenerii noștri de viață, detalii ale intimității noastre pe care nu vrem să le dezvăluim. Dar a nu-i spune de trei fiice e ceva mult mai rușinos, mult mai demn de dispreț decât să-ți faci de cap cu vreun tinerel.

Fen o privi cu recunoștință pe Pip pentru că-i minimaliza greșeala, că o plasa mult mai jos pe scara incorectitudinii în comparație cu cea a mamei lor.

— Nu i-ai cumpărat nimic lui Tom, nu-i așa? schimbă ea subiectul.

— Nu știu ce să fac, zise Pip.

— Cumpără ceva din aeroport, sugeră Cat, neprecepând că Fen se referea la altceva.

— Nu, nu, zise Pip, am vrut să spun că nu știu ce să fac cu Zac.

Cat păru îngrozită și Fen păru amuțită de uimire. Sora lor părea necăjită.

— Suntem într-un mare impas, le spuse ea, și ca să fiu sinceră, încep să-mi fac griji că nu-l vom depăși.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cat cu răsuflarea tăiată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă și Fen cu duioșie, cu mâna pe brațul ei.

— El nu vrea copii – și eu vreau, dădu Pip din umeri.

— Tu vrei copii? De când? întrebă Fen, uluită la culme.

— De câteva luni, răspunse Pip. Și pe mine m-a surprins asta. Nu știu dacă e vorba de ticăitul ceasului meu biologic sau de o creștere a nivelului de hormoni, dar da, absolut, vreau un copil. Făcu o pauză și completă: Însă Zac doar râde de mine și zice: Nu, nu vrei.

Fen era uluită:

— Zac?

— A, și am aflat vineri că June a născut.

— În timp ce eram aici – acolo? întrebă Cat. De ce nu ne-ai zis? Uau, asta e minunat!

— În teorie, da, numai că mă omoară, zise Pip.

— Ce are? întrebă Fen.

— Un băiețel, de vreo 3 kile și ceva, zise Pip. Nathan. Un frățior pentru norocosul de Tom. Și totuși mă simt goală pe dinăuntru – înfometată – nu mă pot gândi decât că ar fi trebuit să fiu eu în locul ei. Se întrerupse. Vreau o familie. Am treizeci și cinci de ani. Trebuie să-mi pun această întrebare: de ce nu vrea Zac un copil cu mine?

— De ce nu vrea? întrebă Cat. Ce zice?

— Ce zice? făcu Pip.

— Despre faptul că nu vrea să aibă un copil cu tine? întrebă Fen.

— Când zic că vreau un copil, el doar râde şi spune că nu, nu vreau, răspunse Pip.

— Dar când îl întrebi de ce nu vrea, mai exact, să aibă un copil cu tine, care naiba îi sunt motivele?

Pip făcu o pauză şi apoi zise:

— Nu l-am întrebat asta exact – nu foarte detaliat, mai precis.

Fen şi Cat se uitară una la alta:

— De ce *nu*?

Pip se gândi un pic şi apoi spuse:

— Pentru că el doar o să râdă şi atât.

— Asta crezi tu, zise Cat, uitându-se de la o soră la cealaltă. Fir-ar a dracu' să fie de treabă, după o viaţă întreagă în care v-am urmat sfaturile şi v-am respectat teoriile foarte inteligente, pot şi eu acum să vă spun să practicaţi naibii ceea ce predicaţi? Tu, Pip, ai o aversiune faţă de certuri, de-asta întotdeauna te dedici total rolului de Mama Răniţilor – pentru că dacă eşti ocupată să-i ajuţi pe alţii cu problemele lor, nu mai trebuie să te gândeşti la ale tale. Însă trebuie să ai o discuţie cu Zac – este soţul tău, la urma urmei. E de *datoria* ta să faci asta.

Lui Pip i se păru neobişnuit, şi totuşi ciudat de liniştitor să i se spună ce să facă, mai ales de către sora ei cea mică.

— Mi-e teamă că o să spună nu, recunoscu Pip, şi apoi voi fi blocată, fără nici o opţiune. Pentru că eu *chiar vreau* copii.

— Cu Zac? întrebă Fen.

— Aşa ar fi ideal, răspunse Pip.

— Micul dejun! anunţă însoţitoarea de zbor.

— Micul dejun? Fetele erau nedumerite.

— Aterizăm peste o oră şi jumătate, le ajută stewardesa cu răspunsul. Avem un vânt minunat din spate.

— Nu-mi vine să cred că am stat de vorbă tot drumul, se văicări Fen, întrebându-se mirată cum e posibil ca o chiflă să fie atât de rece fără a fi, de fapt, congelată. Ar fi trebuit să dorm. N-o să mai fiu bună de nimic peste câteva ore.

— Păi, avem melatonina lui Bob Ericsson, mai ţineţi minte, zise Pip, incapabilă să întindă pe pâine cubuleţul de unt tare ca piatra. E în bagajul meu de mână.

— Ce aţi adus din SUA? glumi Cat, cu accent. O, doar nişte pilule pentru contracararea oboselii provocate de diferenţa de fus orar de la răposatul soţ al mamei mele absente.

— Nu are parte de o fericire-până-la-adânci-bătrâneţi, zise Fen. Amor nu a vincit omnia în cazul lui Penny.

— Aşa că haideţi să ne asigurăm că o va face în cazul nostru, zise Cat, înghiontindu-le uşor cu cotul.

Realitatea era că surorile nu îi cunoşteau sau şi-i aminteau pe cei mari aşa cum erau ei cu treizeci de ani în urmă. Ei creaseră situaţia asta complicată şi, la urma urmei, unul dintre ei dăduse bir cu fugiţii, doi muriseră şi unul păstrase un imens secret deoarece crezuse că aşa era mai bine pentru fete.

Luminile din cabină sunt aprinse, transperantele de la geamuri sunt ridicate şi ziua le luminează puternic pe dinafară. E dimineaţă, asta e clar. Anglia se va duce la serviciu. Mama lor doarme dusă. Django va face porridge. Matt o va săruta pe Cosima şi va ieşi grăbit pe uşă. Zac o să-i spună lui Tom să se mişte mai repede.

Ben o să doarmă mai mult decât trebuie, pentru că nici o alarmă de ceas nu e la fel de bună precum Cat.

Au iarăşi pământul sub picioare, pământul de acasă, sunt iar aici şi acum, şi trebuie să o ia fiecare pe drumul ei.

— Toţi or să vrea să ştie cum a fost, remarcă plină de regret Cat, dar eu nu prea am chef să dezvălui prea multe. E ceva intim. Se întoarce spre Pip: Dar dacă întreabă Django ceva?

— Întrebare directă, răspuns direct, dă Pip din umeri, dar s-ar putea să fie mai prudent să facem economie la amănunte.

— Mă întreb dacă i-or fi ieşit rezultatele, zice Fen. Nu ne-a zis nimeni nimic la telefon.

— A fost o perioadă nebună, ieşită din comun, zice Cat.

— Ne-a schimbat viaţa, adăugă Fen.

— Totul va fi bine, le asigură Pip.

Şi ele o cred.

— Totul va fi bine, repetă Pip.

— Va fi? o întreabă Fen. Eu voi fi?

— Şi Django? întreabă Cat. Şi tu?

Ordinea obişnuită s-a reinstaurat, de la mic la mare, între surorile McCabe.

— Totul, zice Pip. Vom fi bine toţi.

Întoarcerea băştinaşelor

Fen o adora pe Susan Holden, mama lui Matt, o femeie plină de viaţă şi totuşi maternă, energică şi independentă, dar în acelaşi timp calmă şi plină de căldură, care rămăsese văduvă înainte de a o cunoaşte Fen. Era, poate, singura persoană de la care Fen era bucuroasă să primească sfaturi despre creşterea copiilor; dar şi Susan părea mereu fermecată de iubirea plină de zel a lui Fen pentru Cosima. Fen nu avea niciodată critici la adresa tehnicilor lui Susan – erau la fel de bune ca şi ale ei. Aproape. Susan desfăcea instinctiv benzile scutecelor de unică folosinţă şi Fen nu simţea deloc nevoia să verifice, aşa cum făcea atunci când altcineva îi schimba copilul. Susan ştia exact cât timp să ţină biberonul scufundat în vasul Pyrex cu apă fiartă şi, deşi temperatura laptelui era întotdeauna cea care trebuia, tot o verifica atingând sticla de încheietura mâinii. Nici nu i-ar fi trecut prin cap să spună: De ce nu-ţi iei un cuptor cu microunde,

durează șase secunde să încălzești un biberon. Susan nu-i zicea niciodată „Sssstttt!" bebelușei – un sunet pe care Fen nu-l putea suferi – ci folosea mult mai liniștitorul „Gata, gata" și gânguritul, care aveau un efect mult mai rapid și mai eficient. Iar dacă-și urmărea fiul care, cu o stângăcie adorabilă, îi dădea copilului să mănânce iaurt cu altă linguriță decât trebuia și fără șervețele la îndemână, îi arunca lui Fen o privire complice care spunea: *Bărbații! Nu sunt buni de nimic, prostănacii!* Era o laudă foarte generoasă adusă lui Fen. Căci Susan își dorise întotdeuna o fiică. Iar acum avea și o nepoată. Simțea că, între ea și Django, Cosima va avea o experiență plină de culoare, dar și echilibrată în ceea ce privește bunicii. Și îi plăcea felul în care Fen se asigura că fiecare weekend petrecut în Derbyshire era echilibrat cu un weekend în Gloucestershire, la ea. Astfel că Susan știa cât de important era ca la sosirea acasă a lui Fen să fie totul cum trebuie. Casa era perfect curată, fără nici o pată, și la fel era și Cosima, iar când Fen intră, Susan dispăru plină de tact, să fiarbă biberonul, permițându-le lui Fen și Cosimei să se reunească în deplină intimitate.

— I-a fost dor de tine, îi sublinie Susan lui Fen, care își făcu la un moment dat apariția în bucătărie, agățându-se de bebelușul ei aproape la fel de mult ca și acesta de ea. I-a fost foarte dor de tine. Îți dai seama. Nu a plâns după tine – a fost destul de fericită – dar uită-te cât de fericită e acum că ești acasă.

Ochii lui Fen se umeziră și îi crescu inima.

— A fost totul OK? A mâncat bine? A dormit bine? Scutecele frumoase și regulate? Somnul de după-amiază?

— Totul ca un ceasornic, o liniști Susan. Uite, am notat câte un mic rezumat al fiecărei zile, ca să poți să te pui la curent cu toate detaliile.

— Ești beton, Susan, zise Fen cu sinceritate.

— Ei, ăsta e un termen pe care nu l-am mai auzit de ceva vreme, râse Susan.

— E un djangoism, zise Fen. Nu știi, au apărut ceva noutăți? Rezultatele?

— Din câte știu eu nu, răspunse Susan.

— Trebuie să apară dintr-o zi în alta, spuse Fen cu gravitate.

— Păi, mergeți cu toții în Derbyshire weekendul ăsta, nu? zise Susan.

— E prima aniversare a Cosimei, zâmbi Fen. Sigur nu poți să modifici chestia aia cu Societatea Doamnelor ca să fii și tu cu noi?

— Nu pot, draga mea, se scuză Susan. În mod normal, nici nu aș sta pe gânduri – doar că este întrunirea anuală și e o cină în scopuri caritabile. Și nu-mi pot permite să fiu subiect de uimire și de bârfă – nu la vârsta mea și nu într-un sat atât de mic ca al meu.

— OK. Atunci poate venim noi la tine weekendul următor?

— Minunat. Cred că toate femeile ar trebui să aibă dreptul să-și prelungească sărbătorirea zilei de naștere – mă bucur ca tu aplici deja regula asta în cazul Cosimei.

Brusc, Fen își dădu seama că habar n-avea când era ziua de naștere a mamei ei. Și că nici nu știa sigur ce vârstă are. Și simți că i-ar plăcea tare mult să știe ziua, că ar trebui să știe ziua – nu ca să-i trimită o felicitare, ci doar ca să poată spune, la un anumit moment: *Azi e ziua de naștere a mamei mele.* Doar ca să fie în stare să spună, cu autoritate *Mama mea are cincizeci și... de ani.*

— Și cum era cealaltă bunică a Cosimei? întrebă Susan, într-o doară.

Pe moment, Fen deveni confuză. Însă Susan avea dreptate: pe hârtie, Cosima avea două bunici, pe hârtie, Penny era mamă și bunică.

— Era... Fen făcu o pauză. Cum era, mai exact această Penny Ericsson? Era *acolo*, zise Fen gânditoare și Susan avu senzația că asta era o informație suficientă în această împrejurare.

— Lui Matt i-a fost dor de tine, îi spuse Susan.

Fen își simți chipul analizat, în așteptarea unui răspuns.

— Probabil că nici nu a observat că sunt plecată, spuse ea și se surprinse să audă din tonul propriei voci că făcea aluzie mai mult la lipsa ei de importanță decât la vreo critică față de Matt.

— O, i-a fost, o asigură Susan. Cred că i-a prins bine.

Fen își lipi buzele de obrăjorii grăsuni ai Cosimei și zise încet:

— Și mie mi-a fost dor de el. Mi-a prins bine și mie. De-abia aștept să-l văd.

— Asta dacă poți să rămâi trează, remarcă Susan. Du-te și trage un somn bun – o oră-două de inconștiență întremătoare. Cosima mă poate duce să dăm de mâncare la rațe.

— Ești sigură? întrebă Fen.

— Bineînțeles că sunt sigură, zise Susan. Cosima nu-mi dă nici o bătaie de cap. E o adevărată plăcere să am grijă de ea.

— Mulțumesc.

— Ia spune: *Pe curând, mami.* Ia spune: *Vise plăcute,* zise gângurind Susan, ca din partea Cosimei.

— Pe curând, bebe mic, zise Fen fluturând din mână. Apoi se duse sus la culcare, după ce-și luă porția de melatonină.

Pip s-a simțit ușor insultată de hainele lui Tom, împrăștiate prin casa ei în cele mai improbabile locuri. S-a întrebat dacă doar își făcuse iluzii sau era numai fără minte să spere că soțui ei și fiul ei vitreg au făcut măcar un pic de ordine în cinstea întoarcerii ei, chiar dacă un buchet de flori sau un bilețel de bun-venit erau ceva ce depășea imaginația lor. A pus rufe în mașina de spălat, a verificat frigiderul și a scris o listă de cumpărături, a făcut patul și a strâns prosoapele umede de pe pardoseala din baie. Dacă mergea acum la Sainsbury's, programul mașinii va fi gata până se întorcea înapoi acasă. Putea atunci să întindă rufele la uscat, să mai bage un rând, și să tragă un pui de somn înainte de a-l lua pe Tom de la școală. Tom stătea și în noaptea aia la ei? June era acasă acum? Putea să-l sune pe Zac și să afle. Sau putea să o sune pe June. Sau îl putea întreba pur și simplu pe Tom când îl vedea. Însă mintea lui Pip era prea confuză din cauza drumului și a oboselii ca să ia o decizie. Și oricum, încă nu avea nevoie să știe.

La supermarket, trecând un pic distrată printre rafturi cu o selecție ciudată de produse în cărucior, Pip s-a oprit și s-a uitat lung. Și-a dat brusc seama, cu uimire, că era un paradox fermecător ca prezervativele să fie așezate lângă trusele de ovulație, ca testele de sarcină să împartă același raft cu absorbantele, ca lubrifiantul de uz intim KY Jelly și balsamul pentru sfârcuri crăpate să stea tub lângă tub. Asta i-a amintit lui Pip reclamele alea pentru teste de sarcină – nu arătau niciodată rezultatul de pe bețișor care constituia cauza îmbrățișării pline de bucurie a frumosului cuplu. Erau încântați că era o alarmă falsă după o tăvăleală neprotejată? Sau sărbătoreau rezultatul unei plănuiri atente în vederea conceperii unui copil? A luat o trusă de ovulație

și s-a întrebat în sinea ei dacă să o cumpere, dacă să se apuce să își cunoască bioritmul și maximele și minimele hormonilor ei. Însă a pus repede la loc cutia și a plecat grăbită din acel raion, ca și cum, dacă n-ar mai fi zăbovit nici o clipă, ar fi putut cumva să alunge gândul de a-l păcăli pe Zac și de a se absolvi pe ea însăși de intenția nepotrivită, de moment.

Cum June locuia în Swiss Cottage, la doar o aruncătură de băț de Sainsbury's, și cum Pip nu se mai simțea chiar atât de obosită, hotărî că ar fi putut foarte bine să ajungă acasă pe un drum ocolitor.

Mama lui June îi răspunse la ușă:

— Pip – ce drăguț. Tom e cu tine?

— Nu, e încă la școală, îi răspunse Pip, întrebându-se brusc dacă sincronizarea ei temporală nu era cumva dezechilibrată. Își verifică ceasul de la mână. Aproape 2 fix, după *ora normală*, cum ar fi zis Cat. Tocmai am fost la Sainsbury's. M-am gândit să trec pe aici. Abia am coborât din avion, de fapt.

Mama lui June zâmbi cu bunăvoință:

— Dorm, se scuză ea. Nu vreau să-i trezesc – dar lui June o să-i pară foarte rău că nu te-a văzut. Dar o să intri mai târziu, nu, când îl aduci pe Tom?

— Sigur că da, zise Pip neștiind prea bine dacă era dezamăgită că Tom nu rămânea la ea în noaptea aia sau dacă o neliniștea faptul că-l va avea pe Zac doar pentru ea. De-abia aștept!

— Este absolut minunat mititelul, se mândri mama lui June.

Pip conduse înapoi cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— E doar din cauza oboselii provocate de diferența de fus orar, se admonestă ea cu mânie.

Nu zărise bilețelul până atunci, dar când se așeză ca să bea o ceașcă de ceai, după ce pusese cumpărăturile la locul lor, întinsese rufele și băgase la spălat încă o tură, îl descoperi, la loc de cinste, pe măsuța de cafea.

Bine ai venit acasă, doamnă!
Te superi dacă dai o fugă până la școală și îl duci
pe Tom la June & Rob?
Ne vedem mai târziu. Livrare de la Sainsbury's
5-7 p.m.
Gătesc eu.
Mi-a fost dor de tine.
Z xx

Pip sorbi din ceai și trasă cu degetele literele sărutărilor lui Zac. Și se trezi brusc, alarmată, gândindu-se: Dumnezeule mare, am dormit buștean două ore și o să întârzii să-l iau pe Tom.

— Ce balonașe mai scoate frățiorul meu, îi zice Tom.

— E frumos tare?

— Face caca galben, se minunează Tom.

— Ce face mama ta?

— Zice că are ugere, dezvăluie Tom, și e o mașină de muls pe care a împrumutat-o de la spital. Nu are voie nimeni în cameră când merge aia.

— Ce minunat pentru voi toți! zice Pip, aruncând o privire prin oglinda retrovizoare spre Tom, care se uită mândru pe geam, cu un zâmbet larg, minunat, pe chip.

— Bebele meu nu râgâie doar pe jumătate, zice Tom.

Primul lucru care i-a trecut lui Pip prin minte a fost că June arăta tot atât de obosită pe cât se simțea ea însăși. Al doilea a fost că bebelușul Nathan Oliver era mai mititel, mai desăvârșit decât ar fi putut să-și imagineze vreodată. În clipa aia, părea cel mai frumos nou-născut din lume.

— Vrei o îmbrățișare? întrebă June.

Pip zâmbi și o cuprinse cu brațele.

— Nu pe mine, vițică toantă, pe bebeluș, râse June.

Pip îl luă în brațe pe Nathan. Își amintea această senzație de la Cosima – că bebelușul înfășat putea fi atât de micuț și totuși atât de greu, de plin de viață, atât de enorm și de minunat și de înspăimântător de prețios. Își trecu ușor buzele peste smocul de păr de pe creștetul bebelușului, simțind cum perișorul emanând mirosul incomparabil de nou-născut îi asaltează toate cele cinci simțuri deodată. Se uită la June, cu un zâmbet întinzându-i-se pe față.

— Este absolut superb, zise ea.

— Mai ia-l nițel în brațe, îi spuse June. Sunt sigură că ți-am zis că există pe undeva un trib în care își îmbrățișează unii altora bebelușii tot timpul – se pare că asta mărește incredibil fertilitatea.

Pip se gândi la trusele de ovulație, la îmbunătățirea miraculoasă a fertilității. Însă asta nu era același lucru. Zac s-ar aștepta ca ea să îmbrățișeze bebelușul. La urma urmei, probabil că Zac deja îl îmbrățișase și el pe Nathan.

June îi dădu cu cotul:

— Te-ai văzut cu Zac?

Pip clătină din cap.

— Ține, zise June, mai ia-l o dată în brațe pe Nathan înainte să pleci.

Pe telefonul de acasă erau două mesaje când a ajuns Cat. Unul era de la Ben, ca să-i spună că-i lăsase un mesaj și pe telefonul mobil, să o anunțe că uitase că trebuie să țină o prelegere la o echipă locală de hockey și că o să ajungă târziu. Celălalt era de la assistant managerul ei de la Dovidels, în care se scuza îndelung, căci știa că ea o să fie foarte obosită după zbor, dar că nu aveau destul personal și Lorna Craven vizita magazinul și dacă era vreo șansă să meargă Cat până acolo. Ea le-a dat telefon amândurora și le-a spus să nu-și facă griji și că o să-i vadă mai târziu.

Lorna Craven ocupa o poziție înaltă în conducere, dar era adepta unui stil de muncă gen „pun și eu mâna la treabă", motiv pentru care era populară în rândul personalului din toate magazinele Dovidels.

— Mi s-a spus că tocmai te-ai întors din Statele Unite? îi zise ea lui Cat, după ce o felicită pentru cifrele demne de toată lauda de luna trecută.

— Așa este, o problemă de familie, confirmă Cat. Am luat-o ca pe o vacanță, totuși. Nu am nici un fel de alte planuri de concediu în viitorul previzibil.

— Toată lumea are nevoie de o pauză din când în când, o liniști Lorna, deși o problemă de familie poate fi rareori categorisită drept vacanță.

Cat ridică o sprânceană, în semn că era de acord.

— Credeam că familia ta era pe undeva prin nord? comentă Lorna.

— Da, spuse Cat. Făcu o pauză. Îi stătea pe vârful limbii. Putea să se abțină sau îi putea da drumul. Mama mea locuiește în Vermont acum, zise ea, surprinsă cât de ușor îi fusese să o spună.

— Înțeleg. Lorna își înclină puțin capul într-o parte și o privi pe Cat: Faci o treabă nemaipomenită aici, bravo.

— Mulțumesc! radie Cat de fericire.

— Deschidem un magazin în Sheffield, la Meadowhall – îl știi?

— Cum să nu știu Meadowhall, râse Cat. Am crescut în Chesterfield – Meadowhall era cel mai apropiat lucru de paradis și faliment adolescentin pentru mine și surorile mele.

Lorna începu să râdă.

— Mai ai familie în Chesterfield?

— Da, mai am, răspunse Cat. Și, pentru prima oară, se întrebă în ce fel să se refere la Django. Toți cei care o cunoșteau îl știau pur și simplu drept Django. Nu aveau nevoie de alte clarificări. Însă Lorna nu știa mai numic despre Cat. Tatăl nostru locuiește acolo, îi spuse Cat pentru că așa i se păru potrivit și suna bine și, în esență dacă nu și pe hârtie, Django avea să fie întotdeauna tatăl lui Fen și al lui Pip în aceeași măsură în care era și tatăl ei.

— Nu te bate gândul să te muți înapoi în zonă? întrebă Lorna și înainte să apuce Cat să spună: O, Doamne, nu, eu am pus ochii pe Tufnell Park, Lorna adăugă: Pentru că te-aș avea foarte serios în vedere să conduci magazinul din Meadowhall. O să fie portdrapelul nostru. Librăria noastră de elită, cu cafenea, organizare de evenimente și tot tacâmul.

Cat stătu și se uită lung. Se întrebă dacă a auzit bine sau dacă oboseala cauzată de diferența de fus orar îi

juca acum feste. Se întrebă, înspăimântată o clipă dacă nu cumva mai avea puse dopurile din spumă, ieșindu-i din urechi ca niște melci fluorescenți fără cochilie.

— Să te gândești la asta! zise Lorna veselă. Și acum hai să ne uităm la previziunile pentru luna viitoare. Apoi trebuie să te duci acasă – sigur ești epuizată.

— Mama ne-a dat niște melatonină, zise Cat, pornind computerul.

Fen McCabe și Matt Holden

De-ar fi putut să știe Matt și Fen că fiecare dintre ei era la fel de neliniștit în legătură cu reunirea lor ca și celălalt. De-ar fi putut ei să dețină, unul despre celălalt, informația că amândoi se jucaseră cu parametrii fidelității, dar că o regretau profund. Și apoi această informație să fie ștearsă, ca prin farmec, din memoria lor. E ușor să ierți, mai greu e să uiți. Dar, într-un fel, a trăi cu vina, a-i ține piept și a o îndura, a învăța din ea e o pavăză împotriva altor călcări pe alături. Fuseseră despărțiți cinci zile și cinci nopți, fuseseră separați de un zbor de șapte ore cu avionul și de câteva meridiane, însă în sufletul lor simțeau acum că trecuseră o mare mult mai întunecată și mai necruțătoare ca să fie din nou împreună acasă.

— Bine ai venit, *cowgirl*[1].

— Sal'tare, partenere.

1. Fata care îngrijește vaci, văcărița – în opoziție de gen cu termenul *cowboy* (văcar).

Ce naiba mi-a venit? se gândi fiecare în timp ce își ziseră bună cu un sărut și se îmbrățișară spunându-și ce bine era să se revadă. *Ce naiba mi-a venit să mă îndepărtez de iubirea vieții mele?*

În ochii fiecăruia din ei, celălalt era incomparabil cu flirturile care făcuseră obiectul nepotrivitei lor dorințe de moment. *Ce naiba mi-a venit? N-o să mai fac așa ceva. Dumnezeule, aproape că mi-am pierdut jumătatea.*

— Trebuie să o ții trează, zise Susan. Trebuie să stea trează până se face ora potrivită de culcare, altfel o să aibă somnul dereglat zile în șir.

— Dar este ora ei de culcare, spuse Fen. Tocmai fierbeam ceainicul cu apă ca să-i încălzesc biberonul.

— Eu nu despre Cosima vorbeam, ci despre tine. Și, de fapt, vorbeam cu Matt. Se întoarse spre fiul ei: Scoate-o pe Fen în oraș la un curry picant și bun. Stau eu cu copilul.

Și Matt, și Fen simțiră că mama lui regizează situația, că avea ea o senzație ascunsă cum că ei au nevoie de un pic de timp și spațiu ca să se acomodeze din nou unul cu celălalt, că ea simțea că despărțirea lor durase mai mult de cele cinci zile și cinci nopți. A fi mamă înseamnă a dobândi un al șaselea simț. A fi o mamă bună înseamnă a folosi acest simț cu înțelepciune. A folosi acest simț cu înțelepciune înseamnă a avea în minte interesele copilului, oricât de mare ar fi copilul. În timp ce îi dădea Cosimei biberonul de culcare, Fen se gândi că poate mama ei nu a dobândit acel al șaselea simț. Spunându-i noapte bună bebelușului ei somnoros, se întrebă dacă propria-i mamă pur și simplu nu fusese o mamă prea bună. În timp ce se machia un pic pentru a ascunde efectele zborului, se întrebă dacă

nu cumva propria-i mamă avea, de fapt, al şaselea simţ şi ştiuse intuitiv că nu era în interesul fiicelor ei ca ea să facă parte din viaţa lor. Poate că în această privinţă fusese o mamă bună. Însă teoriile care i se roteau în spirală prin minte nu puteau da naştere la răspunsuri definitive şi, de fapt, nici nu conta asta. Nu mai conta chiar deloc, zău aşa. Deoarece Fen ştia că mica ei familie se afla în cele mai sigure mâini.

Fen îşi strecoară mâna în mâna lui Matt în timp ce se întorc agale spre casă. De obicei, curry înseamnă mâncat cu nasul în farfurie. În seara asta, însă, au mâncat numai în pauzele oportune din timpul conversaţiei.

— Îţi vine să crezi că fetiţa noastră face un an? se minunează Matt.

— Sper ca până atunci să vină rezultatele lui Django, zice Fen. Atunci poate fi o dublă sărbătoare.

— Să dea Domnul. Mă întreb dacă o să vrea să ştie totul despre călătoria voastră. Una peste alta, a fost o călătorie bună, Fen? întreabă Matt.

— A fost, răspunde ea. Simt că acum am răspunsuri, indiferent dacă au fost date direct sau nu.

— Crezi că o s-o mai vedeţi? Că o să păstraţi legătura, chiar?

— Nu ştiu, meditează Fen. Nu ştiu. În momentul de faţă, nu pot să răspund. Încă nu sunt foarte sigură ce simt sau ce vreau. Toate am reacţionat diferit. Cred că până la urmă Cat a acceptat-o, probabil, mai mult. Pip, însă, se simte încă foarte rănită. Iar eu? Nu ştiu, Matt. Mă simt un pic indiferentă.

Matt dă din cap gânditor.

Ea îşi retrage mâna dintr-a lui şi şi-o pune pe după mijlocul lui, încetinindu-şi pasul.

— Cred că după călătoria asta vreau şi mai mult să ofer micii mele familii tot ce e mai bun. Pentru Cosima. Face o pauză, apoi completează: Pentru tine, Matt.

El o sărută pe frunte.

— E plăcut să aud asta, îi zice el.

Ea îşi lasă capul în jos.

— N-am prea fost drăguţă, aşa-i? O vreme.

Vocea ei e înceată, dar deslușită.

Matt e pe cale să protesteze, dar decide să nu o facă. În loc de asta, îi spune:

— Cred că nici eu nu am fost. N-am ştiut c-o să fie atât de greu – de complex.

— Iar eu n-am ştiut că o să fie atât de obositor, atât de epuizant.

Matt o trage tandru de coadă şi îi zice:

— Am fi tare nebuni dacă am lăsa ca lucrul cel mai bun care ni s-a întâmplat, ca indivizi, să provoace discordie între noi, în cuplu. Nu e vorba despre a-i alege pe cei pe care-i iubim, ci despre a-i iubi, apoi, pe cei pe care i-am ales.

Fen dă din cap:

— Ai foarte mare dreptate.

— Publicăm un articol în legătură cu expoziţia Picasso/Braque, zice Matt. E un articol bun. M-a izbit profund un lucru – ceva ce a zis Braque despre Picasso.

— A spus „Suntem ca nişte alpinişti, legaţi împreună de aceeaşi coardă." Asta voiai să zici! îl întrerupe Fen.

Matt se uită la ea, impresionat. Apoi expresia i se îndulceşte şi o priveşte mai cercetător.

— Ăştia suntem noi, Fen, tu şi cu mine. Suntem împreună. Putem depăşi orice pe lumea asta. Cât despre priveliştea din vârf, eu vreau doar să o împart cu tine.

— Începusem să cad, şovăie glasul lui Fen, te trăgeam şi pe tine în jos cu mine. Se întoarce spre Matt şi îşi pune braţele în jurul lui. Îmi pare foarte rău. Însă inima niciodată nu mi s-a răcit, numai picioarele[1]. Pentru un moment de neînchipuit.

— Şi mie la fel, zice el cu bărbia sprijinită de creştetul capului ei.

Şi stau acolo, în mijlocul trotuarului, strânşi într-o îmbrăţişare, blocând drumul ca un cuplu de adolescenţi. Trecătorii trebuie să coboare de pe bordură ca să-i ocolească, dar nu se pot abţine să nu zâmbească în timp ce fac asta. Fen şi Matt alcătuiesc o priveliştе minunată.

Merg mai departe, ţinându-se de mâini şi legănându-şi braţele, simţindu-se foarte uşori datorită iubirii care se revarsă între ei. Fen se opreşte. Matt se întoarce spre ea. Pare supărată.

— Ce părere ai avea dacă m-aş întoarce la serviciu? întreabă ea.

Matt priveşte la liniile şi pătratele de pe trotuar şi la sprâncenele unite de neliniştе ale lui Fen.

— Cred că ar fi o idee foarte bună, zice el cu glas măsurat. Nu din cauza banilor, se grăbeşte el, ci pentru tine. Cosima o să fie bine, să ştii.

— Ştiu asta acum, îi spune Fen, dar şi mai important e că acum ştiu că şi eu voi fi bine.

1. Joc de cuvinte intraductibil. Expresia *cold feet* (picioare reci) înseamnă teamă, spaimă, frică.

— Bineînţeles că vei fi, o încurajează Matt. Vei fi mai mult decât bine.

— Presupun că, până de curând – ei bine, până acum – încă simţeam că eu şi fetiţa mea suntem legate prin cordonul ombilical. S-ar putea zice că, de fapt, *eu* eram aia care avea anxietatea separării, nu bebeluşul.

— Da, ăsta e un punct de vedere just, zice Matt drăgăstos, însă nu interpreta greşit calităţile tale materne, Fen. Nu-ţi face un deserviciu.

— Mi-ar plăcea să mă întorc la muncă, zice Fen, pentru *mine*. Presupun că am dat o aură romantică imaginii mele de mamă cu normă întreagă. Dar, de fapt, cred că am nevoie să lucrez.

— Cred că vei fi o mămică mai fericită din cauza asta, zice Matt, şi, oricum, n-ai putea fi o mamă mai bună de-atât. Fă asta pentru tine.

Ochii lui Fen sunt lăsaţi în jos:

— Am fost îngrozitoare? îl întreabă ea.

— Nu îngrozitoare, răspunde el, nu chiar.

— Nu chiar? face Fen. Sau nu chiar îngrozitoare?

Matt râde şi o împinge uşor cu pumnul.

— Nu chiar îngrozitoare, clarifică el şi o sărută pe frunte.

— Să devin mamă a fost ceva atât de colosal. Sunt altfel acum decât femeia care nu avea un copil.

Face o pauză. Se uită la Matt cu atenţie încordată. Tatăl copilului ei – ce bărbat frumos.

— Sunt îngrijorată. Sunt la fel de drăguţă ca fata aia fără griji de care te-ai îndrăgostit?

El îi lasă capul într-o parte şi o analizează din priviri:

— Nu văd decât fata de care sunt îndrăgostit. Nu am ochi decât pentru tine. O sărută tandru şi ochii lui

Fen se închid de recunoștință, ușurare și fericire. Haide, zice el, strecurându-și mâna în buzunarul de la spate al blugilor ei, strângând-o prietenește și afectuos de fund. Hai să mergem acasă.

— Mă gândeam să o întreb pe Pip, să văd dacă ar vrea să aibă grijă de Cosima în zilele în care lucrez, zice Pip.

Matt se gândește și îi răspunde:

— Știu și eu. Ocazional, o zi când și când, e una – dar are și ea viața ei.

— Dar îi plac foarte mult copiii.

— Așa că s-ar putea să aibă curând unul al ei.

Fen îi aruncă o privire, se întreabă dacă să-i dezvăluie ce știe, dar decide să-și respecte sora și se îndepărtează de la subiect.

— Poate că le-ai putea întreba pe celelalte mămici despre dădace sau ceva asemănător? sugerează Matt.

Fen se gândește și zice:

— Așa o să fac. Bună idee.

La trei dimineața, Fen e foarte trează. Stă întinsă în pat, conștientă de somnul liniștit al lui Matt lângă ea. Se lipește de el. Mirosul lui, pielea lui, foarte familiare ei.

Bănuiesc că, pentru o vreme, am văzut, prostește, monogamia – și viața casnică – ca sufocându-mi capacitatea de a zbura și de a fi exuberantă și fără griji. M-am temut că o să-mi sărăcească individualitatea. Dar adevărul e că nu sunt fără griji, am responsabilități și angajamente uriașe și, deși o clipă am vrut să mă sustrag, vreau de fapt să mă dedic cu totul lor, să le venerez – și să nu mai abuzez niciodată de ele. Viața e prea scurtă, familiile sunt prea fragile. Tu ești

Alesul meu. Cântecele pop de duzină și poezia proastă proclamă iubirea ca însemnând doi care devin unul. Dar uite ce am realizat noi doi, uite ce a făcut iubirea noastră: noi doi am devenit trei.

— Matt? El nu se trezește. Miroase atât de frumos. E atât de plăcut la atingere. Brațul lui Fen e în jurul lui, ca și cum el ar sta la ea în poală, și e plăcut să-l țină așa. Îmi pare rău. Se gândește de ce îi pare rău. Probabil ți-am dat voie să te îndoiești de iubirea mea pentru tine, zice ea. Îi mângâie cu drag părul. Îi sărută ceafa. Ce nebunie, spune ea. Te iubesc.

Matt se preface în continuare că doarme.

Pip și Zac Holmes

Pip era îngrijorată de clipa când avea să-l vadă pe Zac. Fusese nevoie ca surorile ei să o facă să înțeleagă că trebuia să deschidă ea subiectul, deoarece soțul ei nu își dădea seama ce mare importanță prezintă pentru ea. Însă el întârzia și ea începea să se simtă foarte obosită și copleșită de emoții. Fusese surprinsă de cât de greu i se păruse să își ia rămas-bun de la Tom acasă la mama lui. Îi fusese urât singură pe drumul înapoi, când conducea pe Fitzjohn's Avenue, și odată ajunsă acasă a tânjit după fericita distragere a atenției pe care o oferea Tom, vorbind vrute și nevrute despre igiena personală a profesorilor lui, despre îngrozitoarele mese de la școală și cantitatea revoltătoare de teme. Nu avea nimic de făcut. Nu avea pe nimeni cu care să vorbească. Numai o grămadă groaznică de chestii la care să se gândească. Pip o îndrăgea nespus de mult pe June și îi plăcuse la nebunie să-l legene pe bebelușul Nathan, dar în clipa de față îi purta pică lui June pentru perfecțiunea aparent lipsită de efort a familiei ei și se disprețuia pe sine însăși pentru faptul

că simțea asta. A fost neplăcut surprinsă când i-a trecut prin cap că June avea parte de chiar mai mult decât merita cu prisosință.

Dilema lui Zac era dacă să-și trezească soția sau să o lase să doarmă. A stat și s-a uitat la ea, cum stătea ghemuită pe canapea, cu telecomanda băgată sub bărbie, cu buzele depărtate și ușor strivite din cauza unghiului ciudat, inconfortabil în care adormise. Arăta tânără, aproape ca un copil; liniștită. Poate că ar trebui să o lase să doarmă. Dar știa teoria ei despre managementul oboselii cauzate de diferența de fus orar și, deși pe moment era posibil ca ea să fie morocănoasă din cauza amețelii, s-a gândit că o să-i mulțumească pe urmă că a trezit-o. A încercat, cât de delicat a putut, dându-i părul pe după ureche, așezându-și mâna pe umărul ei și scuturând-o ușor. Apoi i-a șoptit numele și a lovit-o de câteva ori, prietenește, peste fund. Însă ea tot dormea. A hotărât să se apuce de gătit, dar nici măcar damful de usturoi sau zăngănitul oalelor nu au trezit-o. S-a uitat un pic la televizor, așezându-și în poală picioarele ei desculțe și gâdilând-o ușor la degete, dar ea nu s-a mișcat. Așadar, cu mâncarea gătită și soția adormită, și-a deschis laptopul și a mai lucrat un pic.

— Arde ceva!

Astea au fost primele cuvinte pe care i le-a adresat Pip.

— Fir-ar al dracu'! a făcut el.

Tigaia e așa un dezastru, iar Zac are o moacă atât de înfometată și de nefericită, că Pip nu se poate abține să nu râdă nițeluș.

— Mor de foame! protestează el. Nu-mi vine să cred că tabelele alea mi se par atât de fascinante, încât să

nu mai bag nimic de seamă, inclusiv că-mi arde casa. Sunt un tolomac, se văicărește el. Trage cu ochiul la tigaie: Sunt un tolomac flămând.

— Nu, nu ești, ești un scump, zice Pip, cât pe ce să se mire și ea.

Zac e de-a dreptul surprins de vorbele ei; s-a obișnuit foarte mult cu felul lui Pip de a-și păzi latura plină de afecțiune a firii ei, de a nu și-o exterioriza.

— Mulțumesc, zice el, revenind în zona camerei de zi. Nici tu nu ești de lepădat.

Se uită unul la altul, așteptând să vadă care va zâmbi primul, care va vorbi primul.

Pip le face pe amândouă:

— Am avut o călătorie infernală, zice ea, dar a fost bine că am făcut-o – deși nu ni se părea așa atunci când eram în toiul evenimentelor.

— Cum e ea? întreabă Zac. Și cum ai vrea să mă refer la ea: ca fiind mama ta sau să-i folosesc numele?

— Hai să-i zicem Penny.

— Deci, cum e Penny? repetă Zac întrebarea.

— E de treabă, răspunde Pip. Mai că mi-aș fi dorit să fie o încarnare a răului, dar nu e. De fapt, nu este o persoană *rea*. Acum pot să recunosc asta.

— Asta e bine, asta reprezintă o încheiere, presupun.

— De fapt, pare să fie exact contrariul. Poate că de aia mă și simt încă foarte tulburată. Acum există un început. Nu știu cât de mult o să păstrăm legătura. Dar ea chiar se află la capătul unei linii telefonice sau la o depărtare de doar o călătorie cu avionul. Pot să-i asociez un chip. O s-o mai văd cândva – nu știu când. Dar va veni o vreme. Și nu cred că mă va deranja.

— Foarte nobil din partea ta, zice Zac, cu admirație sinceră, care o flatează pe Pip.

— Mai important: vreo veste despre Django? întreabă Pip.

— Nu, din câte știu eu, răspunde Zac, dar mergem acolo în weekend, nu, de ziua Cosimei? Că veni vorba de vești și zile de naștere – ai primit mesajul meu despre bebeluș?

— Da, mulțumesc.

— Este adorabil, zice Zac.

— Știu, l-am văzut și eu în după-amiaza asta – când l-am dus pe Tom înapoi.

— A, face Zac, după care dă din cap un pic ciudat.

— Da, zice Pip repede, privind în jurul ei.

— Este adorabil, repetă Zac, nu-i așa?

— Absolut adorabil, zice Pip, iar Tom este topit.

— Nu-i așa că e...

Haide Pip, dă-i drumul! E momentul prielnic pentru o discuție de la suflet la suflet. Tu ești calmă și Zac pare într-o dispoziție bună. Spune ceva!

Însă Pip răsfoiește acum *Evening Standard* și nu poate să vadă că Zac se uită fix la ea, sperând să-i atragă privirea.

— Nu e nimic la televizor, zice ea, după ce a petrecut o grămadă de timp uitându-se pe programul TV.

— Și nu e nimic de mâncare, adaugă Zac.

— Ce ne facem? întreabă Pip, sperând ca Zac să propună mâncare la comandă și un DVD.

— Am putea să comandăm ceva și să ne uităm la un DVD, zice el.

— OK, răspunde ea.

— Sau, zice Zac așezându-se pe marginea măsuței de cafea și luându-i fața în palme, sau am putea pur și simplu să mergem în pat și să facem un copil.

Reacția imediată a lui Pip este că nu se poate să fie atât de ușor. În mod sigur, confruntarea pe care a plănuit-o cu minuțiozitate, de care-i era groază, trebuie să aibă loc. Trebuie să existe măcar o discuție, cel puțin. Neliniști. Lacrimi. Declarații. Deschiderea sufletului. Bătăi de inimă. O ceartă. Să-i zică: Ești sigur? Să-i zică: Nu vorbești serios. Ce te-a făcut să te răzgândești? Credeam că ai crezut că eu glumeam? N-ai zis tu că familia ta e completă cu Tom? Spui asta doar ca să mă faci pe mine fericită/să tac?

Însă, din fericire pentru Zac, și până la urmă și pentru Pip, ea e un pic prea obosită de călătorie și de încărcătura enormă a ultimelor zile ca să decidă ce propoziție să rostească. Așa că stă pur și simplu cu gura căscată de uimire, iar lui Zac îi crește inima și mai mult la vederea uimirii ei de acum, decât acum patru ani, atunci când a rămas cu gura căscată la vederea cutiuței de la Tiffany's, cu inelul de logodnă din platină, cu diamant.

— Mi-ai devenit dornic să-mi cazi cloșcă? întreabă ea cu șiretenie.

— Da, cred că da, dă Zac din cap. Vreau un copil cu tine.

— Nu, nu vrei, zice Pip, încercând să nu rânjească, dar Zac știe că ea îl tachinează.

— Ba vreau, fir-ar să fie.

— De la îmbrățișatul micuțului Nathan ți se trage? întreabă Pip.

— O, Doamne, te-a prostit și pe tine June cu teoriile ei despre fertilitatea tribală, râde Zac. Ca să fiu sincer, cât ai fost plecată, pur și simplu m-am gândit îndelung la asta.

— Zac, șoptește Pip, cu mâna la obraz, iubindu-l nespus de mult.

— Îmi doresc să-mi fi dat seama mai demult că vorbești serios, zice Zac. Am ratat o mulțime de ocazii de împerechere.

Cat și Ben York

Cat se uita la *Spitalul de urgență* atunci când Ben sosi acasă. Nu atât se uita, cât se holba în gol la televizor, cu o expresie imobilă.

— Ești încă trează, remarcă el. Nu ești dărâmată?

— Melatonina e bună? îl întrebă Cat.

— Da, doar că aici nu e autorizată, îi răspunse Ben, deși eu aș zice că e mai bună decât Temazapan sau Valium. Ai cumpărat în State?

— Penny ne-a dat-o pe-a lui Bob, îi zise Cat.

— Penny v-a dat-o pe-a lui Bob? repetă Ben, ridicând dintr-o sprânceană. V-a mai dat și altceva? Să zicem – o explicație, în primul rând de ce a șters-o cu un cowboy?

— Nu era cowboy, era regele tubulaturii din plastic. Și ne-a dat, de fapt – ne-a dat un fel de explicație. Nu a fost nici pe departe atât de înspăimântătoare cum mă așteptam. Doar tristă, de fapt.

— Te superi dacă închidem ăsta? zise Ben, aruncând o privire spre televizor. Prea e ca la serviciu – doar că spitalul meu nu e deloc la fel de incitant, iar

personalul nu arată nici pe departe la fel de bine. Iar asta mi se pare puțin cam deprimant.

Cat râse. Și apoi își mușcă buza și își înclină capul spre umăr, ceea ce Ben știa că marchează o rugăminte de vreun fel.

— Ce e? o tachină el. Ce vrei? O, Dumnezeule, cât de mult ai cheltuit de pe cartea de credit?

— Nimic, protestă Cat. Nu contează. *Nimic.*

— Nimic pe cartea de credit? Ben era foarte mirat. *Tu?*

Cat dădu din cap.

— Pe cuvânt, îi spuse ea cu seriozitate, nu am făcut cumpărături, nu am avut timp.

— Și atunci, ce aveai de gând să spui? o încercă Ben.

Cat se gândi. Și apoi socoti că era un gând atât de neașteptat și, probabil, prostesc, că ar fi fost mai înțelept să nu mai spună nimic. Probabil că vorbea diferența de fus orar. Sau Lorna Craven.

— Ce mai faci, iubito? o întrebă el. Așadar a meritat să faceți călătoria?

— Da, răspunse ea. Mă simt mult mai liniștită. Călătoria a zdrobit drama, mistica. Credeam că era ceva de care să mă tem, să mă rușinez, să fug, și totuși, presupun, față de care să fiu sclavă. Dar, de fapt, eu nu am avut nimic de-a face cu nimic din toate astea. E doar o poveste un pic cam tristă, de fapt, dar este o poveste în care acum îmi dau seama că eu nu am jucat nici un rol.

— Mă bucur foarte mult pentru tine, zise Ben tandru.

— Lui Pip a părut să-i fie cel mai greu, dar ea a fost mereu cea care a jucat rolul mamei, așa că bănuiesc că atunci când a întâlnit-o pe cea adevărată a fost oarecum ca și cum ar fi ajuns față în față cu rivala ei, zise Cat

gânditoare. Am avut o izbucnire isterică într-o zi, dar după ce a trecut, m-am simțit mult mai rațională. Fen a scos la înaintare niște texte pline de miez – faptul că a devenit mamă a făcut-o mult mai puternică decât își dă ea seama.

— Crezi că seamănă cu tine?

— O văd pe Pip în ea – sau pe ea în Pip. Făcu o pauză. Oricum, eu am ochii lui Django, mai ții minte. Vreo veste despre analizele lui, Ben?

Ben clătină din cap:

— Însă sunt sigur că vom afla ceva până în weekend. Vom fi cu toții acolo.

Cat era gânditoare:

— Ben... doar că... Avea dificultăți în a-și găsi cuvintele. Eu nu vreau să știu – dacă e proastă... vestea. M-am gândit la asta. Sentimentle mele față de Django sunt atât de fragile, atât de noi, atât de promițătoare. Nu vreau să-mi fie luate. L-am descoperit abia de curând. Nu pot să fac față nici măcar gândului că nu-l voi avea întotdeauna. Sună pompos, dar călătoria asta în State a avut legătură cu identitatea mea. Nu doar a mea – și a surorilor mele. Dar mă văd așa cum sunt – o femeie tânără, cu toată viața înainte. Vreau să trăiesc din plin. Vreau ca momentele fericite să le depășească pe cele triste. Cei din jurul meu... mama, tata... a existat atâta tristețe, atâtea chestii aiurea. Într-un fel mi-e milă de Penny, de mama mea. Timpul pe care-l petrec cu Django vreau să fie plin de fericire. Sună naiv? Sună prosteşte? Nu vreau ca norii întunecați să umbrească totul atunci când sunt cu el, nu vreau decât soare.

Ben se gândi un moment și apoi dădu din cap:

— Înțeleg, zise el, dar știi că vrea să cunosc toate detaliile, toate datele, toate cifrele? Cat dădu din cap și

ridică din umeri. Îți respect dorințele. Și le respect și pe ale lui.

— Îți mulțumesc, Ben, zise ea. E ciudat – familia mea este în mod cert neconvențională. Însă e așa o ușurare ca în sfârșit să simt că nu provin dintr-una rea sau din gene defecte.

— Așadar, dacă nu există implicații ereditare, ești pregătită să faci copii? întrebă Ben.

Cat râse:

— Doctore York, doar de atât sunt capabile manierele tale la patul bonavilor?

— OK, zise Ben. OK. Dar, de fapt, sunt serios acum. Nu poți nega dorința masculină de a avea copii. Există. E dovedită medical. Eu știu pe pielea mea. Sunt un afurisit de doctor – și încă unul care vrea să cadă cloșcă. Ai vrea să ai un copil? Cu mine?

Cat nu râse, dar îi zâmbi soțului ei.

— O familie mai mare e o idee foarte bună, anunță ea, ceea ce era pentru ea o veste la fel de bună ca și pentru Ben, dar putem să așteptăm un an-doi? Vreau să am un copil doar cu tine – dar mi-ar plăcea un an sau doi ca să-mi văd mai întâi de carieră.

Ben se gândi la asta în tăcere.

— Nu o să mă joc cu pilulele tale atunci, nu vreun an și ceva, zise el cu un oftat teatral.

Ea îl sărută pe bărbie, pe buze.

— Și acum treci la culcare, îi zise el. Arăți pur și simplu dărâmată.

La 3:15 a doua zi dimineața, cele trei surori McCabe sunt cât se poate de treze. După ce Matt a simțit că Fen a teminat cu declarațiile, se preface că se trezește dintr-un somn adânc și descoperă că ea este foarte

dornică să-şi pecetluiască vorbele făcând dragoste încet, minunat. Zac şi Pip înlocuiesc familiaritatea sexului sălbatic cu fasinanta ocupaţie a procreării şi adorm unul în braţele celuilalt, lipicioşi, dar plini de speranţă.

În Clapham, Cat stă întinsă în pat, fără să doarmă, şi se gândeşte la sex. Sexul, crede ea, înseamnă mai mult decât a face copii. Înseamnă fericire. Comunicare la un nivel mai înalt decât limbajul. Înseamnă dragoste.

Înseamnă dorinţă!

Se întoarce pe-o parte şi îşi priveşte lung soţul adormit. Se simte aţâţată. Îi atinge uşor buzele cu vârfurile degetelor şi el protestează în somn şi se întoarce cu spatele. Răsucirea spatelui său minunat. Îşi pune încet buzele pe panta dulce a omoplatului său, apăsându-şi-le de el. Apoi îşi linge buzele, punându-şi-le din nou pe pielea lui. Îşi plimbă mâna de-a lungul braţului, muşchilor, forţei sale. Îi găseşte mâna, degetele lui dorm dulce, dar ea le pipăie pe fiecare pe toată lungimea. Îşi duce mâna înapoi, în sus, pe pieptul lui, îl mângâie şi mâna ei întârzie deasupra micului smoc de păr pe care el îl are acolo. Cu grijă, îl pipăie mai jos, pe abdomen. Apoi în josul coapsei, până unde poate ajunge. Vrea să-l trezească? Nu e sigură. Îi face plăcere să fie numai al ei. Îl sărută pe gât şi îşi trece limba pe mugurele moale al lobului urechii. Îi pipăie din nou braţul, pieptul. Mai jos, abdomenul. Degetele – încă lipsite de energie. Şi îşi duce mâna şi mai jos. Şi descoperă că penisul lui e întins şi erect. *Fascinant*, îşi zice în sinea ei, *are o viaţă proprie. Femeia îl admonestează adesea pe bărbat că gândeşte cu scula – dar eu cred că mai degrabă scula gândeşte în locul lui.*

I-l cuprinde şi trage delicat de el. Ben încă doarme dus. Ea se bagă sub pătură şi, cu foarte mare grijă, îi

ia în gură toată lungimea. Nu ştie dacă să nu se simtă puţin jignită că nici măcar o felaţie surpriză nu poate să-l trezească. Deşi e excitat, cu siguranţă. Ea se retrage şi se lipeşte de el, urmând conturul trupului său, cu mâna în jurul erecţiei lui. Stă întinsă acolo, în nemişcare şi linişte, iubindu-l.

— Asta e tot? zice Ben pe neaşteptate.

Şi acum el se întoarce pe spate şi îi închide gura cu un sărut profund înainte ca ea să apuce să spună: Afurisitule, ai fost treaz tot timpul. Mâinile lui sunt peste tot. El o ciupeşte cu dorinţă de sfârcuri şi ei i se taie respiraţia. O atinge între buzele sexului ei şi o descoperă umedă de aşteptare şi dorinţă pentru el. Îi mângâie şi îi împunge uşor clitorisul care se întăreşte şi ea geme şi ar putea să-şi dea drumul chiar acum, dar mâna lui se îndepărtează brusc şi el şi-o aduce sus, la gura ei, unde limbile lor ling de pe degetele lui esenţa ei.

— O să ţi-o trag până nu mai poţi, murmură Ben, şi Cat e prea întârâtată ca să-i răspundă, ca să-şi folosească glasul pentru altceva decât gemete.

Înfierbântaţi şi transpiraţi, chicotesc şi gâfâie, gemând tot timpul cât ţine tăvăleala sălbatică.

A ajuns la os

După telefonul dat de Ben la prânz, Matt și Zac își petrecură restul zilei scoțând câte un „rahat" și „fir-ar al dracului" la intervale regulate de timp, până se făcu ora să se întâlnească la Marinarii.

— Superbă zi, remarcă plin de entuziasm patronul.

— Da? făcu Matt, dându-și seama că nici nu observase cum e vremea și nici nimic altceva.

— E o zi de căcat, oftă Zac, în timp ce-și luau halbele și-l așteptau pe Ben, pur și simplu groaznică.

Ben sosi curând după aceea și își goli halba ca să-și potolească setea și să-și pregătească vocea.

— După cum știți, Django a cerut să fiu informat de doctori, începu el, iar astăzi ni s-a spus că gradul de cancer la prostată al lui Django este ridicat: 8-10, și că stadiul cancerului e T4. Asta nu e bine. Are și cancer secundar osos, așa cum existau temeri. E de așteptat să se întindă și la ganglionii limfatici. Își frecă baza nasului și se încruntă. Nu e bine. Nu e bine deloc. Nu avem nimic din ce-am sperat – nimic din ce le-am zis lui sau fetelor, ca să rămână optimiști.

— Nu există tratament? întrebă Zac.

— Tratament există, dar nu există vindecare, răspunse Ben. I se va face radioterapie – ca tratament paliativ. E foarte eficace la ușurarea simptomelor, cum ar fi durerea, mai ales la oase. Se discută și despre terapia hormonală – reducerea nivelului de testosteron poate încetini creșterea celulelor canceroase și poate chiar să micșoreze tumoarea și să reducă la minimum răspândirea, dar trebuie să se afle mai multe despre cât de mult s-a răspândit cancerul, ca să se poată decide dacă e viabil tratamentul.

— Alte analize? zise Zac.

— Tomografii, în principal, explică Ben. L-ar putea opera ca să-i scoată testiculele în totalitate sau parțial, dar mă îndoiesc că vor face asta în cazul lui Django, având în vedere vârsta lui și stadiul cancerului. Apoi, mai există medicamente sub formă de injecții sau granule care se administrează sub pielea abdomenului, sau sub formă de lichid care se injectează în mușchi în fiecare lună sau la o lună și ceva. Sau există medicamente din cadrul terapiei hormonale sub formă de tablete.

— Astea sună mai bine, zise Matt. Găsește el o metodă de a le integra în vreo rețetă de-a lui sau alta.

Ben scoase doar un zâmbet fugar:

— Există efecte secundare groaznice, zise el. Impotență, pierderea dorinței, bufeuri, creștere în greutate, oboseală. Și chiar umflarea sânilor și durere la atingere.

— Dumnezeule mare, zise Zac furios. De parcă sărmanul nefericit nu a suferit deja destule umilințe, destule griji și destul disconfort.

Matt își întinse mâinile pe masă:

— Auzi, indiferent ce tratament face, chestia asta o să-l omoare – asta vrei să spui?

— Pe scurt, într-o formulare foarte dură, da, oftă Ben.

— Django McCabe are cancer în fază terminală, zise Matt, ca să se asigure că a înțeles bine. Și nu se poate face nimic, în afară de a-i ușura simptomele? Cum dracu' o să-i spun lui Fen?

— Asta o să facă Django, spuse Ben. Deși știu sigur, pentru că ea mi-a spus deja, Cat nu o să vrea să știe amănunte. Fen o să vrea? Pip?

— Doar o știi pe Pip, zise Zac încet.

— Știți ce, le spuse Ben, când mergem acolo mâine, o să vedem cum primește el vestea și, poate că noi, ca familie, vom putea să ne dăm seama cum să procedăm.

Realități dure și minciuni nevinovate

Fen cumpărase o carte pentru prima aniversare a Cosimei. Îi mai cumpărase multe alte cadouri, dar simțea că darul cel mai important era cartea. O cumpărase pentru că-i plăcuse, deși era în mod clar peste intelectul unui copil de un an. Chiar și pentru un istoric de artă de bună credință, cu o dublă distincție de la Institutul Courtauld, ilustrațiile erau frumoase și minunat realizate: neînchipuit de delicate, deloc la întâmplare și oarecum melancolice. În afară de asta, lui Fen povestea i se păru în același timp înduioșătoare și înălțătoare – micuțul castor singuratic, care crede că ecoul propriului său plâns este tristețea altui castor și care se apucă să traverseze lacul cel mare ca să vadă despre ce e vorba, pe drum împrietenindu-se cu alte suflete singure. Ceva legat de carte atinse o coardă sensibilă la Fen și ea îl puse pe Matt să o citească, din scoarță

în scoarță, care-i spuse: Foarte drăguț, scumpo, și se întoarse la *GQ*[1]-ul lui.

Exista ceva din micul castor în fiecare dintre surorile McCabe; ceva din ecou în aceia care le iubeau.

Când ești trist, Ecoul e trist... Când ești vesel, și Ecoul e vesel.

Astfel, când debarcară din convoiul lor, într-o dimineață neplăcut de răcoroasă și umedă de iulie, și se duseră grămadă spre Django ca niște cățeluși neastâmpărați, ce altceva putu să facă bătrânul decât să-și lase celulele secătuite revigorate de veselia lor.

— Ele știu? îl întrebă Django pe Ben, departe de urechile celorlalți.

— Nu le-am spus încă, îi răspunse Ben.

— Dar le-ai spus băieților, așa cum te-am rugat?

— Da, le-am zis. Totul ține de tine, Django. Suntem alături de tine. Suntem aici ca să te ajutăm.

Django se gândi un pic:

— Hai să vedem cum evoluează lucrurile. Avem de sărbătorit o zi de naștere. Și de ascultat povești din călătoria lor. Și de ce-aș vrea să risc să le pierd râsul, zâmbetele alea expansive, toată această dragoste fericită, împărtășindu-le detalii sângeroase și transmițându-le o stare de îngrijorare deprimantă?

— Cum te simți?

— Nici mai bine, nici mai rău. Un pic obosit poate, căci mi se pare foarte enervantă căldura asta. Mă dor și mă supără toate cele și mă trezesc fix la 5:15 în fiecare dimineață. Django făcu o pauză, apoi îl bătu pe

1. Revista lunară GQ, destinată publicului masculin.

umăr pe Ben: Dar, în afară de asta, nu prea rău pentru un moș septuagenar bolnav de cancer. Și acum haide, vino. Am făcut *Pimm's*[1]. N-am avut mentă, dar era pătrunjel în grădină și am folosit de-ăsta în loc. Hai să strângem trupa.

Din vorbă în vorbă, de-a lungul conversației, după aperitiv și în timp ce servea felul principal, Django le dădu porții mici de detalii privind boala lui, în timp ce punea cu lingura din plăcinta pescărească, în care pusese de la el și fasole cu boabe roșii, pentru culoarea lor splendidă, plus un pic de carne de pui, pentru mai multe proteine.

— O veste bună – radioterapia va da bătăi de cap durerilor. Vrei cartofi, Cat? E un pic mai nasol cu cealaltă chestie – dar, după cum zice Ben, e foarte posibil să duc o viață normală, să mă bucur de ea la fel de mult, în ciuda a tot.

Surorile McCabe se uitară de la Django la Ben. Ben citi situația într-o clipită: știu că Django bucătărea adevărul exact așa cum bucătărea la rețetele lui – toate elementele esențiale erau acolo, dar în cantitățile pe care Django hotărâse că ar fi cel mai bine să le folosească, plus unul-două ingrediente pentru ca savoarea să fie a lui, unică. Django avea de gând să se poarte cu cancerul așa cum se purta cu mâncarea. Django își va motiva că seamănă un pic cu jazzul, o colecție de note de aranjat într-o scară muzicală, pe care avea libertatea, avea dreptul, să le bucătărească în ce privește nota de accent și ordinea.

1. Marcă de băuturi alcoolice foarte populară în Marea Britanie, mai ales în partea sudică a țării.

Însă deşi fetele aveau ureche pentru jazz, informaţiile medicale sunau strident pentru urechile lor. Nu prea înţelegeau ceea ce auzeau, nici dacă trebuiau să apeleze la Ben sau la Django pentru informaţii suplimentare.

— Ai rezultatele? întrebă Pip.

— Când au venit? întrebă Fen.

Cat nu zise nimic. Nu putea. Inima îi bătea cu putere, mai să-i sară din piept. *Fă să nu aibă rezultatele încă. Nu vreau realitatea. Vreau doar să am speranţe.*

Django trase cu ochiul la cartofi, ca şi cum era nevoie de cea mai mare concentrare ca să şi-i aleagă. Îşi puse din ei cu lingura în farfurie, adăugă un pic de sos, îi făcu semn lui Matt să-i umple paharul cu *Pimm's* şi apoi se întoarse spre fete, de parcă uitase ce-l întrebaseră.

— O, făcu el evaziv, că-mi pot trata bătrânele oase cu radioterapie, ceea ce va ajuta foarte mult în privinţa disconfortului pe care-l simt uneori.

— S-a răspândit? întrebă Pip. Nu e doar cancer la prostată – s-a răspândit şi în oase?

— Un pic, zise Django.

— Care-i partea mai nasoală – despre prostată? insistă Pip.

— Partea mai nasoală despre prostată? făcu Django, ca şi cum încerca să-şi aducă aminte. A, asta. Da, prostata mea e într-o stare jalnică. Însă e cam ca şi cu apendicele. Sau cu monarhia. Nu e neapărat necesară.

— Se poate trata? insistă Pip.

— Cum zicea şi Ben, răspunse el diplomat, cu cea mai fugară privire complice spre doctor, uneori nu merită efortul – tratamentele şi efectele secundare sunt

mai rele decât simptomele cancerului. Or s-ar putea ca, oricum, cancerul să nu afecteze cu nimic durata de viaţă. Ei, acum, haideţi, Fen, Cat – nici nu v-aţi atins de ţelină. Am pasat-o cu brânză dulce, de casă – nu că e bună?

Ben se ţine după Django la bucătărie, sub pretextul că duce teancul de farfurii şi castroane goale, care au fost, toate, lăsate ca şi curate, cât se poate de mulţumitor. Django cotrobăie prin dulapuri şi sertare, bombănind. Ben îi pune o mână pe umăr:

— Te simţi bine? întreabă el.

— Da, da, răspunde Django, niţel nervos. Aha, uite unde erau afurisitele.

Arată demonstrativ borcanul cu vişine.

— OK, zice Ben. Însă mâna lui rămâne nemişcată pe umărul lui Django: Eşti sigur?

Django se gândeşte şi zice:

— Am ales să nu folosesc cuvântul *terminal.* Când fetele sunt triste, sunt şi eu trist. Când ele îşi fac griji, îmi fac griji. Dar cel mai important, când ele sunt fericite, sunt fericit. Şi oricât aş avea de trăit, aş putea tot atât de bine să fac din timpul rămas unul vesel. Face o pauză, înclină uşor capul într-o parte şi se uită la Ben. Făcându-se ecoul afecţiunii ginerelui său, Django îşi pune şi el mâna pe umărul lui Ben: Dar îţi mulţumesc, Ben. Fetele – par, toate, altfel. Nu doar fericite şi pline de viaţă şi din nou aşa cum erau pe vremuri, dar ca şi cum ar fi mândre să fie şi într-un sine *nou.* Trebuie să le fi prins bine călătoria în State. Trebuie să fi fost un lucru bun. Ar fi cel mai potrivit dacă până la urmă ar ieşi ceva bun din toate astea. Noi, ăştia bătrânii, am cam încurcat borcanele – dar Cat, Fen şi

Pip netezesc cutele foarte frumos. Ai putea să aduci tu înghețata din congelator?

Însă înainte ca Ben să poată face asta, Django își pune din nou mâna pe umărul lui:

— Ben, am contribuit eu cu ceva, în vreun fel, la boala mea? Nu vreau să sune aiurea sau melodramatic, dar dacă sănătatea nu are legătură doar cu ce introducem în corpul nostru, ci și cu ce facem cu el, dacă sănătatea e o stare a minții... Se îndepărtează ca să scotocească zgomotos prin sertarul cu tacâmuri. Doar deșert, murmură el.

— Linguriţele vor fi numai bune, îi vine Ben în ajutor.

— Nu, nu *desert*, zâmbește Django, nu de tacâmurile de desert vorbeam. Mă întreb dacă faptele și acțiunile mele au contribuit cumva la declinul meu.

Ben lasă înghețata jos, pe blatul de bucătărie și îi zice cu fermitate:

— Django, cancerul e cancer. E o boală tăcută, groaznică. Sunt celule periculoase. Chestii afurisite. Ele nu au conștiință. Cu siguranță, nu fac deosebire între victime. Nu există nici o dovadă că păcătoșii sunt loviți mai mult decât virtuoșii. Și, pentru Dumnezeu, tu ai de departe mai multe afurisite de virtuți decât afurisite de defecte. Nu există ceva ce ai fi putut să faci sau nu. Nu e vina ta. E doar ghinionu' dracu', Django.

Lacrimi înțeapă ochii lui Django:

— Măi, da' ce mai înjuri, îi zice el lui Ben, trăgându-l cu drag de o ureche.

Cosima își petrecu prima aniversare a zilei ei de naștere la picnic, pe domeniul de la Chatsworth House. Tatăl ei și unchiul ei Zac își petrecură prima ei zi de naștere îndemnând-o să meargă.

— Genunchii ei sunt prea grăsuți, râse Ben cu căldură. Ia uitați-vă la ei, arată ca niște fursecuri crescute. Și uitați-vă și voi la chiflele alea de carne din jurul coapselor ei. Un mini-luptător de sumo!

— Ia mai du-te dracu'! protestează Fen, aruncând cu castraveciori în el.

— Stăpânește-ți limba, Fenella! zise Django.

— Te tachinam, spuse Ben. Este superbă. Absolut superbă. Îți face cinste. Bebelușii slăbănogi nici nu sunt de luat în considerare.

— Că veni vorba de copii, zise Django, ce mai face Tom? Ce se mai aude despre frățiorul lui?

— E atât de frumos! zise Pip căzută în admirație, cu accentul apropiindu-se alarmant de mult de vocea lui Tweetie Pie. Are niște degețele micuțe-micuțe.

Django îi aruncă lui Zac o privire de evidentă compasiune.

— În momentul de față, Pip se îndoapă cu alimente alcaline și cu Dumnezeu mai știe ce pentru că a decis că vrea o fată. Zac făcu o pauză înainte de a continua: Și mie mi-ar plăcea foarte mult o fată, zise el cu umor sec. Mă întreb dacă verișoarelor li se acordă o reducere la Școala de Fete din South Hampstead.

— Dar noi încă n-am înscris-o pe Cosima! zise Fen, după ce făcu o pauză încărcată de semnificație și îi făcu lui Pip cu ochiul.

— Încercați să vă măriți familia? dansă privirea lui Django de la Pip la Zac.

— Absolut, îi răspunse Zac, iar încântarea care străbătu fulgerător chipul lui Django era nepreţuită.

Toți ochii, cu sprâncenele ridicate, se îndreptară brusc, ca o minge de volei, spre Ben și Cat. Ben doar

rânji, dar Cat își vârî nasul în mâncarea pe care o mai avea în farfurie.

— Ia lăsați-mă în pace! protestă ea, scoțând limba la ei. Eu sunt mai tânără decât voi! Vă asigur că eu și Ben o să-i facem pe bandă, când vom fi pregătiți. Dar vreau să acord o șansă carierei mele, chiar vreau asta cu adevărat.

— Sper să mă întorc la lucru, la toamnă, poate, îi anunță Fen într-o doară, smulgând fire de iarbă, în timp ce expresia fugară de pe fața ei trăda o nevoie imediată de a găsi aprobare.

— Asta e minunat! zise Pip.

— Bravo! exclamă Cat.

— Cu jumătate de normă, precizează Fen.

— *Foarte bine, scumpo, o să ți se potrivească*, îi zise Django.

— Știu, fu de acord Fen. Îmi dau seama de asta. Așa că fiți cu toții cu urechile ciulite după o dădacă bună.

— O voi întreba pe June, zise Zac.

— Trebuie să știe cineva de la serviciu, îi spuse Cat.

— Iar între timp aș putea oricând să te ajut, se oferi Pip.

— Mersi, zise Fen, aruncând o privire tainică de la o palmă la alta, vă mulțumesc tuturor.

— Hei, știați că la Meadowhall se deschide filiala de elită a Dovidels? zise Cat, fără a se adresa cuiva anume. Mi-a spus Lorna Craven din conducere.

— Meadowhall, ehei..., făcu Django. Îmi amintesc de vremurile când Meadowhall era doar câmp.

— Django! protestară Pip și Fen.

Ben observă că soția lui capătă o expresie gânditoare și o îmbujorare ciudată.

— Sunt spitale excelente în și lângă Sheffield. Și în zona învecinată, zise Ben într-o doară, nimănui anume.

— E ciudat, nu-i așa, le zice Zac lui Ben și Matt, în timp ce mai beau niște *Pimm's*, de data asta cu zucchini în loc de castraveți... E o perioadă al dracu' de nasoală, vești de căcat, lucruri groaznice la orizont, dar cu toate astea a fost un weekend minunat. Cu adevărat fericit. Pentru toți.

— Știu ce vrei să zici, încuviințează Matt. Probabil că asta o să sune prea comun, da' atâta vreau să spun: Nu că familia e ceva *nemaipomenit*?

Ben ciocnește cu ei.

— A fost un weekend frumos, consimte el, dar mai mult decât un weekend. Nu știu – parcă e senzația aia că ne apropiem de o perioadă cu adevărat privilegiată. Multor familii nu li se oferă asta – cei dragi sunt răpiți brusc, violent, de accidente de mașină sau infarcturi. Sau mai rău. Însă noi avem o idee înainte ca evenimentul să se producă. Știm din tragedia altora că nu trebuie să-l lăsăm pe omu' ăsta să plece până nu ne luăm la revedere. Știm că el n-o să se întrebe niciodată cât de mult a fost iubit. Că noi – fetele – prietenii lui – nu vom regreta niciodată că nu am apucat să spunem tot ce era de spus. Tratat cum se cuvine – și descoperirile din medicină arată că situația se poate ține sub control – Django poate avea o moarte ușoară. Atunci când va veni timpul.

— Când o să vină timpul, Ben? întreabă Zac.

— Fii cinstit cu noi, zice Matt.

— Nu știu, răspunde Ben. N-o spun doar așa – chiar nu știu. Nu cred că va fi o agravare subită, rapidă.

Însă procesul a început. O să vedem. O să fie după Crăciun... Face o pauză, trist, apoi continuă: Dar poate că n-o să-l apuce pe următorul. Există o rezervă generală în a specifica timpul posibil rămas, deoarece nu poate să sune decât ca o sentință la moarte – *când* vei muri, în loc de cât timp mai ai de trăit. Ben face o pauză. Cred că abordarea lui Django e înțeleaptă – și cred că le-a păstrat pe fetele noastre cu fermitate în inima lui, servindu-le ambiguitatea.

— Nu ai impresia că le punem o perdea în fața ochilor? se întreabă Matt.

Ben clatină din cap:

— Nu, cred că trebuie să urmăm exemplul lui Django.

— Pip o să se prindă, zice Zac. Dacă o să vrea, poate să stea de vorbă cu tine?

Ben dă din cap:

— Se pare că Django vrea ca ele să știe că, deși nu există vindecare, este foarte posibil să-și trăiască durata normală de viață, în ciuda cancerului.

— Vă spun eu, zice Zac, dacă e vreun om care să trăiască vreodată cu adevărat până când moare, ăla e Django McCabe.

— Așa e, beau pentru asta, zice Ben.

— În cinstea lui Django McCabe! toastează Matt. Viață lungă!

Și ciocnesc cu toții cănile cu *Pimm's*.

La înghețată

— Poate că o să vând pur și simplu casa și o să mă mut într-un apartament drăguț în Florida. Undeva aproape de casa Marciei. Să-mi cumpăr lucruri noi. Să scot totul la vânzare în curte, înainte să plec. Să te dau *pe tine* pe degeaba, îi zice Penny Ericsson scaunului răposatului ei soț.

Traversează camera până la etajera șemineului, dar în loc să se uite la fotografii, își ridică privirea la imaginea ei refectată în oglindă.

— Sau poate că doar o să încetez să mai vorbesc de una singură, n-o să mai vând blana ursului din pădure și o să mă duc în oraș să-mi fac cumpărăturile.

Era cel mai canicular iulie înregistrat vreodată. Era o zi de înghețată. Era ziua în care Penny se simți în stare să se ducă din nou la Fântâni. Juliette o întâmpină ca și cum ar fi fost pe acolo doar cu o zi înainte:

— Bună, Penny, ia loc. Vin imediat.

Penny răsfoi meniul. Existau noi sortimente, dar ea avea poftă de vechile ei favorite.

— Vreau o cupă de Banudgenudge, o cupă de Chippy Chippy Bang Bang și o cupă de Fudge Fantasia. Se opri, și nu pentru că se hotăra asupra topping-ului, ci pentru că se gândi, dintr-odată, la Derek McCabe și la concepția lui plină de imaginație în privința mâncării.

— Excelentă alegere, zise Juliette. Topping?

— Ciocolată caldă și Talismane norocoase, răspunse Penny.

— Acuși vine.

Penny rămase uitându-se pe stradă, unde priveliștea era vălurită din cauza căldurii. Juliette se întoarse repede, servindu-i înghețata cu un zâmbet triumfător:

— Poftă bună!

— Mulțumesc, draga mea, zise Penny. Făcu o pauză, apoi adăugă: Mă bucur să te revăd, arăți foarte bine. Desfăcu liguriță cu mâner lung din servețelul de hârtie și se jucă prin topping-ul generos.

Își dădu seama că Juliette se pregătea să-i spună ceva.

— Mă căsătoresc! o anunță Juliette.

Penny ridică privirea:

— Asta e foarte frumos, zise ea cu căldură sinceră. Felicitări, draga mea.

Juliette o luă ca pe o invitație să se așeze și să-i povestească lui Penny totul despre cererea în căsătorie și să-i schițeze pe un șervețel ideile ei pentru rochie. Între timp, Penny se apucă să-și croiască drum prin înghețată, simțindu-se obligată să ia doar înghițituri mici, politicoase, deși era atât de delicioasă că ar fi vrut să înfulece din ea ca un lup. Începuse să facă asta acasă, de una singură. Uneori, când îi era foarte foame, mânca direct din caserola sau tăvița de aluminiu folosite ca ambalaj. Câteodată, cina era atât de fiebinte, că

trebuia să stea acolo cu gura deschisă, făcându-și vânt spre mâncarea care-i ardea limba. Ocazional, scotea chiar și câte un mare râgâit apreciativ. La urma urmei, nu avea spectatori. Acum că avea din nou poftă de mâncare, își dădea seama cât de foame îi fusese.

— Ultima oară când te-am văzut nu eram logodită, zise Juliette.

— Asta e minunat, spuse Penny, gândindu-se că era posibil ca Chippy Chippy Bang Bang să fie cel mai apropiat lucru de ambrozie pe care-l gustase vreodată.

— Erai cu trei fete, continuă Juliette.

Penny se opri cu gura pe jumătate plină, înghețata provocându-i ceva asemănător curentului electric prin gingiile sensibile.

— Erau fiicele tale? întrebă timid Juliette.

Penny așteptă, folosindu-și limba energic pentru a-și calma durerea arzătoare de dinți. Dădu din cap:

— Da, erau fetele mele.

Juliette radie:

— Ce drăguț că au venit încoace! O atinse pe braț pe Penny: Ați lămurit lucrurile? Ai făcut pace? Toate prostiile alea cum că ești o mamă rea, o dojeni Juliette cu duioșie. Știam eu că ești de treabă. Ți-am spus eu.

— Ești foarte drăguță, zise Penny, simțindu-se foarte neplăcut.

— Pun pariu că factura ta de telefon e imensă, cu toate convorbirile astea internaționale, râse Julitte.

Penny își dădu deodată seama că nu avea nici un număr de contact de la fiicele ei. Avea, e drept, numărul lui Django. Dar, de fapt, avea vreun sens să-i dea telefon? Și chiar dacă afla numerele fiicelor ei, pe care să o sune prima? Mai mult, ce să spună? Ce ar

spune ele? Fără tragere de inimă, trebui să recunoască față de ea însăși că spusese deja totul în ziua aceea pe aeroportul Logan. Și știa că renunțase la orice drept de a lua legătura cu ele atunci când le părăsise, cu mulți ani în urmă. Era foarte posibil să nu le mai vadă niciodată.

Viața merge mai departe

Ben îi aruncă o privire lui Cat, care-și trecea lingura prin cereale de parcă ar fi căutat un fulg mai gustos pe undeva prin castron.

— Ești OK? întrebă el.

— Hmm? făcu ea. Se uită în sus la el: Poftim?

— Ești OK? repetă el. Pari la kilometri depărtare de aici.

— O, sunt bine, zise Cat, mă gândeam doar la muncă și la Django, și la Django și la muncă.

Ben îi dădu un sărut și se îndreptă spre ușă. Se întrerupse și se întoarse la ea:

— Ciupitură, pumn, zise el, făcând exact asta. 1 august?

— Au, făcu Cat, frecându-și brațul.

— Trebuie să-mi dai o palmă și un șut pentru c-am fost atât de rapid, îi spuse Ben, sau cel puțin o lovitură între ochi pentru că am fost atât de șmecher.

— Ben, zise Cat, care de obicei chiar îl altoia, în glumă, cu câte un pumn la fiecare întâi ale lunii, crezi

că ar trebui să fie cineva cu Django când o să aibă prima ședință de radioterapie săptămâna viitoare?

— Păi, el ce zice? întrebă Ben, deși știa ce spusese Django, căci vorbise cu el tocmai despre asta cu o zi înainte.

— El zice că nu, răspunse Cat.

— Hai să mergem acolo la vreo două-trei zile după aia, în weekend, propuse Ben. Probabil că îi vom fi de mai mare ajutor atunci.

Cat se lumină la față.

— Vor fi reduceri la Meadowhall atunci, îi zise Ben, făcându-i cu ochiul.

Ben se gândi din nou la asta toată ziua. Și în ziua următoare. Și se gândi la asta, cu intermitențe, toată săptămâna care urmă, vorbi chiar cu colegii și superiorii săi, care-l ascultară cu toții atent. Se gândi la asta în timp ce conducea pe drumul spre Derbyshire, la două zile după prima ședință de radioterapie paliativă a lui Django. Dar abia când Cat îl târî prin tot Meadowhall-ul știu că se gândise la asta destul și bine.

Din toate unghiurile. Pro și contra. Pentru și împotrivă. Pe de o parte, pe de altă parte. Luase totul în considerare pentru a ajunge la o decizie bine întemeiată, de care era mai mult decât mulțumit, era de-a dreptul foarte entuziasmat.

O să-și aleagă momentul.

— Aici o să fie magazinul principal Dovidels, îi zise Cat, în timp ce încerca să tragă cu ochiul printre niște scânduri care nu spuneau nimic.

Acesta era momentul.

— Mă gândeam, spuse Ben trăgând și el cu ochiul prin deschizătură, să plec de la St. John's.

Cat îl privi alarmată:

— De ce?

— Pentru că mi-ar plăcea o schimbare..., începu Ben.

— O schimbare? Dar ce să faci? Ești doctor – ești medic specialist! exclamă Cat uimită.

— O schimbare de peisaj, zise Ben. Aceeași slujbă – mă rog, aproape –, alt spital.

— Dar de ce? insistă ea. Îți place la St. John's, nu? Secția? Personalul? Colegii tăi?

— Da, îmi place, răspunse Ben, dar mi-a apărut în cale o ocazie interesantă de a face același lucru în altă parte.

— Unde?

— Sheffield.

— *Sheffield?*

Ben dădu din umeri:

— Are logică, zise el, în ceea ce privește cariera *mea*. Dar, bineînțeles, trebuie să te simți și tu în regulă în legătură cu asta.

— Are o logică perfectă și pentru cariera *mea*! se entuziasmă sincer Cat. Lorna Craven din conducere mai că mi-a oferit chiar acest magazin. Și începu să lovească repetat, cu afecțiune, scândura. Cel mai grozav, am putea fi mai aproape de Django, mai aproape de casă, declară ea.

— N-o să plângi după Tufnell Park, atunci? o tachină Ben.

— Să-ți spun ceva, doctore York, putem să punem Tufnell Park de trei ori prin părțile astea. Cat făcu un pas înapoi, își încrucișă brațele și își miji ochii, ca și cum și-ar fi închipuit cum va arăta fațada magazinului Dovidels. Ce coincidență, se minună ea fără umbră de prefăcătorie, ce întâmplare fericită!

Nu chiar întâmplare, se gândi Ben, pentru care Cat era de mult o carte deschisă.

Și cea mai bună carte a lui, lectura lui preferată din toate timpurile.

Crăciunul

— Dă-l încolo de *brandy butter*[1], zise Django, pe când familia era adunată acolo în Ajun de Crăciun. Anul ăsta o să avem un ketchup ca la carte la *toate* cele.

Tom strâmbă din nas de plăcere la gândul delicios de dezgustător al ketchupului cu puddingul de Crăciun sau, şi mai şi, îngheţată cu ketchup.

— Ai uitat de Bisto[2]? întrebă Pip.

— Dă-l încolo de Bisto! exclamă Django. Când ştii tu să fi făcut eu vreodată, *vreodată*, sosul meu din te miri ce? Auzi la ea, Bisto!

— Are o slăbiciune pentru Bisto, zise Tom posomorât. E o chestie nebunească de femeie însărcinată.

— Îşi pune câte o cană plină şi-l bea ca pe ceai, cutii întregi, i se alătură Zac fiului său.

1. Sos rece tipic englezesc, din zahăr, unt şi brandy, care se consumă mai ales în perioada sărbătorilor de iarnă, alături de deserturi tradiţionale calde.
2. Cunoscută marcă britanică, tradiţională, de produse alimentare.

— E doar o poftă, dădu Pip din umeri. E cât se poate de normal.

— Îl bea până şi la *micul dejun*, zise Tom, accentuând asta cu un repertoriu animat de strâmbături. Asta nu e *foarte* normal.

— Ei, oricum eu mi-am adus Bisto cu mine, le spuse ea. Care-i faza cu ketchupul, Django?

— Lycopene! îi informă Django. Un antioxidant minunat care se găseşte în umila roşie, dar a cărui putere, a cărui asimilare de către organism şi valoare biologică creşte atunci când e gătită. Aşa că scoatem *HP*-ul şi introducem ketchup-ul – îl mănânc la orice acum. Ben, am citit că lycopene-ul e de două ori mai puternic decât mult mai cunoscutul anticancerigen reprezentat de betacaroten, şi că e cu sută la sută mai asimilabil.

— Cam aşa ceva, confirmă Ben.

— Atunci ketchup să fie, declară Django.

— Ketchup-ul o să te facă mai bine, bunicuţule Django? întrebă Tom.

Django îi zâmbi băiatului şi îl ciufuli.

— Mă face să *mă simt* mai bine, îi răspunse, folosind ambiguitatea pe care prietenii şi familia lui se deprinseseră, de-a lungul ultimelor câteva luni, să o respecte ca fiind dreptul său.

— Pot să te ajut? întrebă Cat. E ceva ce pot face? Să torn ketchupul sau ceva?

— Totul bolboroseşte şi fierbe la foc mic, îi zise Django. Relaxaţi-vă şi simţiţi-vă bine. Vine Crăciunul şi familia e aici. Cina e gata cam într-o oră. Nu ronţăi aia, Cosima, e foarte veche. Bunicuţul Django a găsit-o în Alaska. În 1965.

— Sunt norocos, nu-i așa? o anunță Tom pe Pip, care i-a adus sus un pahar cu apă și o lumânărică, înainte de culcare.

— Ești? În ce fel?

— Unii oameni – de fapt, vreau să spun unii *copii* – au familii nașpa. Ca Tom B. de la mine din clasă – trece printr-un divorț. Iar Alex nu-și mai vede tatăl deloc aproape, acum că acesta nu mai locuiește la Londra și are un alt copil.

Pip își înclină capul într-o parte:

— Suntem norocoși, nu-i așa? zise ea cu căldură.

— Da' nu e ciudat, atunci, că uite, tu și surorile tale o aveți pe mama aia care a fugit cu un cowboy, iar eu am două perechi de mămici și de tătici – dar suntem cu toții cea mai fericită gașcă pe care am cunoscut-o vreodată în toată viața mea. Pip zâmbește și Tom acceptă bucuros faptul că ea îi ciufulește părul. Pentru că știi ceva? Părinții lui Ed au divorțat și ei și Ed mi-a zis că încearcă să se ia la întrecere în cadouri. Întâi m-am gândit: Uau, super. Da' pe urmă a fost supărat pe bune și mi-a zis că, de fapt, *urăște* chestia asta. Urăște până și lucrurile pe care ei i le cumpără. Îți vine să crezi așa ceva? Își urăște până și *bicicleta*! Pip se asigură că pare uimită corespunzător. Ed zice că toate cadourile alea sunt *mită*. Zice că sunt daruri făcute ca să nu se mai simtă ei vinovați. El zice așa: „Nu pot să-mi cumperi dragostea".

— Ăsta e un cântec, îi spune Pip, îl știi? E al Beatles-ilor.

— Beatles sunt super, toată lumea știe asta.

— Știai că Django chiar a lucrat cu ei o scurtă perioadă?

— Nu se poate! exclamă Tom.

— Ba se poate, râde Pip, poți să-l întrebi despre asta mâine. Îl sărută. Noapte bună, Tomtom.

— Noapte bună, Pippity.

Pip zăbovește în pragul ușii:

— Dacă zic „Te iubesc" o să faci urât și o să vomiți?

Tom se gândește o clipă:

— Nțț. Poți să zici, dacă vrei.

— Te *iubesc*, spune Pip.

— Și eu te „i" pe tine, zice Tom.

Fen se ghemui lângă Matt mai târziu în noaptea aia. Știa că dacă el o sărută pe frunte și apoi, imediat după aceea, la baza nasului, e excitat. Dacă o sărută de două ori pe frunte și nicăieri altundeva, e obosit. Dacă o sărută pe frunte doar o singură dată și nicăieri altundeva, are ceva în minte. Două săruturi: unul pe frunte și unul la baza nasului.

— Stai puțin! chicoti ea în șoaptă și se strecură jos din pat, ieșind pe vârful degetelor din cameră, ceea ce, într-o casă veche care scârțâia din toate încheieturile, cum era cea din Farleymoor, era un exercițiu fără rost, ba chiar, de fapt, cât se poate de amuzant de inutil. Matt rânji în întuneric. Ce naiba punea la cale? Era sătul – Doamne, fă să nu dea iama prin frigider după frișcă. Sau ketchup. Fen se întoarse și se strecură în patru labe înapoi în pat. Dădu învelitoarea la o parte și-l țintui locului pe Matt, care-și puse mâinile pe șoldurile ei, încercând să o așeze în poziția dorită.

— O, nu, nu cumva să faci asta, îl certă ea răsucindu-și corpul ca să-i scape.

În cameră era extrem de întuneric, luna nu strălucea, nu erau lumini pe stradă, nici lampă de veghe în încăpere.

— Crăciun fericit, băiete, îşi şopti Fen cu timiditate prefăcută, şireată, şi Matt simţi ceva mângâindu-i ouţele, gâdilându-l în sus şi în jos. Pelvisul lui se legănă ca răspuns la dorinţa lui. Ce era aia? O pană? Vreun aliment încă neidentificabil? Ceva de sub bradul de Crăciun?

— Au! făcu el.

Asta nu se simţise prea plăcut, ci ca şi cum scula îi fusese înţepată, ca şi cum ceva îi zgâria ouţele.

— Ce dracu' e *aia*? o întrebă el.

— Vâsc, prostuţule, chicoti Fen. E Crăciunul.

— Cum te simţi? o întrebă Zac pe Pip, care stătea arcuită spre spate, în capul oaselor, în pat, uitându-se fix înainte, în vreme ce el împacheta cadourile lui Tom la capătul patului.

— Cu un pic de indigestie, recunoscu ea.

— Şi o cană bună de Bisto nu ar putea să o vindece? întrebă Zac. Vrei să-ţi pregătesc o cană? Trebuie să mă duc jos să ronţăi biscuiţii pe care i i-a lăsat Tom lui Moş Crăciun.

— O, Zac, vrei tu să faci asta? Nu te superi că o să împută camera?

— Cum pot să mă supăr, când Moşu' mi-a adus un Rolex Oyster?

— Da' Moşu' nu ţi-a adus un Rolex Oyster, îi zise Pip cu tristeţe.

— Ei, glumesc. Nu cred în Moş Crăciun. Dar crezi că ai putea să faci în aşa fel ca următoarea poftă să fie ceai de muşeţel sau ceva de genu' ăsta?

Pip îşi bea sosul, iar Zac împacheta cadouri. Pip se minuna cum putea cineva atât de bun la cifre şi

procente să facă un aşa dezastru din a împacheta în hârtie o cutie.

— Zac, îi spuse ea, îndoi, îndoi, întorci invers. Ia, ţine-mi sosul, o împachetez eu.

— Îţi vine să crezi că la anu' pe vremea asta o persoană mititică o să sărbătorească Crăciunul cu noi?

Pip zâmbi. Şi apoi se simţi foarte tristă:

— Mă rog să fim *cu toţii* aici, să fim *toţi*.

Zac o luă de mână:

— Arată bine, mă gândesc. Cu nimic altfel decât acu' o lună, când am fost aici.

— Pare obosit, totuşi, nu ţi se pare?

— Crăciunul e o chestie obositoare, zise Zac, când îl pregăteşti pentru o familie mare. Mie mi se pare foarte fericit.

Tom şi Cosima împărţeau fostul dormitor al lui Cat. Cat şi Ben nu stăteau în casa din Farleymoor. Aveau acum căsuţa lor în Darley Dale, la doar douăzeci de minute depărtare. Însă dimineată aveau să fie înapoi pentru micul dejun cu familia.

— Ce ciudat, nu-i aşa? zice Cat, făcându-l pe Ben să tresară exact când era pe punctul de a adormi.

— De-a dreptul comic, mormăie el somnoros, sperând că dacă el o să fie de acord, ea nu va mai zice nimic şi o să-l lase să adoarmă.

— Ce e de-a dreptul comic? întreabă Cat şi, de la toată mişcarea aia pe saltea şi rearanjatul plapumei, Ben simte că ea s-a ridicat în capul oaselor şi se uită fix în ceafa lui.

El se răsuceşte pe spate, oftând. Apoi se întoarce spre ea:

— Eşti pe cale să aprinzi lumina?

— Da, răspunde ea, făcând exact asta. Ce e de-a dreptul comic?

— Ce e ciudat? contrează Ben.

Cat cade în plasă:

— Oh. Voiam doar să zic că e ciudat că toată lumea e acolo acasă, iar tu şi cu mine suntem aici. Şi cu toate astea, aici, mai mult decât oricare alt loc pe care l-am cunoscut vreodată, e acasă. Ăsta e căminul meu.

Ben se întreabă ce o fi aşa ciudat la asta. Dar decide rapid să nu întrebe.

— Mai e ciudat şi că am crezut că aveam totul planificat cu minuţiozitate – or, anul trecut, pe vremea asta, Darley Dale nu se afla nicidecum pe harta mea, zice Cat, parcă nevenindu-i nici acum să creadă. Nu e ciudat cum un an de haos se poate organiza singur într-o viaţă aşa cum trebuie? Cum poate fi complet dincolo de controlul cuiva? Face o pauză, apoi zâmbeşte, ochii închizându-i-se de la valul de emoţie. Iubesc casa asta, se entuziasmează Cat. *Iubesc* locul ăsta, Ben. Ştiu că e într-o dezordine totală şi că apa e uneori maronie, şi că e problema aia cu igrasia în camera de zi, şi că dai cu capul de grinda din hol, şi că în dormitorul ăsta de-abia ne încape patul – dar iubesc cu pasiune locşorul ăsta. Nu-mi vine să cred că a mai locuit vreodată şi altcineva în afară de noi aici. Este ***căminul*** nostru.

— Nu mă deranjează grinda, zice Ben. Şi noi chiar avem un pat nerușinat de mare.

— Presupun că are legătură cu cercurile complete, cugetă Cat, plimbându-şi palma uşor pe deasupra părului lui cu şuviţe argintii, ca să simtă senzaţia aia de catifea. Pentru că, înţelegi tu, abia acum ştiu că nu m-aş fi putut stabili niciodată aici, la mai puţin de opt kilometri de casa copilăriei mele, dacă nu făceam

chestia aia cu statul la Londra când eram o fată nemăritată, dacă nu plecam hăt departe în Colorado ca proaspăt căsătorită şi nu mă întorceam înapoi în Anglia blazată complet în legătură cu ce era cel mai bine prentru noi. Şi tot timpul îmi era sortit să fiu aici. *Aici* este locul în care mă simt cel mai echilibrată.

Ben îi zâmbeşte:

— Bun venit acasă, îi spune el cu dragoste.

— Bănuiesc că la fel e şi cu Django, meditează Cat, pentru ea ca şi pentru soţul ei. Nu l-aş fi putut iubi la fel de necondiţionat ca acum, dacă nu aş fi avut perioada aia groaznică în care pur şi simplu l-am disprețuit.

Ben e încântat că are şi el în sfârşit ocazia să discute pe tema asta. A aşteptat un astfel de prilej încă de a doua zi după petrecerea lui Django:

— Şi poate că nu ai fi putut să ajungi atât de departe în a o accepta pe femeia de pe certificatul tău de naştere, dacă nu te-ai fi dus să o cauţi, să o găseşti şi să stai chiar acolo, pe terenul ei, şi să te simţi OK cu ea şi, cel mai important, să te simţi bine cu tine însăţi. Părinţii noştri chiar ne definesc. Şi dacă ne placem pe noi înşine, atunci înseamnă că ei nu sunt chiar atât de răi, până la urmă.

Cat e gânditoare:

— Eşti foarte înţelept, zice ea şi îl priveşte cu o afecţiune visătoare.

— Şi mişto, adaugă Ben cu o încrutare uşoară.

Cat îl loveşte uşor cu o pernă. Se lasă înapoi jos şi îşi aşază capul pe pernă cu un oftat obosit, fericit.

— Crăciun fericit, doctore York, îi urează ea, atingându-i obrazul.

— Crăciun fericit, iubito, răspunde el.

Dimineața târziu, după ce muntele de hârtie de împachetat ruptă, nefolositoare, a fost luat de acolo, iar cadourile au fost aranjate în grămezi individuale la distanțe bine definite prin toată camera, Django spuse:

— Băieți, de ce nu mergeți voi să luați o gură de aer. Fetele or să mă ajute să pregătesc prânzul. Cosima, tu poți să fii un băiat onorific.

— Țestoasă, gânguri Cosima.

Acesta fusese primul ei cuvânt și rămăsese preferatul ei.

— Atunci, poți să fii o țestoasă onorifică, păpușico, zise Django. Tom, tu poți să conduci expediția. Poți lua vechiul meu baston noduros – nu, nu ăla. Ăla e din Selfridges. Celălalt – mi-a fost dăruit când făceam drumeții în Tibet. Dacă există cineva care-i poate scoate la suprafață puterile mistice, tu ești ăla.

Django și fetele lui rămaseră pe lespedea de piatră din prag și făcură cu mâna grupului care-o luă din loc, cu Tom pornind înainte într-un pas vioi, bărbații în urma lui, Cosima așezată, mândră nevoie mare, pe umerii unchiului ei Zac, în timp ce Ben ridica de jos o cizmuliță roz din cauciuc, iar Matt pe cealaltă.

— Să aranjez masa? zise Pip

— Eu fac asta de obicei, spuse Fen.

— O să punem masa mai târziu, am nevoie de voi trei la bucătărie.

Sunt în bucătărie, fredonând pe fundalul unui CD cu colinde de Crăciun pe care Fen l-a cumpărat dintr-un spațiu pentru servicii de pe autostradă. Pe toate suprafețele disponibile e mâncare, inclusiv pe pervazul de la fereastră și pe frigider, iar Atlasul Lumii e așezat pe

un sertar deschis, pentru a oferi o suprafață plană în plus.

— Ei, acum vreau să știți că singurul lucru memorabil despre păstârnac e că este simplu, comun. Până și de arătat arată nepretențios și comun. Dacă înfrumusețezi ceva simplu și comun, uiți că a fost așa la început. Cum e cu fata ștearsă de la școală – ia să-i pui o panglică fumoasă în păr și... *voilà*. Fetele se uită una la alta cu privirea lor secretă care spune *e dus cu capu'*, pe care au testat-o de-a lungul anilor ca fiind imperceptibilă pentru ceilalți. Așa e și cu păstârnacul, continuă Django. Ghimbirul e cheia. Întotdeauna adaug un pic de ghimbir la păstârnac. Rădăcină de ghimbir, nu chestia aia făcută pudră.

— Doamne, chiar am poftă să mestec niște rădăcină de ghimbir, murmură Pip.

— Păi, dacă o mai fi rămas, poți, zice Django. Și îmi place ca întotdeauna să folosesc cuțitul ăsta pentru păstârnac. Iar mie din unghiul ăsta mi se pare că merge cel mai bine. Ia încearcă și tu, Cat. Acum tu, Fen. E rândul tău, Pip. Bun mai e.

Fetele izbunesc într-un cor de pseudo-operă de tra la la pentru „Ding Dong Merrily on High", iar Django le dirijează de îndată cu un polonic, fără să ia aminte la măsură.

— Morcovii și broccoli, zice el. Și aici e un secret, și el are legătură cu textura. Broccoli poate fi îngrijorător de lânos – dar am descoperit că dacă adaugi un pic de zeamă de lămâie în apa în care îl înăbuși, *pas de problemo*!

Fetele dau din cap cu atenție sârguincioasă și apoi cântă odată cu CD-ul „Good King Wenceslas".

— Morcovii! declamă Django peste larma lor. Zahărul brun ridică această legumă umilă, dar puternic colorată, deasupra statutului său banal de bunătate pentru cai.

Fetele cântă mai departe, dar își tot ridică degetele mari în sus spre el.

— Ai vreun secret și pentru varza de Bruxelles, ca să nu mai miroasă ca bășinile? chicotește Cat.

— Catriona! obiectează Django. În familia asta nu se gătește varză de Bruxelles.

Fetele se gândesc puțin. Așa e.

— Cred că o să mă așez nițeluș, zice Django și se îndreaptă, un pic șovăitor, spre scaun.

Fetele se strâng repede în jur.

— Ești bine?

— Ce-ai pățit?

— Ce putem face?

— Sunt bine, zice Django, e doar de la agitație.

— Dar arăți ca și cum te-ar durea ceva, zice Pip.

— Doar niște junghiuri, zise Django. Nu le interpretați – *am* șaptezeci și cinci de ani. Ce voiam să spun? A, da, cartofii copți. Cartofii copți.

Și fetele își dau dintr-odată seama, în inima lor, că ele de fapt nu-l ajută pe Django să prepare cina de Crăciun. Asta nu e o lecție de gătit. Nu are legătură cu acest Crăciun sau cu Crăciunurile trecute, ci cu Crăciunurile care vor veni. Este transmiterea rețetelor de familie, împărtășirea cunoștințelor, transmiterea experienței și ciudățeniilor specifice, a preferințelor și metodelor, cu speranța cea mai sinceră că tradițiile familiei vor continua. Încăperea răsună mult mai tare de rezonanța acestui fapt, de solemnitatea unei asemenea responsabilități, decât de „Silent Night".

— Nu plânge, îi șoptește Pip lui Django, care se șterge cu înverșunare la ochi.

— Nu plâng, scumpo, zice el, e de la ceapă. E doar de la ceapă. Fir-ar ele să fie! Când e vorba de ceapă, sfatul meu e să o puneți pe o lingură și să o tocați sub apă.

Copiii dorm buștean, cu noile lor jucării preferate sprijinite pe noptiere, astfel încât să poată fi privite și adorate la trezire, așa că la parter a sosit timpul ca membrii familiei McCabe să onoreze tradiția de sărbători a Marelui Sunat peste Tot. Ăsta este singurul prilej din calendar când Django McCabe nu poate fi luat de lângă telefon și este singura zi când compania de telefoane își dă seama că, până la urmă, este un client rentabil. O sună pe Bibi la Paris, pe Toni pe țărmurile lacului Squam, pe Rayner în Sausalito. O sună pe Babs Carlton, care stă un pic mai încolo pe șosea, apoi pe Jim McKenzie în Glasgow. Django face urări de Crăciun și stă la taclale înainte de a trece receptorul lui Pip, Fen și Cat – de la mare la mic, peste ani. Gregor și Ferdy stau la telefon mai bine de o jumătate de oră. Cei din familia Merifield râd și zic: La ce ne mai suni, McCabe, ne vedem mâine la băuta de *Boxing Day*[1]. Django urlă la telefon, ca să se facă auzit de Vauxhall Vinnie, care nu prea mai aude deloc acum. Anul ăsta, din păcate, nu-i mai poate suna pe Bebop Boys. Joe și Jack respectă propria lor tradiție de a le ruga pe fetele McCabe să le povestească despre fiecare cadou și ce

1. Boxing Day este o zi de sărbătoare legală în Marea Britanie și celelalte state din Commonwealth, pe 26 decembrie, având la origine tradiția începută încă din Evul Mediu de a oferi daruri oamenilor nevoiași.

anume face mai exact. Toată lumea adaugă „cu sănătate" când îi urează lui Django un an nou fericit.

— Nu mai pot de cât am vorbit, zice Cat, vârându-şi în gură un After Eight.

— Nu prea cred că Joe şi Jack s-au prins ce e ăla un iPod, remarcă Pip, deşi eu, personal, cred că am explicat foarte bine.

— Ce plăcut a fost să vorbesc cu Bibi, zice Fen. Cred că n-am mai vorbit cu ea de la ziua ta.

— Încă un singur telefon, declară Django, şi după aia vă promit că o să pun drăcovenia în debaraua unde ţin mătura.

— Dar i-am sunat pe toţi, zice Pip.

— Mă gândeam să-i dăm un telefon mamei voastre, spune Django. Fetele amuţesc. Una e să respecte rugăminţile unui om aflat pe moarte, să înveţe de la el metoda lui de copt cartofii, şi alta e să fie de acord cu o idee care se poate dovedi proastă. Însă Django le citeşte gândurile: Nu e o idee proastă, zice el cu fermitate, asta se cuvine să facem.

Penny a refuzat invitaţia la prânzul de Crăciun pe care i-a făcut-o Marcia; era primul ei Crăciun singură şi voia să şi-l petreacă acasă, nu din vreun nesincer sentiment de autocompătimire, ci pentru că ea şi Bob oricum nu făcuseră niciodată mare tamtam în legătură cu Crăciunul.

Îşi mănâncă prânzul direct din caserola din folie de aluminiu, când sună telefonul.

— Asta e Marcia, murmură Penny, speră că o să mă răzgândesc. Ei bine, am mâncat deja – poate că o să mă duc la o partidă de cărţi diseară.

Se duce să răspundă la telefon:

— Alo?

— Penny? Django la telefon.

— Django?

— Din Anglia. Regatul Unit. Derek McCabe.

— Nu, nu, Django e bine. *Dumnezeule!*

— E un apel internaţional – mă auzi?

— Da, te aud. Te aud foarte bine.

— Păi, suntem cu toţii aici, în Derbyshire, ca de obicei. Ne-am gândit să-ţi dăm un ţâr. Ca să-ţi urăm Crăciun fericit şi un an nou fericit.

Penny rămâne fără glas. Însă a rămâne fără glas o sperie, căci ştie că Django urăşte telefoanele şi s-ar putea să interpreteze greşit asta ca fiind o defecţiune a liniei telefonice transatlantice. Trebuie musai să vorbească. Trebuie.

— Măi să fie, zice ea. Foarte frumos din partea voastră. Vă doresc şi eu, *tuturor*, un Crăciun fericit.

— Se aude foarte clar, nu-i aşa? se minunează Django.

— Da, aşa e, întăreşte Penny.

— Şi ce mai faci? întreabă Django. În perioada asta a anului – îmi imaginez că uşor nu poate fi.

— Îţi mulţumesc, Django, dar să ştii că e OK – e mai bine decât credeam. Tocmai am mâncat de prânz. A fost gustos. Şi o să joc cărţi cu prietenii diseară.

— Eşti singură? întreabă Django.

— Da, răspunde Penny.

— Asta nu e bine, nu de Crăciun, zice Django. Păi, mă bucur foarte mult că te-am sunat noi chiar acum, chiar mă bucur.

— Sunt OK, Dango, şi se sperie, căci deşi a vrut să spună Django, a început să spună Derek mai întâi. Tu ce mai faci? Intervine o pauză. Alo?

— Sunt aici, zice Django. Sunt încă aici. Am avut o problemuță, dar sunt încă aici.

— Ești OK? întreabă Penny.

— Mă simt bine, o asigură el. Am avut o zi foarte fericită. Te dau mai departe – avem o tradiție, Marele Sunat peste Tot, de la mare la mic, așa că o să vorbești pe rând cu Pip, apoi cu Fen, apoi cu Cat.

— Alo? zice Pip.

— Bună, Philippa.

— Crăciun fericit!

— Și ție. Ce mai faci?

— Sunt însărcinată!

— O! O! Asta e o veste minunată. Când trebuie să nașți?

— Spre sfârșitul lui iunie – cu o săptămână înainte ca fiica lui Fen să împlinească doi ani. Pauză. Tu ce mai faci?

— Sunt foarte bine, mulțumesc.

— Vrei să vorbești cu Fen?

— Aș vrea să mai vorbesc un pic cu tine, dacă se poate, zice Penny.

— A, OK. Pauză. Și ce mai faci?

— Sunt bine. Sunt foarte bine. Ce mult mă bucur să te aud.

— Da. Asemenea. Crăciun fericit – sper să te aștepte un an mai fericit.

— Ești foarte drăguță. Vrei să... O să mă anunți și pe mine de copil?

— Da, sigur că o să te anunț. Ți-o dau pe Fen acum. La revedere.

— La revedere, Pip.

— Bună, zice Fen.

— Crăciun fericit, Fenella!

— Și ție – și un an nou fericit! Sper să fie unul bun.

— Mulțumesc. Ce mai faci?

— Sunt bine. Cosima are optsprezece luni. Vorbește un pic. Zice „țestoasă" întruna, de fapt.

— Extraordinar! Ce drăgălaș! Primul tău cuvânt a fost „măr". Al lui Pip a fost „bun", dar din păcate nu știu care a fost al Catrionei.

— O. Aha. Pauză. Cum e vremea?

— E zăpadă, avem un Crăciun alb. E ca o poză. La voi cum e?

— Un pic înnorat. Dar o vreme destul de blândă, de fapt. Vrei să ți-o dau pe Cat, acum?

— Aș vrea să mai vorbesc un pic cu tine, dacă se poate.

— O, da. Sigur că da.

— Ce-ai mai făcut?

— M-am întors la serviciu, cu jumătate de normă. Îmi place enorm.

— Bravo ție! Asta e grozav.

— Mersi. Dar tu?

— A, am zugrăvit casa. Și am făcut drumeții. Și m-am dus în Florida cu prietena mea Marcia – are un apartament acolo. Măiculiță, da' cald a mai fost!

— Sună foarte bine, zice Fen. O să ți-o dau pe Cat acum. Să ai un Crăciun foarte, foarte fericit și un an nou minunat!

— Mulțumesc, Fen, mulțumesc.

— Bună, zice Cat. Crăciun fericit și un an nou fericit!

— Mulțumesc, Catriona. Și îți urez și ție asemenea. Ce mai faci?

— Super – ocupată. Eu și Ben ne-am mutat în Darley Dale. Eu conduc acum o librărie nouă în apropiere de Sheffield, iar Ben e numărul unu în medicina sportivă la spitalul din localitate.

— Măi, măi, fetelor – aveți de ce să fiți mândre. Ce de realizări! E minunat.

— Mulțumesc. Pauză. E plăcut să fiu mai aproape de Django.

— E bolnav? Am senzația că e.

— E.

— Îmi pare foarte rău, zice Penny cu glas pierit. Nu vrea să audă că e cancer. Însă bănuiește că asta e. Simte că i s-au ascuțit instinctele, după ce s-a chinuit cu cancerul lui Bob. Ce ați făcut azi – cum e ziua de Crăciun pentru voi?

— O, am gătit, am mâncat și am despachetat o cantitate obscenă de cadouri.

— Bravo!

— Și am telefonat tuturor prietenilor... Cat se gândește o clipă. Și familiei.

— Django mai e acolo? întreabă Penny.

— Da – vrei să schimbi un cuvânt cu el?

— Un cuvânt este exact ceea ce vreau, îi zice Penny. La revedere, Cat. Și Crăciun fericit! Tuturor.

— Alo? zice Django.

— Bună, Django. Mă întrebam așa – nu știu de ce mă întrebam. Face o pauză. Râde puțin. Dar mă întrebam dacă îți mai amintești, poate, care a fost primul cuvânt al lui Cat?

Django face o pauză și zice:

— Grădină.

— Grădină, se minunează Penny. Ce drăguț. Ei, păi presupun că trebuie să te las.

— OK.

— Îți mulțumesc foarte mult că m-ai sunat. Sunt de-a dreptul... Sunt... Sunt copleșită.

Django privește în jurul lui în cameră. Toți ochii sunt ațintiți asupra lui.

— Poate că la anu' te putem ademeni încoace, zice el.

Penny rămâne fără grai, dar se teme din nou ca Django să nu presupună că e ceva cu linia telefonică.

— O, vai de mine, zice ea încet. Păi... La așa o invitație...

— Bine! declară Django, în timp ce le zâmbește fetelor. Atunci, rămâne stabilit.

În amintirea lui
Liz Berney
12.2.1968 – 24.12.2005

Mulțumiri

Indiferent de cât de profund îmi iubesc personajele și cred în ele, trebuie să recunosc, fără tragere de inimă, că îmi petrec cea mai mare parte din timpul de lucru cu oameni care nu există cu adevărat. Însă, în spatele scenei, sunt binecuvântată să cunosc oameni dinamici și neprețuiți, care mă ajută să-mi aduc cărțile la viață. Cele mai sincere mulțumiri echipei mele de la HarperCollins – în special stimatului meu editor Lynne Drew. Impresarului meu, inimitabilul Jonathan Lloyd, mulțumesc – procentul tău e plăcerea mea. Dawn Gobourne (și Hilary, Germaine și Ana) de la Haringey Library Services, vă mulțumesc că faceți ca zilele mele de lucru să fie atât de vesele și plăcute. Mary Chamberlain, redactorul meu cu ochi de vultur, și Sophie Ransom, publicistul meu neobosit – vă mulțumesc amândurora pentru răbdare și pentru atenția voastră la detalii. Aș vrea să-mi exprim recunoștința și față de Bex Lane, Jerney de Vries, Naina Patel, Sue McMillan, Souki Hartigan, Sue McCormack și Sarah Goode, pentru că mi-au dat posibilitatea, în diverse moduri, să scriu această carte.

Mulţumiri centrului de Îngrijire Holistică a Cancerului, Spitalul Universitar James Cook, Middlesbrough (*în amintirea lui David Sutcliffe* 1937-2005).

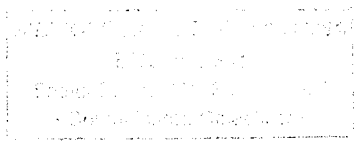

Cuprins

Prolog 9
Django McCabe 19
Marţi 25
Django McCabe şi Puştoaicele Care Se Caută De Păduchi 40
Zdrenţărosul şi Scaietele 53
Penny Ericsson 71
Celălalt „acasă" 77
La o îngheţată, iarna 93
Accident rutier 104
Jeturile 115
El nu e acolo 129
Ziua Păcălelilor 137
Fac eu cinste 144
Mulţi ani trăiască ! 153
Derek 174
Ce a urmat ? 181
Anii '60 şi tot acel jazz 184
Autostrada M1 194
Dovidels 203
Kate şi Max şi Martha cea Veselă 211
Dulce este glasul unei surori în vremuri de durere 222
Împerechere 234

La telefon 239
Sămânţă plantată 258
Sămânţă neplantată 271
Sămânţă pusă la păstrare 281
Sămânţă rea 297
Cat e tristă 305
Un peşte pe uscat 312
Al şi fata din Purley 324
Vestea iese la lumină 342
Ştirile de la ora 10 349
Unde erai atunci când ai aflat că Django McCabe are cancer? 370
Vremuri de cumpănă 377
E timpul pentru analize 393
VT 05154 407
Lester Falls 411
Tubulatura de plastic 429
Dragoste la distanţă 446
Clar ca bună ziua 449
Drumul Libertăţii 460
Zbor de noapte 467
Întoarcerea băştinaşelor 483
Fen McCabe şi Matt Holden 494
Pip şi Zac Holmes 502
Cat şi Ben York 508
A ajuns la os 514
Realităţi dure şi minciuni nevinovate 517
La îngheţată 527
Viaţa merge mai departe 531
Crăciunul 534

În colecţia „Romance"
au apărut:

Maeve Haran – *Tot ce-şi doreşte ea*
Sheila O'Flanagan – *Dragoste şi matematică*
Ellen Feldman – *Iubired secretă a Annei Frank*
Jane Asher – *Toată lumea pierde*
Alexandra Ares – *Visătoarele*
Freya North – *Confesiuni nocturne*
Carol Gilligan – *Kyra*
Brunonia Barry – *Cititoarea în dantelă*
Jilly Cooper – *Vrăjeală! Poveste despre două şcoli*
Esther Freud – *Casa de la malul mării*
Freya North – *Regulile dragostei*
Katharine McMahon – *Fiica alchimistului*
Freya North – *Secrete de familie*

În pregătire:

Christy Yorke – *Secretele clubului de sushi*
Monica McInerney – *Fetele lui Faraday*